CLIVE CUSSLER

și DIRK CUSSLER

IMPERIUL OTOMAN E PE CALE SĂ RENASCĂ
DIN PROPRIA CENUȘĂ!

ZORII SEMILUNII

SERIA
DIRK PITT

În anul 327 d.Hr., o galeră romană având la bord o încărcătură extraordinară scapă cu greu dintr-un atac al piraților. În anul 1916, o navă de război britanică explodează în mod misterios în largul Mării Nordului. În zilele noastre, câteva dintre cele mai importante moschei din Turcia și Egipt sunt distruse în atentate cumplite. Care este legătura dintre aceste evenimente? Dirk Pitt, legendarul director al agenției NUMA, este pe cale să afle. De data aceasta, el trebuie să dea piept cu o mișcare fundamentalistă care visează să reînvie gloria Imperiului Otoman.

CLIVE CUSSLER &
DIRK CUSSLER

Zorii Semilunii

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CUSSLER, CLIVE
Zorii Semilunii / Clive Cussler şi Dirk Cussler ; trad.: Maria Aciobăniţei prin Lingua Connexion. - Bucureşti : Editura RAO, 2016
ISBN 978-606-776-171-9

I. Cussler, Dirk
II. Aciobăniţei, Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str.Bârgăului nr. 9–11, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

CLIVE CUSSLER
şi
DIRK CUSSLER
Crescent Dawn

Copyright © 2010 Sandecker, RLLLP.
Prezenta ediţie a fost publicată
prin înţelegere cu Peter Lampack Agency, Inc.
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
MARIA ACIOBĂNIŢEI
prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2016
pentru versiunea în limba română

2017

ISBN 978-606-776-171-9

Pentru Teri și Dayna,
care fac totul mai distractiv

Urmărirea galerei

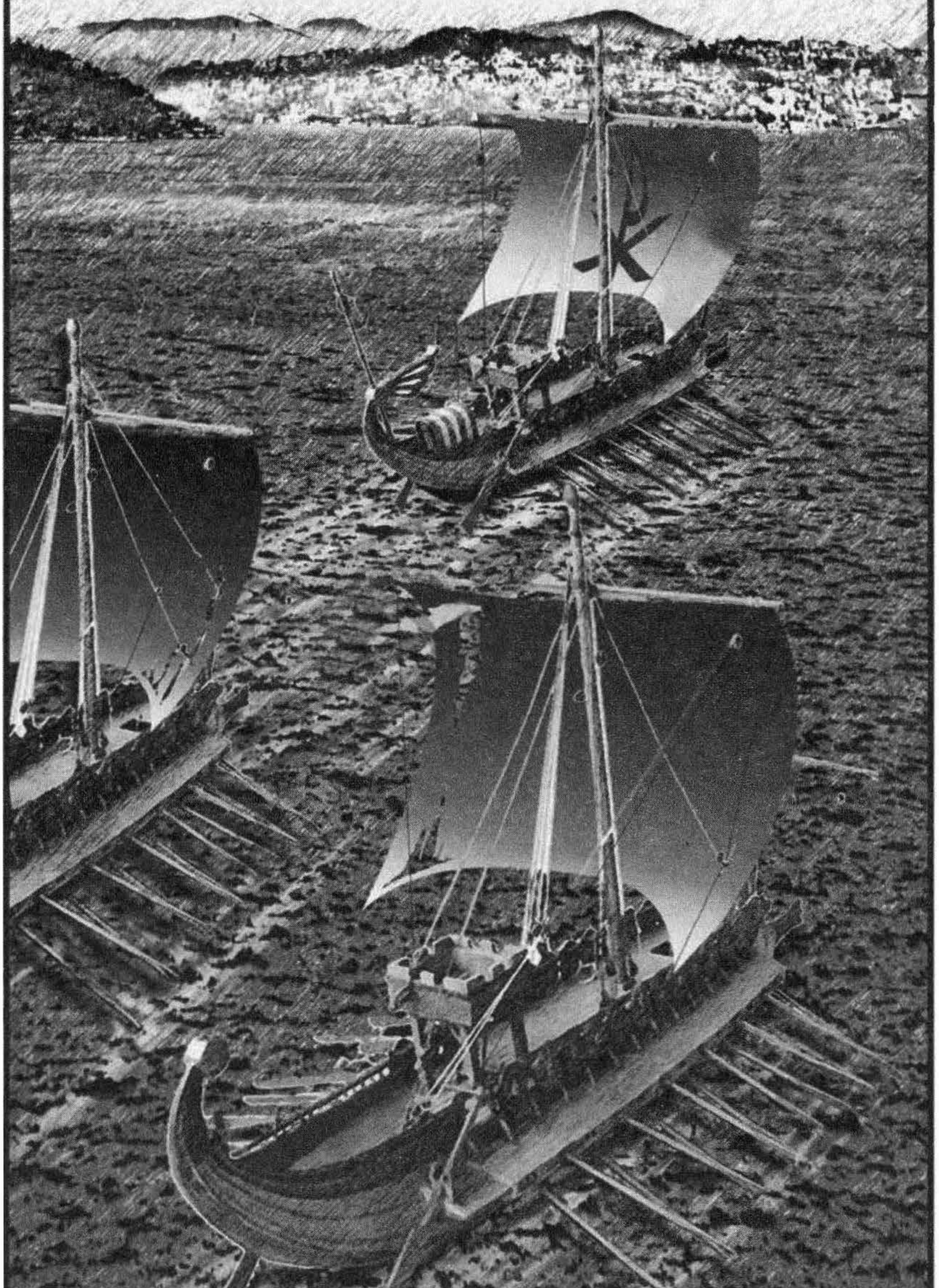

PROLOG

327 d.H.

MAREA MEDITERANĂ

Cadența tobei răsuna prin pereții etanși, reverberând într-un staccato ritmic, de o precizie desăvârșită. *Celeusta*[1] lovea sistematic în toba din piele de capră, într-un mod plăcut, dar mecanic. Putea să bată ore întregi fără să piardă ritmul – educația lui muzicală fiind bazată mai mult pe rezistență decât pe armonie. Deși cadența sa constantă avea o valoare recunoscută, publicul format din vâslașii de pe galeră spera numai ca spectacolul monoton să ajungă în curând la final.

Lucius Arcelian își șterse de pantaloni palma asudată, apoi apucă mai strâns de vâsla grea de stejar. Trăgând rama prin apă cu o mișcare lină, intră rapid în ritm cu cei din jurul lui. De loc din Creta, tânărul se alăturase marinei romane cu șase ani în urmă, atras de simbria frumoasă și de ocazia de a obține cetățenia romană la pensionare. Călit în focul luptei, nu-și dorea acum decât să avanseze într-un post mai puțin laborios la bordul galerei imperiale, înainte să-i cedeze brațele de tot.

Contrar mitului promovat la Hollywood, nu sclavii erau folosiți în galerele romane antice. Cei care propulsau navele erau recruți plătiți, selectați din teritoriile cu ieșire la mare aflate sub dominația imperiului. La fel ca legionarii din armata romană, aceștia îndurau

---

[1] Ofițer în marina romană (n.tr.)

săptămâni de pregătiri istovitoare înainte de a ieşi pe mare. Erau zvelți şi puternici, capabili să vâslească douăsprezece ore pe zi dacă era nevoie. Dar la bordul galerei biremă în stil liburnian[1], o navă de război mică şi uşoară care avea doar două şiruri de vâsle pe fiecare parte, vâslaşii reprezentau o propulsie suplimentară față de pânza mare prinsă de punte.

Arcelian îl privea pe *celeusta*, omulețul chel care bătea toba având o maimuțică legată lângă el. Nu putea să nu observe o asemănare izbitoare între bărbat şi maimuță. Amândoi aveau urechi mari şi fețe rotunde, vesele. Mutra toboşarului păstra o expresie constantă de veselie, în vreme ce rânjea către echipaj cu ochii strălucitori şi vicleni şi dinții galbeni şi ciobiți. Imaginea lui făcea întru câtva ca vâslitul să pară mai uşor, iar Arcelian înțelese alegerea înțeleaptă făcută de căpitanul galerei.

– *Celeusta*, strigă unul dintre vâslaşi, un bărbat negricios din Siria. Vântul suflă puternic şi apa e agitată. De ce ni s-a dat comanda să vâslim?

Ochii toboşarului sclipiră.

– Nu-mi este dat mie să pun la îndoială înțelepciunea ofițerilor, altfel şi eu aş trage la rame, răspunse el râzând cu poftă.

– Aş paria că maimuța ar vâsli mai repede, replică sirianul.

Celeusta privi maimuța ghemuită lângă el.

– E destul de puternic mititelul, spuse el, cântându-i în strună. Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu cunosc motivul. Poate căpitanul dorește să-şi pună echipajul vorbăreț la treabă. Sau poate vrea, pur şi simplu, să meargă mai repede ca vântul.

Stând pe puntea superioară, la câțiva metri deasupra capetelor lor, căpitanul galerei privea din când în când în urmă, spre orizont. Două puncte albastre-cenuşii dansau în apele învolburate, crescând treptat în mărime cu fiecare minut care trecea. Se întoarse şi privi la

---

[1] Din teritoriul antic Liburnia, o regiune de-a lungul coastei nord-estice a Mării Adriatice (n.tr.)

pânza umflată de briză, sperând să poată merge mai repede, mult mai repede ca vântul.

O voce gravă de bariton îi întrerupse brusc concentrarea:

– Mânia mării e cea care-ți slăbește genunchii, Vitellus?

Căpitanul se întoarse spre bărbatul în tunică de luptă, care-i aruncă o privire batjocoritoare. Centurionul roman pe nume Plautius comanda o garnizoană de treizeci de legionari aflați la bordul navei.

– Se apropie două nave dinspre sud, răspunse Vitellus. Sunt convins că amândouă sunt corăbii de pirați.

Centurionul privi indiferent la navele îndepărtate, apoi ridică din umeri.

– Niște insecte, spuse el nonșalant.

Vitellus știa însă mai bine. Piraților erau dușmanii flotei romane de secole întregi. Deși pirateria organizată din Marea Mediterană fusese eradicată de Pompei cel Mare în urmă cu sute de ani, grupuri mici de hoți încă mai prădau în larg. Țintele obișnuite erau corăbiile comerciale singuratice, însă piraților știau că și galerele bireme transportau deseori mărfuri valoroase. Gândindu-se la încărcătura de pe propria ambarcațiune, Vitellus se întreba dacă barbarii apelor nu fuseseră cumva anunțați că nava lui plecase din port.

– Plautius, nu e nevoie să-ți amintesc de însemnătatea încărcăturii noastre, spuse el.

– Da, desigur, răspunse centurionul. De ce crezi că mă aflu pe nava asta nenorocită? Eu am fost însărcinat să o țin în siguranță până când va fi predată împăratului Bizanțului.

– Un eșec ar atrage consecințe îngrozitoare asupra noastră și a familiilor noastre, spuse Vitellus, gândindu-se la soția și la fiul lui din Napoli. Scrută marea de la prova navei, văzând doar valurile de culoarea ardeziei.

– Până acum niciun semn de la escorta noastră.

Cu trei zile înainte, galera plecase din Iudeea, escortată de o triremă mare de război. Dar cele două nave se pierduseră una de

cealaltă în noaptea precedentă din pricina unei vijelii cumplite, iar escorta nu mai fusese văzută de atunci.

– Nu te teme de barbari! spuse Plautius. O să-nroşim marea cu sângele lor.

Îndrăzneala centurionului era unul dintre motivele pentru care Vitellus îl antipatizase din prima clipă. Însă nu avea nicio îndoială în privința abilității lui de a lupta şi de aceea căpitanul era bucuros să-l aibă în preajmă.

Plautius şi contingentul său de legionari erau membri ai *Scholae Palatinae*, o forță militară de elită însărcinată în mod obişnuit cu protecția împăratului. Cei mai mulți dintre ei erau veterani căliți în război, care luptaseră alături de Constantin cel Mare la graniță şi în campania lui împotriva lui Maxentius, un cezar rival, a cărui înfrângere dusese la unificarea imperiului fragmentat. Însuşi Plautius avea o cicatrice urâtă pe bicepsul stâng, amintirea unei confruntări dure cu un spadasin vizigot, care aproape că-l costase brațul. Purta cu mândrie cicatricea, ca pe o emblemă a tenacității sale, o însuşire pe care niciun om care îl cunoştea nu îndrăznea să o pună la îndoială.

În timp ce vasele-pirat gemene se apropiau, Plautius îşi aşează oamenii de-a lungul punții descoperite, împreună cu restul membrilor galerei. Fiecare era înarmat cu echipamentul roman de luptă din acele timpuri: o sabie scurtă de luptă numită *gladius*, un scut rotund stratificat şi o lance – sau *pilum* – de aruncat. Centurionul îşi împărți repede soldații în grupuri mici de luptă, ca să apere ambele părți ale vasului.

Vitellus îi privea cu atenție pe urmăritorii care acum se vedeau foarte bine. Erau vase mai mici, cu pânze şi vâsle, lungi de optsprezece metri, cam jumătate din mărimea unei galere romane. Unul avea pânze pătrate de un albastru-deschis, celălalt avea pânze cenuşii, iar carenele erau cositorite ca să semene cu apa mării, un

vechi truc de deghizare preferat de piraţii din Cilicia[1]. Fiecare vas era dotat cu pânze duble, ceea ce explica viteza intensificată de vânturile aspre. Iar acestea suflau cu putere, lăsându-le romanilor prea puţine şanse de scăpare.

Un licăr de speranţă se întrezări când observatorul din faţă anunţă că vedea pământ. Mijind ochii spre prova, Vitellus distinse conturul neclar al ţărmului stâncos dinspre nord. Căpitanul putea doar să presupună ce anume era pământul acela. Navigând mai degrabă instinctiv, galera fusese deviată de la cursul original în timpul primei furtuni. Vitellus spera în sinea lui că se aflau în apropierea coastei Anatoliei, unde puteau întâlni celelalte nave din flota romană.

Căpitanul se întoarse spre bărbatul cu o constituţie de buldog, aflat la cârma grea a galerei.

– *Gubernator*, du-ne spre pământ, pe orice traseu aflat la adăpost de vânt. Dacă facem în aşa fel încât să nu-i mai împingă vântul, putem să scăpăm de diavolii aceştia cu vâslele.

Sub punte, *celeusta* primi ordinul să bată un ritm rapid în tobe. Arcelian şi ceilalţi vâslaşi nu mai vorbeau acum, se auzea doar murmurul surd al respiraţiilor greoaie. Ajunsese până la ei vestea că îi urmăreau navele piraţilor şi fiecare om se străduia să tragă de vâslă cât mai repede şi mai eficient cu putinţă, ştiind că era în joc propria viaţă.

Timp de aproape jumătate de oră, galera păstră distanţa faţă de navele urmăritoare. Ajutat de pânze şi de vâsle, vasul roman străpungea valurile cu o viteză de aproape şapte noduri. Dar, în cele din urmă, navele mai mici şi mai bine echipate ale piraţilor câştigară din nou teren. Ajunşi la limita epuizării, vâslaşii de pe galeră avură în sfârşit voie să facă mişcări mai lente, ca să-şi păstreze energia. Pe măsură ce pământul cenuşiu şi prăfos se profila în faţa lor, aproape chemându-i, piraţii îi înconjurară şi începură atacul.

---

[1] Denumirea antică a unei regiuni din sudul Anatoliei (n.tr.)

Cu nava însoțitoare aflată în dreptul pupei galerei, vasul cu vele albastre se deplasă perpendicular și reuși să ajungă în fața navei romane. În timp ce trecea, un grup pestriț de barbari înarmați aflați pe punte îi batjocoreau în gura mare pe romani. Vitellus ignoră strigătele, privind malul din fața lui. Cele trei nave se aflau la câteva mile de țărm, așa că vedea cum forța vântului slăbea ușor în pânzele pătrate. Se temea că era prea puțin și prea târziu pentru vâslașii lui epuizați.

Vitellus cercetă împrejurimile, sperând că putea ancora la țărm ca să-i lase pe legionari să se lupte pe pământ, unde erau cei mai puternici. Însă linia de coastă era un perete înalt și stâncos, care nu părea deloc un refugiu unde să poată acosta.

Înaintând cu viteză câteva sute de metri, prima navă de pirați pivotă brusc. Cu o manevră de expert, vasul se întoarse și viră direct spre galeră. La prima vedere, părea o mișcare sinucigașă. Strategia maritimă romană se bazase multă vreme pe abordaj cu pintenul etravei ca primă tactică de luptă și chiar și cea mai mică biremă era prevăzută cu o probă masivă de bronz. Poate că barbarii aveau mai multă forță decât creier, se gândea Vitellus. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să izbească și să scufunde prima navă, știind că a doua avea probabil să se retragă.

– Când se întoarce din nou, dacă se întoarce, urmărește-o și străpunge-o cu pintenul cu orice preț, îi spuse el cârmaciului.

Un ofițer inferior era poziționat pe scară și aștepta ordine pentru vâslași. Pe punte, legionarii țineau scuturile într-o mână și sulițele în cealaltă, așteptând prima vărsare de sânge. Liniștea se așternu peste navă în timp ce toți așteptau.

Barbarii îndreptară prova spre galeră până ajunseră la treizeci de metri distanță. Apoi, așa cum prevăzuse Vitellus, adversarul atacă brusc la babord.

– Lovește-o! strigă romanul, iar cârmaciul roti timona până în capăt.

Sub punte, recruții de la tribord vâsliră înapoi preț de câteva bătăi, întorcând galera către dreapta. Apoi, la fel de repede, reîncepură să vâslească normal, alături de cei de la babord, cu toată forța.

Nava-pirat mai mică încercă să se strecoare perpendicular spre galeră, însă vasul roman se întoarse în același timp. Barbarii pierdură avântul când velatura slăbi în timp ce pluteau în zigzag, iar galera țâșni în față. Când vântul îi umflă pânzele din nou, nava mai mică se repezi înainte, dar nu îndeajuns de repede. Pintenul de bronz al galerei lovi etrava navei-pirat, spintecând-o până la cadrul pupei. Vasul aproape că se răsturnă din pricina forței impactului, după care reveni în poziție, cu etrava coborâtă mult în apă.

Un chiot se auzi printre legionarii romani, iar Vitellus își îngădui un zâmbet ușurat când victoria trecu brusc de partea lor. Pe urmă însă, se întoarse spre a doua navă și își dădu brusc seama că fuseseră păcăliți.

În timpul atacului, a doua navă se apropiase tiptil. Când pintenul galerei lovi ținta, nava cu vele cenușii se poziționă imediat la travers babord față de galeră. Trosnetul vâslelor rupte umplu aerul în timp ce o avalanșă de săgeți și cârlige aruncate năvăli pe punte. În câteva secunde, cele două nave erau lipite una de alta și un șuvoi de barbari înarmați cu săbii trecu de cealaltă parte.

Abia atinse puntea primul val de atacatori, că fu străpuns de îndată de o barieră de sulițe ascuțite. Aruncătorii romani aveau o precizie letală și o sută de inamici căzură pe loc. Însă invazia de-abia încetini, căci altă sută de barbari îi luă locul. Plautius își ținu oamenii până când hoarda se împrăștie pe punte, apoi se ridică și atacă. Zăngănitul săbiilor răsună peste strigătele de agonie, când se declanșă măcelul. Legionarii romani, mai bine pregătiți și disciplinați, respinseră cu ușurință ofensiva de început. Barbarii erau obișnuiți să atace negustorii slab echipați, nu soldați înarmați cum se cuvine, și șovăiră în fața rezistenței dure. Împingând în spate grupul de abordaj, Plautius își adună oamenii ca să

înăsprească atacul şi îi conduse el însuşi când romanii îi urmăriră pe barbari până pe nava acestora.

Barbarii rupseră repede rândurile, însă se regrupară când îşi dădură seama că erau cu mult mai numeroşi decât legionarii. Atacând în grupuri de câte trei sau patru, ocheau un singur roman şi-i ocupau poziţia. Plautius pierdu şase oameni înainte de a-şi organiza rapid trupele într-un careu de luptă.

Pe puntea pupa a galerei, Vitellus privea cum centurionul roman tăia un om în două cu sabia, trecând ca o coasă printre barbari. Căpitanul întorsese vitejeşte nava către ţărm în timpul luptei, cu vasul urmăritor agăţat lateral. Însă nava-pirat coborî ancora de piatră, care ajunse pe fundul mării şi opri brusc ambele ambarcaţiuni.

Între timp, nava cu vele albastre se rotise şi încerca să intre din nou în luptă. Încetinită din cauza carenei inundate, se îndrepta stângaci spre tribordul expus al galerei. Preluând manevra navei surori, vasul se strecură bord la bord, iar echipajul aruncă repede ghearele.

– Vâslaşii la arme! Toată lumea pe punte! strigă Vitellus.

Sub punte, vâslaşii extenuaţi se însufleţiră la auzul strigătului. Pregătiţi în primul rând ca soldaţi, vâslaşii şi toţi marinarii de la bord trebuiau să-şi apere nava. Arcelian intră în rând cu fraţii săi care înghiţeau câte o gură de apă rece dintr-un vas de lut, apoi se grăbi să urce pe punte cu sabia în mână.

– Stai ascuns! îi spuse el lui *celeusta*, care împărţise armele şi acum îşi ocupase locul la capătul rândului.

– Prefer să-l privesc în ochi pe barbar când îl omor, răspunse tobosarul cu zâmbetu-i caracteristic.

Vâslaşii se avântară în luptă tocmai la timp, când al doilea val de piraţi începea să ia cu asalt balustrada de la tribord. Echipajul galerei îi înfruntă pe atacatori într-un haos de carne şi oţel.

Când Arcelian urcă pe puntea principală, rămase uluit la vederea carnagiului. Peste tot erau împrăştiate cadavre şi membre ciopârţite, în mijlocul băltoacelor mari de sânge. Neîncercat în

luptă, încremeni preț de-o clipă, până când un ofițer trecu în fugă pe lângă el și-i strigă:

– Taie funiile ghearelor!

Văzând o frânghie întinsă prinsă de prova galerei, făcu un salt și o tăie cu sabia. Privi cum funia retezată se retrase ca un bici către nava cu vele albastre, a cărei punte se afla la câțiva metri sub puntea lor. Apoi se uită de la balustrada galerei și observă alte șase frânghii prinse de nava-pirat.

– Tăiați frânghiile! strigă el. Împingeți-i pe barbari deoparte!

Nimeni nu auzi ce spunea, iar el își dădu seama că aproape fiecare membru al echipajului se lupta pe viață și pe moarte cu barbarii. Doar la cârma galerei observă cu bucurie cum *celeusta* tăia o frânghie cu o toporișcă micuță. Însă nu mai aveau timp. De pe nava-pirat care se scufunda încet, făceau toate eforturile să abordeze, înțelegând că vasul lor nu mai avea să plutească multă vreme.

Arcelian păși peste un membru al echipajului care trăgea să moară, ca să ajungă la următoarea gheară, și ridică iute sabia. Înainte ca tăișul să coboare, auzi un șuierat prin aer, apoi vârful ascuțit al unei săgeți se înfipse în punte la doi centimetri de piciorul lui. Ignorându-l, trecu frânghia prin tăișul sabiei, apoi se piti după balustradă când altă săgeată îi zbură pe deasupra capului. Uitându-se peste margine, își văzu adversarul, un arcaș cilician urcat în vârful catargului navei-pirat. Arcașul își întorsese deja privirea de la vâslaș și ținteа acum spre pupa navei. Arcelian îl urmări îngrozit, văzând că acesta ținteа spre *celeusta*, care era pe cale să taie a treia frânghie.

– *Celeusta!* strigă vâslașul.

Avertismentul veni prea târziu. O săgeată străpunse pieptul omulețului, înfigându-se până la capăt. Toboșarul icni și căzu în genunchi, în timp ce un fir de sânge îi înroșea pieptul. Cu un ultim gest de devotament, acesta lovi frânghia cu toporișca, apoi se prăbuși și-și dădu duhul.

Nava barbarilor începu să se scufunde, stârnind un ultim val de pirați spre galeră. Doar două gheare mai țineau cele două nave legate, un lucru care le scăpase tuturor, mai puțin arcașului. Cocoțat încă pe catarg, ochi și trase spre Arcelian, trimițând o săgeată pe deasupra capului acestuia.

Arcelian văzu că ultimele frânghii se aflau între nave, deși ambarcațiunile se atingeau la pupa și lupta se ducea în spate. Vâslașul se lăsă în patru labe și se furișă pe sub balustradă până la prima frânghie. Un barbar muribund zăcea în apropiere, cu mijlocul transformat într-o masă crestată de carne. Vâslașul puternic se apropie și ridică sprinten pe umăr corpul celuilalt, apoi se întoarse și păși spre frânghie. Se auzi imediat un pocnet și săgeata se înfipse în spatele barbarului. Cu mâna liberă, Arcelian mânui sabia și tăie funia tocmai când a doua săgeată străpunse scutul lui uman. Vâslașul se prăbuși pe punte, rostogolind la pământ barbarul mort de-acum, și își trase sufletul.

Aproape epuizat din pricina efortului, Arcelian văzu ultima frânghie, a cărei gheară se înfipsese într-un capăt de vergă la trei metri deasupra capului său. Aruncând o privire pe deasupra balustradei, îl văzu pe arcașul inamic, care își abandonase în sfârșit poziția de pe catarg și cobora acum pe punte. Profitând de ocazie, Arcelian sări și alergă pe puntea galerei, cățărându-se pe balustradă, acolo unde frânghia pornea în jos. Regăsindu-și echilibrul, dădu să lovească, dar inerția i-o luă înainte.

Forța celor două nave, imprimată aceleiași funii, era prea mare, iar gheara de fier se desprinse de vârful catargului. Tensiunea din frânghie smulse gheara cu viteza unui proiectil, răsucind-o într-o curbură joasă spre apă. Cârligele ascuțite trecură șuierând pe lângă Arcelian, lăsându-l să scape ca prin minune de un sfârșit însângerat. Însă funia i se încolăci în jurul coapsei și-l trase de pe balustradă, aruncându-l în apă chiar în fața provei navei-pirat.

Neputând să înoate, Arcelian se zbătea nebunește și încerca să-și țină capul deasupra apei. Dând din mâini și picioare, simți

ceva dur în apă şi se prinse cu amândouă mâinile. Obiectul plutitor, o bucată din balustrada de lemn a navei-pirat, desprinsă în timpul coliziunii anterioare, era suficient de mare ca să-l țină la suprafață. Nava-pirat cu vele albastre se contură deodată deasupra lui şi Arcelian încercă disperat să se ferească din calea ei. Astfel, fu împins şi mai departe de galeră de un curent prea puternic ca să i se opună în starea de slăbiciune în care se afla. Luptându-se să-şi mențină poziția, privea mirat la nava-pirat pe care o pală de vânt o împingea către mal, cu puntea de-abia mai plutind deasupra apei.

În timp ce Arcelian eliberase tribordul navei romane de gheare, Vitellus şi un ofițer inferior tăiaseră frânghiile de la babord, cu excepția ultimei gheare de lângă pupă. Sprijinindu-se de timonă, cu o săgeată înfiptă în umăr, căpitanul strigă la centurionul aflat pe vasul alăturat.

– Plautius, întoarce-te la bord! spuse el cu vocea slăbită. Ne-am eliberat.

Centurionul şi legionarii săi încă duceau o luptă crâncenă pe vasul celălalt, deşi numărul lor scăzuse. Plautius scoase sabia însângerată din gâtul unui barbar şi aruncă o privire scurtă spre galeră.

– Ia-o înainte cu încărcătura! Eu o să-i împiedic pe barbari, strigă el, înfigând sabia în alt atacator.

În spatele lui nu mai erau decât trei legionari, iar Vitellus văzu că nu le mai rămăsese mult de trăit.

– Curajul tău va fi recunoscut, strigă căpitanul, tăind ultima frânghie. Adio, centurionule!

Eliberată de nava ancorată, galera porni înainte cu vela umflată de briză. *Gubernatorul* murise de mult, aşa că Vitellus îndreptă cu greu vâsla principală spre mal, simțind cum îi alunecă din mâinile murdare de sânge. O tăcere stranie se lăsă peste punte, făcându-l să se împleticească spre balustradă şi să privească în jos. Tabloul îl lăsă fără grai.

Pe punte se afla o masă de cadavre dezmembrate, o învălmăşeală de romani şi barbari într-o revărsare sângerie. Un număr aproape

egal de atacatori şi membri ai echipajului se luptaseră pe viață și pe moarte. Fusese un măcel cum nu mai văzuse vreodată.

Zdruncinat de așa imagine și amețit de sângerare, privea la ceruri.

– Protejează-te pentru împăratul tău! oftă el.

Mergând legănat până la pupa, își puse brațele obosite în jurul timonei și ajustă unghiul. Strigătele de ajutor ale oamenilor căzuți în apă se ridicau până la el, însă urechile căpitanului refuzau să audă, în timp ce nava se îndepărta. Privind fix bucata de pământ din față, strânse timona cu ultima fărâmă de energie, hotărât să supraviețuiască.

***

Plutind în apele agitate, Arcelian ridică ochii mirat şi văzu nava romană înaintând liberă, apropiindu-se în scurt timp de locul unde se afla el. Strigând după ajutor, privi disperat cum galera alunecă pe lângă el, ignorându-l într-o tăcere deplină. O clipă mai târziu, văzu profilul navei când aceasta se întoarse şi observă îngrozit că niciun suflet nu se mai afla pe puntea principală. Se mai zărea doar silueta căpitanului Vitellus, prăbuşit peste timona de la pupa. Apoi velele fluturară în vânt, iar galera de lemn înaintă spre mal, dispărând apoi din vedere.

IUNIE 1916
PORTSMOUTH, ANGLIA

Docul era un adevărat furnicar, în ciuda efectului descurajant al burniței reci. Docherii de la Marina Regală lucrau preocupați sub o macara cu abur, urcând cantități uriașe de mâncare, provizii și muniție la bordul monstrului cenușiu ancorat. Acolo, la chei, lăzile erau așezate în ordine în cala din față, în timp ce un șir de marinari îmbrăcați în haine scurte și grele de lână pregăteau nava de plecare.

HMS[1] *Hampshire* încă arăta impecabil, deși naviga deja de mai bine de zece ani și participase la în Bătălia Iutlandei. Un crucișător blindat din clasa Devonshire, de zece mii de tone, se număra printre cele mai mari nave de luptă din Marina Britanică. Prevăzută cu douăsprezece tunuri mari de punte, era și una dintre cele mai letale.

Într-un depozit gol, la patru sute de metri în lungul cheiului, un bărbat cu părul blond stătea lângă un perete și studia încărcarea navei printr-un binoclu de alamă. Ținu binoclul la ochi aproape douăzeci de minute, până când apăru un Rolls-Royce verde care traversă docul și opri în fața pasarelei principale. Privi cu atenție cum ofițerii de marină în uniforme kaki își făcură apariția rapid, înconjurară mașina și îi ajutară pe pasagerii din aceasta să urce pasarela. După ținuta lor, se gândi că era vorba despre un politician

---

[1] His Majesty's Ship = Nava Maiestății Sale (n.tr.)

şi un ofiţer militar de rang înalt. Întrezări chipul ofiţerului, zâmbind ca pentru sine când observă că bărbatul purta o mustaţă groasă.

– E momentul să facem livrarea, Dolly, spuse el cu voce tare.

Se retrase în penumbră, unde aştepta o căruţă bătută de vreme, trasă de un cal înşeuat. Puse binoclul sub scaun, se urcă şi smuci de hăţuri. Dolly, o iapă bătrână, cenuşie şi pestriţă, ridică enervată capul, apoi porni târşâindu-şi picioarele şi trăgând căruţa afară în ploaie.

Docherii nu-i dădură prea multă atenţie când opri căruţa lângă navă, după câteva minute. Îmbrăcat cu o haină decolorată din lână şi pantaloni murdari, cu o bască turtită trasă pe ochi, semăna cu zecile de amărâţi din zonă, care supravieţuiau făcând diverse munci ici şi colo. În acest caz juca un rol, întărit de faptul că era neras şi stropit din belşug pe haine cu whisky ieftin. Când crezu de cuviinţă că venise momentul să intre în scenă, îşi anunţă prezenţa îndemnând-o pe Dolly la marginea pasarelei, blocând astfel accesul.

– Ia mârţoaga aia din drum! se răsti un locotenent roşu la faţă, care supraveghea încărcarea.

– Io am o livrare pentru *'Amphsire*, mormăi omul, cu accent de Cockney.

– Ia să-ţi văd actele! ceru locotenentul.

Curierul băgă mâna în haină şi-i întinse ofiţerului o foaie motolită, udă de apă. Locotenentul se încruntă în timp ce citea, apoi clătină încet din cap.

– Asta nu-i o foaie de expediţie bună, zise el, privindu-l calm pe curier.

– Asta mi-o dat generalu'. Asta şi cinci lire, răspunse omul, făcându-i cu ochiul.

Locotenentul înconjură căruţa şi privi lada care era aproape de mărimea unui sicriu. Pe capac era scrisă cu vopsea neagră o adresă:

PROPRIETATEA MARINEI REGALE
ÎN ATENŢIA LUI SIR LEIGH HUNT
TRIMIS SPECIAL ÎN IMPERIUL RUS
C/O CONSULATUL MARII BRITANII
PETROGRAD, RUSIA

– Hmm! murmură ofițerul, uitându-se din nou la acte. Ei bine, e semnat de general. Foarte bine, zise el, dând hârtia înapoi. Tu, de colo! se răsti el, întorcându-se spre un docher din apropiere. Ajută-l să urce lada la bord! Pe urmă să iei ,căruța de aici!

Lada era legată cu sfoară, iar macaraua de la bordul navei o ridică spre cer, trecând-o peste balustradă şi aşezând-o în cala din față. Curierul îl salută ironic pe locotenent, apoi conduse calul de pe docuri către şantierul naval. Intrând pe un drum de pământ din apropiere, trecu agale printr-un mic cartier de depozite, care se termina cu un teren întins, cultivat. După un kilometru şi jumătate, o luă pe o alee accidentată şi opri căruța în fața unei căsuțe dărăpănate. Un bătrân cu un picior beteag ieşi şchiopătând dintr-un hambar aflat în apropiere.

– Ai făcut livrarea? îl întrebă el pe căruțaş.

– Da. Mulțumesc că mi-ai împrumutat căruța şi calul, răspunse bărbatul, scoțând din portofel o bancnotă de zece lire şi întinzând-o fermierului.

– Iertați-mă, domnule, dar e mai mult decât face calul meu, se bâlbâi fermierul, ținând bancnota în mâini ca pe un copil.

– Şi ce cal bun este! răspunse bărbatul, bătând-o uşor pe gât pe Dolly în semn de adio. Bună ziua! îi spuse fermierului, ducând mâna la pălărie fără alte vorbe şi îndepărtându-se pe alee.

O luă pe drumul de pământ şi merse câteva minute, până când auzi sunetul unui automobil ce venea spre el. O berlină Vauxhall albastră apăru de după o curbă, apoi încetini şi se opri în dreptul lui. Curierul se apropie, portiera din spate a maşinii se deschise, iar el urcă. Un bărbat cu o înfățişare sobră, îmbrăcat ca un preot

anglican, se mută pe banchetă ca să-i facă loc. Se uită la curier cu un văl de neliniște care-i masca ochii cenușii, fără viață, apoi întinse mâna după carafa de coniac de pe bancheta din spate. Turnând cu generozitate într-un pahar de cristal, i-l dădu curierului, apoi îl instrui pe șofer să continue drumul.

– Lada e la bord? întrebă el direct.

– Da, Părinte, răspunse curierul pe un ton sarcastic care imita respectul. Au mușcat momeala cu avizul fals și au încărcat lada în cala din față. Nu se mai auzea deloc accentul de Cockney în timp ce vorbea. Peste șaptezeci și două de ore, poți să-ți iei adio de la ilustrul tău general.

Cuvintele lui păreau să-l tulbure pe vicar, deși asta așteptase. Băgă mâna tăcut în haină și scoase un plic plin ochi cu bancnote.

– Așa cum ne-am înțeles. Jumătate acum, jumătate după… eveniment, spuse el, dându-i plicul când întrerupse vorba.

Curierul zâmbi văzând teancul gros de bani.

– Mă întreb dacă nemții ar plăti atât de bine să scufunde o navă și să omoare un general, spuse el. Nu lucrezi din întâmplare pentru Kaizer, nu-i așa?

Preotul scutură energic din cap.

– Nu, asta e o problemă teologică. Dacă ai fi găsit documentul, acest lucru nu ar mai fi fost necesar.

– Am cercetat conacul de trei ori. Dacă era acolo, l-aș fi găsit.

– Așa cum mi-ai spus.

– Ești sigur că a fost dus la bord?

– Am aflat de o întâlnire fixată în programul generalului cu Egumenul Bisericii Ortodoxe Ruse din Petrograd. Nu avem îndoieli în ce privește scopul întâlnirii. Documentul trebuie să fie la bord. Va fi distrus împreună cu el și astfel se va stinge secretul.

Cauciucurile Vauxhall-ului atinseră caldarâmul ud când ajunseră la periferia orașului Portsmouth. Șoferul conduse spre centru, trecând pe străzile cu șiruri de case înalte de cărămidă. Ajungând la o intersecție mare, intră pe aleea din spate a unei biserici de piatră

din secolul al XIX-lea, cu numele Sfânta Maria, tocmai când ploaia se înteți.

– Aș vrea să mă lași la gară, spuse curierul, observând că mașina mare traversase cimitirul bisericii și se oprise în spatele prezbiteriului.

– Mi s-a spus să las aici o predică, răspunse preotul. Nu durează mai mult de un minut. De ce nu vii cu mine?

Curierul își reținu cu greu un căscat și privi la geamul stropit de ploaie.

– Nu, cred că o să aștept aici, să nu mă ud.

– Foarte bine. Ne întoarcem imediat.

Preotul și șoferul se îndepărtară, lăsându-l pe curier să-și numere banii pătați cu sânge. Încercă să facă inventarul bancnotelor emise de Banca Angliei, dar nu reuși să citească numerele și-și dădu seama că i se încețoșa vederea. Simți că-l copleșește un val de oboseală, așa că puse repede banii în buzunar și se întinse pe banchetă să se odihnească. Deși părea că trecuseră câteva ore, după numai câteva minute simți pe față stropii reci de ploaie și deschise pleoapele grele. Fața aspră a preotului îl privea printre picăturile de ploaie. Creierul îi spuse că trupul i se mișca, dar nu-și simțea picioarele. Deși avea privirea tulbure, reuși să se concentreze și să-l vadă pe șoferul care-l ținea de picioare, în timp ce preotul îl trăgea de mâini. Cuprins de panică, se strădui să scoată pistolul Webley Bulldog din buzunar. Brațele însă refuzau să-l asculte. Coniacul, se gândi el într-un moment de luciditate. Fusese coniacul.

Un covor de frunze verzi îi apăru în fața ochilor în timp ce era dus într-un crâng de stejari înalți. Fața preotului se legăna încă deasupra lui, o mască mohorâtă de indiferență iluminată de doi ochi reci. Apoi fața căzu sau, mai bine zis, căzu el. Întins pe spate, privi în sus la preot, care îl studia cu un aer vag de vinovăție.

– Și ne iartă nouă păcatele noastre, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh! îl auzi el pe preot spunând solemn. Pe acestea le luăm în mormânt.

Apăru dosul unei lopeți, urmat de un morman de țărână umedă care căzu și se rostogoli de pe pieptul lui. Încă o lopată și încă una și încă una.

Nu putea să se miște, nici să vorbească, însă mintea îi era încă limpede. Îngrozit, înțelese în cele din urmă că era îngropat de viu. Încercă să-și miște membrele, dar nu izbuti. În timp ce nivelul pământului creștea în mormânt, strigătele de groază răsunau doar în mintea lui, până când ultima suflare îi fu smulsă în mod dureros.

***

Periscopul contura un arc leneș peste apa neagră, clocotitoare, prezența lui fiind aproape invizibilă sub cerul nopții. La zece metri dedesubt, un *Oberleutnant*[1] de marină german, cu față de copil, pe nume Voss, rotea dispozitivul de observare la trei sute șaizeci de grade. Întârzie puțin în dreptul câtorva luminițe aflate la distanță. Erau lampioanele caselor împrăștiate prin Cape Marwick, o regiune geroasă și bătută de vânturi din Insulele Orkney. Voss aproape terminase observarea circulară, când privirea i se opri asupra unei licăriri slabe la orizont, spre est. Reglând lentila ca să vadă mai bine, urmări răbdător mișcarea ritmică a luminii.

– Țintă posibilă la zero-patru-opt grade, anunță el, încercând să-și stăpânească emoția din glas.

Câțiva marinari aflați în camera de control înghesuită a submarinului deveniră brusc atenți.

Voss urmări obiectul alte câteva minute, timp în care semiluna apăru puțin prin pătura groasă a norilor de furtună. Preț de o clipă doar, lumina lunii căzu pe obiectul acela, dezvăluindu-i dimensiunea pe fundalul dealurilor aflate pe insula din spate. Voss simți cum inima i-o lua la goană și observă că palmele îi asudaseră brusc pe mânerele periscopului. Clipi de câteva ori, se încredință că văzuse

---

[1] Locotenent (în germană în original) (n.tr.)

bine, apoi se îndepărtă de ocular. Fără să spună o vorbă, ieşi în fugă din camera de control şi trecu rapid prin pasajul minuscul care traversa tot submarinul. Ajungând la cabina căpitanului, trase de draperia subțire.

Căpitanul Kurt Beitzen dormea, dar se trezi imediat şi aprinse veioza de deasupra patului.

– *Kapitän*, am zărit un vas mare care se apropie din sud-est, la distanță de aproximativ zece kilometri. I-am întrezărit conturul. E o navă de război britanică, e posibil să fie o navă de luptă, raportă Voss emoționat.

Beitzen clătină din cap şi se ridică, dând pătura la o parte. Dormise îmbrăcat şi încălță repede o pereche de cizme, după care îl urmă pe ofițerul secund în camera de control. Experimentat marinar de submarin, Beitzen privi îndelung prin periscopul de atac, apoi dădu cu glas tare coordonatele de dimensiune şi direcție.

– E navă de război, confirmă el nonşalant. Mai sunt mine în sectorul acesta?

– Nu, răspunse Voss. Cea mai apropiată lansare a fost la treizeci de kilometri înspre nord.

– Pregătiți-vă de atac! ordonă Beitzen.

Împreună cu Voss trecu la o masă de lemn cu diagrame, unde puseră la cale un curs precis de interceptare şi transmiseră ordinele către timonă. Deşi scufundat, submarinul avea tangaj din pricina mării agitate de deasupra, făcând sarcina urgentă cu atât mai dificilă.

Construit în şantierul din Hamburg, submarinul U-75 era din clasa UE-1, având scopul principal de a pune mine pe fundul mării. Pe lângă încărcătura mare de explozibil, transporta şi patru torpile, plus un tun puternic de 105 mm. Misiunea de a amplasa minele era aproape încheiată şi niciun membru al echipajului nu se aşteptase la o întâlnire cu o navă de război inamică.

Sub comanda lui Beitzen, submarinul U-75 era abia la a doua sa misiune de când fusese lansat, cu şase luni mai devreme. Actuala

ieşire fusese deja descrisă ca un mic succes, fiindcă minele submarinului scufundaseră o modestă navă comercială şi două traulere. Dar aceasta era prima ocazie de a obține adevărata recunoaştere. Tot echipajul află în scurt timp că țintea o navă de război engleză, misiune care crescu nivelul concentrării și al tensiunii. Beitzen însuşi ştia că o asemenea scufundare i-ar aduce Crucea de Fier.

Comandantul german îndrumă uşor submarinul în poziție perpendiculară față de Capul Marwick. Dacă nava de război își păstra direcția, avea să treacă la patru sute de metri de submarinul ascuns. Torpilele acestuia aveau o rază de aproximativ opt sute de metri, ceea ce necesita o poziție de tragere periculos de apropiată. În Primul Război Mondial, cele mai multe nave comerciale erau scufundate de tunurile submarinelor. U-75 nu avea această opțiune pentru confruntarea cu crucişătorul bine înarmat, mai ales în apele agitate unde se aflau acum.

Poziționat pentru atac, căpitanul se ținea de periscop, aşteptându-şi prada. Lumina lunii dezvălui din nou faptul că *Oberleutnant* era aproape de țintă. Vasul părea să fie un crucişător blindat, ceva mai mic decât înfricoşătoarele cuirasate.

– Canalele unu şi doi, în poziție de tragere! ordonă Beitzen.

Crucişătorul se afla acum la mai puțin de un kilometru şi jumătate de ei, ascunzând cu mărimea lui impunătoare linia orizontului. Beitzen verifică repede direcția de lansare a torpilelor, apoi se uită din nou la țintă. Vasul se apropia în viteză de raza lor de tragere.

– Deschideți capacele de la prova! ordonă el.

După câteva secunde, răsună răspunsul prin camera de control:

– Capacele de la prova sunt deschise.

– Pregătiți canalele unu şi doi!

– Pregătite! veni şi reacția.

Beitzen urmări crucişătorul prin periscop, aşteptând răbdător în timp ce echipajul din jur își ținea răsuflarea. Văzu cum suprafața mare a navei apărea direct în fața lor. Beitzen întredeschise buzele

ca să dea comanda de tragere, când o lumină puternică îi umplu brusc vizorul. O clipă mai târziu, o explozie înăbuşită zgudui pereţii etanşi de oţel ai submarinului.

Beitzen privi năucit prin periscop cum ieşeau flăcările şi fumul din crucişător, luminând cerul nopţii într-o vâlvătaie de un roşu de curmal japonez. Nava mare de război se cutremură şi se zdruncină, apoi prova i se ascunse sub valuri. Pupa se ridică repede, rămase suspendată în aer câteva clipe, după care urmă prova către fundul mării. În mai puţin de zece minute, crucişătorul mamut dispăru de tot din vedere.

– Voss... eşti sigur că nu sunt mine în sectorul ăsta? întrebă el cu voce spartă.

– Da, domnule, răspunse ofiţerul, verificând încă o dată diagrama cu amplasarea terenului minat.

– A dispărut, mormăi el în cele din urmă către echipajul neliniştit care aştepta ordine. Închideţi capacele şi ieşiţi din starea de alertă!

În timp ce echipajul dezamăgit îşi relua îndatoririle, căpitanul rămase la periscop, privind în gol prin vizor. Câţiva supravieţuitori scăpaseră în bărcile de salvare, dar nu putea face nimic să-i ajute în apele acelea agitate. Privind la marea goală şi neagră din faţa lui, se strădui să găsească un răspuns. Dar niciunul nu avea sens. Navele de război nu explodau pur şi simplu de la sine.

Trecu multă vreme până când Beitzen se desprinse de periscop şi se întoarse clătinându-se în tăcere în cabina lui. Sortit să moară mai târziu în război, nu avea să afle niciodată de ce nava *Hampshire* explodase. Dar în zilele care îi mai rămaseră, tânărul *Kapitän* nu mai scăpă de imaginea ultimelor minute ale crucişătorului, când masiva navă de război se stinsese, pare-se, fără niciun motiv.

Yerebatan Sarnici

PARTEA I

VISUL OTOMAN

1

IULIE 2012
CAIRO, EGIPT

Soareleamieziiardeaprinstratuldensdeprafşidegazepoluantecare plutea deasupra oraşului străvechi ca o pătură murdară. Temperatura fiind mult peste media secolului, doar câțiva oameni mai mișunau pe pietrele încinse care pavau curtea centrală a Moscheii al-Azhar. Situată în estul oraşului Cairo, la trei kilometri de Nil, al-Azhar era una dintre cele mai vechi structuri istorice din oraş. Construită prima dată în anul 970 d.H. de cuceritorii fatimizi, moscheea fusese reconstruită şi extinsă de-a lungul secolelor, obținând în cele din urmă statutul de a cincea dintre cele mai importante moschei islamice. Sculpturile elaborate în piatră, minaretele înalte şi turlele bolților se întreceau să-ți capteze atenția, făcând dovada a o mie de ani de măiestrie artistică. În mijlocul pereților de piatră asemănători cu o fortăreață, piesa de rezistență a complexului era o curte mare, dreptunghiulară, înconjurată de arcade înalte pe fiecare parte.

La umbra unei galerii cu arcade, un bărbat zvelt, îmbrăcat cu şalvari şi o cămaşă largă, îşi şterse ochelarii de soare, apoi aruncă o privire prin curte. În arşița zilei, doar câțiva tineri se aflau prin preajmă, studiind arhitectura sau plimbându-se, cufundați în meditație tăcută. Erau studenți la Universitatea al-Azhar, o instituție renumită în învățământul islamic din Orientul Mijlociu.

Bărbatul își mângâie barba deasă care-i acoperea fața tinerească, apoi ridică un rucsac ponosit pe umăr. Cu o eșarfă *Keffiyeh* albă înfășurată pe cap, trecea cu ușurință drept un student oarecare la Teologie.

Păşind în lumina soarelui, traversă curtea către arcada dinspre sud-est. Pe fațada de deasupra arcadelor în formă de chilă se vedeau o serie de rondele și nișe împodobite, cioplite în stuc, care, observă el, deveniseră locurile preferate de câțiva porumbei pentru cuiburi. Merse spre arcada centrală ieșită în relief, în vârful căreia se afla o casetă dreptunghiulară ce marca intrarea în sala de rugăciune.

Chemarea la *salat* – sau rugăciunea – de prânz avusese loc cu aproape o oră mai devreme, lăsând sala mare de rugăciune aproape goală. Dincolo de foaier, câțiva studenți ședeau cu picioarele încrucișate pe jos, ascultând prelegerea despre Coran a unui profesor de la universitate. Ocolind grupul, bărbatul se apropie de intrarea în sală. Vizitatorul își scoase încălțările și oferi în tăcere o binecuvântare lui Mahomed, după care intră însoțit de o înclinare a capului din partea portarului.

Sala de rugăciune era un spațiu deschis, acoperit cu un covor roșu, punctat de zeci de stâlpi de alabastru care se ridicau spre tavanul cu grinzi. Ca în majoritatea moscheilor, nu existau strane sau altare împodobite care să te ajute să te orientezi. Modelele în formă de cupolă de pe covor, marcând pozițiile individuale pentru rugăciune, indicau partea din față a sălii. Observând că portarul bărbos nu-i mai dădea atenție, bărbatul trecu repede printre stâlpi.

Apropiindu-se de câțiva oameni îngenuncheați în rugăciune, observă că *mihrab*[1]-ul se găsea în partea opusă a sălii. O nișă de cele mai multe ori modestă, scobită într-un perete al moscheii, aceasta indica direcția către Mecca. *Mihrab*-ul din al-Azhar era sculptat în piatră netedă și mărginită de o incrustație ondulată de piatră, de culoare neagră și ivoriu, cu un model aproape modern.

---

[1] Nișă de rugăciune (n.tr.)

Apropiindu-se de stâlpul aflat imediat lângă *mihrab*, bărbatul își dădu rucsacul jos de pe umăr, apoi se așeză pe covor cu fața plecată pentru rugăciune. După câteva minute, împinse ușor ranița într-o parte până când aceasta se lipi de baza coloanei. Văzând doi studenți care se îndreptau spre ieșire, se ridică și îi urmă în foaier, de unde își luă încălțările. Trecând pe lângă vârstnicul cu barbă, murmură *Allahu Akbar*[1], apoi ieși grăbit în curte.

Prefăcându-se că admiră în treacăt o rozetă de pe fațadă, o luă repede spre Poarta Barber, care ducea la ieșirea din complexul moscheii. După ce parcurse câteva străzi, se urcă într-o mașină mică închiriată, parcată pe stradă, și conduse în direcția Nilului. Trecând printr-un cartier industrial prăfuit, întoarse în parcarea unei foste cărămidării acum în ruine și opri în spatele rampei de încărcare abandonate. Acolo își dezbrăcă șalvarii și cămașa, lăsând la vedere o pereche de blugi și cămașa de mătase pe care o purta dedesubt. Își scoase ochelarii, apoi peruca și barba falsă. Studentul musulman dispăruse, acesta fiind înlocuit de o femeie atrăgătoare cu tenul măsliniu, ochi negri, pătrunzători și păr scurt, brunet, tuns în trepte. Aruncând hainele de deghizare într-un tomberon ruginit, se urcă din nou în mașină și intră iar în traficul leneș din Cairo, îndepărtându-se încet de Nil, către Aeroportul Internațional din Cairo, în partea de nord-est a orașului.

Stătea la rând la ghișeul de check-in când rucsacul explodă. Un nor mic, alb, se ridică deasupra Moscheii al-Azhar când acoperișul sălii de rugăciune se prăbuși, iar *mihrab*-ul se transformă într-o movilă de moloz. Deși explozia fusese programată între rugăciunile zilnice, mai mulți studenți și îngrijitori de la moschee fură uciși și alți câțiva răniți.

După ce șocul inițial trecu, comunitatea musulmană din Cairo rămase scandalizată. Mai întâi dădură vina pe Israel, apoi pe celelalte națiuni occidentale, căci nimeni nu-și asumase responsabilitatea

---

[1] Allah e mare. (în arabă în original) (n.tr.)

pentru explozie. În câteva săptămâni, sala de rugăciuni avea să fie reparată şi un *mihrab* nou avea să fie instalat în grabă. Dar pentru musulmanii din Egipt şi din toată lumea, furia pricinuită de atacul asupra unui loc sfânt ţinu mult mai mult. Puţini şi-ar fi dat seama însă că atacul era doar prima salvă de tun dintr-un program strategic ce avea să încerce să transforme însăşi influenţa asupra întregii regiuni.

2

– Ia cuțitul și tai-o!

O încruntare furioasă apăru pe fața pescarului grec, când îi întinse fiului său cuțitul zimțat, ruginit. Adolescentul se dezbrăcă până rămase în pantaloni scurți, apoi sări peste marginea bărcii, strângând cuțitul într-o mână.

Trecuseră aproape două ore de când plasele de pescuit ale ambarcațiunii se agățaseră de fundul apei, spre surprinderea bătrânului grec, care dragase aceste ape de multe ori până atunci. Îndreptă barca în toate direcțiile, sperând să desprindă plasele, înjurând în gura mare pe măsură ce devenea tot mai frustrat. Oricât se străduia, plasele rămâneau nemișcate. Avea să fie o pierdere costisitoare să taie o bucată din plase, dar pescarul acceptă înciudat acest risc al meseriei și-și trimise băiatul peste marginea bărcii.

Deși bătute de vânturi la suprafață, apele estice ale Egeei erau calde și limpezi, iar la nouă metri dedesubt băiatul reușea să întrezărească fundul mării. Era însă cu mult peste capacitatea lui de a se scufunda în mod liber, așa că-și opri coborârea și, cu cuțitul, atacă plasele agățate. Trebui să se scufunde de câteva ori ca să taie și ultima frânghie, după care se avântă la suprafață cu plasele avariate, epuizat și abia mai suflând. Înjurând încă pierderile suferite, pescarul întoarse barca spre vest și o luă spre Chios, o insulă grecească apropiată de teritoriul Turciei, care se ridica din apele azurii la mică distanță.

La patru sute de metri în larg, un bărbat urmărea curios întâmplarea nefericită a pescarului. Era înalt şi subţire, dar bine legat, cu pielea foarte bronzată de anii petrecuţi în soare. Îndepărtă telescopul vechi de alamă, dezvăluind o pereche de ochi verzi ca marea, care sclipeau de inteligenţă. Erau ochi contemplativi, înăspriţi de greutăţi şi numeroase întâlniri cu moartea, dar îmblânziţi cu uşurinţă de umor. Îşi trecu mâna prin părul des şi negru ca abanosul, cu doar câteva fire argintii, apoi urcă pe puntea vasului de cercetare *Aegean Explorer*.

– Rudi, am verificat o bună bucată din fundul mării între locul ăsta şi Chios, nu-i aşa? întrebă el.

Un bărbat mărunţel, purtând ochelari cu ramă de baga, ridică privirea dintr-un calculator şi încuviinţă dând din cap.

– Da, ultima grilă se întindea până la aproximativ un kilometru şi jumătate de ţărmul estic. Insula grecească fiind la mai puţin de opt kilometri de Turcia, nici nu ştiu în ale cui ape suntem. Terminasem cam nouăzeci la sută din grilă, când senzorului din spate al AUV-ului i s-a stricat închiderea etanşă şi s-a umplut de apă sărată. Nu va funcţiona cel puţin încă două ore, cât încearcă tehnicienii să repare stricăciunile.

AUV-ul, vehiculul subacvatic autonom, era un robot în formă de torpilă, dotat cu echipament pe bază de senzori, care era lansat peste bordul navei de cercetare. Cu autopropulsor şi anteprogramat cu o direcţie clară de explorare, AUV-ul străbătea fundul mării adunând date pe care le trimitea periodic vasului aflat la suprafaţă.

Rudi Gunn continuă să tasteze. Îmbrăcat într-un tricou zdrenţăros şi pantaloni scurţi în carouri, nimeni nu ar fi ghicit că era directorul adjunct al Agenţiei Naţionale de Marină şi Operaţiuni Subacvatice (NUMA), faimoasa organizaţie guvernamentală responsabilă cu studiul ştiinţific al oceanelor lumii. Gunn lucra de obicei la sediul din Washington al NUMA, nu trimis la bordul unei nave de cercetare turcoaz, pe care agenţia o folosea ca să adune informaţii despre viaţa acvatică, curenţii oceanelor şi poluarea

mediului înconjurător. Administrator capabil, se bucura să scape de tumultul capitalei şi să-şi murdărească mâinile pe teren, mai ales când şi şeful lui scăpase în acest fel.

– Ce fel de contur al albiei am observat în apele puțin adânci din zonă?

– Tipic pentru insulele din zonă. Un prag înclinat se întinde în larg la mică distanță, pe urmă coboară brusc la adâncimi de sute de metri. Aici ne aflăm în apă adâncă de vreo treizeci şi cinci de metri. Din câte îmi amintesc, zona asta are albia destul de nisipoasă, cu puține obstrucțiuni.

– Aşa mă gândeam şi eu, răspunse bărbatul, cu o scânteie în ochi.

Gunn îi remarcă privirea şi spuse:

– Detectez un plan malefic în mintea şefului.

Dirk Pitt râse. Ca director al NUMA, condusese zeci de explorări subacvatice cu rezultate remarcabile. De la găsirea *Titanicului* până la descoperirea navelor Expediției Franklin pierdute în Oceanul Arctic, Pitt avea o abilitate neobişnuită de a rezolva misterele adâncurilor. Un bărbat tăcut, încrezător în forțele proprii, de o curiozitate nesățioasă, se îndrăgostise de mare la o vârstă fragedă. Atracția exercitată de aceasta asupra lui nu pălise cu trecerea timpului şi-l scotea din sediul NUMA de la Washington în mod regulat.

– E lucru ştiut, spuse el vesel, că majoritatea epavelor aflate aproape de țărm sunt descoperite de plasele pescarilor locali.

– Epave? se miră Gunn. Din câte îmi amintesc, invitația primită de la guvernul turc era să localizăm şi să studiem impactul algelor apărute de-a lungul apelor de coastă. Nu ni s-a spus nimic de cercetarea epavelor.

– Le iau şi eu după cum apar, zâmbi Pitt.

– Ei bine, deocamdată suntem indisponibili. Vrei să dăm ROV-ul[1] peste bord?

---

[1] Vehicul subacvatic controlat de la distanţă (n.tr.)

– Nu, plasele pescarului vecin sunt agățate la o adâncime până la care ne putem scufunda.

Gunn se uită la ceas.

– Credeam că pleci peste două ore ca să petreci weekendul la Istanbul cu soția.

– Am destul timp pentru o scufundare rapidă până să plec la aeroport, spuse Pitt zâmbind.

– Atunci, spuse Gunn clătinând resemnat din cap, asta înseamnă că trebuie să-l trezesc pe Al.

***

Douăzeci de minute mai târziu, Pitt aruncă geanta într-o barcă pneumatică Zodiac care se legăna în lateralul vasului *Aegean Explorer*, apoi coborî pe o scară portabilă. Când se așeză, un bărbat pieptos aflat la timonă răsuci maneta motorului mic amplasat în exterior, iar ambarcațiunea de cauciuc se îndepărtă de navă cu un salt.

– În care parte te scufunzi? strigă Al Giordino, în timp ce păienjenișul siestei de după-amiază i se ridica încet de pe ochii căprui.

Pitt își luase câteva puncte de reper de pe insula învecinată. Îndrumându-l pe Giordino către țărm într-un unghi stabilit, înaintară pe o distanță scurtă înainte ca Pitt să comande oprirea motorului. Aruncă apoi o ancoră micuță peste prova, legând-o când frânghia slăbi.

– Puțin peste treizeci de metri, spuse el, uitându-se la o dungă roșie pe frânghia vizibilă sub apă.

– Și ce anume te aștepți să găsești acolo jos?

– Orice, de la o movilă de pietre până la *Britannic*, răspunse Pitt, referindu-se la o navă-soră a *Titanicului* care fusese scufundată de o mină în Marea Mediterană în timpul Primului Război Mondial.

– Eu pariez că-s stânci, răspunse Giordino, în vreme ce îmbrăca un costum de scafandru ale cărui cusături erau supuse la grea încercare de umerii și bicepșii lui vânjoși.

În adâncul sufletului, Giordino intuia că avea să fie ceva mai interesant decât un afloriment stâncos pe fundul mării. Trecuse prin prea multe alături de Pitt ca să se îndoiască de acest al şaselea simţ pe care părea să-l aibă prietenul său când venea vorba de mistere subacvatice. Cei doi se împrieteniseră încă din copilăria petrecută în sudul Californiei, unde învăţaseră să se scufunde împreună pe Plaja Laguna. În timp ce-şi făceau serviciul militar în Forţele Aeriene, primiseră amândoi o funcţie temporară într-un departament federal nou-înfiinţat, însărcinat cu studierea oceanelor. După numeroase proiecte şi aventuri, Pitt conducea acum agenţia extinsă numită NUMA, iar Giordino lucra împreună cu el ca director de Tehnologie Subacvatică.

– Hai să încercăm o cercetare într-un cerc extins în jurul ancorei! sugeră Pitt în timp ce îşi fixau buteliile de oxigen. Estimez că plasa agăţată se află ceva mai spre mal faţă de poziţia noastră actuală.

Giordino aprobă din cap, apoi îşi îndesă regulatorul în gură, alunecă pe spate de pe barcă şi intră în apă. Pitt se scufundă o clipă mai târziu, iar cei doi urmăriră frânghia ancorei până la fund.

Apele albastre ale Mării Egee erau incredibil de limpezi, iar Pitt vedea fără probleme la o distanţă de cincisprezece metri sau mai mult. Pe măsură ce se apropiau de fundul întunecat, observă cu oarecare satisfacţie că albia mării era formată dintr-o combinaţie de pietriş şi nisip plat. Estimarea lui Gunn era corectă. Zona părea să fie lipsită de obstacole.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară unul de celălalt la trei metri deasupra fundului mării şi înotară într-un cerc leneş în jurul frânghiei ancorei. Un mic banc de bibani de mare trecu pe lângă ei, privind suspicioşi scafandrii înainte de a se avânta în ape mai adânci. Când se îndreptară cu faţa spre Chios, Pitt observă că Giordino îi făcea semn cu mâna. Executând o foarfecă puternică din picioare, Pitt se apropie înot, descoperind că partenerul său arăta spre o formă mare în faţa lor.

Era o umbră înaltă şi cafenie, care părea să tremure în lumina slabă. Îi amintea lui Pitt de un copac bătut de vânt, cu crengile înfrunzite îndreptate spre cer. Înotând mai aproape, văzu că nu era vorba de un copac, ci de rămăşiţele plaselor pescarului, care se balansau leneş în bătaia curentului.

Atenţi să nu se încâlcească, scafandrii se mişcară cu precauţie, poziţionându-se pe direcţia curentului pe măsură ce se apropiau. Plasele erau agăţate într-un singur punct aflat chiar deasupra fundului mării. Pitt văzu un şanţ superficial făcut pe fundul de pietriş şi nisip, la capătul căruia era o stinghie verticală înfăşurată în plasă. Apropiindu-se de piedică, văzu că era o ancoră de fier corodată în formă de T, înaltă de aproape un metru şi jumătate. Aceasta era înclinată în lateral, cu un capăt întors spre suprafaţă, iar celălalt înfundat în albie. Pitt se întinse şi dădu nisipul la o parte în jurul bazei, dezvăluind capătul îngropat, care era prins între o bârnă groasă de lemn şi un cadru transversal mai mic. Explorase destule epave ca să recunoască bârna groasă drept chila unei nave.

Se întoarse cu spatele la plase şi privi şanţul lat şi superficial făcut recent pe fundul mării. Giordino se rotea deja deasupra acestuia, urmărindu-i punctul de plecare. La fel ca Pitt, bănuia ce se întâmplase. Plasele de pescuit se agăţaseră în ancoră într-un capăt al vasului naufragiat şi o trăseseră de-a lungul chilei până când se prinsese în cadrul transversal şi se blocase. Acţiunea descoperise fără voie o porţiune mare a unei epave străvechi.

Pitt înotă spre Giordino, care dădea nisipul la o parte din jurul unei ieşituri liniare. Îndepărtând sedimentul protector, scoase la iveală câteva bucăţi din cadrul transversal de sub chilă. Giordino se uită la Pitt cu ochi strălucitori şi dădu din cap. Simţul subacvatic al lui Pitt scosese la lumină o epavă, şi încă una veche.

Descoperind mici fragmente pe măsură ce cercetau perimetrul, îşi dădură seama că vasul avea cam cincisprezece metri în lungime şi că puntea superioară fusese de mult erodată. De fapt, cea mai mare parte a ambarcaţiunii dispăruse, doar câteva secţiuni

ale carenei mai rămăseseră intacte. Dar la pupa se vedeau sub nisipul moale câteva mici compartimente. Vase de ceramică, plăci de faianță și alte produse mate de olărie răsăreau de peste tot, deși adevărata încărcătură a navei nu se zărea.

Cum timpul de scufundare se scurta, cei doi scafandri se întoarseră la pupa și înlăturară pietrișul și nisipul, uitându-se după ceva care să-i ajute să identifice nava. Căutând printre bârnele desprinse, Giordino dădu cu degetele peste un obiect neted, așa că săpă mai departe și găsi o cutie mică de metal. Ridicând-o până la mască, văzu un mecanism de închidere cu ace încrustat în față, deși inelul era în mare parte corodat. Înfășurând-o cu grijă într-o pungă pentru scufundare, se uită la ceas, apoi înotă până la Pitt și-i făcu semn că urca la suprafață.

Pitt tocmai descoperise un șir micuț de oale de lut pe care le lăsă nemișcate când se apropie Giordino. Se întorcea să-l urmeze pe acesta la suprafață, când o mică strălucire în nisip îi atrase atenția. Venea din partea opusă oalelor, unde se lovise cu labele de sedimente. Pitt înotă într-acolo și dădu nisipul la o parte, dezvăluind o bucată plată de ceramică. Deși acoperită de concrescențe, văzu că avea un model elaborat cu motive florale. Înfigând degetele în nisip, apucă marginile unei cutii dreptunghiulare și o scoase din pământ.

Recipientul de ceramică avea cam de două ori mărimea unei cutii de trabucuri, cu laturile plate marcate de un model în alb și albastru care se potrivea cu cel de pe capac. Cutia era grea în comparație cu dimensiunile, iar Pitt o puse cu grijă la subraț înainte de a zvâcni spre suprafață.

O briză puternică de după-amiază se întețea dinspre nord-vest, stârnind spume albe pe apă. Giordino era deja la bordul Zodiacului, trăgând ancora, când apăru Pitt. Dând din picioare, se apropie de barca de cauciuc și îi întinse cutia lui Giordino, după care se urcă în ambarcațiune și își scoase echipamentul de scufundare.

– Cred că-i datorezi pescarului o sticlă de uzo, spuse Giordino, pornind motorul.

– Ne-a ajutat să găsim o epavă interesantă, asta e sigur, răspunse Pitt, ştergându-şi faţa cu un prosop.

– Nu e o epavă din Epoca Bronzului, dar pare destul de veche.

– E posibil să fie medievală, presupuse Pitt. Doar un copil, după standardele epavelor din Mediterana. Hai să mergem la mal şi să vedem ce avem.

Giordino ambală motorul, înclinând barca într-o parte, apoi se întoarse spre insula din apropiere. Chios era la două mile distanţă, dar după încă trei mile de-a lungul coastei intrară în golfuleţul micului sat de pescari numit Vokaria. Legară ambarcaţiunea de cheiul bătut de vânturi care părea să fi fost construit în timpul Epocii de Aur a Navigaţiei.

Ambele obiecte erau acoperite de un strat de nisip întărit, format de-a lungul secolelor petrecute în adâncuri. Pitt găsi un furtun cu apă proaspătă în apropiere şi dădu la o parte cu grijă o parte din noroiul depus în straturi pe cutia de ceramică. Curăţată de mizerie şi ridicată la lumina soarelui, era absolut uimitoare. Modelul înflorat în nuanţe de albastru-închis, violet şi turcoaz ieşea în evidenţă pe fundalul albului strălucitor.

– Pare marocană, spuse Giordino. Poţi să-i ridici capacul?

Pitt puse degetele cu atenţie pe capacul proeminent. Întâmpinând puţină rezistenţă, o forţă cu delicateţe să se deschidă. În cutia plină cu apă murdară descoperi un obiect lunguieţ care sclipea uşor în nămol. Pitt înclină uşor cufărul, ca să scurgă apa.

Întinse mâna şi scoase obiectul semicircular cu multe incrustaţii. Spre marea lui mirare, văzu că era o coroană. O ridică uşor, simţind greutatea obiectului din aur masiv, în timp ce metalul sclipea în locurile unde înlăturase sedimentele.

– Ia uită-te la asta! se miră Giordino. Zici că e de pe timpul regelui Arthur.

– Sau al lui Ali Baba, răspunse Pitt, uitându-se la cutia de ceramică.

– Cred că epava aceea nu era o navă comercială oarecare. Ar putea fi un soi de vas regal?

– Tot ce se poate, răspunse Pitt. Se pare că la bord se afla o persoană importantă.

Giordino luă coroana şi o puse pe cap într-un unghi strâmb.

– Regele Al, la dispoziția dumitale! spuse el, fluturând din braț. Cred că aş putea să atrag privirile vreunei doamne bine de pe aici cu asta pe cap.

– Precum şi ale unor domni cu haine albe, pufni Pitt. Ia să vedem cutia ta încuiată!

Giordino puse coroana înapoi în cutia de ceramică, apoi o ridică pe cea mică de fier. Chiar în clipa aceea încuietoarea corodată se desfăcu, căzând pe prosop.

– Siguranța nu mai e ce-a fost, mormăi el, punând cutia înapoi. Imitându-l pe Pitt, manevră marginile capacului cu degetele, desfăcând capacul cu un pocnet. Înăuntru era doar puțină apă de mare, căci recipientul era aproape plin cu monede.

– Asta zic şi eu lovitură, zâmbi el. Cred că ne putem pensiona mai devreme.

– Mulțumesc, nu. Aş prefera să nu-mi petrec anii de pensie într-o închisoare turcească, răspunse Pitt.

Monedele erau din argint şi foarte corodate, multe fiind lipite unele de altele. Pitt băgă mâna la fundul grămezii şi scoase una care strălucea, o singură monedă de aur care nu suferise efectele coroziunii. O ridică s-o privească, observându-i pecetea neregulată, indicând confecționarea monedei cu ciocanul. Niște litere arabe răsucite se vedeau parțial pe ambele părți, înconjurate de un inel zimțat. Pitt putea doar să bănuiască vechimea şi originea banului. Cei doi examinară curioşi celelalte monede, care, în starea în care se aflau, nu prezentau decât puține semne.

– Pe baza dovezilor limitate, aş zice că avem de-a face cu o epavă otomană, spuse Pitt. Monedele nu par bizantine, ceea ce înseamnă că sunt din secolul al XV-lea sau mai târzii.

– Cineva trebuie să le poată data cum trebuie.

– Am avut noroc că le-am găsit, încuviință Pitt.

– Eu zic să finanțăm proiectul încă o lună şi să evităm să ne întoarcem la Washington.

O camionetă Toyota uzată se apropie pe doc, oprindu-se cu un scârțâit în fața celor doi. Un tânăr zâmbitor, cu urechi mari, coborî din maşină.

– Dumneavoastră mergeți la aeroport? întrebă el, şovăind.

– Da, eu sunt, spuse Pitt, luând din Zodiac geanta pregătită pentru o noapte.

– Și bunătățile noastre? întrebă Giordino, înfăşurând cu grijă obiectele în prosop, înainte ca şoferul să le vadă.

– Mă tem că merg cu mine la Istanbul. Îl cunosc pe directorul de Studii Maritime de la Muzeul de Arheologie din Istanbul. O să ofere artefactelor o casă primitoare şi să sperăm că o să ne spună ce am descoperit.

– Bănuiesc că asta înseamnă că nu urmează vreo noapte nebună în Chios pentru regele Al, zise Giordino, întinzându-i lui Pitt prosopul.

Pitt privi sătucul adormit care străjuia portul, apoi urcă în maşina oprită.

– Sincer să fiu, zise el când şoferul porni maşina, nu sunt sigur că e pregătită Chios pentru regele Al.

3

Avionul ateriză pe Aeroportul Internațional Atatürk din Istanbul chiar înainte de lăsarea întunericului. Strecurându-se printre avioanele de linie ca un țânțar într-un stup de albine, micul aparat de zbor trase în dreptul unui terminal liber și se opri cu o zdruncinătură.

Pitt se numără printre ultimii pasageri care coborâră din avion și abia păși pe terminalul pardosit cu gresie, că îl și înșfăcă o femeie înaltă și atrăgătoare cu părul de culoarea scorțișoarei.

– Trebuia să ajungi aici înaintea mea, spuse Loren Smith, retrăgându-se după o îmbrățișare lungă. Mă temeam că nu mai vii.

Ochii violet străluceau de ușurare când își privi soțul.

Pitt o cuprinse cu brațul de talie și o sărută îndelung.

– O problemă cu un cauciuc la avion ne-a întârziat plecarea. Aștepți de mult?

– De mai puțin de-o oră. Strâmbă din nas și-și linse buzele. Ai gust sărat.

– Eu și Al am găsit un vas naufragiat pe drum spre aeroport.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama, spuse ea, privindu-l cu un aer mustrător. Parcă spuneai că zborul și scufundările nu se amestecă.

– Așa e. Dar rabla cu care am zburat abia atingea trei sute de metri în înălțime așa că sunt în perfectă siguranță.

– Dacă ți se face rău cât suntem în Istanbul, te omor, zise ea strângându-l în brațe. Epava e cât de cât interesantă?

– Aşa pare să fie.

Ridică geanta cu artefactele înfăşurate înăuntru.

– Am recuperat câteva artefacte care ar trebui să ne spună câte ceva. L-am invitat pe doctorul Rey Ruppé de la Muzeul de Arheologie din Istanbul să ia cina cu noi diseară, sper că ne poate spune mai multe.

Loren stătea pe vârfuri, uitându-se încruntată în ochii verzi ai lui Pitt.

– E bine că am ştiut de când m-am măritat cu tine că marea o să fie mereu metresa ta, zise ea.

– Din fericire, răspunse el zâmbind şi ţinând-o strâns în braţe, inima mea e destul de mare pentru amândouă.

Luând-o de mână, îşi făcură drum prin mulţimea din terminal şi-şi luară bagajul, apoi merseră cu taxiul la un hotel din centrul istoric al Istanbulului, numit Sultanahmet. După ce făcură un duş rapid şi îşi schimbară hainele, luară alt taxi pentru o plimbare scurtă până într-o zonă rezidenţială liniştită, la câteva străzi distanţă.

– Balikçi Sabahattin, anunţă şoferul.

Pitt o ajută pe Loren să păşească pe mica alee pietruită. Pe partea opusă a străzii se afla un restaurant într-o casă pitorească din lemn, construită în anii 1920. Cei doi trecură pe lângă mesele de afară ca să ajungă la uşă, după care intrară într-un foaier elegant. Un bărbat îndesat, cu părul rar şi zâmbet vesel, veni spre ei şi le întinse mâna.

– Dirk, mă bucur că ai găsit locul, spuse el, strivind mâna lui Pitt într-a sa. Bine ai venit la Istanbul!

– Mersi, Rey, mă bucur să te revăd. Aş vrea să ţi-o prezint pe soţia mea, Loren.

– Plăcerea e a mea, răspunse Ruppé ceremonios, strângând mâna lui Loren cu mai puţină forţă. Sper că iertaţi un bătrân pungaş ca mine, care vă deranjează la cină. Plec la Roma mâine-dimineaţă, la o conferinţă de arheologie, aşa că era singura ocazie

pe care o aveam ca să discutăm despre descoperirea subacvatică a soțului dumitale.

– Nu e niciun deranj. Sunt mereu fascinată de ceea ce scoate Dirk de pe fundul mării, spuse ea râzând. În plus, ne-ați adus într-un loc minunat pentru cină.

– Unul dintre restaurantele cu specific pescăresc care îmi plac aici, în Istanbul, răspunse Ruppé.

Plasatoarea veni și-i conduse pe coridor de-a lungul mai multor săli amenajate în interiorul casei. Își ocupară locurile la o masă de lângă fereastra mare ce dădea spre curtea din spate.

– Poate ne recomandați niște delicatese locale, domnule doctor Ruppé, spuse Loren. E prima mea vizită în Turcia.

– Doamne, eu fac aproape douăzeci și cinci de ani de când m-am stabilit aici. Am venit într-o vară din Arizona ca să predau la o școală de arheologie subacvatică și nu am mai plecat. Am descoperit o veche navă comercială bizantină în largul insulei Kos, pe care am excavat-o, și de atunci sunt ocupat întruna.

– Doctorul Ruppé este cea mai mare autoritate în materie de antichități subacvatice bizantine și otomane din estul Mediteranei, spuse Pitt. Priceperea și experiența lui au fost neprețuite în multe dintre proiectele noastre din regiune.

– Ca și în cazul soțului dumitale, naufragiile sunt adevărata mea dragoste, zise el. De când am acceptat postul de studii maritime de la Muzeul de Arheologie, petrec, din nefericire, mult mai puțin timp pe teren decât mi-aș dori.

– Povara conducerii, încuviință Pitt.

Ospătarul aduse la masă un platou mare cu midii și orez ca aperitiv, din care gustară imediat toți trei.

– Cu siguranță, lucrezi într-un oraș fascinant, remarcă Loren.

– Da, Istanbul își merită numele de „Regele Orașelor". Întemeiat de greci, crescut de romani și maturizat sub conducerea otomanilor. Moștenirea lui de catedrale, moschei și palate antice îl

poate încânta chiar şi pe cel mai blazat istoric. Dar, ca domiciliu a douăsprezece milioane de oameni, are şi provocările lui.

– Am auzit că latura politică ar fi una dintre acestea.

– Scopul vizitei dumitale este schimbarea acestei laturi, doamnă senator? întrebă Ruppé, zâmbind.

Loren Smith zâmbi la rostirea aluziei. Deşi era de multă vreme reprezentantul Congresului pentru statul Colorado, nu era avidă de politică.

– De fapt, am venit la Istanbul doar ca să-l vizitez pe soţul meu. Călătoream cu o delegaţie a Congresului în sudul Caucazului şi m-am oprit pe drumul înapoi spre Washington. Un trimis al Departamentului de Stat a spus că în SUA existau anumite îngrijorări în privinţa siguranţei legate de mişcarea fundamentalistă care ia amploare în Turcia.

– Are dreptate. După cum ştiţi, Turcia este un stat laic, musulman în proporţie de nouăzeci la sută, majoritatea fiind de credinţă sunnită. Însă a apărut o mişcare din ce în ce mai mare sub conducerea muftiului Battal, care are centrul aici, în Istanbul, şi sprijină reformele fundamentaliste. Nu sunt expert în asemenea chestiuni, aşa că nu vă pot spune prin ce anume atrage. Turcia suferă pierderi economice la fel ca alte locuri, ceea ce seamănă nemulţumire şi nefericire faţă de poziţia de statu quo. Vremurile grele par să fie în avantajul lui. Zilele astea apare peste tot, atacându-l pe preşedintele în funcţie.

– În afară de a dăuna alianţelor occidentale, nu pot să nu mă gândesc că o orientare a turcilor către fundamentalism ar transforma întregul Orient Mijlociu într-un loc şi mai periculos, răspunse Loren.

– Dat fiind că Iranul controlat de şiiţi îşi încordează muşchii militari, mă tem că îngrijorările dumitale sunt îndreptăţite.

Li se aduse cina; Loren primi un biban de mare la cuptor, iar Pitt o farfurie cu biban la grătar, în timp ce Ruppé, calcan de Marea Neagră.

– Îmi pare rău că stric cina cu politica, e riscul meseriei, se scuză Loren. Mă bucur să spun că bibanul e excelent.

– Nu mă supăr şi sunt sigur că Dirk e obişnuit, zise Ruppé făcând cu ochiul. Se întoarse spre vechiul său prieten. Aşadar, Dirk, spune-mi despre proiectul tău în Marea Egee.

– Investigăm câteva zone moarte, cu nivel scăzut de oxigen, din estul Mediteranei, răspunse Pitt printre îmbucături. Ministerul Mediului din Turcia ne-a îndrumat către o serie de locuri din Marea Egee, unde dezvoltarea algelor a înăbuşit speciile subacvatice. E o problemă tot mai mare pe care o întâlnim în multe puncte de pe glob.

– Ştiu că a fost un motiv major de îngrijorare în Golful Chesapeake, chiar în curtea noastră, remarcă Loren.

– Zonele moarte din Chesapeake au devenit destul de mari în ultimele luni de vară, admise Pitt.

– Totul din pricina poluării? întrebă Ruppé.

Pitt dădu aprobator din cap.

– În majoritatea cazurilor, zonele moarte se află în apropiere de deltele marilor fluvii. Nivelurile scăzute de oxigen sunt, de obicei, un rezultat direct al poluării cu nutrienți, mai ales sub formă de azot din scurgerile industriale şi din agricultură. Nutrienții din apă creează inițial o creştere masivă a fitoplanctonului sau înmulțirea algelor. Când algele mor în cele din urmă şi se scufundă, procesul de descompunere îndepărtează oxigenul din apă. Dacă procesul ajunge într-un punct critic, apa devine anoxică, ucigând toate speciile subacvatice şi creând o zonă moartă.

– Şi până acum ce ați găsit în apele Turciei?

– Am confirmat prezența unei zone moarte de dimensiuni moderate între insula Chios şi țărmul continental al Turciei. Continuăm supravegherea în zonă şi vom face până la urmă o hartă a perimetrului şi a nivelului poluării din zonă.

– Ați găsit sursa? întrebă Loren.

Pitt clătină din cap.

– Ministerul Mediului din Turcia ne ajută să identificăm posibilii poluanți industriali și agricoli din zonă, dar încă nu ne apropiem de identificarea sursei sau a surselor.

Ospătarul veni și luă farfuriile, apoi aduse o tavă cu caise proaspete și trei cafele. Loren descoperi cu mirare că în cafeaua ei se pusese deja zahăr.

– Dirk, epava ta se află în zona moartă? întrebă Ruppé.

– Nu, dar nu e departe. De fapt, ne opriserăm din treabă, ne reparam echipamentul cu senzori când am descoperit locul. Ne-a ajutat o barcă de pescuit căreia îi lipsesc acum câțiva metri de plasă.

– Când m-ai sunat, ai spus că ai recuperat niște artefacte.

– Da, chiar le-am adus cu mine, spuse Pitt, arătând din cap spre geanta neagră așezată la picioarele lui.

Lui Ruppé îi sclipiră ochii, apoi se uită la ceas.

– E trecut de unsprezece și cred că v-am reținut deja destul de mult. Dar muzeul e la numai câteva minute distanță. Mi-ar plăcea să văd obiectele, apoi le puteți lăsa în siguranță în laboratorul meu, dacă doriți.

– Nu fi ridicol, interveni Loren, preîntâmpinând posibila dezamăgire a soțului ei. Amândoi ardem de nerăbdare să ne spui părerea dumitale.

– Minunat, zâmbi Ruppé. Haideți să ne savurăm cafeaua, apoi putem merge la biroul meu să vedem așa cum trebuie ce ați găsit.

După ce terminară cafeaua și plătiră nota, cei trei ieșiră din restaurant în stradă. Ruppé se opri în fața unui Volkswagen Karmann Ghia decapotabil, verde, parcat lângă trotuar.

– Îmi cer scuze pentru lipsa spațiului pentru picioare, știu că e cam înghesuit în spate, zise el.

– Îmi plac mașinile astea Volkswagen vechi, spuse Loren. N-am mai văzut una atât de frumoasă de când lumea.

– A cam îmbătrânit, dar merge încă foarte bine, spuse Ruppé. Am descoperit că e o mașină grozavă cu care să te strecori pe străzile înguste din Istanbul, deși îmi e dor de aerul condiționat.

– Cine are nevoie de asta când poți coborî capota? întrebă Pitt, așezându-se pe locul din față după ce Loren se strecură cu greu pe bancheta din spate.

Ruppé se întoarse în centrul orașului, apoi pătrunse printr-o poartă mare cu arcadă.

– Suntem pe terenul Topkapi-ului, vechiul palat otoman, explică el. Muzeul nostru se află aproape de intrarea în curtea interioară. Ar trebui să faceți turul palatului, dacă aveți ocazia. Dar mergeți devreme, e un loc preferat de turiști.

Ruppé își continuă drumul printr-un fel de parc presărat cu clădiri istorice. Ajungând pe o rampă ușoară, se opri în parcarea angajaților din spatele Muzeului de Arheologie din Istanbul. La mică distanță, se ridica zidul înalt care înconjura Palatul Topkapi.

După ce reușiră să coboare din mașina înghesuită, Loren și Pitt îl urmară pe Ruppé către o clădire mare, neoclasică.

– De fapt, muzeul cuprinde trei clădiri, explică Ruppé. Avem Muzeul de Artă Veche Orientală în față, apoi Muzeul Pavilionului de Ceramică și Muzeul de Artă Islamică. Eu rătăcesc prin clădirea principală, care adăpostește Muzeul de Arheologie.

Ruppé îi conduse pe treptele din spate ale clădirii cu coloane construite în secolul al XIX-lea. După ce descuie ușa din spate, fură întâmpinați de un paznic de noapte care stătea înăuntru.

– Bună seara, domnule doctor Ruppé! spuse paznicul. Iar lucrați până târziu?

– Bună, Avni! Doar o vizită scurtă cu niște prieteni, apoi plecăm.

– Nu vă grăbiți! Suntem doar eu și greierii.

Ruppé își conduse oaspeții prin holul principal, plin cu statui și sculpturi străvechi. În sălile de expoziție aflate de o parte și de alta, existau sarcofage elaborate din tot Orientul Mijlociu. Arheologul se opri și le arătă un sarcofag masiv de piatră, acoperit de basoreliefuri sculptate.

– Sarcofagul lui Alexandru, cel mai vestit artefact al nostru. Scenele laterale îl înfățișează pe Alexandru cel Mare în luptă.

Nimeni nu ştie cine e cu adevărat înăuntru, deşi mulţi cred că e un guvernator persan pe nume Mazaeus.

– Minunată grafică, murmură Loren. Cât de vechi e?

– Secolul al IV-lea î.H.

Ruppé îi îndrumă pe un coridor lateral, într-un birou spaţios doldora de cărţi. Un întreg perete era ocupat de o masă mare de laborator cu suprafaţa din oţel inoxidabil acoperită de artefacte în diverse stadii de conservare. Ruppé aprinse o serie de becuri suspendate, care scăldau toată camera în lumină.

– Ia să vedem lucrurile tale îmbibate cu apă! zise el, trăgând două scaune la masă.

Pitt deschise punga şi scoase cutia de fier a lui Giordino, desfăcând-o cu grijă din prosop.

– Cred că e puşculiţa cuiva, spuse el. Încuietoarea a căzut singură, explică el, zâmbind vinovat.

Ruppé îşi puse o pereche de ochelari de vedere şi studie cutia.

– Da, pare să fie echivalentul unei casete de valori, destul de veche după aspect.

– Poate conţinutul te va ajuta să o datezi, remarcă Pitt.

Ruppé făcu ochii mari când deschise capacul. Întinzând o bucată de material pe masă, aşează cu grijă monedele de aur şi argint, şapte la număr.

– Ar fi trebuit să te las pe tine să faci cinste cu cina, zise el.

– Măi să fie, e aur adevărat? întrebă Loren, ridicând moneda de aur şi cântărindu-i greutatea.

– Da, pare să fie din monetăria otomană, răspunse Ruppé, studiind inscripţia de pe monedă. Aveau mai multe pe teritoriul imperiului.

– Puteţi descifra ceva din ce scrie? întrebă ea, admirând literele arabe răsucite.

– Pare să fie transcrierea expresiei *Allahu Akbar, adică* „Dumnezeu e mare".

Ruppé traversă camera şi căută în bibliotecă, scoţând în final un volum gros de pe raft. Răsfoind paginile, se opri la fotografia mai multor monede antice. Comparând imaginea cu una dintre monede, dădu din cap satisfăcut.

– Se potrivesc? întrebă Pitt.

– La fix. Identice cu monedele bătute în Siria în secolul al XVI-lea. Felicitări, Dirk, probabil ai descoperit o navă otomană naufragiată din Epoca lui Suleiman Magnificul.

– Cine-i Suleiman? întrebă Loren.

– Unul dintre cei mai admiraţi şi mai prosperi sultani otomani, fiind probabil al doilea doar după însuşi fondatorul imperiului, Osman I. A extins Imperiul Otoman în sud-estul Europei, în Orientul Mijlociu şi în Africa de Nord în timpul domniei sale, pe la mijlocul anilor 1500.

– Poate a fost un cadou sau o ofrandă adusă sultanului, spuse Pitt, scoţând cutia de ceramică din geantă şi desfăcând-o încet. Ochii lui Loren străluciră la vederea modelului elaborat cu albastru, violet şi alb care împodobea capacul.

– Ce măiestrie! observă ea.

– Vechii meşteşugari musulmani făceau minuni cu faianţa şi ceramica, zise Ruppé. Însă n-am mai văzut ceva asemănător.

O ridică la lumină şi o privi cu atenţie. Avea o crăpătură mică, în zigzag, pe o parte, peste care îşi plimbă degetul.

– Modelul seamănă cu obiectele pe care le-am văzut, cunoscute drept porţelanuri din Damasc, zise el. E un model din renumitele cuptoare străvechi de la Iznik, din Turcia.

Ridică uşor capacul, apoi scoase coroana încrustată din interior.

– O, Doamne! spuse Loren, apropiindu-se.

Ruppé era la fel de impresionat.

– Aşa ceva nu vezi în fiecare zi, spuse el, aşezând-o sub o veioză portabilă ca să o studieze. Luă o mică daltă dentară şi îndepărtă uşor o particulă de sediment. Ar trebui să se cureţe frumos, dacă

e manevrată cu grijă, spuse el. Examinând-o cu mai multă atenție, miji ochii, încruntându-se. Asta e ciudat, spuse.

– Ce anume? întrebă Loren.

– Pare să fie o inscripție pe marginea interioară. Pot să disting doar câteva litere, dar pare a fi în latină.

– Nu prea are sens, zise Loren.

– Nu, încuviință Ruppé. Dar cred că, după puțină restaurare, o să ne putem da seama. Asta ar trebui să ne ajute să aflăm care îi este originea.

– Știam eu că am venit unde trebuia, spuse Pitt.

– S-ar zice că epava ta e plină de mistere, zise Ruppé.

Loren privi coroana cu ochi obosiți, apoi își ascunse un căscat.

– Mă tem că v-am ținut până prea târziu, remarcă Ruppé, așezând coroana într-un seif din perete, apoi punând cutia cu încuietoare, monedele și cutia de ceramică într-un recipient de plastic plin cu apă curată. Abia aștept să examinez obiectele cu mai multă atenție cu ajutorul asociaților mei, de îndată ce mă întorc de la Roma.

– Mi-ar plăcea să știu ce făcea o coroană de aur cu inscripții latinești pe un vas otoman naufragiat, zise Pitt.

– Poate nu vom afla niciodată, dar sunt curios să văd ce altceva se mai află pe vasul acela, răspunse Ruppé. Oricât de ciudat ar părea, s-au descoperit puține naufragii otomane în Marea Mediterană.

– Dacă poți să anunți tu autoritățile turcești de descoperirea noastră, vom face tot posibilul să ajutăm, zise Pitt. Îi întinse lui Ruppé harta nautică unde amplasarea epavei era marcată cu roșu. E destul de aproape de Chios, așa că s-ar putea să aibă și grecii un cuvânt de spus.

– O să dau telefon dimineață la prima oră, zise Ruppé. S-ar putea oare ca tu și nava ta să ne ajutați să inițiem o cercetare completă a zonei?

Pitt zâmbi.

– Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să aflăm exact ce anume am descoperit. O să reușesc să deviez nava noastră pentru o zi sau două. Avem deja la bord un arheolog care ne poate îndruma.

– Bine, bine. Sunt în relații bune cu Ministerul Culturii din Turcia. Se vor bucura să afle că epava e în siguranță.

Se uită la Loren, care se lupta să-și țină ochii deschiși.

– Draga mea, iartă-mi bolboroselile istorice! E foarte târziu și trebuie să vă duc înapoi la hotel.

– Ai face bine, înainte să mă întind să dorm pe unul dintre sarcofagele de afară.

Ruppé încuie biroul, apoi îi conduse afară din clădire, trecând de paznic. În vreme ce coborau treptele muzeului, se auzi bubuitul unor explozii în depărtare și câteva alarme din apropiere începură să sune, ecoul lor trecând peste zidurile înalte de la Topkapi. Cei trei se opriră șocați și ascultară vocile îndepărtate ale bărbaților care strigau, apoi sunetul armelor de foc care trăgeau sub cerul nopții. Se mai auziră câteva împușcături, iar zgomotul lor se apropie. Câteva secunde mai târziu, ușa muzeului se deschise în urma lor și paznicul veni în fugă spre ei cu o expresie de groază întipărită pe față.

– Palatul e atacat! strigă el. Camera Relicvelor Sacre din Topkapi a fost prădată, iar gărzile din Bâb-üs Selâm nu răspund. Trebuie să mă asigur că poarta e baricadată.

Bâb-üs Selâm sau Poarta Salutului era intrarea principală în sanctuarul izolat al Palatului Topkapi. Era o palisadă înaltă care semăna cu un castel de la Disneyland, unde turiștii se adunau dimineața ca să exploreze palatul și domeniile marilor sultani otomani. Imediat după poartă se afla un punct de control în care stăteau gărzile Armatei Turce. Aflată ceva mai departe pe același drum, poarta era larg deschisă și nu se vedea niciun gardian.

Paznicul muzeului, Avni, alergă pe lângă Ruppé și traversă parcarea. Cam la o sută de metri de poartă, depăși o dubă albă parcată lângă drum. Motorul dubei porni deodată și mașina se trezi la viață.

Farurile erau stinse, stârnindu-i imediat lui Pitt un sentiment dezagreabil. Simțind că era ceva în neregulă, se luă imediat după Avni.

– Mă întorc imediat, mormăi el, apoi plecă în fugă.

– Dirk! strigă Loren, neînțelegând reacția bruscă a soțului ei.

Dar el nu-i mai răspunse atunci când observă că duba albă începuse să înainteze.

Pitt ştia ce urma să se întâmple, dar nu izbuti să împiedice nimic. Când duba se apropie cu un scrâşnet prelung al motorului, putu doar să privească totul ca într-o scenă filmată cu încetinitorul. Maşina se îndrepta în viteză spre paznicul muzeului. Alergând cât putea de repede, Pitt lansă un avertisment.

– Avni! În spatele tău! strigă el.

Însă gestul fu inutil. Cu farurile încă oprite, maşina înaintă brusc şi îl lovi din spate pe paznicul muzeului. Trupul acestuia zbură pe capotă, apoi se rostogoli pe caldarâm cu o bufnitură. Duba continuă să accelereze, apoi se opri scârțâind în fața porții deschise.

Pitt alerga mai departe, apropiindu-se repede de paznicul căzut. După forma grotescă a capului, Pitt îşi dădu seama că avea craniul zdrobit şi că murise instantaneu. Nemaiputând face nimic pentru el în clipa aceea, Pitt înaintă spre dubă.

Şoferul stătea la volan, privind neliniştit la poarta Bâb-üs Selâm. Cu motorul încă pornit, nu reuşi să audă paşii lui Pitt înainte ca acesta să ajungă lângă dubă. Se întoarse să se uite prin geamul lateral deschis şi se trezi cu două mâini care se întinseră şi-l prinseră de guler. Nici nu apucă să se împotrivească – atât capul, cât şi pieptul îi ieşiră prin geam.

Pitt auzi alți pași apropiindu-se, dar nu zări decât o umbră cu coada ochiului în timp ce se lupta cu şoferul. Băgase cotul sub bărbia acestuia şi aproape că-i rupsese gâtul. Şoferul îşi venise în fire şi se lupta să scape de strânsoarea lui Pitt, proptindu-şi genunchii în volan şi agitându-şi mâinile. Însă Pitt reuşi să pună

presiune pe gâtul lui până când acesta rămase fără aer, după care începu să se lase moale în brațele lui.

– Dă-i drumul! se răsti deodată o voce de femeie.

Pitt se întoarse spre corpul paznicului mort, ținându-l încă strâns pe șoferul sugrumat. Loren și Ruppé veniseră după el pe alee ca să-l ajute pe Avni și stăteau acum lângă omul care murise. Ruppé se aplecase, sprijinit într-un genunchi, apăsând cu mâna o rană însângerată de pe frunte, iar Loren era lângă el, privind la Pitt cu ochii îngroziți.

Alături de ei stătea o femeie cu mască neagră de schi, pulover și pantaloni. Cu brațul întins, ținea un pistol îndreptat spre capul lui Loren.

– Dă-i drumul, îi spuse din nou lui Pitt, altfel femeia moare.

4

Palatul Topkapi fusese marea reşedinţă a sultanilor otomani timp de aproape patru sute de ani. Un labirint uriaş de clădiri împodobite cu faianţă şi încăperi construite într-un complex aflat pe deal, dând către Cornul de Aur, palatul adăpostea tezaurul istoriei bogate a Turciei. Tururile populare şi aglomerate, conduse de ghizi, ofereau o perspectivă asupra vieţilor personale ale sultanilor, expunând în acelaşi timp o colecţie impresionantă de artă, arme şi bijuterii. Dar, în mijlocul opulenţei regale, palatul conţinea şi o colecţie însemnată de relicve islamice sfinte, onorate în lumea întreagă. Şi tocmai aceste obiecte le ochiseră hoţii.

O dubă de aprovizionare transportase cu uşurinţă un mic depozit de arme şi de explozibili plastici pe terenul palatului cu câteva zile înainte. Hoţii intraseră pur şi simplu în complex ca turişti spre sfârşitul zilei şi se furişaseră tăcuţi, ascunzându-se în cabina administratorului. La adăpostul întunericului, mult după ce ultimii turişti plecaseră şi intrările fuseseră asigurate, hoţii îşi luaseră armele şi pătrunseseră în Încăperea Relicvelor Sacre, unde erau depozitate multe dintre obiectele sfinte.

Atacul propriu-zis nu dură mai mult de un minut, căci hoţii ieşiră printr-un perete lateral, dărâmat cu explozibil, apoi traseră şi uciseră un paznic din apropiere. Adunară în grabă relicvele căutate, apoi scăpară prin zidul avariat.

Hoții plănuiseră cu grijă o serie de explozii mai mici, ca diversiune, în diferite locuri din complex, croindu-și apoi drum spre sud pe jos. Odată trecuți de poarta principală, aveau să fie transportați din zonă cu duba care-i aștepta. Urma să dureze doar câteva minute ca să ajungă de acolo în labirintul străzilor întortocheate din Sultanahmet și să se piardă în noapte.

Sirenele poliției răsunau la distanță când doi bărbați în negru intrară alergând prin poarta Bâb-üs Selâm, fiecare ducând un sac de pânză. Femeia care ținea îndreptată arma spre capul lui Loren dădu imediat câteva ordine scurte, iar cei doi se apropiară de dubă. Cei doi hoți puseră sacii în spate, apoi îl traseră și pe șofer acolo și-l întinseră pe jos. Unul din ei ocoli în fugă duba și urcă pe locul șoferului, iar celălalt scoase propriul pistol și-l îndreptă spre Loren. Femeia strigă din nou la Pitt.

– Tu! Depărtează-te de mașină! ordonă ea, ținând arma către Pitt. Femeia asta vine cu noi. Dacă vrei s-o mai vezi în viață, o să spui la poliție că am scăpat prin Poarta Gülhane Park.

Făcu un semn cu arma către latura de nord-est a complexului.

Pitt strânse pumnii, iar din ochi aproape că-i ieșeau flăcări, dar nu putea face nimic. Femeia îi simți furia și îndreptă pistolul spre capul lui.

– Nici să nu te gândești! zise ea.

Bărbatul înarmat o apucă pe Loren de braț și o împinse cu brutalitate în spatele dubei, apoi urcă și el și închise portiera după ei. Femeia merse cu spatele până la ușa pasagerului, ținând arma ațintită spre Pitt până când sări înăuntru. Noul șofer apăsă imediat pedala de accelerație și duba țâșni, scoțând fum din cauciucuri.

Pitt alergă repede spre Ruppé, care se ridicase în picioare clătinându-se, dar încă șovăia din pricina loviturii la cap date de femeie.

– Mașina ta, spuse Pitt în grabă.

Ruppé scoase imediat cheile.

– Du-te tu! Eu nu fac decât să te încetinesc.

– Ești în regulă?

– E doar o zgârietură, răspunse el cu un zâmbet slab, uitându-se la mâna murdară de sânge. O să fiu bine. Du-te înainte, eu o să informez poliția când ajunge aici.

Pitt înclină din cap aprobator, luă cheile și se îndreptă spre Karmann Ghia. Vechiul Volkswagen porni de la prima cheie. Pitt băgă imediat în viteză și plecă după dubă cu scrâșnet de roți.

Zona exterioară a Palatului Topkapi era construită oarecum în forma unui *A* înclinat, cu o poartă de acces la baza fiecărui picior. Anticipând că poliția avea mai multe șanse să vină prin Poarta Gülhane Park dinspre nord, hoții o luară către Poarta Imperială spre sud. În ciuda aglomerației zilnice de autobuze pentru turiști, drumurile străjuite de copaci din complex erau înguste, pline de curbe care te obligau să încetinești.

Pitt o luă pe strada principală, pe unde ieșise duba, dar aceasta dispăruse deja de mult din vedere. Trecând pe lângă niște străduțe laterale, simți că inima bate să-i sară din piept de teamă că nu va putea găsi mașina. Hoții profesioniști nu erau de obicei ucigași, își spunea el. Probabil că aveau să-i dea drumul lui Loren în primul moment convenabil. Dar pe urmă își aminti de imaginea paznicului călcat intenționat cu mașina. Auziseră și destul de multe împușcături prin palat. Simți o împunsătură în inimă când înțelese că acești hoți nu se temeau, de fapt, să ucidă.

Apăsă mai tare pe accelerație, provocând un scrâșnet chinuit al motorului răcit cu aer al Volkswagen-ului. Karmann Ghia nu era nici pe departe o mașină rapidă, dar mărimea și viteza îi dădeau sprinteneală în curbe. Pitt îi testa limitele, schimbând mereu vitezele a doua și a treia pe măsură ce gonea pe drumul sinuos. Reuși chiar să trimită un capac de roată într-un ulm când rase bordura cu partea din spate a mașinii.

Drumul se îndreptă pe o porțiune scurtă, apoi sfârși într-o răscruce. Pitt apăsă frâna, intrând prin derapaj controlat în intersecție și gândindu-se încotro să o ia. O privire aruncată grabnic în ambele părți nu dezvălui nici urmă de trafic sau de dubă. Pitt se gândi la

remarca femeii despre Poarta Gülhane. Habar nu avea unde era, dar își aminti cum arătase direcția cu pistolul. În ciuda curbelor și a întoarcerilor făcute, era sigur că femeia indicase spre ceea ce se afla acum în dreapta lui. Intrând în viteza întâi, apăsă accelerația și dădu drumul ambreiajului, pornind pe drumul pavat din stânga.

Frunzișul mare al stejarilor bătrâni îi flutura pe deasupra capului în timp ce gonea, urmând drumul până în locul unde o lua ușor spre dreapta. Coborând o pantă puțin înclinată, ajunse la altă răscruce. De această dată, observă un indicator în engleză, pe care scria „Ieșire", cu o săgeată către dreapta. Încetinind doar puțin, vira scrâșnind, făcând cauciucurile să geamă și intră pe o stradă care, din fericire, era necirculată.

Drumul dădea într-o altă stradă largă care ducea către Poarta Imperială. Pitt văzu că în față era mai multă lumină, copacii și tufișurile de pe domeniul palatului făceau loc aglomerării urbane din centrul orașului vechi din Istanbul. Uitându-se în lungul drumului, Pitt observă niște faruri din spate care întorceau chiar în dreptul porții.

Era duba.

Pitt simți un suflu de speranță, apăsând accelerația și gonind spre poartă. Probabil că hoții avuseseră dreptate, își spuse el. Dacă polițiștii din Istanbul răspundeau la alarmă, încă nu ajunseseră la Poarta Imperială. Când se apropie de poartă, văzu ceea ce păreau să fie trupurile a doi soldați turci, întinse lângă drum.

Ignoră imaginea, dădu buzna pe poartă și făcu un viraj brusc la dreapta, încetinind ca să evite scârțâitul cauciucurilor. Privind în față, văzu că duba o luase spre sud, pe un bulevard perpendicular. Pitt se luă după ea, oprind farurile când luă altă curbă strânsă, după care se apropie de mașină.

O masă congestionată de automobile și oameni pe timpul zilei, centrul istoric Sultanahmet era ciudat de liniștit noaptea. Pitt depăși în viteză un taxi rablagit, apoi încetini când văzu că duba oprise la semafor.

Treceau pe lângă Catedrala Sfânta Sofia, unul dintre cele mai mari monumente care supraviețuiau din epoca bizantină. Construită ca o bazilică de împăratul roman Iustinian și transformată mai târziu în moschee, era, de aproape o mie de ani, cea mai mare clădire cu cupolă din lume. Frescele și mozaicurile sale antice, precum și arhitectura impunătoare o transformau într-unul dintre cele mai importante repere culturale din Istanbul.

Duba făcu iar la dreapta, traversând Piața Sultanahmet și curtea din față a catedralei, unde câțiva turiști se plimbau, făcând fotografii cu exteriorul iluminat. Pitt încercă să se apropie de mașină, dar două taxiuri care plecaseră de lângă trotuar îi tăiară calea.

Duba încetini ca să nu atragă atenția când o mașină de poliție trecu în viteză pe o străduță alăturată cu girofarele și sirena pornite, îndreptându-se spre Topkapi, pe deal. Mica mulțime de vehicule ieși din piață și intră pe altă stradă înainte de a opri la culoarea roșie a semaforului. Un camion ruginit trecu pe străduța alăturată și se opri la colț ca să ridice un morman de gunoi. Pe moment, duba rămase prinsă în spatele unui taxi.

Aflat la două mașini în spate, Pitt privi cum gunoierul, care abia se mișca, începu să curețe grămada de gunoi și se hotărî că situația îi dădea ocazia să acționeze. Fără să ezite, sări din Karmann Ghia și alergă în spatele mașinii celor pe care îi urmărea, ghemuindu-se și lipindu-se de laturile taxiurilor ca să nu fie văzut. Ușile din spate ale dubei aveau geamuri fumurii, dar Pitt distingea silueta așezată pe partea dreaptă, care fie avea părul foarte scurt, fie purta o mască de schi.

Lumina semaforului se făcu verde, iar mașina porni, apoi se opri, forțată să aștepte în timp ce gunoierul apatic elibera movila formată din saci mari de resturi menajere. Pitt se apropie ghemuit de dubă și puse un picior pe bara de protecție, apoi apucă mânerul portierei cu mâna dreaptă. Deschizând ușa, sări înăuntru cu pumnul stâng strâns, gata să lovească.

Era o manevră riscantă, una care le putea aduce moartea lui și lui Loren. Dar avea de partea lui elementul-surpriză și apreciase corect că asasinul din spate lăsase garda jos și se bucura de succesul furtului. În adâncul sufletului, mai avea un motiv pentru care renunțase la precauții. Pitt știa că n-ar fi putut să și-o ierte dacă nu acționa și i se întâmpla ceva lui Loren.

Portiera rămase deschisă, iar Pitt aruncă o privire în compartimentul din spate, fiind deja în mișcare. Își jucase bine cartea și descoperi că asasinul care nu era rănit stătea pe banchetă în dreapta. Pe partea opusă se afla primul șofer, care începea să-și recapete culoarea în obraji. Loren stătea lângă el, prinsă între un paravan care despărțea partea din spate de cabina șoferului. În fracțiunea de secundă în care se priviră, Pitt citi spaima în ochii soției sale.

Surpriza era numai a lui, căci asasinul nici măcar nu avea pistolul îndreptat spre Loren, ci îl ținea lângă el. Îl privi speriat pe Pitt prin masca de schi înainte ca acesta să-i dea prima lovitură de pumn în barbă. Mânat de adrenalină și de furie stăpânită, probabil că Pitt ar fi putut să străpungă peretele lateral al dubei dacă ar fi țintit altfel. Lovitura îl lăsă lat pe celălalt, prăvălindu-l la podea fără să mai apuce să ridice arma.

Celălalt bărbat reacționă rapid, bucurându-se probabil de ocazia de a se răzbuna pentru atacul precedent. Sări în spatele lat al lui Pitt, trântindu-l cu pieptul la podea. Avea un pistol în buzunar, pe care se chinuia să-l scoată în timp ce cu celălalt braț îl apucase pe Pitt. Lipit de podea, acesta din urmă se ridică imediat proptindu-se în brațe, dar nu reuși să scape de strânsoarea ca de urs a bărbatului. Încercând să găsească un punct de sprijin, își rezemă piciorul de bara dubei, apoi încercă să-și transfere greutatea în spate. Cu atacatorul lipit de el, Pitt se împinse cu mâinile și picioarele, dându-se înapoi și ieșind din mașină.

Taxiul oprise la jumătate de metru în spatele dubei. Zburând prin aer, cele două trupuri lipite se izbiră de capota taxiului, șoferul rămânând stâlcit sub greutatea lui Pitt și suportând forța impactului.

Acesta încercă să respire, rămas fără aer în plămâni, iar Pitt simți că strânsoarea din jurul pieptului slăbise. Ridicându-se în picioare, Pitt dădu brațul bărbatului deoparte, apoi îl lovi cu cotul în cap de câteva ori. Era de ajuns ca să-l amețească, așa că alunecă pe asfalt înainte ca acesta să-şi poată apuca arma.

Trăgându-şi sufletul, Pitt ridică privirea şi o văzu pe Loren coborând din dubă. Avea în mână unul dintre sacii negri.

– Repede, hai să plecăm! o îndemnă el, apucând-o de braț şi trăgând-o în josul străzii.

Făcură câțiva paşi nesiguri pe trotuar, Loren împotrivindu-se oricărui îndemn de a se grăbi.

– Nu pot să alerg cu pantofii ăştia, se lamentă ea.

Pitt auzi un strigăt dinspre dubă, dar nu mai pierdu vremea privind înapoi. În schimb, o apucă strâns pe soția lui şi o împinse într-o nişă dintr-o clădire mică şi pătrată aflată la câțiva paşi distanță. Sări după ea tocmai când se auziră două focuri de armă. Două bucăți de beton țâşniră în aer când gloanțele atinseră pământul în dreptul picioarelor lor.

Cadrul uşii le oferea adăpost, dar numai pentru moment. Peste doar câteva secunde, femeia cu pistolul avea să înainteze suficient cât să poată ținti spre amândoi.

– Încotro acum? spuse Loren gâfâind, cu inima galopând de teamă.

Pitt aruncă o privire la uşa decolorată care se afla în capul scărilor.

– Aş zice că avem o alegere simplă, răspunse el, arătând din cap spre uşă. Intrăm.

5

Două lovituri ferme în ușa de lemn fură de ajuns ca să desprindă încuietoarea veche din balamale și să forțeze intrarea. Loren și Pitt se strecurară imediat în camera simplă, goală, având în lateral o tejghea și o casă de marcat. În partea din spate se afla o scară mare, slab luminată, care ducea la un nivel inferior.

De dincolo de ușă se auzeau pași apropiindu-se. Pitt se întoarse și închise ușa, văzând-o pe femeia în negru alergând prin spatele taxiului. Nu zări și scânteia din țeava pistolului când aceasta trase din nou, dar văzu glonțul care se înfipse în ușă la câțiva centimetri de fața lui.

– Cred că trebuie să coborâm, zise el, luând-o pe Loren de mână și coborând în fugă scara.

Săriseră câteva trepte săpate în piatră când Loren îl trase de mână.

– Nu pot să ajung până acolo pe tocuri, spuse ea, observând că scara ducea destul de mult în jos.

Își scoase repede pantofii, apoi continuă să coboare.

– De ce nu este și simțul practic un considerent în crearea pantofilor pentru femei? întrebă Pitt, ajungând-o din urmă.

– Numai un bărbat ar întreba așa ceva, mormăi ea, gâfâind din cauza efortului.

Continuară pe scara formată din peste cincizeci de trepte. Cearta lor pe tema încălțărilor făcu loc unei senzații de uimire când spațiul din jur li se dezvălui în lumina slabă.

Ajunseseră într-o încăpere subterană uriașă, făcută de mâna omului. Era o structură bizară pe care nu te aștepți să o găsești în mijlocul agitației din Istanbul. Treptele se terminau cu o platformă de lemn care acoperea aproape întreaga suprafață. Pitt admira o pădure de coloane de marmură înalte de nouă metri, care se întindeau la nesfârșit în întuneric, sprijinind cu capitelurile tavanul cu arcade. Un șir de lumini roșii suspendate iluminau întreg spațiul, creând o atmosferă misterioasă, aproape diavolească.

– Ce e locul ăsta? întrebă Loren, iar ecoul vocii ei răsună printre pereții de piatră. E uluitor, din toate punctele de vedere.

– E o cisternă subterană. Una uriașă, din câte se pare. Romanii au construit sute de acest fel sub străzile din Istanbul ca să păstreze apa pe care o transportau din zona rurală prin apeducte.

De fapt, se aflau în cea mai mare cisternă din Istanbul, Yerebatan Sarnici. Construită inițial de împăratul Constantin și extinsă apoi de Iustinian, structura avea o lungime de aproape treizeci de metri. Pe vremuri, podeaua și pereții acoperiți cu mortar puteau păstra 80 000 de metri cubi de apă. Abandonată în timpul stăpânirii otomane, fusese uitată și devenise o baltă plină cu noroi până la restaurarea făcută de guvernul turc în secolul al XX-lea. Ca mărturie a talentului romanilor pentru construcții, pe fundul cisternei se mai păstrau câțiva metri de apă pentru efect.

În vasta încăpere nu se auzea niciun sunet cu excepția clipocitului apei atunci când cădea câte o picătură de pe tavan. Liniștea fu curmată brusc de sunetul pașilor de deasupra, când femeia înarmată, îmbrăcată în negru, traversă holul de la intrare și începu să coboare treptele. Pitt și Loren o luară imediat la fugă, urcând pe o rampă de lemn care ducea în partea opusă a încăperii.

Rampa avea în capăt un culoar circular care permitea turiștilor să vadă nenumărate coloane sculptate ce sprijineau tavanul cisternei.

Dedesubt, apele puțin adânci găzduiau sute de crapi colorați care nu vedeau niciodată lumina zilei. Pitt și Loren avură puțin timp să admire peștii în timp ce alergau către capătul îndepărtat al încăperii.

Rampele de lemn erau ude din cauza tavanului de pe care picura apa, iar Loren aluneca întruna din pricina ciorapilor. Când ajunseră la o cotitură, căzu și rămase întinsă o secundă, trăgându-și sufletul, până când Pitt o ajută să se ridice. Sunetul pantofilor care coborau treptele de piatră în spatele lor răsuna prin cisternă.

– De ce-și mai bate capul cu noi? întrebă Pitt cu voce tare, trăgând-o pe Loren după un colț.

– Poate are ceva de-a face cu asta, răspunse ea, ridicând sacul negru pe care-l ținea în mână. L-am luat din dubă. M-am gândit că ar putea fi ceva important.

Instinctul soției sale îl făcu pe Pitt să zâmbească.

– Da, probabil că asta e, zise el. Dar nu e suficient de important ca să murim din cauza lui.

Pașii care îi urmăreau ajunseseră în capătul scărilor, transformându-se într-un zgomot surd pe rampa de lemn. Pitt și Loren mai alergară câțiva metri, ajungând într-o zonă care se înfunda.

– Dați-mi sacul și puteți pleca.

Vocea femeii răsuna ca un ecou furios prin cisternă. După un moment de liniște, o auziră din nou alergând. Deși încă nu o vedeau din pricina luminilor slabe, își dădeau seama că se apropia.

– În apă! șopti Pitt, luând sacul negru de la Loren și împingând-o către balustradă. Cu rochia ei lungă, Loren păși stângace peste balustradă, apoi îl lăsă pe Pitt s-o ajute să coboare în apa până la brâu. Trupul ei se cutremură involuntar, atât din pricina apei reci, cât și a amenințării apropiate.

– Du-te în spatele coloanei de colo și nu te arăta până nu te strig! îi spuse el încet.

– Tu unde te duci?

– Îi dau sacul înapoi.

Se aplecă peste balustradă şi-i dădu un sărut scurt, apoi o privi cum trece printre şirurile de coloane de marmură, dispărând din vedere. Mulţumit că era ascunsă şi în siguranţă, se întoarse şi o luă înapoi pe platformă. Un bubuit ca de tunet îl făcu să se oprească, iar o bucată din balustrada de lemn căzu în apă la câţiva metri în faţa lui. Zări silueta femeii înarmate la treizeci de metri distanţă şi alergă repede înainte, până când un şir de coloane îl împiedicară s-o mai vadă.

Gândurile i se învălmăşeau în cele câteva secunde cât mai putea rămâne ascuns. Se gândi la sacul negru, care era tras uşor în jos de două obiecte distincte. Nu avea unde să le ascundă pe rampele goale de lemn, aşa că îşi îndreptă privirea spre coloanele uriaşe din apropiere. Observă că fiecare a treia coloană avea fixat lângă coronament un mic reflector care lumina cisterna. Când paşii femeii se auziră mai aproape, Pitt ridică sacul şi despărţi cele două obiecte prin pânza exterioară. Răsuci apoi mijlocul rămas liber până când sacul aduse cu o halteră, cu câte un obiect la fiecare capăt.

– Dă-i drumul! strigă femeia.

În lumina slabă, Pitt presupuse că era încă prea departe ca să poată ochi bine, aşa că făcu repede doi paşi către balustradă. Pistolul răsună iar şi Pitt văzu cu coada ochiului două licăriri ale ţevii pistolului când împuşcăturile bubuiră în cisternă. Un glonţ lovi balustrada, celălalt îi şuieră pe la ureche. Fiind deja în mişcare, nu putea decât să continue.

Făcând al treilea pas, ridică sacul şi-l aruncă în sus cu toată puterea. Fără să încetinească, încălecă balustrada ajungând pe partea cealaltă. Sacul se învârti ca un titirez şi încă se mai înălţa când Pitt atinse apa. Se scufundă de îndată către rampă, sub stâlpii de sprijin, înotând în direcţia femeii. Înotă încet în apa puţin adâncă, încercând să nu iasă la suprafaţă. Priceput la scufundări libere, parcurse cu uşurinţă douăzeci şi doi de metri înainte de a ieşi să respire.

Rămase nemişcat, trăgându-şi sufletul sub rampă, verificând unde era femeia. Apreciase corect că trecuse de ea, în timp ce aceasta alerga către locul unde auzise prima dată clipocitul apei. O văzu mergând în partea opusă, cu arma îndreptată spre apă.

Strecurându-se înapoi sub rampă, se îndreptă cu grijă în direcția cealaltă până ajunse la o curbă. Zona era mai bine luminată decât şi-ar fi dorit, dar cotitura îi oferea ascunzişul potrivit ca să se pregătească pentru un atac. Dădu să se ridice pe un stâlp de sprijin când auzi alți paşi care coborau pe treptele de piatră. Un claxon de maşină de pe stradă se auzi pe fundal.

– Domnişoară Maria, trebuie să plecăm imediat, strigă o voce bărbătească în turcă. Poliția începe să cerceteze şi dincolo de Topkapi.

Pitt se scufundă înapoi în apă când femeia începu să alerge în direcția lui. Auzind-o trecând pe deasupra, rămase nemişcat, ascultând cum începea să urce treptele. Ajungând în capul scărilor, aceasta ezită o clipă, apoi o voce ascuțită străbătu cisterna.

– Nu o să vă uit! țipă ea.

Sunetul paşilor se estompă, iar claxonul maşinii încetă să se mai audă. Pitt rămase nemişcat în apa rece, ascultând ecoul straniu al picăturilor de apă. Mulțumit că agresorii plecaseră cu adevărat, urcă pe rampă şi se îndreptă spre capăt, strigând numele lui Loren în tot acest timp.

Înghețată, soția lui apăru din spatele unei coloane şi înaintă cu greu până la rampă, unde Pitt o ajută să urce. Deşi părul ei arăta groaznic, avea rochia udă şi tremura de frig, lui Pitt i se părea că era minunată.

– Eşti în regulă?

– Da, spuse ea. Au plecat?

Pitt confirmă din cap, ținând-o de mână în timp ce mergeau pe rampă.

– Groaznici oameni, zise ea. Mă întreb câți au ucis în timpul jafului.

Pitt putea doar să speculeze.

– Te-au rănit? întrebă el.

– Nu, dar se vedea că nu le era teamă să ucidă. Nu părea să le pese când le-am spus că sunt senator în Congresul american.

– Probabil că aici îi respectă pe politicieni mai puțin decât în America.

– I-ai dat sacul?

– Nu, mă tem că a trebuit să plece cu mâna goală. După cum ai auzit, nu are de gând să ne uite.

– Unde l-ai ascuns?

Pitt se opri și arătă spre coronamentul unei coloane de marmură care se ridica din apă la câțiva metri distanță. Înfășurat în jurul unui corp de iluminat fixat în vârful coloanei, sacul negru atârna legănându-se deasupra apei.

– Nu e ascuns, spuse el, zâmbind ușor. Doar că nu e tocmai la îndemână.

6

– Încă o ceaşcă de ceai, domnule?

Oaspetele încuviinţă uşor din cap şi gazda îi umplu din nou ceaşca cu ceai negru. Având abia treizeci de ani, era cel mai tânăr dintre cei cinci fii născuţi într-o familie cârmuitoare din Emiratele Arabe Unite. Era zvelt şi purta pe cap o eşarfă albă-cenuşie, călcată perfect şi prinsă cu un *agal*[1] cusut cu fir de aur, care abia dacă indica nenumăratele miliarde de petrodolari pe care îi controla familia lui.

– Mişcarea muftiului pare să prindă rădăcini în Turcia, zise el, punând ceaşca jos. Mă bucur de progresul pe care mi l-ai raportat.

– Muftiul Battal are adepţi devotaţi, răspunse gazda, uitându-se la portretul unui bărbat cu figură înţeleaptă şi turban, agăţat pe peretele îndepărtat. Vremurile şi împrejurările au sprijinit extinderea mişcării, iar popularitatea muftiului a devenit şi mai mare. Avem o ocazie foarte bună să schimbăm Turcia şi rolul său în lume. Totuşi, ca să ajungem la această schimbare, avem nevoie de resurse considerabile.

– Sunt devotat cauzei de aici aşa cum sunt devotat şi Frăţiei Islamice din Egipt, răspunse şeicul.

– La fel ca fraţii noştri egipteni, ne vom uni pe calea lui Allah, răspunse gazda cu o plecăciune.

---

[1] Cordon împletit folosit pentru fixarea pe cap a eşarfei tradiţionale în ţările arabe (n.tr.)

Șeicul se ridică și traversă biroul cu tavan înalt, care arăta și dădea impresia de interior al unei moschei. Mici covoare de rugăciune kilim erau aliniate într-un spațiu deschis, așezat în fața unui *mihrab* faianțat, îndreptat spre Mecca. Pe peretele opus, un raft înalt era plin de ediții străvechi din Coran. O singură fereastră uriașă, cu privelişte frumoasă, încălzea interiorul altfel auster și reverențios.

Șeicul merse la fereastră și admiră panorama din fața lui. Clădirea de birouri era situată pe malul asiatic al Bosforului și oferea o privelişte extraordinară a vechiului Istanbul pe malul european, dincolo de fâșia îngustă de apă. Șeicul privea minaretele înalte ale Moscheii Süleymaniye, aflate la distanță.

– Istanbulul își respectă cu adevărat trecutul, așa cum se cuvine, spuse el. Nu poți atinge măreția fără să construiești pe trecut.

Se întoarse spre gazda lui.

– Frații mei sunt toți educați în Occident. Poartă costume după moda englezească și tânjesc după automobile atrăgătoare, spuse el cu dispreț.

– Dar dumneata nu ești ca ei?

– Nu, răspunse șeicul gânditor. Am terminat cursurile Universității Islamice din Medina. Încă de la o vârstă fragedă m-am dedicat lui Allah. Nu există țel mai înalt în viață decât să expui cuvintele Profetului.

Se întoarse încet către fereastră, cu o privire rece.

– Amenințările la adresa modului nostru de viață nu încetează niciodată, zise el. În Cairo, sioniștii bombardează al-Azhar, însă nu există niciun val global de indignare.

– Eu și muftiul Battal suntem scandalizați.

– Ca și mine. Asemenea insulte nu pot fi ignorate, spuse șeicul.

– Trebuie să întărim fundația casei noastre ca să reziste forțelor din afară.

Șeicul dădu aprobator din cap.

– După cum ştii, am fost binecuvântat cu o avere considerabilă. Voi sprijini în continuare Sunnah[1] de aici. Împărtăşesc înţelepciunea oraşului Istanbul de a-şi venera trecutul.

– Astfel vom construi mari binecuvântări pentru Allah.

Şeicul se îndreptă spre uşă.

– Voi pregăti în scurt timp transferul de fonduri. Te rog să transmiţi binecuvântările mele muftiului Battal.

– Va fi încântat şi recunoscător. Lăudat fie Allah!

Şeicul răspunse la fel, după care se alătură unui anturaj care-l aştepta dincolo de uşă. După ce grupul de arabi ieşi din foaier, gazda închise uşa şi se întoarse la birou, unde scoase o cheie din sertarul de sus. Mergând către o uşă laterală banală, întoarse cheia în broască şi intră într-un birou alăturat, aproape de trei ori mai mare decât celălalt. Camera era nu doar mare, ci şi grandioasă ca aspect şi cu o atmosferă diferită. Puternic luminată, înfăţişa un amestec elegant de artă contemporană şi picturi clasice în ulei, covoare tribale unicat şi mobilă europeană de secol XIX. Accentuate de spoturile din tavan, elementele care dominau camera erau şirurile opuse de rafturi încastrate, pline de relicve şi obiecte antice din epoca otomană, inclusiv vaze de porţelan, tapiţerii detaliate şi arme împodobite cu bijuterii. În mijlocul unui raft se afla piesa de rezistenţă a colecţiei, o tunică brodată cu fir de aur, care îmbrăca un manechin aflat într-o carcasă de sticlă. O plăcuţă din interior indica faptul că tunica fusese purtată de Mehmet I, un sultan otoman care cârmuise în secolul al XV-lea.

O femeie scundă cu părul scurt, negru stătea pe divan, citind un ziar. Prezenţa ei stârni mânia pe faţa bărbatului, acesta trecând pe lângă ea fără să spună o vorbă. Ajungând la biroul sculptat de lângă fereastră, îşi scoase *keffiyeh* şi mantia neagră, dezvăluind bluza sport şi pantalonii de dedesubt.

---

[1] Modul de viaţă văzut ca normă în islam, bazat pe învăţăturile profetului Mahomed şi pe analiza Coranului. Se mai numeşte şi *hadith*. (n.tr.)

– A fost productivă întâlnirea ta cu şeicul? întrebă ea, abandonând ziarul.

Ozden Aktan Celik dădu aprobator din cap.

– Găgăuță ăsta din clica regală s-a învoit să ne mai finanțeze cu niște bani. Mai exact, cu douăzeci de milioane.

– Douăzeci? răspunse femeia, făcând ochii mari. Puterea ta de convingere este cu adevărat impresionantă.

– Pur şi simplu, trebuie să asmuți un arab bogat împotriva altuia. Când o să afle donatorul nostru din Kuweit de contribuția şeicului, o să fie nevoit să o depăşească, fie şi numai din orgoliu. Desigur, vizita ta recentă la Cairo a mărit miza.

– E uimitor cum amenințarea sionistă poate fi folosită pentru asemenea profituri. Gândeşte-te numai la banii care s-ar economisi dacă arabii şi israeliții s-ar împăca într-o bună zi.

– Ar găsi fiecare un țap ispăşitor de care să se ia, spuse Celik, aşezându-se la birou. Statura sa era bine proporționată, iar părul negru începea să i se răărească, aşa că şi-l pieptăna în părți către spate. Avea nasul mare, dar şi o figură puternică şi n-ar fi părut defel nelalocul lui pe coperta revistei *Gentlemen's Quarterly*. Doar ochii negri dezvăluiau o personalitate stranie, dansând permanent într-o piruetă emoțională intensă. Zvâcniră de furie când se ațintiră asupra femeii.

– Maria, aş fi preferat să nu te arăți atât de repede. Mai ales cu spectacolul haotic făcut aseară.

Ochii lui o fixau cu mânie.

Oricât de intimidant ar fi vrut să fie, femeia nu părea să fie afectată în vreun fel.

– Operațiunea s-a desfăşurat întru totul conform planului. Nu ne-a întârziat ieşirea decât amestecul unor martori băgăcioşi.

– Şi a subminat obținerea artefactelor lui Mahomed, şuieră el. Ar fi trebuit să-i ucizi pe toți pe loc.

– Poate. Dar se pare că doi dintre ei erau demnitari guvernamentali americani, inclusiv o senatoare. Moartea lor ar fi umbrit obiectivul nostru. Iar obiectivul nostru pare să fi fost atins.

Împături ziarul pe care-l citea şi i-l aruncă lui Celik.

Era un număr din *Milliyet*, un cotidian turcesc, cu titlurile mari care anunțau: „Atac ucigaş al hoților de la Topkapi, relicve sfinte au fost furate".

Celik dădu din cap.

– Da, am citit relatările. Presa dă vina pe păgânii locali care au furat şi au profanat sfintele relicve musulmane ale națiunii noastre. Exact titlurile spre care am țintit. Dar uiți că am plătit ca să influențăm câțiva reporteri locali. Ce părere are poliția?

Maria sorbi dintr-un pahar cu apă înainte să răspundă:

– Nu putem fi siguri. Informatorul meu din departament nu a putut obține azi-dimineață decât o copie electronică a raportului despre incident. Se pare că nu au suspecți, deşi femeia americană a dat nişte descrieri fizice şi a spus că echipa noastră părea să vorbească în arabă.

– Ți-am spus că nu-mi place ideea să folosim agenți irakieni.

– Sunt bine pregătiți, frate, şi, dacă ar fi prinşi, ne-ar servi drept țapi ispăşitori. Pentru scopurile noastre, un hoț şiit, chiar dacă e din Irak, este aproape la fel de productiv ca un necredincios din Vest. Sunt plătiți bine ca să-şi țină gura. Şi-apoi, au impresia falsă că lucrează pentru frații lor şiiți. N-aş fi putut obține asta fără ei, adăugă ea, deschizând o mică valiză care i se odihnea la picioare.

Căută înăuntru şi scoase un obiect plat înfăşurat în hârtie cafenie. Se apropie şi puse pachetul pe birou, în fața lui Celik. Ochii negri ai acestuia fixară pachetul, iar Celik începu să-l desfacă cu degete tremurătoare. Sub hârtie găsi un săculeț de tafta verde. Deschizându-l, scoase obiectul afară, un drapel negru şters, cu bucăți lipsă pe marginea materialului. Îl privi aproape un minut înainte de a-l ridica şi a-l ține cu respect.

– Sancak-ı Şerif. Stindardul sacru al lui Mahomed.

Era una dintre cele mai prețioase relicve din Topkapi și poate cea mai importantă sub aspect istoric. Drapelul negru de lână, creat din turbanul unui dușman învins, servise ca stindard în luptă pentru profetul Mahomed. Îl luase cu el în importanta Bătălie Badr, victorie care sprijinise ridicarea Islamului însuși.

– Mahomed a schimbat lumea cu ăsta, zise Celik, cu un amestec de admirație și deziluzie în ochi. Așa o să facem și noi.

Îl duse pe brațe la carcasa de sticlă și-l așeză în locul care adăpostea tunica sultanului Mehmet.

– Și cum s-au pierdut celelalte relicve? întrebă el, întorcându-se cu fața spre femeie.

Maria privea în pământ, gândindu-se la un răspuns.

– Femeia americană a luat al doilea sac când a scăpat din dubă. S-au ascuns în Yerebatan Sarnici. Am fost forțată să plec înainte să-l recuperez, adăugă ea disprețuitoare.

Celik nu spuse nimic, dar ochii lui o sfredeleau ca o pereche de lasere. Iar îi tremurau mâinile, dar de data asta de mânie. Maria încercă subtil să împiedice izbucnirea:

– Misiunea a fost totuși un succes. Chiar dacă toate relicvele avute în vedere nu au fost obținute, impactul e același. Intrarea și recuperarea stindardului de luptă vor genera reacția așteptată din partea oamenilor. Amintește-ți planul strategic. E doar un pas în misiunea noastră.

Celik se calmă puțin, dar tot mai căuta o explicație:

– Ce făceau turiștii ăștia americani la Topkapi în toiul nopții?

– Conform raportului poliției, erau la Muzeul de Arheologie, aproape de Poarta Bâb-üs Selâm, se întâlneau cu un custode. Bărbatul – se numește Pitt – e un soi de expert în domeniul subacvatic pentru guvernul american. Se pare că a descoperit o veche epavă lângă Chios și discuta despre artefacte cu autoritatea maritimă a muzeului.

Celik se înveseli când auzi de epavă.

– Era o navă otomană? întrebă el, privind tunica expusă în fața lui.

– Nu am alte informații.

Celik se uita la firele colorate de pe tunica veche.

– Moștenirea noastră trebuie păstrată, spuse el încet, ca și cum se găsea într-o transă care-l purtase înapoi în timp. Bogățiile imperiului ne aparțin. Vezi dacă poți să afli mai multe despre naufragiu!

Maria dădu din cap.

– Se poate. Și ce facem cu omul ăsta, Pitt, și soția lui? Știm unde sunt cazați.

Celik privea în continuare tunica.

– Nu-mi pasă. Omoară-i, dacă vrei, dar fă-o cu discreție! Apoi pregătește-te pentru următorul proiect!

Maria clătină din cap și un zâmbet ușor îi apăru pe buze.

7

Sophie Elkin își trecu peria prin părul drept și negru, apoi aruncă o privire fugară în oglindă. Îmbrăcată în pantaloni kaki uzați, cu o bluză de bumbac asortată și fără pic de machiaj, i-ar fi fost greu să pară și mai ștearsă de atât. Însă nu-și putea ascunde frumusețea naturală. Avea fața îngustă, cu pomeți proeminenți, nasul mic și ochii de culoarea mării. Pielea îi era netedă și curată, în ciuda numeroaselor ore petrecute în aer liber. Moștenise trăsăturile mai ales de la mama ei, o franțuzoaică îndrăgostită de un student israelit la Geologie care studia la Paris și emigrase cu el la Tel Aviv.

Sophie își minimalizase mereu înfățișarea și feminitatea. Încă de mică disprețuia rochiile cumpărate de mama ei, preferând pantalonii ca să poată lua parte la jocurile dure ale băieților din cartier. Singură la părinți, fusese apropiată de tatăl ei, care ajunsese la conducerea Departamentului de Geologie de la Universitatea din Tel Aviv. Tânără și independentă, se bucurase să-l însoțească în expedițiile pe teren ca să studieze formațiunile geologice din deșerturile din apropiere, unde absorbea fascinată poveștile spuse lângă foc despre evenimente biblice petrecute chiar pe locul unde instalau tabăra.

Munca tatălui ei o făcuse să studieze arheologia la facultate. În timp ce încerca să-și ia diploma, fusese zdruncinată de arestarea unui alt student pentru furtul artefactelor din arhivele universității. Incidentul a fost cel care a introdus-o în lumea întunecată a comerțului

clandestin cu antichități, pe care ajunse să-l deteste din cauza impactului produs asupra monumentelor culturale şi istorice. După obținerea doctoratului, abandonase mediul academic şi se alăturase Autorității Israeliene pentru Antichități. Cu pasiune şi devotament, reuşi să ajungă la conducerea Departamentului de Prevenție a Furtului de Antichități în doar câțiva ani. Devotamentul acesta îi lăsa puțin timp pentru viața personală, aşa că ieşea rareori la întâlniri, preferând să-şi petreacă majoritatea serilor lucrând până târziu.

Luându-şi geanta, ieşi din apartamentul ei micuț, aflat pe coasta unui deal şi cu vedere spre Muntele Măslinilor, şi conduse spre Orașul Vechi din Ierusalim. Autoritatea pentru Antichități avea sediul în Muzeul Rockefeller, o clădire mare şi albă, din calcar, aflată în colțul nord-estic. Având doar doisprezece angajați, departamentul ei avea sarcina imposibilă de a proteja cam treizeci de mii de situri străvechi aflate în Israel.

– Bună dimineața, Soph! o întâmpină vocea detectivului senior, un bărbat înalt şi slab, cu ochii bulbucați, pe nume Sam Levine. Îți aduc o cafea?

– Mersi, Sam, mi-ar plăcea, zise ea, ascunzându-şi căscatul când se strecură în biroul ei înghesuit. Azi-noapte s-au făcut nişte lucrări de construcții aproape de apartamentul meu. Am dormit foarte prost.

Sam se întoarse cu cafeaua şi se aşeză de cealaltă parte a biroului.

– Dacă nu dormeai, trebuia să vii cu noi în recunoaştere aseară, zise el, zâmbind.

– Vreo arestare?

– Nu, probabil că jefuitorii de morminte din Hebron au fugit. Am abandonat pe la miezul nopții, dar ne-am ales cu o grămadă frumoasă de dălți şi lopeți.

Probabil a doua cea mai veche meserie din lume, jefuirea mormintelor se afla în topul listei cu infracțiuni a Departamentului de Prevenire a Furtului de Antichități. De câteva ori pe săptămână, Sophie şi Sam conduceau misiuni de supraveghere în toiul nopții

în cimitirele vechi din țară, unde observaseră semne de săpături recente. Oale, bijuterii, chiar și oasele își găseau de obicei un cumpărător în piața de antichități vândute clandestin care umplea Israelul.

– Acum că știu că suntem pe urmele lor, probabil o să stea potoliți vreo două săptămâni, zise Sophie.

– Sau o să se mute în altă parte. Presupunând că au destui bani ca să cumpere niște lopeți noi, adăugă el, zâmbind din nou.

Sophie aruncă o privire la câteva rapoarte și tăieturi din ziare de pe birou, apoi îi întinse un articol lui Sam.

– Mă preocupă excavarea asta din Cezareea, spuse ea.

Sam citi în grabă articolul.

– Da, am auzit de asta. E o excavare sponsorizată de universitate în vechile spații portuare. Aici scrie că au descoperit niște artefacte într-un port maritim din secolul al IV-lea și un posibil mormânt. Chiar crezi că situl e amenințat de hoți?

Sophie termină cafeaua, apoi puse ceașca pe birou, cu o privire neliniștită.

– Reporterul putea la fel de bine să pună o reclamă și beculețe. De câte ori ajunge cuvântul „mormânt“ în ziar e ca un magnet. I-am implorat pe reporteri de o mie de ori să evite să facă publice amplasările mormintelor, dar îi interesează mai mult să vândă ziarele decât să ne protejeze moștenirea.

– Ce-ar fi să mergem și să aruncăm o privire? Avem programată o recunoaștere în seara asta, dar aș putea să-i trimit pe băieți acolo. Probabil s-ar bucura de o călătorie pe coastă.

Sophie se uită în calendarul de pe birou, apoi clătină din cap.

– Sunt liberă după unu. Cred că am putea merge să verificăm și să rămânem peste noapte dacă merită.

– Acum mai vii de acasă. Pentru asta, mă duc să mai fur o ceașcă de cafea pentru tine, spuse el, sărind de pe scaun.

– Bine, Sam, așa rămâne. Apoi îl privi severă. Dar nu mai folosi cuvântul „a fura“ în preajma mea!

***

Situată pe coasta Mediteranei, la aproximativ cincizeci de kilometri nord de Tel Aviv, Cezareea era o enclavă puțin populată, umbrită cu ușurință de trecutul istoric drept centru al puterii romane. Construit de regele Irod cel Mare ca oraș portuar fortificat în secolul I î.H., Cezareea se mândrea cu celebre elemente ale arhitecturii romane. Un templu cu coloane înalte, un hipodrom mare și un palat împodobit pe malul mării, toate acestea se regăseau în orașul care primea apă rece de pe continent prin apeductele masive de cărămidă. Cea mai impresionantă reușită inginerească a lui Irod nu era însă pe pământ. Proiectase și construise diguri din blocuri de beton, folosindu-le ca să creeze cel mai mare port protejat din estul Mediteranei. Succesul portului crescuse importanța Cezareei, devenind capitala Iudeii sub stăpânirea romană, iar orașul rămase un centru comercial semnificativ timp de peste trei sute de ani.

Sophie cunoștea bine rămășițele vechiului oraș, după ce petrecuse o vară întreagă în acel loc în timpul facultății. Ieșind de pe autostrada aglomerată de pe coastă, traversă cu mașina un complex de case luxoase, apoi ajunse la rămășițele sitului roman, care acum era un parc național protejat. Veacurile nu menajaseră construcția originală, vechile clădiri romane fiind de mult prăbușite. Însă multe din resturile elementelor antice ale orașului erau încă intacte, inclusiv o secțiune mare a unui apeduct arcuit care se întindea peste nisipurile de culoare ocru, nu departe de amfiteatrul mare care dădea spre mare.

Sophie parcă mașina pe un loc de lângă intrarea dinspre vârful colinei, adiacentă unor fortificații din epoca cruciaților.

– Echipa de la universitate face săpături lângă port, îi spuse ea lui Sam. E puțin de mers până acolo.

– Mă întreb dacă pe aici găsim ceva de mâncare.

Privi îngrijorat dealurile golașe din parc.

Sophie îi aruncă o sticlă cu apă de pe bancheta din spate.

– Sunt sigură că sunt nişte restaurante aproape de autostradă, dar deocamdată trebuie să te mulţumeşti cu o dietă lichidă.

Se îndreptară către plajă pe poteca sinuoasă ce se lărgea în unele locuri de-a lungul malului. Trecură pe lângă un drum de mult uitat care străjuise cândva reşedinţe şi mici prăvălii, resturile fantomatice nemaifiind acum decât nişte grămezi dezordonate de piatră. Pe măsură ce urmau poteca la vale, micul port se deschidea în faţa lor. Nu mai rămăsese mare lucru după care să-i recunoşti marginile, căci digurile originale se scufundaseră cu secole în urmă.

Poteca ducea către un luminiş extins, unde grămezile de piatră erau împrăştiate pe teren în toate direcţiile. Câteva corturi bej apărură ceva mai la vale, iar Sophie observă nişte oameni care lucrau în mijloc sub un paravan mare. Drumeagul continua încă o sută de metri la vale, acolo unde apele Mediteranei loveau ţărmul. Se vedeau doi bărbaţi pe un banc de nisip, delimitat de două generatoare care bârâiau cu zgomot în depărtare.

Sophie o luă spre paravanul mare, ridicat, după cum se vedea, peste o zonă cu excavări active. Două femei tinere stăteau lângă o movilă de pământ, filtrând solul printr-o cutie cu plasă. Când se apropie, Sophie văzu că un bărbat mai vârstnic, aplecat într-un şanţ, cerceta solul cu o perie şi un făraş. Cu hainele ponosite, cu barba căruntă, tunsă scurt şi o pereche de ochelari sprijiniţi pe vârful nasului, Keith Haasis avea înfăţişarea unui profesor universitar distins.

– Câte comori romane ai dezgropat azi, doctore Haasis?

Bărbatul cu barbă se îndreptă în şanţ cu o privire enervată, care se transformă imediat într-un zâmbet larg când o recunoscu pe cea care-l întreba.

– Sophie! strigă el. Ce bine-mi pare să te văd!

Sări afară din şanţ şi se grăbi spre ea, strângând-o tare în braţe.

– A trecut prea mult timp, spuse el.

– Te-am văzut acum două luni la conferința de arheologie biblică din Ierusalim, îl mustră ea.

– Cum spuneam, prea mult timp, râse el.

Când era mai tânără, Sophie participase la numeroase seminarii ale profesorului de arheologie de la Universitatea din Haifa, ceea ce dusese la o amiciție profesională. Haasis era o persoană foarte importantă, atât ca expert în arheologie, cât şi ca sursă de informații despre siturile nou descoperite şi activitățile distructive.

– Doctore, acesta e asistentul meu, Sam Levine, spuse Sophie, prezentându-l pe tovarăşul ei.

Haasis îi prezentă pe studenții din apropiere, apoi îi conduse pe Sophie şi pe Sam către un cerc de scaune de tabără care înconjurau o ladă frigorifică mare. Profesorul le întinse cutii cu suc rece, apoi îşi şterse fruntea şi se aşează pe un scaun.

– Cineva trebuie să dea drumul azi la briză pe ocean, spuse el cu un zâmbet obosit. Apoi, uitându-se la Sophie, întrebă: Presupun că e o vizită oficială?

Luând o gură de suc, Sophie dădu din cap în loc de răspuns.

– Vreun motiv anume de îngrijorare?

– Puțină publicitate exagerată în ediția de ieri din *Yedioth Ahnronoth*, spuse ea, scoțând articolul de ziar din geanta de pe umăr.

Întinzându-i articolul lui Haasis, îl privi cu răceală pe Sam, care-şi golise cutia cu suc şi o lua pe a doua din ladă.

– Da, un reporter local a venit pe aici pentru un interviu acum câteva zile, spuse Haasis. Probabil că articolul lui a fost preluat la Ierusalim.

Îi zâmbi lui Sophie şi-i dădu articolul înapoi.

– Nu strică puțină publicitate pentru ceva arheologie serioasă, zise el.

– Nu strică, exceptând invitația curajoasă făcută oricărui hoț care are o lopată, răspunse ea.

Haasis flutură brațul în aer.

– Locul ăsta a fost prădat secole întregi. Mă tem că orice „comoară romană“ care a fost îngropată aici a dispărut de mult. Ori agentul tău nu a fost de acord?

– Ce agent? întrebă Sophie.

– Eram în Haifa la o întâlnire, dar studenții mi-au spus că un agent de antichități a venit ieri și a verificat locul unde se desfășoară proiectul. Stephanie, spuse el, strigând peste umăr.

Una din fetele cu cutia veni în grabă spre ei. Studenta durdulie, de aproape douăzeci de ani, stătea în fața lui Haasis cu o privire devotată.

– Stephanie, spune-ne despre tipul de la Autoritatea pentru Antichități care a venit ieri, îi ceru el.

– A spus că e de la Departamentul de Prevenție a Furturilor. Voia să verifice dacă artefactele noastre sunt în siguranță, așa că i-am făcut turul sitului. Cel mai mult părea să-l intereseze excavarea din port și papirusul.

Sophie și Sam se priviră, ridicând din sprâncene.

– Îți amintești cum îl chema? întrebă ea.

– Yosef nu-știu-cum. Era destul de scund, cu pielea măslinie și părul creț. Părea palestinian, ca să fiu sinceră.

– Ți-a arătat vreo legitimație? întrebă Sam.

– Nu, nu cred. S-a întâmplat ceva?

– Nu, absolut nimic, spuse Haasis. Mersi, Stephanie! Ce-ar fi să le duci ceva de băut și celorlalți?

Haasis așteptă până când plecă fata cu brațele pline de cutii, apoi se întoarse spre Sophie.

– Nu e unul dintre agenții voștri? întrebă el.

Sophie clătină din cap.

– Cu siguranță nu e de la Departamentul de Prevenire a Furtului de Antichități.

– Poate era de la autoritatea parcurilor naționale sau vreunul dintre ofițerii voștri regionali. Afurisiții ăștia de copii nu par să-și mai amintească nimic în zilele noastre.

– E posibil, răspunse ea pe un ton neîncrezător. Poți să ne arăți săpăturile? Cel mai mult mă interesează mormântul. După cum știi, jefuitorii de morminte din Ierusalim au creat în ultima vreme un fel de industrie artizanală.

Haasis zâmbi, apoi arătă cu degetele mari peste umeri.

– E chiar în spatele nostru.

Se ridicară toți trei și merseră spre un șanț lat care se întindea în spatele scaunelor. Mai multe semne roșii de plastic erau înfipte în pământ, înconjurând o mică porțiune cu oase aflate la vedere. Sophie recunoscu un femur printre rămășițele îngropate în pământ.

– Nu e un mormânt propriu-zis. Tocmai am descoperit un singur mormânt la marginea sitului. Nu are legătură cu săpăturile de aici, explică Haasis.

– Ce e locul ăsta? întrebă Sam.

– Credem că a fost un depozit de marfă. Am luat zona în vizor după ce s-a descoperit aici, acum câțiva ani, un cântar de bronz. Sperăm să adunăm mostre de cereale, orez și alte alimente de bază care ar fi putut ajunge aici din port. Dacă reușim, ne vor ajuta să înțelegem mai bine tipul și volumul negustoriei care se făcea în Cezareea când era un centru comercial prosper.

– Și mormântul cum se leagă de toate astea? întrebă Sophie.

– Încă nu am datat nimic, dar bănuiesc că omul ăsta a fost victimă colaterală a invaziei musulmane din oraș în 638 d.H. Mormântul e chiar dincolo de fundația clădirii, deci cred că vom descoperi că a fost un singur cadavru îngropat în grabă lângă zid.

– În articolul din ziar scria că e un mormânt „bogat în artefacte“, remarcă Sam.

Haasis râse.

– Mă tem că sunt doar licențe jurnalistice. Am găsit câțiva nasturi din oase de animale și călcâiul unei sandale înainte de a opri săpăturile. Dar cam astea sunt toate „artefactele bogate“ din interiorul mormântului.

– Drăguții de jefuitori de morminte din zonă vor fi, mai mult ca sigur, dezamăgiți, zise Sam.

– Într-adevăr, răspunse profesorul. Căci adevăratele bogății le-am descoperit de-a lungul digului. Arătă din cap către Mediterana, unde bârâitul generatoarelor se auzea dinspre deal. Am dat peste un document timpuriu, un papirus, care ne-a încântat pe toți. Haideți să coborâm la apă, pe urmă vă arăt artefactul.

Haasis îi conduse pe Sophie și pe Sam pe potecă, apoi îi îndrumă la coborârea dealului. Mici movile de piatră spartă ieșeau din sol în jurul lor după un tipar straniu, amintiri șterse ale numeroaselor clădiri care sufocau orașul cândva și care se transformaseră de mult în moloz.

– Folosind șabloane în care să toarne betonul și să pună pietrele la locul lor, regele Irod a construit două diguri mari care se uneau printr-un cerc, ca două brațe, le explica Haasis în timp ce mergeau. Deasupra lor s-au construit depozite și un far înalt care se afla la intrarea în port.

– Îmi amintesc că un proiect mai vechi de cercetare a identificat un număr mare de pietre sub apă, care se pare că ar fi căzut din far, zise Sophie.

– Păcat că munca lui Irod nu a supraviețuit ravagiilor mării, spuse Sam, uitându-se la apă fără să descopere resturi vizibile ale digurilor originale.

– Da, majoritatea blocurilor de beton sunt acum complet scufundate. Dar aici se află ce mă interesează cel mai mult, spuse Haasis, arătând către golful invizibil. Pentru studenți, depozitul de pe deal e o școală bună în ce privește munca de teren, dar amenajarea portului este ceea ce face din Cezareea un loc unic.

Traversară plaja și ajunseră pe o porțiune mică de pământ care împungea marea și valurile. Doi studenți lucrau cu spor la excavarea unui puț adânc din centrul palmei de pământ stâncos. În apropiere, se vedea un scafandru care lucra în mare, cu un compresor cu jet de apă.

– Aici era punctul de plecare al digului principal, explică Haasis, vorbind tare ca să acopere zgomotul compresorului din apropiere. Credem că pe acest loc se afla echivalentul unei vămi. Unul din băieți a găsit un papirus într-o oală spartă chiar aici, zise el, arătând către un șanț de lângă ei. Am extins câteva șanțuri în câteva direcții, dar nu am mai găsit alte artefacte.

– E uimitor că a supraviețuit atât de aproape de apă, spuse Sam.

– Am găsit fragmente din fundație care sunt încă deasupra celor mai înalte niveluri ale mareelor.

Se uitară în puțul de explorare unde unul din studenți le arătă o mică secțiune plată de pardoseală din marmură.

– Se pare că ați ajuns la pivniță, remarcă Sophie.

– Da, mă tem că nu mai avem mult de excavat.

– Scafandrul ce face acolo?

– E inginer maritim şi ne ajută să reconstituim configurația construcțiilor originale din port. Crede că ar exista o încăpere subterană în vama noastră şi caută o cale de acces pe sub apă.

Sophie merse până pe marginea digului şi se uită la scafandru. Lucra la trei metri adâncime, chiar sub ea, şi ținea îndreptat un jet de apă pe suprafața fundului bătătorit. Fără să-i observe pe spectatorii pe deasupra lui, bărbatul întrerupse căutările şi începu să urce. Ținea capătul jetului de apă în sus şi stropi ca o fântână arteziană când ieşi la suprafață. Stând chiar în dreptul lui, Sophie fu scăldată într-o ploaie de apă sărată înainte să apuce să se dea la o parte.

– Prostule! înjură ea, ştergându-şi apa sărată din ochi cu mânecile ude leoarcă.

Dându-şi seama ce făcuse, scafandrul întoarse repede duza către mare, apoi înotă până la mal şi închise compresorul. Întorcându-se spre victima lui, se uită la hainele ude care i se lipeau de corp, apoi scoase regulatorul din gură.

– Priviți, o zeiță a mării! spuse el, zâmbind larg.

Sophie scutură capul şi se întoarse cu spatele la el, devenind şi mai furioasă când îl văzu pe Sam râzând cu poftă. Haasis îşi stăpâni veselia şi îi sări în ajutor:

– Sophie, e un prosop în cortul meu. Hai să te uscăm!

Scafandrul puse regulatorul înapoi în gură şi dispăru sub apă, în timp ce Sophie îl urma pe Haasis pe potecă. Ajunseră la cortul profesorului, unde îşi uscă părul şi hainele cât de bine putu. Briza caldă avea să-i zvânte repede hainele, dar tremura din cauza efectului răcoritor al evaporării bruşte pe pielea umedă.

– Pot să văd artefactele excavate? întrebă ea.

– Sigur. Sunt chiar alături.

Profesorul o conduse către un cort mare, deschis la un capăt. Înăuntru erau artefacte recuperate din zona depozitului, în mare parte fragmente de oale şi de pardoseală, presărate pe o masă lungă, acoperită cu o pânză. Studenta Stephanie era ocupată cu un aparat foto şi un caiet, numerotând şi înregistrând cu grijă fiecare fragment înainte de a-l pune într-o cutie subțire de plastic. Haasis ignoră artefactele şi o conduse pe Sophie spre o măsuță din spatele cortului. Pe aceasta se afla doar o cutie sigilată pe care Haasis o luă cu precauție şi-i deschise capacul.

– Mi-aş dori să fi găsit mai mult, zise el melancolic, dându-se deoparte şi lăsând-o pe Sophie să privească în cutie.

Înăuntru se afla o bucată lunguiață de material cafeniu, fixat între două lamele de sticlă. Sophie observă imediat că era un papirus, o suprafață obişnuită de scriere în Orientul Mijlociu folosită până la sfârşitul primului mileniu. Mostra era uzată şi fragilă, însă şirurile ordonate de simboluri scrise de mână se vedeau bine pe aproape toată lungimea documentului.

– Se pare că e un fel de registru al portului. Se disting referințele la cantități mari de cereale şi la o turmă de vite care au fost descărcate la debarcader, zise Haasis. Vom afla mai multe după analiza de laborator, dar cred că ar putea fi o factură emisă de vamă pentru un vas comercial care aducea produse din Alexandria.

– Ce descoperire grozavă! îl felicită Sophie. Cu puțin noroc, va suplimenta informațiile recuperate din zona depozitului.

Haasis râse.

– Cu norocul meu, se va dovedi a fi chiar contrariul.

Se întoarseră amândoi când o persoană înaltă intră în cort cu un coş mare de plastic în mână. Sophie văzu că era scafandrul, având pe el costumul de scufundare şi părul negru liber şi îmbibat de apă. Încă mânioasă din pricina duşului, dădu să facă o observație caustică, dar simți că vocea i se înmoaie când o întâmpinară un zâmbet strălucitor şi o pereche de ochi verzi care păreau să o sfredelească.

– Dirk, aici erai, zise Haasis. Dă-mi voie să ți-o prezint pe minunata, dar umeda Sophie Elkin, de la Autoritatea Israeliană pentru Antichități. Sophie, acesta este Dirk Pitt Jr, pe care l-am împrumutat de la Agenția Națională de Marină şi Operațiuni Subacvatice a Statelor Unite.

Dirk, fiul şi tizul directorului agenției, veni spre ei şi puse jos coşul. Afişând în continuare zâmbetul dezarmant, dădu prietenos mâna cu Sophie. Ea nu se împotrivi când acesta nu se grăbi să-i elibereze mâna din strânsoare.

– Îmi cer scuze pentru duş, nu mi-am dat seama că erai chiar acolo.

– Nicio problemă, sunt aproape uscată.

În sinea ei, o speria faptul că furia îi fusese înlocuită brusc de o furnicătură ciudată.

Îşi atinse absent părul, ca să demonstreze că spunea adevărul.

– Sper că-mi vei face cinstea de a mă lăsa să te invit la cină în seara asta, ca să mă revanşez.

Propunerea directă a lui Dirk o luă prin surprindere şi se chinui să răspundă, murmurând ceva aproape neinteligibil. O voce interioară striga la ea că-şi pierdea calmul, de obicei imperturbabil. Haasis interveni, din fericire, ca să o scape de momentul stânjenitor.

– Dirk, ce e în cutie? întrebă el, privind curios la aceasta.

– Doar câteva bunătăți din încăperea subterană.

Haasis rămase cu gura căscată.

– Există cu adevărat?

Dirk dădu aprobator din cap.

– Ce încăpere? întrebă Sophie.

– În timp ce verificam rămășițele digului de la țărm, am găsit sub apă o mică deschizătură lângă puțurile de testare ale lui Keith. Nu puteam să strecor decât un braț, dar simțeam că aveam mâna deasupra apei. De aceea foloseam jetul de apă, ca să fac o gaură mai mare prin nămol și concrescențe.

– Cât de mare e cavitatea? întrebă Haasis emoționat.

– Nu e cu mult mai mare decât un spațiu auxiliar, are cam 1,8 m adâncime. Dar cea mai mare parte este deasupra apei. O să risc să spun că făcea parte dintr-o pivniță folosită pentru depozitare și pentru arhivarea registrelor.

– Cum ai ajuns la concluzia asta? întrebă Sophie.

Dirk șterse coșul de plastic pe care-l adusese și scoase cu grijă capacul etanș. Înăuntru se aflau mai multe cutii din ceramică, toate dreptunghiulare și de un portocaliu-roșiatic. Scoase o cutie și i-o întinse lui Sophie.

– Sper că-i poți descifra conținutul, zise el. La școala de inginerie navală nu m-au învățat texte străvechi.

Sophie puse cutia pe masă și ridică încet capacul. Înăuntru erau șase suluri de material, strâns înfășurate.

– Sunt suluri de papirus, zise ea cu o voce uluită.

Haasis nu se mai putu stăpâni, își puse o pereche de mănuși albe și se strecură lângă Sophie.

– Lasă-mă să văd! zise el, scoțând un sul și desfăcându-l încet pe fața de masă.

Un scris de mână, cu mișcări apăsate, ciudat, dar ordonat umplea pagina.

– Pare să fie în greaca coptă, spuse Sophie, privind peste umărul profesorului. Un scris antic, dezvoltat în Egipt cu ajutorul

alfabetului grec, limba coptă era limba vulgară, folosită în estul Mediteranei în timpul stăpânirii romane.

– Într-adevăr, confirmă el. Pare să fie registrul anual al unui căpitan de port, pentru taxe portuare şi de andocare. Astea sunt numele navelor, spuse el, arătând cu degetul înmănuşat două coloane.

– Asta nu e o referire la împărat? întrebă Sophie, indicând un simbol din partea de sus.

– Da, răspunse Haasis, încercând să interpreteze antetul. Are titlul de raport al taxelor portuare din Cezareea sau ceva de acest gen. Scris în numele împăratului Marcus Maxentius.

– Dacă nu mă înşală memoria, Maxentius a fost contemporanul lui Constantin.

– Maxentius era stăpân pe partea de vest, iar Constantin pe cea de est, înainte ca ultimul să-şi consolideze puterea.

– Înseamnă că acesta datează de la începutul secolului al IV-lea.

Haasis confirmă din cap cu o strălucire în ochi, apoi se uită la celelalte suluri.

– Ne pot oferi o perspectivă uimitoare asupra vieții din Iudeea sub stăpânire romană.

– Ar trebui să ne ofere baza unei teze sau două pentru studenții tăi, zise Dirk, scoțând din cutie alte trei cutii de ceramică.

Punând cutia goală sub braț, se întoarse şi dădu să iasă din cort.

– Dirk, tocmai ai făcut o descoperire istorică magnifică, spuse Haasis uluit. Unde naiba te duci?

– Mă duc să mă ud ca un prost, răspunse el cu un zâmbet pieziş, pentru că mai sunt o grămadă acolo de unde le-am adus pe astea.

8

Ozden Celik ajunse la Moscheea Fatih, una dintre cele mai mari din Istanbul, la o oră după *salat*-ul de dimineață și descoperi că sălile împodobite din interiorul complexului erau în mare parte goale. Trecând pe lângă sala principală de rugăciune, o luă pe un coridor lateral către spatele clădirii, după care ieși într-o curte mică. Lespezile de marmură duceau spre o clădire banală, situată în zona izolată de turiști și credincioși. Celik ajunse în prag și intră pe ușa grea de lemn.

Pășind înăuntru, se trezi într-un birou luminos și agitat. Grupuri de cabine cenușii se întindeau în toate direcțiile, cu un birou mare de lemn în față pe post de recepție. Zumzetul neîncetat al imprimantelor cu laser și al soneriilor de telefon umplea aerul, creând o atmosferă de call-center într-un departament de marketing. Doar mirosul de tămâie arsă și fotografiile cu moschei turcești de pe pereți dovedeau contrariul.

Acestea, dar și absența oricărei femei.

Celik observă că angajații din birou erau bărbați cu barbă, mulți dintre ei purtând halate lungi, tastând la calculatoare într-o dezordine aparentă. Un tânăr de la tejghea se ridică în picioare când se apropie Celik.

– Bună dimineața, domnule Celik! îl salută el. Muftiul vă așteaptă.

Secretarul îl conduse pe Celik pe lângă un şir de cabine spre biroul mare din colţ. Camera era auster amenajată, fiind împodobită doar de covoarele turceşti obligatorii. Ieşeau în evidenţă însă rafturile de cărţi uşor deformate care străjuiau pereţii, pline ochi de tomuri religioase care conţineau pregătirea scolastică a unui muftiu musulman.

Muftiul Altan Battal stătea la biroul sărăcăcios de director, scriind ceva într-un blocnotes, cu două cărţi deschise de-o parte şi de alta. Ridică privirea şi zâmbi când secretarul îl introduse în birou pe Celik.

– Ozden, ai ajuns. Te rog, ia loc, îl îndemnă el. Hasan, lasă-ne să discutăm în voie, adăugă el, expediindu-l pe secretar.

Acesta dădu repede înapoi, închizând uşa la ieşire.

– Tocmai făceam ultimele notiţe pentru predica de vineri, spuse muftiul, aşezând creionul pe birou, lângă telefonul mobil.

– Ar trebui să pui un imam să facă asta în locul tău.

– Poate că da. Dar simt că e menirea mea. Dacă îl deleg pe unul dintre imamii moscheii să facă asta, aş putea stârni şi invidii. Aş prefera să mă asigur că toţi imamii din Istanbul vorbesc într-un singur glas.

Ca muftiu al Istanbulului, Battal era liderul teologic al celor trei mii de moschei din oraş. Doar preşedintele Diyanet İşleri[1], funcţie nealeasă prin vot în guvernul laic al Turciei, avea, practic, mai multă autoritate spirituală asupra populaţiei musulmane din ţară. Însă Battal cucerise inimile şi minţile celor care veneau la moschee.

În ciuda rangului său înalt, Battal părea doar un cleric obişnuit, auster şi cenuşiu, cu barbă mare. Era un bărbat înalt, de statură solidă, cu o prezenţă impunătoare. Încă nu împlinise cincizeci de ani şi avea o figură lungă ce exprima dispoziţia senină a unui pui de labrador. Purta deseori costum pe sub robe şi manifesta un simţ

---

[1] Departamentul din guvernul Turciei axat pe probleme religioase (n.tr.)

al umorului care făcea ca islamismul său fundamentalist să pară aproape distractiv.

Dar, în ciuda dispoziției voioase, mesajul pe care-l transmitea era unul sumbru. Crescut conform principiilor fundamentaliste extreme de interpretare islamică, sprijinea prin viu grai islamismul și extinderea Islamului ca mișcare religioasă și politică. Perspectiva lui asupra lumii prevedea subjugarea drepturilor femeii, opunându-se cu fermitate moravurilor și culturii occidentale. Își construise treptat o bază solidă, ridicându-se împotriva influențelor străine, îndreptându-și apoi criticile asupra guvernului laic în timp ce situația economică din Turcia se înrăutățea. Deși nu adoptase public o poziție militantă, credea în *jihad* ca mod de apărare a teritoriului islamic. Ca și Celik, era mânat de un orgoliu puternic și aspira în secret la conducerea țării, ca lider religios și politic.

– Am venit cu niște vești foarte bune, pe mai multe planuri, spuse Celik.

– Prietene Ozden, întotdeauna lucrezi în culise spre beneficiul meu. Ce anume ai făcut acum pentru cauza noastră?

– M-am întâlnit de curând cu șeicul Zayad din Familia Regală a Emiratelor. E mulțumit de munca pe care ai făcut-o și dorește să facă o nouă contribuție substanțială.

Battal căscă ochii mari.

– Pe lângă celălalt gest generos de mai înainte? Ce veste minunată! Încă nu mă dumiresc totuși de ce îl interesează mișcarea noastră de aici, din Turcia.

– E un vizionar, răspunse Celik, care sprijină adeziunea la Șaria[1]. Îl tulbură amenințările tot mai mari la adresa noastră, după cum s-a văzut în timpul ultimelor atacuri asupra moscheilor de aici și din Egipt.

– Da, acte cumplite de violență împotriva locurilor noastre sfinte. Și, pe deasupra, mai e și furtul recent al relicvelor Profetului

---

[1] Denumirea legislației islamice (n.tr.)

de la Topkapi. Acestea sunt atacuri intolerabile la adresa credinței noastre, conduse de către forțele malefice din afară.

– Șeicul ne împărtășește sentimentele. Consideră că siguranța țării sale, dar și a întregii regiuni ar spori sub conducerea suniților fundamentaliști.

– Ceea ce ne aduce la următoarea ta veste? spuse Battal cu un zâmbet cunoscător.

– Așa deci, păsărelele au ciripit, nu? Ei bine, după cum poate știi, m-am întâlnit cu consiliul de conducere al Partidului Felicity și au fost de acord să-ți accepte candidatura la președințe. Chiar au părut extaziați de dorința ta de a-l înlocui pe imamul Keya la candidatură.

– Ce tragedie că a murit în explozia de la moscheea din Bursa! zise Battal cu sinceritate.

Celik își ascunse privirea și dădu din cap.

– Conducerea partidului și-a exprimat dorința să adopte cererile platformei tale, continuă el.

– Avem o filozofie asemănătoare, răspunse Battal amabil. Știi că Partidul Felicity a acumulat doar trei la sută din voturi la ultimele alegeri prezidențiale?

– Da, răspunse Celik, dar atunci nu erai tu în fruntea buletinului de vot.

Era un apel ademenitor la orgoliul lui Battal, care înflorise odată cu creșterea popularității sale.

– Alegerile sunt peste numai câteva săptămâni, remarcă el.

– Ceea ce e perfect pentru noi, răspunse Celik. Vom lua partidul conducător prin surprindere și de-abia dacă vor avea timp să reacționeze la candidatura ta.

– Crezi că am într-adevăr o șansă?

– Cifrele din sondaje indică faptul că, dacă ai intra în cursă, ai fi în urmă cu mai puțin de zece procente. E un deficit care poate fi depășit cu ușurință de evenimente.

Battal privi către biblioteca plină de volume musulmane.

– Ar putea fi o ocazie unică de a șterge greșelile lui Atatürk și de a readuce țara pe calea cea dreaptă. Trebuie să adoptăm Șaria, legea Islamului, în toate aspectele guvernării noastre.

– E datoria noastră față de Allah, răspunse Celik.

– Va exista o opoziție dură față de candidatura mea, mai ales pe temeiuri constituționale. Ești sigur că putem depăși aceste provocări?

– Uiți că prim-ministrul este un aliat ascuns al cauzei noastre. Și-a păstrat adevărata credință ascunsă de public și va fi alături de noi în formarea noului guvern.

– Îmi place încrederea ta, Ozden! Desigur, voi avea un rol-cheie pentru tine în conducerea noului nostru stat, lăudat fie Allah!

– Mă bazez pe asta, răspunse Celik, îngâmfat. Cât despre intrarea ta anunțată în cursa prezidențială, îi voi asista pe consilierii tăi în coordonarea unui mare miting public. Cu o parte din banii șeicului, vom putea crea în mass-media o furtună ce va copleși opoziția. Lucrez și la niște programe care să-ți crească popularitatea.

– Așa să fie! spuse Battal, ridicându-se și dând mâna cu Celik. Cu tine alături, prietene, ce nu am putea îndeplini?

– Nimic, stăpâne. Absolut nimic.

Celik ieși din întâlnire călcând țanțoș. Neghiobul naiv putea fi dus de nas cu ușurință, își spunea el. Odată ales, Celik avea să tragă toate sforile. Iar dacă Battal se răzgândea, Celik avea câteva trucuri murdare prin care să-l pună pe muftiu la locul său.

Ieșind din moschee sub cerul neobișnuit de senin și de însorit, simțea că viitorul său arăta cu adevărat luminos.

***

Într-o cabină slab luminată, între pereții siguri ai Fortului Gordon din Georgia, analistul de limbă turcă George Whiters asculta conversația cu o pereche de căști căptușite. Angajat la Centrul

Regional de Operațiuni de Securitate din Georgia, din cadrul NSA[1], Withers făcea parte din armata de lingviști plătiți să tragă cu urechea la comunicările din Orientul Mijlociu de la baza Armatei, ascunsă printre dealurile împădurite ce înconjurau Augusta.

Spre deosebire de majoritatea interceptărilor de voce care necesitau traducerea în timp real a convorbirilor telefonice surprinse de transmisiile prin satelit, această discuție era veche de câteva ore. Datele veniseră dintr-un post de ascultare de la Ambasada SUA din Istanbul, care interceptase un apel prin telefon mobil către Organizația Națională de Informații din Turcia. Convorbirea fusese înregistrată digital și codificată, apoi trimisă la Fortul Gordon printr-un releu NSA din Cipru.

Withers nu avea cum să știe că apelul pornise, de fapt, chiar din telefonul mobil al lui Battal. Stând leneș la birou, telefonul fusese activat de la distanță de agenția turcă de informații. Ca majoritatea telefoanelor mobile, cel al lui Battal avea un dispozitiv integrat de ascultare care permitea să fie luat în vizor de un program secret de descărcare. Când era nefolosit sau chiar oprit, microfonul telefonului putea fi pornit de la distanță, captând toate emisiile audio din apropiere. Odată activat, sunetul putea fi transmis printr-un apel obișnuit fără știrea utilizatorului. Muftiul fusese trecut pe o listă de supraveghere de către directorul Serviciului de Informații din Turcia, un laic îndârjit care devenise neliniștit din pricina puterii și popularității crescânde a lui Battal. Discuția lui Battal cu Celik și cu orice altă persoană care intra în biroul său era trimisă direct către agenția turcă de informații. Lingvistul american care o asculta trăgea cu urechea la ce trăsese și altul cu urechea.

Interpretând corect natura convorbirii și ghicind că era transmisă printr-o înregistrare neautorizată, Withers decise că merita să o trimită unui analist de informații pentru o evaluare în plus. Uitându-se la ceasul de pe birou și văzând că era momentul să

---

[1] National Security Agency – Agenția Națională de Securitate (n.tr.)

ia pauza de prânz, tastă repede o comandă la calculator. Câteva secunde mai târziu, o transcriere a convorbirii apăru pe monitor, mulțumită unui program de recunoaștere a vocii. Withers revizui transcrierea, corectând câteva greșeli și clarificând un comentariu sau două pe care programul nu reușise să le descifreze, apoi adăugă propriile comentarii într-un rezumat de o pagină. După ce o trimise prin e-mail unui specialist al agenției pe probleme legate de Turcia, se ridică de la birou și se îndreptă spre sala de mese, gândindu-se că raportul nu avea să mai iasă vreodată la lumina zilei.

9

Directorul Agenției Naționale de Informații din SUA stătea tăcut la ședința săptămânală de informare pe probleme eurasiatice și din Orientul Mijlociu. General de armată pensionat și taciturn, Braxton, era șeful rețelei de informare a președintelui pentru Departamentul de Apărare, Departamentul de Securitate Internă, CIA și alte câteva agenții responsabile cu protecția siguranței țării.

Ședința era dedicată noutăților obișnuite din teren, legate de evenimentele din Afganistan, Pakistan, Iran și Irak. Ofițeri de informații și persoane oficiale de la Pentagon intrau și ieșeau din sala de conferințe a campusului Liberty Crossing Intelligence, sediul reconstruit recent în McLean, Virginia, al DNI-ului[1].

Dezbaterea intrase în a treia oră înainte ca ordinea de zi să ajungă la Israel. John O'Quinn, ofițer adjunct al serviciului național de informații pentru partea de vest a Asiei, se ridică de la masa uriașă de conferințe ca să-și umple din nou ceașca de cafea, în timp ce un ofițer de informații de la CIA discuta despre cele mai noi evenimente din Cisiordania.

– Bine, bine, nu e nimic nou acolo, îl întrerupse Braxton nerăbdător. Hai să trecem la restul zonei Mediteranei! Ce se mai aude despre bomba de la Moscheea al-Azhar din Cairo?

O'Quinn se întoarse grăbit la masă, când ofițerul CIA începu să răspundă la întrebare:

---

[1] Department of National Intelligence – Departamentul Național de Informații (n.tr.)

– Numărul final de decese a fost şapte, căci explozia s-a produs într-un moment în care erau puțini oameni acolo. Nu ştim dacă a fost sau nu un atac deliberat. S-a produs o singură explozie, care a avariat grav sala principală de rugăciune din moschee. După cum ştiți, al-Azhar este considerată în Egipt moscheea de stat şi e şi una dintre cele mai vechi şi mai respectate din Islam. Nemulțumirea publică a fost intensă şi au avut loc unele marşuri anti-Israel pe străzile din Cairo. Suntem destul de siguri că protestele sunt organizate de Frăția Musulmană.

– Cei de la Cairo ştiu cine e responsabil pentru atac?

– Nu, răspunse cel de la CIA. Nicio persoană credibilă nu şi-a asumat atacul, ceea ce nu e surprinzător, dată fiind natura acestuia. Ne temem că Frăția Musulmană va câştiga simpatizanți noi în urma atacului, lucru care o va ajuta să-şi croiască drum în parlamentul egiptean.

– Asta ne mai lipsea, să devină şi egiptenii fundamentalişti, mormăi Braxton clătinând din cap. Sursele noastre de informații ce estimează, cine a făcut aşa ceva?

– Nu prea ştim, domnule. Verificăm posibile legături cu al-Qaeda, dar deocamdată nu avem nimic concret. Există un detaliu oarecum ciudat din partea Poliției Naționale egiptene, susțin că ar fi găsit nişte reziduuri de HMX la locul exploziei.

– Ce înseamnă asta?

– HMX e un explozibil plastic foarte bine controlat. E marfă de calitate, folosită mai ales pentru dispozitive nucleare sau drept carburant pentru rachete. Nu e ceva ce am asocia în mod normal cu al-Qaeda şi ni se pare puțin ciudat că a apărut în Egipt.

Stând într-un scaun alăturat, O'Quinn simțea că i se ridică părul pe ceafă. Îşi drese repede glasul.

– Sunteți siguri că era HMX? întrebă el.

– Aşteptăm propriile mostre pentru testare, dar asta ne-au zis egiptenii.

– Îți spune ceva chestia asta, O'Quinn? întrebă generalul Braxton.

Ofițerul de informații dădu din cap.

– Domnule, cu trei zile înainte de explozia de la al-Azhar, a avut loc altă explozie în Moscheea Yeşil din Bursa, în Turcia. Probabil, ați văzut un raport de teren legat de asta. Trei morți, inclusiv un lider cunoscut al partidului politic Felicity. Ca şi în Egipt, a fost vorba de o moschee veche, venerată. Luă repede o gură de cafea, apoi adăugă: Autoritățile turce au confirmat că explozia a fost provocată de un pachet-capcană cu explozibil HMX.

– Aşadar, avem două bombe plasate în două țări, la distanță de trei zile, spuse generalul. Amândouă în locuri istorice, amândouă menite să nu ucidă prea mulți oameni şi amândouă folosind, se pare, acelaşi material explozibil. În regulă, atunci să-mi spună cineva cine și de ce a făcut-o.

O tăcere stânjenitoare umplu camera înainte ca O'Quinn să îndrăznească să vorbească:

– Domnule, nu cred că şi-a dat seama cineva de asemănarea dintre explozibili până acum.

Ofițerul CIA fu de acord.

– Vom pune nişte analişti să caute imediat o posibilă legătură. Dată fiind natura explozibililor, aş specula că iranienii sunt cumva implicați.

– Turcii ce părere au? întrebă Braxton.

– Ca şi în Egipt, nu a existat vreo asumare a responsabilității. Nu am primit niciun semnal că turcii au identificat vreun suspect.

Generalul începu să se foiască pe scaun, sfredelindu-l pe O'Quinn cu ochii săi cenuşii asemenea unor burghie. O'Quinn lucra pentru general de mai puțin de un an, însă îi câştigase treptat respectul profesional. Îşi dădea seama după atitudinea acestuia că directorul voia mai mult şi, în cele din urmă, ceru ceea ce voia.

– Care e părerea ta? întrebă generalul, țâfnos.

Mintea lui O'Quinn se zbătea să emită un răspuns coerent, dar avea mai multe întrebări decât răspunsuri.

– Domnule, nu pot să mă exprim referitor la explozia din Egipt, dar, în ceea ce privește atacul cu bombă de la moscheea din Bursa, unii sunt de părere că ar putea avea legătură cu furtul recent al artefactelor de la Palatul Topkapi din Istanbul.

– Da, am citit despre asta, răspunse generalul. Am înțeles că a fost implicată și o senatoare în incident.

– Loren Smith, din Colorado. A recuperat o parte dintre artefactele furate, dar aproape că și-a pierdut viața din cauza asta. Cumva, a reușit să facă în așa fel încât să nu-i apară numele în presă.

– Pare să fie un om de care am și eu nevoie în echipă, murmură Braxton.

– Cred că s-au folosit niște explozibili și în jaful de la Topkapi, continuă O'Quinn. Voi demara imediat o anchetă, ca să stabilim dacă sunt asemănări cu atacurile din Bursa și Cairo.

– Care ar fi motivul?

– Exemplele obișnuite de atacuri cu bombă în moschei, așa cum am văzut în Irak, sunt atacurile șiiților în moscheile sunnite sau viceversa, spuse ofițerul CIA. Deși în cazul Turciei cred că musulmanii șiiți din țară sunt o minoritate nonviolentă.

– Așa e, zise O'Quinn. Mai degrabă aș crede că sunt vinovați separatiștii kurzi. În Turcia vor avea loc alegeri naționale în mai puțin de patru săptămâni. E posibil ca atacurile din Turcia să fie instigate de kurzi sau de alt partid politic minor care încearcă să provoace necazuri, deși nu sunt sigur dacă asta ar explica o legătură cu Cairo.

– Mă gândesc că autoritățile turce s-ar fi grăbit să dea vina public pe kurzi dacă ar fi crezut că ei sunt în spatele atacurilor, spuse Braxton.

– Probabil aveți dreptate, răspunse O'Quinn, frunzărind notițele sale din ședință.

Se opri la o copie după stenograma interceptării făcute de NSA, transcrisă de George Withers.

– Domnule, mai există un aspect de pe frontul din Turcia care ar putea constitui un motiv de îngrijorare.

– Spune! zise generalul.

– Altan Battal, muftiul musulman din Istanbul şi cleric fundamentalist important în Turcia, va intra în cursa pentru alegerile prezidenţiale, potrivit unei convorbiri telefonice interceptate de NSA.

– Preşedintele Yilmaz a avut un mandat stabil timp de mulţi ani, remarcă Braxton. Iar Turcia e puternic laicizată. Nu-mi pot imagina ca tipul ăsta, Battal, să fie cu adevărat o ameninţare.

– Mă tem că nu e chiar aşa, răspunse O'Quinn. Popularitatea preşedintelui Yilmaz a scăzut considerabil din cauza situaţiei economice proaste şi de curând administraţiei i s-au adus şi acuzaţii de corupţie. Muftiul Battal, pe de altă parte, a devenit o personalitate publică tot mai cunoscută în ţară, mai ales printre cei săraci şi şomeri. Nu se ştie cum se va descurca în calitate de candidat politic, dar mulţi se tem că ar putea reprezenta o provocare legitimă pentru deţinătorul actual al funcţiei.

– Mai spune-mi despre acest Battal! ceru generalul.

– Ei bine, domnule, biografia lui oficială susţine că a rămas orfan de timpuriu şi a fost forţat să lupte ca să supravieţuiască în ghetourile din vestul Istanbulului. A scăpat de o viaţă de sărăcie când a sărit în ajutorul unui bătrân pe care îl jefuia un derbedeu de cartier. Drept mulţumire, bătrânul, unul dintre mai-marii unei moschei, l-a trimis pe Battal la o şcoală musulmană privată, unde a plătit pentru casa şi masa acestuia până în anii adolescenţei. Şcoala era profund fundamentalistă, ceea ce pare să-i influenţeze şi azi vederile. E erudit, are talent oratoric, lucru care l-a ajutat să crească în ierarhia musulmană din Istanbul. Acum este teologul-şef al întregului oraş. Deşi are farmec personal, scrierile şi predicile lui îmbrăţişează interpretările în stil taliban ale Islamului, cu destule

atacuri la adresa relelor Occidentului şi a pericolelor provocate de influenţele străine. Nu putem şti ce s-ar întâmpla dacă ar fi ales, dar s-ar putea să ne confruntăm cu posibilitatea de a pierde Turcia peste noapte.

– Are vreo şansă să câştige alegerile? întrebă Braxton cu groază crescândă în glas.

O'Quinn dădu aprobator din cap.

– Estimarea noastră e că ar putea avea o şansă reală. Şi, dacă armata turcă îi susţine alegerea, atunci se poate întâmpla orice.

Un colonel de la Forţele Aeriene, aşezat la masă, îşi pierdu cumpătul.

– O preluare a puterii în Turcia de către fundamentalişti? Ar fi un dezastru de proporţii. Turcia este ţară membră în NATO şi una dintre cele mai puternice aliate din zonă. Avem o varietate de resurse militare în ţară, inclusiv arme nucleare tactice. Baza Forţei Aeriene de la Incirlik este esenţială pentru operaţiunile noastre din Afganistan.

– Ca să nu mai vorbim de posturile de ascultare de pe teritoriul lor, prin care îi monitorizăm pe ruşi şi pe iranieni, adăugă ofiţerul CIA.

– În prezent, Turcia este un punct principal de transfer al proviziilor către Afganistan, aşa cum a fost şi cu Irakul, se tângui un maior de armată aşezat lângă colonel. Dacă am pierde aceste rute de aprovizionare, ar fi periclitată toată campania afgană.

– Prevedem tot felul de scenarii cu potenţial de dezastru, adăugă încet O'Quinn, de la o închidere a Bosforului şi a fluxului de petrol şi gaze din Rusia până la încurajarea Iranului. Ar fi afectat întregul Orient Mijlociu, iar impactul unei asemenea schimbări în balanţa puterii este aproape imposibil de prevestit.

– Turcia a fost un prieten tăcut şi partener de comerţ al Israelului, exportând mari cantităţi de mâncare şi apă potabilă, printre altele, spuse ofiţerul CIA. Dacă Turcia şi Egipt s-ar întoarce către fundamentalism, ar spori izolarea Israelului. Pe lângă

încurajarea Iranului, mă tem de agresiuni mai mari din partea Hamas, Hezbollah şi a altor adversari ai Israelului din linia întâi, ceea ce ar conduce la violenţe şi mai acute în regiune. O asemenea schimbare la conducere ar putea declanşa lucrul de care ne temem de multă vreme, respectiv izbucnirea celui de-al Treilea Război Mondial în inima Orientului Mijlociu.

Încăperea se cufundă în tăcere, în timp ce Braxton şi ceilalţi digerau tăcuţi şi înspăimântaţi aceste cuvinte. În cele din urmă, generalul îndepărtă tensiunea stânjenitoare şi dădu un şir de ordine:

– O'Quinn, mâine-dimineaţă la prima oră vreau pe biroul meu un raport complet despre acest muftiu Battal. Am nevoie şi de un rezumat administrativ pentru Informarea Zilnică a Preşedintelui. Ne reîntrunim aici vineri, când aştept o evaluare completă din partea CIA şi a Departamentului de Stat. Alocaţi toate resursele necesare, adăugă el printre dinţi, dar nu lăsaţi asta să ne ia prin surprindere. Închise cu zgomot agenda, după care se încruntă la ofiţerul CIA. Al Treilea Război Mondial? şuieră el. Nu cât sunt eu aici!

10

Chemarea la *salat*-ul de dimineață pătrunse prin fereastra deschisă a camerei de hotel, trezindu-l pe Pitt mai devreme decât și-ar fi dorit. Părăsind locul călduros de lângă Loren, se ridică din pat și se uită afară. Minaretele cu vârfuri negre ale Moscheii Sultanahmet din Istanbul zgâriau cerul înnorat la distanță de câteva străzi. Pitt observă crispat că apelul islamic la rugăciune nu mai era făcut de *muezinul* care striga din vârful minaretului, ci din boxe cu volum mare fixate în jurul moscheii.

– Poți să oprești gălăgia aia? mormăi Loren de sub pătură.

– Trebuie să discuți cu Allah despre asta, îi răspunse Pitt.

Închise fereastra, apoi privi prin geam la arhitectura masivă a moscheii din apropiere și la apele albastre ale Mării Marmara dincolo de aceasta. Mai multe cargoboturi se așezau deja în linie, așteptându-și rândul să navigheze prin Strâmtoarea Bosforului. Loren coborî din pat, îmbrăcând un halat și alăturându-se soțului ei lângă fereastră.

– Nu mi-am dat seama că zgomotul vine de la moschee, spuse ea pe un ton blajin. E chiar frumoasă. Presupun că e construită de otomani, nu?

– Da, la începutul secolului al XVII-lea, cred.

– Hai să vedem ce găsim la micul dejun! Dar, după emoțiile de aseară, s-ar putea să fie singura plimbare de care voi fi în stare azi, zise ea, căscând.

– Nu cheltuim toți banii în Marele Bazar?

– Poate data viitoare. Vreau ca singura noastră zi împreună în Istanbul să fie odihnitoare.

Pitt urmări un cargobot roșu desprinzându-se de la mal, apoi spuse:

– Cred că știu exact ce e de făcut.

Făcură un duș rapid și se îmbrăcară, după care comandară micul dejun în cameră. Tocmai se pregăteau să plece, când sună telefonul. Pitt răspunse și vorbi câteva minute, după care puse receptorul în furcă.

– Era doctorul Ruppé, ne suna de la aeroport. Voia să se asigure că ești în regulă, explică el.

– Mă simțeam mai bine dacă poliția i-ar fi prins pe criminalii aceia.

Pitt clătină din cap.

– Se pare că nu. Rey e puțin furios, fiindcă presa locală dă vina pentru spargere și pentru crime pe mișcarea anti-musulmană. Se pare că la Topkapi au fost ignorate niște bijuterii prețioase în favoarea unor relicve ale lui Mahomed.

– Ai spus crime, la plural, observă Loren.

– Da, în total au fost uciși cinci paznici în nenorocirea aceea.

Loren făcu o grimasă.

– Faptul că unii dintre criminali aveau înfățișare persană nu a condus poliția în altă direcție?

– Poliția are declarațiile noastre. Sunt sigur că operează cu alt scenariu în gând.

În adâncul sufletului, Pitt nu era chiar atât de sigur, dar își ascundea mânia pe care i-o provoca gândul că răpitorii soției sale scăpau basma curată.

– Celelalte vești, din câte spune Ruppé, continuă el, sunt că nu au publicat în ziare numele și implicarea noastră. Se pare că s-a

stârnit un val mare de indignare din pricina jafului, care este privit ca o insultă foarte gravă adusă comunității musulmane.

– Chiar și după experiența care era să ne coste viața, pentru mine e în regulă, cugetă Loren. Apropo, până la urmă, ce anume au furat?

– Au fugit cu un stindard de luptă care i-a aparținut lui Mahomed. Se pare că indignarea ar fi fost și mai mare dacă n-am fi recuperat al doilea sac negru.

– Ce conținea?

– O pelerină a lui Mahomed, numită Mantia Sfântă, și o scrisoare scrisă de mâna lui. Face parte din colecția *Sacred Trusts.*[1]

– Este îngrozitor că există cineva care încearcă să fure asemenea relicve, spuse Loren, scuturând din cap.

– Haide, ar fi bine să mergem să vedem și restul orașului, înainte să mai dispară ceva.

Ieșiră din holul hotelului și ajunseră pe străzile aglomerate din Istanbul. Pitt observă un bărbat cu ochelari de soare tip oglindă, care privi lung la Loren când trecea spre hotel. Înaltă și cu o siluetă de balerină, Loren trecea rareori neobservată de bărbați. Îmbrăcată în pantaloni deschiși la culoare, cu o bluză de culoarea ametistului care se asorta cu culoarea ochilor, arăta vioaie în ciuda calvarului îndurat cu o seară înainte.

După ce parcurseră vreo două străzi, se opriră și priviră prin vitrina unui luxos magazin de covoare numit Punto of Istanbul, admirând un covor Serapi elegant, agățat pe perete. Plimbându-se până în capătul străzii, traversară Hipodromul, un parc lung și îngust, în jurul căruia se întreceau carele de luptă în epoca bizantină. Dincolo de parc se afla Moscheea Sultanului Ahmet I.

Terminată în 1617, era ultima dintre marile moschei imperiale ale Istanbulului. În exterior se vedea o cascadă înaltă de domuri și semi-domuri care sporeau în înălțime și grandoare, culminând

---

[1] Ghid fotografic al relicvelor sfinte expuse la Palatul Topkapi (n.tr.)

cu un dom central masiv. Până să ajungă Pitt şi Loren în curtea străjuită de arcade a moscheii, majoritatea credincioşilor de dimineață fuseseră înlocuiți de turiştii cu aparate foto în mână.

Intrară în sala de rugăciune, cu interiorul vast luminat slab de şiruri înalte de vitralii colorate. Deasupra, domurile curbate erau acoperite cu un labirint de plăci de ceramică cu modele elaborate, multe în nuanțe de albastru, de unde venea și numele de Moscheea Albastră. Pitt studia o arcadă acoperită de plăci înflorate care îi păreau cunoscute, fabricate într-un oraş apropiat, la Iznik.

– Uită-te la model! îi spuse el lui Loren. E aproape identic cu cel de pe cutia de ceramică pe care am salvat-o de pe epavă.

– Ai dreptate, încuviință Loren, deşi culorile sunt puțin diferite. Felicitări, e o dovadă în plus că epava ta s-a scufundat pe la 1600.

Bucuria lui Pitt fu de scurtă durată. Privind la un perete acoperit cu plăci verzi, pe partea opusă a sălii de rugăciune, văzu un bărbat cu ochelari de soare care se uita la el. Era același bărbat care se holbase la Loren în fața hotelului.

Fără să spună o vorbă, Pitt o îndrumă încet pe Loren către ieşire, ținându-se aproape de un grup de turişti germani aflați într-un tur organizat. Bărbatul aruncă o privire nonşalantă asupra mulțimii împrăştiate prin moschee, încercând să vadă dacă Ochelaristul avea vreun coleg. Observă un bărbat persan cu mustață stufoasă, care se foia prin apropiere, cu o căutătură încruntată. Sărea în ochi printre ceilalți turişti care stăteau cu gâtul întors privind către tavan. Părea puțin probabil ca hoții de la Topkapi să îi găsească atât de repede, deşi Pitt își amintea cuvintele amenințătoare ale femeii din cisternă. Se hotărî să se asigure.

Urmându-i pe nemți la ieşirea din sală, Pitt şi Loren îşi puseră pantofii pe care-i descălțaseră mai înainte şi se alăturară grupului în curte. Pitt văzu cu coada ochiului că persanul venea după ei.

– Stai aici! îi spuse lui Loren, apoi se întoarse şi se îndreptă pe lespezile de marmură către bărbatul persan.

Acesta se întoarse imediat, prefăcându-se că studiază o coloană din spatele lui. Pitt se duse direct la el şi îl privi pe omul cu un cap mai scund decât el.

– Scuzați-mă! spuse Pitt. Puteți să-mi spuneți cine e îngropat în mormântul lui Atatürk?

Bărbatul evită la început privirea lui Pitt, uitându-se către ieşirea din sala de rugăciune, unde se afla acum Ochelaristul. Încurajat de acesta printr-o clătinare a capului, se întoarse şi se uită disprețuitor la Pitt.

– N-aş avea de unde să ştiu unde zace câinele acela, se răsti el, cu ochii strălucind de intimidare arogantă, născută din viața grea dusă pe străzi.

Era clar că nu era agent de poliție sub acoperire. Când Pitt remarcă umflătura vizibilă a suportului de armă pe sub cămaşa largă a bărbatului, se decise să nu insiste. Îl privi semnificativ, cu răceală, apoi se întoarse şi se îndepărtă. Ajungând înapoi lângă Loren, aproape că se aştepta să primească un glonț în spate şi spera în gând ca mulțimea şi paznicii moscheii să fie suficient de vigilenți ca să-l scape de un atac imediat.

– Ce-a fost asta? întrebă Loren când ajunse lângă ea.

– Am întrebat cât e ceasul. Haide, să vedem dacă putem găsi un taxi!

Grupul de turişti germani se îndrepta încet spre ieşirea din curte, însă Pitt o luă pe Loren de mână şi o trase pe lângă ei, strecurându-se înainte ca aceştia să iasă pe poartă. Pitt nu se deranjă să mai privească în urmă, ştiind foarte bine că Ochelaristul şi persanul îi urmăreau. Îndemnând-o pe Loren către stradă, avu norocul să găsească un taxi care tocmai lăsa în față doi turişti vârstnici.

– La docurile Eminönü, cât de repede puteți! îl instrui pe şofer.

– De ce atâta grabă? întrebă Loren, oarecum neliniştită de felul în care fusese vârâtă în maşină.

– Cred că suntem urmăriți.

– De bărbatul acela cu care ai vorbit în moschee?

Pitt confirmă din cap.

– Și încă un tip care purta ochelari de soare şi pe care l-am văzut mai devreme în fața hotelului.

În vreme ce taxiul îşi făcea loc în trafic, Pitt privi prin geamul din spate. O berlină de culoare portocalie, condusă de un şofer singuratic, scârțâi din roți la o curbă. Pitt privi apoi spre moschee; grupul de turişti germani era încă adunat la ieşire. Zâmbi zărindu-l pe persan înaintând cu dificultate prin mulțimea compactă.

– De ce nu mergem la poliție? întrebă Loren, cu o voce uşor alarmată.

Pitt îi întoarse un rânjet condescendent.

– Păi cum, să distrug unica noastră zi odihnitoare în Istanbul?

11

Taxiul galben intră repede în trafic, lăsând în oglinda retrovizoare moscheea cu domurile și minaretele ei. Dacă șoferul ar fi luat-o spre nord și s-ar fi strecurat prin labirintul ticsit al vechiului oraș istoric, ar fi scăpat cu ușurință de berlina portocalie în traficul aglomerat. Dar șoferul chibzuit, atent să scoată un timp bun, o luă, în schimb, spre sud și se îndreptă spre autostrada împărțită în două, numită Kennedy Caddesi.

Urmăritorii încercau cu disperare să îi prindă din urmă. Mașina portocalie porni în trombă de lângă moschee după ce îi luă pe cei doi pasageri, aproape lovindu-se în lateral de un autobuz cu turiști aflat în trafic.

– Cred că au virat la dreapta, spuse șoferul cu o voce nesigură.

– Du-te, îl instrui Ochelaristul de pe locul din față al pasagerului, dând din cap către el și sugerându-i astfel să-și urmeze instinctele.

Berlina o luă spre sud, ignorând culoarea roșie a semaforului, încetinind apoi în urma unei coloane de automobile ce abia se târau. Așezat pe locul din spate, persanul arătă deodată în lungul drumului, văzând un taxi galben la distanță de două străzi care tocmai intra pe Caddesi.

– Cred că e taxiul lor, strigă el.

Șoferul dădu din cap, strângând degetele pe volan. Nu putea face mare lucru ca să scape de blocaj, așa că înjura nerăbdător mașinile din jur în timp ce secundele treceau. Remarcând, în

sfârşit, un moment liber în traficul din sens opus, intră brusc pe banda din stânga şi parcurse toată strada, apoi se furişă din nou pe banda din dreapta. Maşinile porniră înainte, iar ei intrară repede pe Caddessi, cu accelerația la podea şi croindu-şi drum pe autostradă de parcă ar fi fost Formula 1.

Autostrada înconjura marginea de est a Palatului Topkapi, aliniindu-se cu țărmul Bosforului. Traficul înainta brusc în locul unde drumul o lua spre nord, apoi spre vest către Cornul de Aur, un golf natural care separa sectorul european al Istanbulului. Pitt privi în jos la canalul navigabil, admirând o dragă mare şi verde care învolbura apa de la mal. În timp ce taxiul se apropia de Podul Galata, care se întindea spre nord peste Cornul de Aur până în districtul Beyoğlu, apăru ca din senin un şuvoi de maşini şi autobuze, forțând traficul să se mişte foarte lent. Taxiul ieşi de pe Caddesi cu prima ocazie, şerpuind către docul pentru feriboturi aflat la baza podului.

– Docul Boğaz Hatti din Eminönü, anunță şoferul. Următorul feribot va pleca exact de acolo, adăugă el, arătând cu mâna. Dacă vă grăbiți, s-ar putea să-l prindeți.

Pitt îi plăti cursa, adăugând un bacşiş generos, apoi privi în lungul drumului din spatele lor când coborî din taxi. Nevăzând nici urmă de maşină portocalie, o conduse nonşalant pe Loren către ghişeul pentru bilete.

– Pur şi simplu nu poți să stai departe de apă, nu-i aşa? zise Loren, uitându-se la câteva feriboturi mari plutind pe canal.

– M-am gândit că o croazieră relaxantă pe Bosfor ar fi exact ce ne-a recomandat doctorul.

– De fapt, chiar sună interesant, recunoscu ea, bucurându-se de o plimbare de agrement în aer liber. Numai să fim singuri şi să avem parte şi de o masă de prânz.

Pitt zâmbi.

– Prânzul e asigurat. Şi cred că am scăpat şi de prietenii noştri.

După ce cumpărară bilete, coborâră către un doc aglomerat şi urcară pe un feribot modern pentru pasageri, aşezându-se chiar la fereastră. Sirena feribotului sună de trei ori, anunțând plecarea înainte ca platforma de acces să fie trasă deoparte.

Pe drumul din față, maşina portocalie se opri brusc, iar cei doi pasageri ieşiră grăbiți, deschizând portierele laterale. Trecând pe lângă ghişeul pentru bilete, alergară către doc, dar nu mai apucară decât să vadă cum feribotul se îndrepta spre strâmtoare. Gâfâind şi încercând să-şi tragă sufletul, Ochelaristul privi feribotul, apoi se întoarse către persan.

– Fă-ne rost de o barcă! şuieră el. Acum!

***

Având treizeci şi doi de kilometri în lungime şi doar pe alocuri mai mult de un kilometru şi jumătate în lățime, Strâmtoarea Bosforului era unul dintre cele mai aglomerate şi, totodată, mai pitoreşti canale navigabile. Despărțind centrul Istanbulului, era o rută comercială istorică folosită de vechii greci, romani şi bizantini. În timpurile moderne, devenise un canal principal pentru Rusia, Georgia şi alte țări învecinate cu Marea Neagră. Petrolierele, cargoboturile şi portcontainerele sugrumau permanent canalul îngust care despărțea continentul european de cel asiatic.

Feribotul înainta către nord într-un ritm confortabil, alunecând pe lângă conturul deluros al Istanbulului sub cerul albastru şi senin. Vasul trecu în curând pe sub Podul Bosfor şi apoi pe sub Podul Fatih Sultan Mehmet, ambele fiind suspendate şi înalte, ridicându-se mult deasupra apei. Pitt şi Loren sorbeau ceai fierbinte, în timp ce studiau traficul celorlalte nave şi arhitectura coastelor de deal. Țărmul aglomerat se transformă încet într-un şir de vile amplasate pe malul apei, ambasade şi foste palate aşezate pe un fundal împădurit şi verde.

Feribotul făcu nişte opriri pe îndelete în câteva porturi, înainte de a poposi în apropierea Mării Negre.

– Ai vrea să mergem pe puntea de sus ca să avem o privelişte mai frumoasă? întrebă Pitt.

Loren negă scuturând din cap.

– Briza suflă prea tare pentru gustul meu. Ce-ar fi să mai luăm un ceai?

Pitt încuviinţă şi merse la o mini-cafenea, unde comandă încă două ceaiuri negre. Dacă ar fi urcat pe puntea de sus, ar fi observat mica barcă de viteză cu trei bărbaţi la bord, care gonea prin strâmtoare către feribot.

Vasul întoarse către malul european şi andocă lângă două feriboturi asemănătoare, dar mai mici, în Portul Sariyer. Vechi sat pescăresc, Sariyer încă păstra farmecul istoric turcesc al numeroaselor porturi din susul Bosforului, care începeau să fie luate cu asalt de mulţi pensionari bogaţi.

– Se spune că pe aici sunt nişte restaurante pescăreşti bune, zise Loren, citind dintr-un ghid. Ce-ar fi să coborâm pentru prânz?

Pitt se învoi şi în curând se alăturară mulţimii de vizitatori care blocau pasarela, încercând să coboare de pe vas. Docul era aproape de poalele unui deal mare, iar orăşelul se întindea de-a lungul coastei spre dreapta. Şoseaua principală ducea către un părculeţ lângă mal în partea stângă, ceea ce îl făcu pe Pitt să observe un Citroën Traction Avant care intra pe terenul acoperit cu iarbă.

Traversară o piaţă mică de peşte, uitându-se cum o captură proaspătă de biban de mare era descărcată dintr-o bărcuţă de pescuit. Trecând pe lângă un şir de restaurante pescăreşti aflate în competiţie, aleseră o cafenea din port, în capătul străzii. O ospătăriţă sprintenă, cu părul lung şi negru, îi conduse pe terasă, chiar pe malul apei, după care acoperi repede masa cu meze, mici porţii de aperitive din diverse mâncăruri turceşti.

– Trebuie să încerci calmarul, spuse Loren, vârând în gura lui Pitt o bucată cauciucată.

Pitt ronțăi în glumă și unul dintre degetele lui Loren.

– Se potrivește bine cu brânza albă, răspunse el după ce înghiți calmarul prăjit.

Savurară masa pe îndelete, privind navele care treceau în sus și-n jos prin strâmtoare, precum și turiștii care se foiau în restaurantele alăturate. După ce terminară platourile cu pește, Pitt întinse mâna spre paharul cu apă, dar Loren îl prinse brusc de braț.

– Ai înghițit un os? întrebă el, observând strâmbătura ei și buzele strânse.

Loren scutură ușor din cap și slăbi strânsoarea.

– E un bărbat care stă lângă ușă. E unul dintre cei care au fost în dubă aseară.

Pitt luă o înghițitură din paharul cu apă, întorcând încet capul către intrarea în cafenea. Dincolo de ușă văzu un bărbat cu ten măsliniu și cămașă albastră care se învârtea prin față. Se întorsese cu fața spre stradă, ascunzându-și fața de privirea lui Pitt.

– Ești sigură? întrebă Pitt.

Loren văzu că bărbatul aruncă o privire fugară prin fereastră înainte de a se întoarce din nou. Se uită la soțul ei înspăimântată și dădu din cap.

– Îi recunosc ochii, zise ea.

Lui Pitt i se părea cunoscută înfățișarea, iar reacția lui Loren îl convinse că avea dreptate. Cu siguranță era cel pe care Pitt îl atacase în spatele dubei.

– Cum ne-au găsit aici? întrebă ea, ușor răgușită.

– Am fost ultimii care au urcat pe vas, dar cred că au fost suficient de aproape ca să ne vadă la îmbarcare, reflectă Pitt. Probabil, ne-au urmărit cu altă barcă. Nu le-ar fi luat mult să verifice toate restaurantele din apropierea docului.

Deși își păstra calmul, Pitt simțea o neliniște profundă pentru siguranța soției sale. Hoții de la Topkapi demonstraseră cu o seară înainte că nu se temeau să ucidă. Dacă se deranjaseră să-i caute nu putea fi decât dintr-un singur motiv – răzbunare pentru

întreruperea jafului. Amenințarea făcută de femeia din cisternă nu mai părea deodată atât de goală.

Ospătărița veni și, în timp ce strângea vasele de la prânz, întrebă dacă doreau desert. Loren începu să clatine din cap, dar Pitt interveni:

– Da, sigur. Două cafele și două porții de baclava, vă rog.

Când ospătărița se întoarse grăbită la bucătărie, Loren îl mustră pe Pitt.

– Nu mai pot mânca. Mai ales acum, adăugă ea, încruntându-se la ușa din față.

– Desertul e pentru el, nu pentru noi, răspunse el încet. Prefă-te că mergi la toaletă, apoi așteaptă-mă lângă bucătărie.

Loren reacționă imediat, prefăcându-se că șoptește la urechea lui Pitt, apoi ridicându-se încet și intrând pe un holișor care ducea la bucătărie și la toalete. Pitt observă că bărbatul se încordă ușor când îi văzu mișcarea, apoi se relaxă când ospătărița aduse cafeaua și desertul la masă. Pitt puse pe furiș un teanc de lire turcești pe masă, apoi înfipse furculița într-o bucată groasă de baclava. Privind spre ușă, văzu că bărbatul se întorsese din nou către stradă. Pitt lăsă furculița și se ridică brusc de la masă.

Loren îl aștepta în capătul holului când Pitt veni spre ea, o luă de mână și o trase în bucătărie. Speriați, bucătarul și spălătorul de vase se opriră și se uitară la Pitt, care le zâmbi și dădu bună ziua, apoi trecu pe lângă niște oale în clocot, urmat de Loren. Ușa din spate dădea într-o mică alee care cotea spre strada principală. Alergară până la colț, apoi se întoarseră în direcția opusă restaurantului când Loren îi strânse mâna lui Pitt.

– Ce zici de tramvaiul acela? întrebă ea.

Un tramvai de epocă, folosit ca să transporte localnicii și turiștii dintr-un capăt al orașului în celălalt, trecea încet pe stradă prin fața lor.

– Hai să urcăm din partea cealaltă! încuviință Pitt.

Traversară strada chiar înainte ca tramvaiul să se apropie și urcară repede înăuntru. Toate locurile erau ocupate, așa că fură nevoiți să stea în picioare când tramvaiul trecu prin fața cafenelei.

Bărbatul cu cămaşă albastră rămase în faţa uşii şi aruncă o privire tramvaiului când trecu pe lângă el. Pitt şi Loren se întoarseră cu spatele şi încercară să se ascundă după alt pasager, dar acoperirea nu ţinu mult. Ochii bărbatului se fixară pe bluza violet a lui Loren, după care acesta se răsuci şi îşi lipi fruntea de fereastra restaurantului. Pitt văzu şocul de pe faţa lui când se întoarse din nou şi urmări tramvaiul ce se îndepărta pe stradă. Alergând imediat după ei, scoase un telefon mobil din buzunar şi apăsă frenetic pe butoane în timp ce fugea.

Loren se uită la Pitt cu o privire vinovată.

– Îmi pare rău, cred că pe mine m-a văzut.

– Nu contează, răspunse Pitt, încercând să-i calmeze spaima cu un zâmbet încrezător. E un oraş mic.

Tramvaiul făcu o oprire scurtă la piaţa de peşte, unde majoritatea pasagerilor coborâră. Observând că urmăritorul lor încă alerga după ei de la distanţă, Pitt şi Loren se aşezară pe scaune şi se ghemuiră când tramvaiul porni din nou.

– Cred că am văzut mai devreme un poliţist lângă doc, spuse Loren.

– Dacă nu e prin preajmă, am putea sări în alt feribot.

Tramvaiul străbătu încă o stradă, apoi se apropie de capăt lângă docul pentru feriboturi. Roţile vehiculului vechi încă se mai învârteau când Pitt şi Loren săriră din ineditul mijloc de transport şi o rupseră la fugă. Dar de data asta fu rândul lui Pitt să o apuce pe Loren de braţ şi să încremenească.

În faţa lor, docul era pustiu, următorul feribot pleca abia peste jumătate de oră. Pe Pitt îl îngrijora mai mult apariţia celor doi bărbaţi la intrarea pe doc. Unul era persanul de la Moscheea Albastră, care se plimba pe chei alături de prietenul său cu ochelari.

– Cred că ar fi bine să găsim alt mijloc de transport, spuse Pitt, îndemnând-o pe Loren s-o ia în direcţia opusă.

Se îndreptară în grabă spre stradă, pe care trecea încet un Peugeot decapotabil din anii 1960, în urma căruia venea pe jos

un mic grup de localnici ce mergeau în parcul de pe malul apei. Pitt și Loren se apropiară de turci și încercară să se amestece printre ei ca să se ascundă. Încercarea lor eșuă când bărbatul cu cămașă albastră de la restaurant apăru pe stradă. Strigând la complicii săi de pe doc, le făcu semne agitate cu mâna, după care arătă către Pitt.

– Acum ce facem? întrebă Loren, văzându-i pe cei de pe doc venind către ei.

– Ne deplasăm în continuare, răspunse Pitt.

Ochii îi umblau în toate direcțiile, căutând o cale de scăpare, dar singura lor opțiune era să continue drumul alături de grup. Intrară împreună cu acesta în parc, descoperind că pe gazon erau aliniate două șiruri neregulate de mașini vechi. Pitt observă că multe dintre automobilele foarte elegante erau modele de Citroën și Renault, construite în anii '50 și '60.

– O fi o întâlnire a clubului de mașini franțuzești, spuse el.

– Mi-aș dori să ne putem bucura de ea, răspunse Loren, privind mereu peste umăr.

Când grupul din jurul lor începu să se destrame și să se împrăștie prin parc, Pitt o conduse pe Loren către câteva persoane aflate în primul rând. Erau adunate în jurul vedetei spectacolului, un Talbot-Lago lucios, de la începutul anilor '50, cu o caroserie bombată, creată de caretașul italian Ghia. Ajungând în spatele mulțimii, Pitt se întoarse și îi observă pe agresori.

Cei trei tocmai intrau împreună în parc în pas alert. Ochelaristul era, evident, șeful echipei și îi trimise de îndată pe ceilalți doi pe marginile terenului, în timp ce el se îndreptă încet spre șirul de mașini din mijloc.

– Nu cred că o să putem ieși așa cum am intrat, zise Pitt. Hai să încercăm să rămânem înaintea lor. Am putea încerca să ieșim prin capătul opus la strada principală și să oprim o mașină sau un autobuz.

– În momentul ăsta nu m-aș opune nici dacă ar fi să furăm o mașină, răspunse Loren cu îndârjire.

Se mişcă repede, furişându-se printre maşini, iar Pitt venea la un pas sau doi în spate. Încercau pe cât posibil să se folosească de trecători drept acoperire, dar mulțimea se rărea pe măsură ce mergeau către capătul rândului. În curând ajunseră la ultimul automobil, o decapotabilă cu două uşi, produsă după război şi vopsită în verde şi argintiu metalic. Pitt observă un bărbat în vârstă care stătea în maşină şi lipea un anunț pe parbriz, pe care scria „De vânzare".

– Ultima noastră acoperire, remarcă Pitt. Hai să ne grăbim către copacii aceia!

Pitt o luă pe Loren de mână şi începură să alerge pe ultima bucată a terenului înverzit. Un şir gros de copaci înconjura perimetrul parcului, dincolo de care Pitt era convins că se afla şoseaua de coastă înspre vest.

Nu făcuseră nici douăzeci de metri când priveliştea din față îi făcu să se oprească brusc. Dincolo de copaci se vedea un zid înalt de piatră care înconjura jumătatea sudică a parcului. Pentru a bloca accesul către reşedința privată aflată de cealaltă parte, zidul avea în vârf bucăți de sticlă spartă. Pitt ştia că, oricât ar fi ajutat-o, Loren nu avea cum să urce în siguranță pe zid şi să scape de urmăritori, darămite să evite să nu se umple de sânge.

Pitt se întoarse şi îi observă imediat pe cei trei bărbați. Încă se mai plimbau printre maşini, apropiindu-se încet de ei. Trăgând-o pe Loren de mână, Pitt se îndreptă din nou spre şirul de maşini.

– Ce facem acum? întrebă Loren, cu teamă în glas.

Pitt se uită la ea cu o strălucire malefică în ochi.

– În cuvintele lui Monty Hall, hai să facem o afacere!

12

– Are transmisie Cotal? întrebă Pitt.

Bărbatul vârstnic, cu barbă, se aplecă şi deschise portiera din partea şoferului.

– Sigur că are, zise el cu accent american. Cunoaşteţi maşinile Delahaye?

Faţa i se lumină când îi privi pe bărbatul înalt şi brunet şi pe soţia lui atrăgătoare.

– Sunt un vechi admirator al acestei mărci, răspunse Pitt, mai ales al habitaclului maşinilor.

– Acesta e modelul 1948, 135 decapotabilă, cu două locuri, cu caroserie făcută la comandă în atelierul din Paris al lui Henri Chapron.

Decapotabila mare, cu două portiere, avea linii drepte, dure, ceea ce caracteriza modelele simple ale producătorilor de maşini, apărute imediat după cel de-al Doilea Război Mondial. Loren admira vopseaua surprinzătoare în verde şi argintiu care făcea ca automobilul să pară şi mai lung.

– Aţi restaurat-o chiar dumneavoastră? întrebă ea.

– Da. Sunt miner de meserie. Am dat peste maşină în curtea unei case din Georgia când lucram la un proiect pe coasta Mării Negre. Era în stare proastă, dar întreagă. Am adus-o înapoi la Istanbul şi m-au ajutat câţiva localnici pricepuţi să o repar. Nu e la calitate de concurs, dar cred că arată frumos. Au scos viteză mare

din motorul ei în şase cilindri, aşa că aleargă ca un diavol. Îi întinse mâna lui Pitt. Apropo, mă numesc Clive Cussler.

Pitt strânse mâna acestuia, apoi se prezentară şi el, şi Loren.

– E o frumusețe, adăugă Pitt, deşi avea privirea fixată pe mulțimea din apropiere. La distanță, de cinci maşini, bărbatul cu ochelari îl fixa cu privirea în timp ce se îndrepta spre el. Pitt îi observă pe ceilalți doi ceva mai în spate, dar strângând totodată rândurile. De ce vindeți maşina? întrebă el, făcându-i un semn discret lui Loren să se apropie de uşa pasagerului.

– Plec pentru o vreme în Malta şi nu o să am loc pentru maşină acolo, zise bărbatul cu o privire dezamăgită. Zâmbi atunci când Loren deschise portiera din dreapta. Un cățel Teckel, negru cu cafeniu, care dormea pe banchetă, îi aruncă o privire iritată, apoi sări şi alergă spre stăpânul său. Loren se aşeză pe bancheta de piele, apoi îi făcu semn cu mâna lui Pitt.

– Vă stă bine în maşină, zise Cussler, folosindu-şi farmecul de vînzător.

Loren îi zâmbi la rândul ei.

– Ar fi în regulă dacă am face o plimbare prin parc? întrebă ea.

– Sigur că da. Cheile sunt în contact. Se întoarse spre Pitt: Cunoaşteți sistemul de transmisie Cotal? Nu trebuie să folosiți ambreiajul decât ca să porniți şi să opriți.

Pitt dădu din cap şi se strecură repede la volanul aflat în partea dreaptă a maşinii. Întorcând cheia în contact, ascultă satisfăcut cum motorul prinse viață imediat.

– Ne întoarcem în scurt timp, spuse el, făcându-i din mână prin parbriz.

Pitt dădu înapoi, apoi întoarse către rândul din spate al maşinilor expuse, sperând să-l evite pe Ochelarist. Agresorul apăru de după ultima maşină la rând şi-l văzu pe Pitt la volan tocmai când vehiculul Delahaye porni la drum. Pitt apăsă încet accelerația, încercând să împiedice roțile să derapeze pe iarba moale, iar maşina înaintă legănându-se. Ochelaristul ezită, după care strigă la el să

oprească. Pitt îi ignoră strigătul, căci roțile căpătaseră aderență și mașina veche acceleră brusc, lăsându-l pe acesta în urmă.

Pitt auzi și alte strigăte peste zgomotul motorului, apoi Loren îl avertiză să privească înainte. Hoțul de la Topkapi în cămașă albastră apăru lângă șirul de mașini, la zece metri în față.

– Are o armă, strigă Loren când mașina îi aduse cu viteză mai aproape.

Pitt văzu că bărbatul scosese pistolul, pe care încerca să-l ascundă ținându-l lipit de picior. Stătea lângă spatele unei furgonete Peugeot cu portiere de lemn, așteptând ca mașina Delahaye să treacă prin față.

Cu motorul vuind din cauza numărului crescut de turații, Pitt folosi schimbătorul micuț montat în bordul mașinii franțuzești ca să schimbe în viteza a doua. La numai câțiva metri în față, bărbatul în cămașă albastră ridică mâna în care avea pistolul.

– La pământ! strigă Pitt, după care apăsă accelerația până la capăt.

Motorul cu carburator triplu se ambală, aruncându-i pe Pitt și pe Loren pe spate pe banchete. Accelerarea bruscă dădu peste cap și mișcarea asasinului, iar acesta încercă imediat să îndrepte arma către parbriz. Pitt refuză să-i dea ocazia.

Trăgând tare de volan către dreapta, Pitt îndreptă botul curbat al mașinii Delahaye către asasinul speriat. Blocat de spatele Peugeot-ului, acesta nu avea decât o cale de scăpare. Pășind furios în spate, abandonă încercarea de a nimeri ținta ca să nu devină un ornament pe capotă.

Aripa din față a mașinii Delahaye zgârie bara de protecție a Peugeot-ului înainte de a lovi piciorul asasinului, împingându-l de lângă mașină. Bărbatul trase focuri de armă înainte de a se prăbuși lângă Peugeot, zvârcolindu-se în agonie. Ambele gloanțe zburară în sus, unul străpungând acoperișul de pânză, celălalt dispărând în aer.

Pitt învârti imediat înapoi de volan, încercând să evite restul mașinilor aflate la rând. Derapând pe iarbă, decapotabila aproape

se izbi de o camionetă încărcată de pepeni care intra în parc. Vizitatorii şocaţi săreau din calea lor, în timp ce Pitt apăsa claxonul ca să-i avertizeze. Aruncând o privire în retrovizoare, îi văzu pe Ochelarist şi pe persan apropiindu-se de asasinul căzut, dar niciunul nu scosese arma.

Loren ridică privirea de sub bord, albă ca varul. În timp ce se apropiau de ieşirea din parc, Pitt îi făcu încurajator cu ochiul.

– Tipul acela avea dreptate, zise el, zâmbind uşor. Chiar că e ca un diavol.

***

Pitt dădea impresia că ştie încotro se îndreaptă, ieşind din parc şi luând-o la stânga pe şoseaua principală, care ducea spre sud, către Istanbul, de-a lungul Bosforului. Pistolarii din parc nu ezitară să o ia după ei, luând cu forţa camioneta după ce îl ameninţaseră cu pistolul pe fermierul care o conducea. Înghesuindu-l în maşină pe complicele rănit, ceilalţi doi săriră înăuntru şi ieşiră în trombă din parc, în timp ce pepenii zburau din spate ca nişte ghiulele.

În ciuda vârstei maşinii, Pitt şi Loren erau avantajaţi. Decapotabila îşi avea originea în vehiculele pentru competiţii, căci maşinile Delahaye concuraseră cu succes în cursele Le Mans dinaintea războiului. Ascunse sub caroseriile modernizate, construite la comandă pentru parizienii bogaţi şi celebri, se aflau motoare foarte performante. Motorul cu suspensie pe fir de torsiune şi turaţie mare, după standardele anilor ’50, îi dădea lui Pitt ocazia să conducă cu viteză. Drumul îngust şi şerpuit, încetinit din loc în loc de traficul de după-amiază, avea să se dovedească însă egalizator.

Scrâşnind în curbe cu pedala apăsată până la podea, Pitt manevra rapid cutia de viteze cu preselector. Cu ajutorul cuplajelor electromagnetice, transmisia îi permitea lui Pitt să schimbe viteza împingând pur şi simplu micul schimbător fixat în bord. Ştia să conducă bine maşini vechi, fiindcă avea propria colecţie de astfel

de automobile într-un hangar de aeroport de lângă Washington, D.C. Era o pasiune la fel de intensă ca dragostea pentru mare și descoperi că se simțea bine, în ciuda împrejurărilor, forțând limitele vechiului Delahaye.

Loren rămase cu privirea fixată pe luneta decapotabilei, când luară scrâșnind două curbe strânse. Observă că Pitt se încruntă privind panoul de bord.

– E ceva în neregulă?

– Indicatorul de la combustibil bate spre gol, răspunse el. Mă tem că o plimbare de probă prin Istanbul iese din discuție.

Un blocaj în trafic le împiedică înaintarea și, pe porțiunea de drum în linie dreaptă, Loren observă camionul în spatele lor, încercând să-i ajungă în viteză.

– Trebuie să găsim un loc aglomerat unde să scăpăm de ei, sugeră ea.

Erau puține variante pe drumul îngust, care parcurgea o zonă împânzită de vile grandioase. Alte mașini blocau drumul pe măsură ce se apropiau de satul Buyukdere, iar Pitt făcea depășiri de câte ori avea ocazia. Ajutată de trafic, camioneta se apropiase treptat până ajunsese la patru sute de metri în spate, între cele două vehicule nemaifiind decât câteva mașini.

Pitt se gândi să intre în zona populată a satului, înspre vest, dar traficul lent bloca artera de intrare în oraș. Renunțând la scurtătură, continuă pe drumul de coastă, care ajunse deodată pe deasupra apei, pe un pod lung. Observând o întrerupere a traficului din față, Pitt acceleră puternic, depășind un șir de mașini încetinite de o basculantă letargică. Scăpase de grosul aglomerației de pe drum când ajunse din nou pe pământ, trecând pe versiunea din Bosfor a străzii Embassy Row[1], unde multe consulate străine ocupau case de vacanță opulente pe malul apei.

---

[1] Numele neoficial al unei secțiuni a Massachusetts Avenue din Washington, celebră pentru numeroasele sedii de ambasade (n.tr.)

– Ce face camionul nostru cu pepeni? întrebă Pitt, cu ochii țintă la șoseaua din față.

– Tocmai depășește basculanta, cam la opt sute de metri în spate, raportă Loren, înainte ca mașinile din spate să dispară după o curbă.

Mașina verde trecea prin fața terenului frumos amenajat al sediului de vară al Ambasadei Britanice, când Pitt fu nevoit să schimbe viteza și să frâneze brusc. Drept în față, o furgonetă pentru mutări încerca fără succes să intre cu spatele pe o alee privată, blocând astfel ambele sensuri.

– Dați-vă la o parte! se trezi Loren strigând.

Șoferul nici nu o auzi, dar oricum nu ar fi contat. Mișcă mașina în față pentru o nouă încercare, ignorând claxoanele care răsunau din sens opus.

Pitt privi în lungul drumului, căutând o ieșire, și găsi una. Lăsând mașina în viteză mică, porni înainte și intră pe poarta deschisă a unei proprietăți private din dreapta, împrejmuită de ziduri. Drumul pavat se transformă în pietriș când intrară pe domeniul unei case vechi de lemn, care aparținuse cândva Familiei Regale din Danemarca. O alee circulară despărțea grădina năpădită de ierburi, înainte de a face o buclă pe lângă treptele reședinței principale de culoarea somonului.

Un grădinar care îngrijea trandafirii în scuarul din centru privi uluit cum mașina sport franțuzească intră pe domeniu, apărând ca și cum era stăpânul de drept al moșiei. Se uită curios cum decapotabila Delahaye se opri în spatele unor tufișuri bogate în loc să-și continue drumul spre treptele din față ale vilei. După câteva secunde, înțelese de ce.

Anunțată de scârțâitul cauciucurilor care derapau, camioneta rablagită dădu buzna pe poarta din față. Șoferul luă curba prea repede, iar coada mașinii se izbi de stâlpul de piatră de la intrare, atingând aripa din spate. Câțiva pepeni care supraviețuiseră săriră

din spate şi se făcură bucăți, izbindu-se de lateralul stâlpului, lăsând o urmă lipicioasă de pulpă portocalie ce se scurgea pe pământ.

Șoferul redobândi controlul asupra vehiculului şi porni spre maşina Delahaye, care aştepta chiar în față cu motorul la ralanti. Pitt momise intenționat camioneta, nevrând ca aceasta să se oprească şi să blocheze poarta. Apăsă brusc pe accelerație şi eliberă ambreiajul, stârnind un nor de pietriş şi praf când maşina veni spre ei. Camioneta se apropie repede, dar nu înainte ca Pitt să ajungă la porțiunea semicirculară a aleii care şerpuia pe lângă casă. Acceleră cu putere când făcu la stânga, trecând pe lângă vilă şi ajungând la curba opusă.

În camionul aflat la zece metri în spate, persanul se aplecă peste fereastra pasagerului cu un pistol Glock automat şi începu să tragă în maşina franțuzească. Din cauza unghiului curbei, trebuia să se întindă dincolo de parbriz ca să țintească, fapt ce-i afecta precizia. Câteva gloanțe străpunseră portbagajul maşinii lui Pitt, dar pasagerii şi componentele maşinii rămaseră neatinşi.

Pitt intra deja cu maşina într-a doua curbă, atingând cu grijă accelerația ca să păstreze impulsul. La marginea exterioară a curbei, o statuie mare a lui Venus străjuia aleea, cu brațul ridicat arătând spre ceruri.

– Ai grijă! țipă Loren când maşina prinse viteză către statuia de marmură.

Pitt strânse tare de volan şi luă uşor piciorul de pe accelerație. În timp ce o rafală de gloanțe şuieră pe deasupra capotei, maşina continuă să alunece către capătul aleii spre statuia impunătoare a lui Venus. Cauciucurile se învârtiră, apoi muşcară din pietrişul de pe alee, în timp ce inerția împinse uşor automobilul în față. Loren se prinse de bord, cu degetele albite de efort, când botul maşinii intră pe iarbă, îndreptându-se spre bucata de marmură. Dar cauciucurile din spate prinseră aderență, împingând botul pe lângă statuie chiar înainte de a intra din nou pe alee. Pitt şi Loren auziră

un hârşâit ascuțit când aripa din spate se lovi de baza statuii, zgomot ce încetă când toate cele patru roți intrară din nou pe pietriș.

– I-ai smuls brațul, remarcă Loren, privind în spate la statuie.

– Sper ca proprietarul mașinii să aibă asigurare în caz de accident, zise Pitt fără să privească în urmă.

În timp ce mașina Delahaye înaintă către poartă, veni rândul camionetei să treacă de a doua curbă. Persanul încă avea pistolul în afara portierei pasagerului și continua să tragă în timp ce-l îndemna pe șofer să meargă mai repede. Însă, având centrul gravitațional mai sus și cauciucuri vechi, nu avea cum să țină pasul cu slalomul făcut de automobilul franțuzesc în curbă. Încercând să atingă aceeași viteză, vehiculul greoi pierdu tracțiunea aproape instantaneu și începu să alunece într-o parte în direcția statuii. Panicându-se în timp ce ieșeau de pe alee, Ochelaristul apăsă frânele, ceea ce accentuă și mai mult alunecarea laterală.

Grădinarul privi cu gura căscată cum camioneta veche se izbi direct în statuia lui Venus. Opera de artă distrusă dispăru într-un nor de praf, iar camioneta sări în față și începu să se învârtă. Se învârti de trei ori, alunecând în spate pe aleea de pietriș și intrând într-un desiș de sălcii mici. Vehiculul continuă să se deplaseze, oprindu-se în cele din urmă într-un castan cu trunchiul gros, iar cei trei pasageri se izbiră de bord.

Ochelaristul se prăbuși pe banchetă, frecându-se la buza tumefiată de impactul cu volanul. Lângă el, cel cu cămașă albastră încerca să oprească sângerarea din nasul zdrobit. Doar persanul scăpă fără vreo rană, fiindcă se proptise în brațul liber.

Ascultând motorul care nu părea avariat, se întoarse spre șofer:

– Hai să ne luăm după ei!

Ochelaristul își veni în fire și intră în marșarier, împingând brutal camioneta înapoi pe alee. Când apăsă frâna, un zdrăngănit puternic se auzi din spatele cabinei. Persanul se uită prin lunetă și văzu capul decapitat al lui Venus rostogolindu-se cu zgomot prin remorcă.

Până să intre din nou pe alee, Pitt părăsise deja domeniul. Aşa cum sperase, diversiunea lăsase destul timp furgonetei să elibereze drumul, iar şoseaua de coastă era acum liberă. Pitt conducea maşina veche cu viteză mare pe drumul pavat.

– Cred că am câştigat puţin timp, zise el, dar suntem pe cale să rămânem fără combustibil.

Loren se aplecă şi văzu indicatorul tremurând chiar deasupra literei *E*.[1]

– Poate rămân în braţele lui Venus, zise ea optimistă.

Trecând pe lângă sediul de vară al Ambasadei Austriei, drumul lărgindu-se în sus, văzură în faţă alt sat pe malul apei. Se zărea şi un feribot mare pentru maşini lângă doc, încărcând pasageri şi vehicule pentru o plimbare pe Bosfor.

– S-ar putea ca feribotul acela să fie cea mai bună şansă a noastră, spuse Pitt când drumul începu să coboare brusc spre faleză.

– Da, pentru croaziera aceea liniştită şi relaxantă de care îmi spuneai, bombăni Loren.

Un zâmbet strengar apăru pe buzele lui Pitt.

– Liniştită, poate, pentru unii, răspunse el.

Trecură pe lângă indicatorul cu numele oraşului Yenikoy şi navigară prin traficul aerisit până la doc. Pitt opri în spatele unui camion încărcat cu covoare orientale care aştepta să urce la bord. Aruncă o privire în lungul docului, studiind câteva baruri şi restaurante asemănătoare celor din Sariyer.

– Uite camioneta! spuse Loren deodată.

Pitt se uită în urmă şi văzu camioneta apropiindu-se de oraş la mai puţin de un kilometru distanţă. Se întoarse spre Loren şi îi arătă cu degetul o stradă laterală.

– Vreau să dai o fugă la restaurantul cu paravanul verde şi să-mi comanzi o bere, zise el.

---

[1] E de la Empty – gol (n.tr.)

– Localul acela murdar cu ferestre întunecate? întrebă ea, uitându-se la celelalte localuri curate şi respectabile.

Pitt dădu din cap.

– Şi croaziera noastră?

– O să cedăm locurile în favoarea prietenilor noştri. Stai acolo până ajung şi eu! Acum fugi! o instrui el, dându-i în grabă un sărut.

O privi coborând din maşină şi traversând grăbit strada, apoi intrând ezitant în barul dubios. După câteva secunde, văzu în retrovizoare camioneta care se apropia de doc. Pitt observă oarecum amuzat că aripa din faţă era stâlcită şi presărată cu praf alb de marmură. Un far spart lăsase o gaură căscată în urmă ce semăna cu o orbită goală. Fără îndoială că agresorii văzuseră maşina franţuzească, în timp ce camioneta ponosită se aşeză la rând ca să urce pe feribot, cu trei maşini în spatele lui Pitt.

Pitt observă că maşina cu covoare din faţa lui nu dădea semne să plece când rampa feribotului se eliberă, aşa că ambală motorul maşinii sale şi depăşi vehiculul mare, alegându-se cu un claxon furios din partea şoferului. Camionul oferea cumva un paravan care, după cum spera Pitt, avea să ascundă faptul că acum era singurul ocupant al maşinii.

Pitt plăti taxa şi urcă pe puntea pentru maşini a feribotului acoperit, parcând în spatele unei berline mici pline de copii. Sări repede din maşină şi se uită în spate. Camionul cu covoare oprise în dreptul celui care tăia bilete, blocând accesul celorlalţi şoferi în timp ce şoferul căuta bani prin buzunare. Dacă vreunul dintre pistolari coborâse din maşină, încă nu era la vedere. Pitt se întoarse şi aruncă o privire pe feribot.

Avea două etaje, cu puntea de jos acoperită pentru maşini şi cea de sus pentru pasageri. Dădu să urce pe scară, când văzu un vânzător care le vindea pop-corn copiilor din automobilul parcat în faţa lui. Bărbatul era cam de înălţimea şi statura lui Pitt, cu acelaşi păr negru şi ondulat.

– Scuzați-mă! îl strigă Pitt. Vreți să aveți puțin grijă de mașina mea cât merg până la toaletă?

Scoase o bancnotă de zece lire turcești din portofel în timp ce puse întrebarea.

Vânzătorul văzu bancnota şi dădu vesel din cap.

– Da, desigur, răspunse el.

Pitt îndesă bancnota în mâna bărbatului, după care îl conduse către portiera din dreptul şoferului.

– Vă rog, urcați! îi ceru Pitt. Nimeni nu se va apropia de mașină dacă e ocupată.

Bărbatul puse jos cutia cu pop-corn şi sări bucuros înăuntru, încântat să stea într-o mașină veche şi elegantă.

– Mă întorc imediat, zise Pitt făcându-i cu ochiul, apoi alergă spre scară.

Urcă pe puntea de sus şi se amestecă printre pasageri, îndreptându-se spre pupa. Camioneta tocmai urca rampa când se uită peste balustradă, văzând cele trei siluete în cabină.

Mașina lor fu ultima care urcă la bord, iar echipajul docului trase rampa pentru mașini deoparte, în timp ce echipajul de pe feribot ridică o poartă pliantă pe deasupra pupei. Pitt simți motorul pornind sub punte, după care trei semnale ale sirenei anunțară plecarea iminentă a feribotului. Îndreptându-se spre balustrada de la pupa, aşteptă să pornească elicea, apoi privi în față.

Îl văzu pe Ochelarist apărând în capul scării centrale, scanând grăbit cu privirea mulțimea. Pitt putea doar să-şi imagineze expresia de pe fețele lor când ajunseseră la automobilul Delahaye şi îl găsiseră pe vânzătorul de pop-corn la volan. Însă nu avea la dispoziție mult timp ca să se gândească la comicul situației, căci puntea se zgudui sub picioarele lui şi un val de apă clocotită se ridică la pupa feribotului.

Încălecă repede balustrada, stârnind puțină rumoare printre ceilalți pasageri, lucru care-i atrase imediat atenția Ochelaristului. Asasinul începu să alerge pe punte, dar Pitt dispăru din vedere.

Coborî pe un stâlp de balustradă până când ajunse să atârne cu brațele întinse, după care își dădu drumul pe puntea de jos. Aterizând ghemuit, se ridică în picioare și traversă în fugă puntea către poarta dinspre pupa, după care execută un salt uriaș de pe oglinda pupei până pe doc.

Feribotul se îndepărtase câțiva metri când Pitt sări, reușind să atingă cu piciorul marginea rampei pentru vehicule, după care se rostogoli în față. Dându-se de-a dura pe rampă, își recăpătă echilibrul și se ridică încet. Feribotul înainta cu viteză tot mai mare către canal, distanța dintre el și doc ajungând deja la șase metri.

Pitt ridică privirea și-l văzu pe Ochelarist alergând spre balustrada punții superioare și privind uimit la distanța tot mai mare dintre navă și mal. Agresorul se uită la Pitt, ducând instinctiv mâna la suportul de armă pe care-l avea sub haina deschisă la culoare, după care abandonă ideea.

Pitt îi studie figura, după care îi făcu un semn prietenos cu mâna ca unui vechi prieten. Ochelaristul arăta impenetrabil, uitându-se la Pitt cu o expresie rece ca gheața, în timp ce feribotul se îndrepta încet către strâmtoare.

13

Soarele aflat la apus răspândea o strălucire aurie asupra talazurilor din vestul Mediteranei care se spărgeau de țărmul Israelului. Sophie privea către orizontul albastru, mulțumită că în sfârșit se potolise căldura zilei, după care se întoarse și intră în cortul cu artefacte. Profesorul Haasis era aplecat deasupra unui sul de papirus, cu fața îmbujorată, încercând să descifreze scrierea antică. Sophie zâmbi în sinea ei, gândindu-se cât de bine semăna acesta cu un copil cu ochii mari într-un magazin de dulciuri.

– Mai odihnește-ți creierul, domnule profesor! spuse ea. Tot aici vor fi și mâine-dimineață.

Haasis ridică ochii cu un zâmbet sfios. Pe o masă lungă în fața lui erau împrăștiate peste o duzină de cutii de ceramică, fiecare adăpostind o serie de suluri micuțe de pergament. Rulă fără tragere de inimă sulul pe care îl examina și-l puse la loc într-o cutie.

– Da, cred că ar trebui să fac o pauză de masă, zise el. Dar nu mă pot abține. Este o asemenea bogăție de informații! Acest ultim sul, de exemplu, spuse el, bătând cu palma pe cutie pentru accentuare, descrie felul în care o navă comercială din Anatolia, care transporta cereale din Egipt, a fost forțată să caute refugiu aici când i s-a distrus catargul. Asemenea bijuterii îmi fac inima să bată mai repede.

– Totuși, nu e ca și cum am vorbi despre Manuscrisele de la Marea Moartă, răspunse Sophie, chicotind.

– Ei bine, poate că omului obişnuit de pe stradă nu-i pasă de aşa ceva, spuse el, dar pentru cei care fac din istorie munca de-o viaţă e ca şi cum ar descoperi o fereastră către trecut, care până acum a fost închisă.

Haasis îşi scoase mănuşile albe.

– Trebuie să le transfer neapărat la laboratorul universităţii pentru analiză corespunzătoare şi pentru păstrare, dar nu rezist fără să arunc mai întâi o privire.

Examinase toate cutiile, în afară de trei, până să se ridice şi să se întindă.

– Ce s-a întâmplat cu Dirk? întrebă el. Nu l-am văzut de când a adus ultima cutie.

Sophie ridică din umeri, încercând să pară indiferentă. Dar aceeaşi întrebare o frământa şi pe ea. Invitaţia la cină făcută mai devreme îi dăduse emoţii toată după-amiaza. Se furişase chiar să se spele şi să-şi pieptene părul, supărată pentru prima dată în viaţă că nu avea la ea o trusă de machiaj. Simţi că i se opreşte inima când cineva intră în cort în spatele lor. Răsucindu-se în loc, observă cu dezamăgire că nu era decât Sam.

– Sunteţi gata de cină? În cortul unde se serveşte masa sunt spaghete şi chifteluţe, anunţă el.

O pată de sos roşu pe barbă dovedea că stătuse deja o dată la rând la masă.

– Sună minunat, răspunse Haasis. Haide, Sophie, să mâncăm!

Responsabila cu antichităţile se mişcă încet către ieşire, încercând cu greu să-şi ascundă dezamăgirea.

– Sam, întrebă ea, e totul aranjat pentru seara asta?

Asistentul ei dădu din cap.

– Raban şi Holder ajung aici într-o oră. Le-am spus că supraveghem noi până pe la miezul nopţii.

– Profesorul Haasis ne-a oferit un cort, aşa că o să rămân peste noapte. Poţi să mergi acasă cu băieţii, dacă preferi.

– Cred că aşa o să fac. Dormitul pe jos nu e la fel de distractiv cum era când aveam treisprezece ani, răspunse Sam, frecându-şi spatele.

Ieşiră din cort şi-l găsiră pe Dirk stând afară, cu un prosop de plajă aşezat pe braţ ca şi cum era un ospătar. Era îmbrăcat în pantaloni kaki şi un tricou, iar Sophie nu putu să nu observe cât de bine arăta acum. Încercă din răsputeri să-şi ascundă zâmbetul.

– Cred că aveam întâlnire la cină, îi spuse el, înclinându-se uşor.

– Aproape am uitat, minţi ea.

O luă de braţ şi o conduse în spatele lui Sam şi al lui Haasis, intrând cu toţii în cortul pentru masă aflat în apropiere. Sophie se întoarse să-i urmeze pe cei doi bărbaţi, dar simţi că Dirk o trage uşor în direcţia opusă.

– Nu mâncăm cu ceilalţi? întrebă ea.

– Numai dacă ţi-e poftă de spaghete din conservă, răspunse el.

– Nu, nu chiar, zise ea, clătinând din cap.

– Bine. Atunci să mergem la Capul Pitt.

O îndrumă pe Sophie către malul apei, unde merseră puţin pe plajă. Când ajunseră pe marginea stâncoasă care înainta în mare, Dirk se întoarse şi o ajută să coboare pe suprafaţa acoperită cu bolovani.

– Acesta a fost cândva un palat roman, zise Sophie, amintindu-şi o excavare mai veche a unei structuri masive, cu coloane greceşti şi un bazin decorativ.

– Mulţi cred că a fost a regelui Irod, clădit după construirea portului, răspunse Dirk, arătând că studiase câte ceva despre Cezareea.

– Nu-mi amintesc să fie vreun restaurant pe aici, spuse Sophie, zâmbind jucăuş.

– E chiar în spatele ultimului zid.

Urcară printre ruine până în vârful promontoriului. Dincolo de un zid de piatră prăbuşit, ajunseră într-un alcov adăpostit cu o vedere superbă spre mare. Sophie râse când văzu o cutie cu gheaţă lângă o plită hibachi, cu cărbunii strălucind într-un roşu aprins.

– Cafeneaua regelui Irod este deschisă. Sper că nu te deranjează să mâncăm *al fresco*[1], spuse Dirk, întinzând prosopul pe un loc nisipos. Scoase repede o sticlă de vin din lada frigorifică și turnă câte un pahar pentru fiecare.

– În cinstea proștilor, zise el, ciocnind paharul cu al ei.

Sophie se îmbujoră, după care sorbi tăcută din pahar.

– Și ce avem în meniu? întrebă ea, încercând să schimbe subiectul.

– Biban de mare proaspăt, prins de subsemnatul azi după-amiază. Făcut pe grătar cu lămâie și ulei de măsline și însoțit de chebap de legume, crescute organic într-un kibbutz aflat mai sus, pe drum.

Ridică două frigărui încărcate cu ardei, roșii și ceapă.

– Chiar mă bucur că am renunțat la spaghete, răspunse Sophie.

Dirk puse chebapul și cele două bucăți de pește pe grătar și cina fu gata în scurt timp. Lui Sophie i se păru că mâncarea proaspătă era delicioasă și devoră înfometată tot ce avea în farfurie.

– A fost minunat, spuse ea, lăsând jos farfuria goală. Ești sigur că nu ești bucătar de profesie?

Dirk râse.

– Nici pe departe. Pune-mă la bucătărie și nu știu mare lucru în afară de unt de arahide și sendvișuri cu gem. Dar, dacă-mi arăți un grătar, o iau razna cu bucurie.

– O iei razna cu rezultate bune, spuse ea, zâmbind.

În timp ce el tăia felii de pepene pentru desert, Sophie îl întrebă de ce îi plăcea să lucreze pentru NUMA.

– Nu mi-aș putea dori o slujbă mai bună. Pot să lucrez în mare și în apropiere de ea, practic oriunde în lume. Majoritatea proiectelor noastre sunt și interesante, dar și foarte importante pentru menținerea sănătății oceanelor. Și, pe lângă asta, muncesc alături de familia mea.

---

[1] În aer liber (în italiană în original) (n.tr.)

Observă o expresie uşor panicată pe faţa lui Sophie când vorbise despre familie.

– Tatăl meu e directorul organizaţiei NUMA, explică el. Şi am o soră geamănă, Summer, care e oceanograf la NUMA. De fapt, cu sprijinul tatei am reuşit să ajung în Israel. M-a ajutat cu un proiect la care lucrăm de-a lungul coastei Turciei.

– Profesorul Haasis mi-a spus că are mai mulţi prieteni vechi la NUMA şi are mult respect pentru organizaţia asta.

– A făcut şi el multe lucruri bune aici, răspunse Dirk.

– Aşadar, nu stai prea mult în Cezareea?

– Mă tem că nu. Încă două săptămâni, după care mă întorc în Turcia.

Îi întinse o farfurie cu felii de pepene, apoi întrebă:

– Ok, acum e rândul tău. Cum ai ajuns să fii un arheolog înarmat?

Sophie zâmbi.

– Datorită interesului pentru geologie şi istorie, insuflat de tatăl meu de la o vârstă fragedă, cred. Îmi plac arheologia şi scoaterea la lumină a trecutului, dar m-a durut întotdeauna când am văzut cum comorile noastre culturale sunt prădate pentru profit. Munca la Autoritatea pentru Antichităţi mă face să simt că reuşesc să schimb ceva, deşi răufăcătorii sunt mult mai numeroşi ca noi.

Dirk arătă cu mâna către coastă.

– Cezareea a fost destul de scotocită de-a lungul secolelor. Crezi că micile săpături ale profesorului sunt în pericol?

– Descoperirea ta de azi demonstrează că încă sunt bogăţii culturale de găsit. De fapt, mai tare mă îngrijora mormântul, căruia un reporter i-a făcut reclamă prosteşte în ziar. Nici prezenţa unui om care s-a dat ieri drept agent de antichităţi nu m-a ajutat prea mult.

– Ei bine, măcar nu am descoperit aur sau vreo comoară. Orice hoţ care ar veni să ne jefuiască situl ar fi cumplit de dezamăgit.

– Ai fi surprins ce dorințe diversificate are un colecționar sofisticat de artefacte. Mulți colecționari consideră antichitățile culturale drept o comoară, în detrimentul tuturor. Acele suluri ale tale ar produce o mică avere pe piața neagră. Știu că o să mă simt mult mai bine când profesorul Haasis o să transporte artefactele în siguranță la Universitatea din Haifa.

Se uită la ceasul de mână.

– Ar trebui să mă întorc şi să coordonez acțiunea de supraveghere din seara asta.

Dirk îi turnă o jumătate de pahar cu vin.

– Ce zici de unul mic la plecare?

Sophie încuviință şi luă paharul, iar Dirk se aşeză aproape de ea cu propriul pahar. Valurile izbeau stâncile din fața lor în timp ce crepusculul albastru se întindea deasupra lor. Era un moment relaxant şi romantic, genul de moment care lipsea de multă vreme din viața lui Sophie.

Dirk se aplecă şi o sărută uşor, rămânând o vreme cu buzele lipite de-ale ei.

– Poți să te revanşezi oricând.

Trăgându-se mai aproape unul de altul, terminară de băut vinul înainte ca Sophie să se forțeze să pună capăt timpului petrecut împreună. Ţinându-se de mână, se întoarseră pe acelaşi drum pe plajă, urcând apoi dealul către tabără. O serie de becuri alimentate de generator se legănau deasupra corturilor, scăldând tabăra într-o strălucire albicioasă. Sam se aşezase într-o parte, pe un zid de piatră, vorbind cu doi bărbați în haine închise la culoare.

– Eu sunt în ultimul cort pe stânga, îi spuse Dirk lui Sophie. Ai grijă ca jefuitorii de morminte să nu-mi tulbure somnul, bine?

– Noapte bună, Dirk!

– Noapte bună!

Dirk se uită cum Sophie se alătura colegilor săi, după care se întoarse spre şirul de corturi. Înainte de a se culca, se duse în cortul

mare cu artefacte, unde luminile erau încă aprinse. Haasis se reapucase de lucru, aplecat cu o lupă în mână deasupra unui papirus.

– Ai descoperit vreun secret pentru posteritate? întrebă Dirk.

Haasis ridică ochii spre el o clipă, apoi se uită din nou la papirus.

– Nimic important, dar tot e fascinant. Hai să vezi, cred că-ți va plăcea chestia asta.

Dirk se apropie, privind peste umărul lui Haasis la stratul subțire de hârtie din fibre acoperit cu scrisul cursiv și apăsat.

– Nu pricep o iotă, spuse el, zâmbind.

– Ah, scuze! răspunse Haasis. O să-ți fac o traducere liberă. Sulul ne oferă o descriere a activității din port cam pe la 330 d.H., cred. E o descriere scurtă a unui vas prădător avariat din Cipru, prins din întâmplare de o navă romană imperială, *trireme*. Vasul a fost apoi remorcat până în Cezareea, unde autoritățile portuare au descoperit că punțile erau acoperite de sânge și că avea la bord o mică ascunzătoare plină de arme romane. Mulți dintre membrii echipajului aveau semne de răni recente dintr-o luptă anterioară.

– Erau pirați? spuse Dirk.

– Da, așa se pare. Scrie că incidentul a stârnit agitație, căci s-au găsit la bord armele personale ale unui centurion pe nume Plautius. A fost identificat drept făcând parte din *Scholae Palatinae*, ce-o mai fi fost și asta.

– Probabil că pentru echipajul cipriot nu s-a lăsat cu consecințe frumoase.

– Nu, într-adevăr, răspunse Haasis. Nava a trecut cu de-a sila în serviciu ca navă comercială imperială, iar echipajul a fost executat de îndată.

– Ce repede s-a făcut dreptate, spuse Dirk, luând în mână una dintre cutiile de ceramică. Toate sulurile conțin asemenea povestiri cumplite?

– Doar pentru un voyeur de antichități ca mine, spuse Haasis zâmbitor, după care rulă sulul și-l puse înapoi într-o cutie. Am verificat majoritatea sulurilor și sunt în mare pare înregistrări

birocratice despre veniturile portului şi alte lucruri asemănătoare. Nimic ieşit din comun, dacă le iei individual, dar împreună vor oferi o perspectivă importantă asupra vieții cotidiene de aici din urmă cu două milenii.

Înfăşură cutia cu o pânză uşoară şi o puse pe un dulap cu acte, după care stinse becul de sus. Celelalte cutii fuseseră învelite cu grijă şi aşezate în cutii de plastic pentru a fi transportate la universitate.

– O să-ți las ceva la care să te uiți dimineață, spuse el cu un căscat. Crezi că ai găsit tot ce era în încăpere?

– Cred că da, răspunse Dirk, dar o să împrumut o mistrie de-ale tale ca să mai arunc o privire, să mă asigur.

– Nu m-am gândit niciodată că, dacă invit un inginer maritim la un sit arheologic, o să mă aleg cu atât de mult de lucru, zise Haasis, conducându-l pe Dirk afară din cort.

În vârful dealului, o văzură amândoi pe Sophie plimbându-se în jurul perimetrului cu unul dintre agenți.

– Când am venit la Cezareea, n-am crezut că sunt asemenea lucruri uimitoare de descoperit, răspunse Dirk, făcând cu ochiul, apoi se duse către cortul său la culcare.

14

Zgomotul focurilor de armă îl făcu pe Dirk să se ridice brusc din pat.

Împuşcăturile se auzeau periculos de aproape. Desluşi nişte strigăte, apoi focurile de răspuns trase cu un pistol. Îşi puse repede o pereche de pantaloni scurți şi sandale, după care ieşi clătinându-se din cort, în timp ce un potop de împuşcături provenite de la mai multe arme izbucni deasupra taberei. Gândurile încețoşate i se îndreptară întâi către Sophie, dar nu avu mult timp să reacționeze. Întâi auzi, apoi văzu două siluete care coborau poteca, având puşti în mână.

Dirk se ascunse imediat după cort, apoi se furişă către un zid scund de susținere, la mică distanță de partea din spate. Escaladă în tăcere zidul şi se folosi de această acoperire ca să se îndepărteze de corturi. În spatele taberei erau ruinele sfărâmate ale câtorva clădiri care aparținuseră cândva vechiului oraş portuar. Îşi croi drum printre movilele de dărâmături erodate, urmând o mică ridicătură către un compartiment retras. Bariera întunecată de piatră îi oferea o ascunzătoare bună, de unde putea observa toată tabăra.

Deşi reacția lui rapidă îl ajutase să scape, ceilalți din tabără nu avură la fel de mult noroc. Sophie fusese următoarea care reacționase, ieşind în fugă, cu arma în mână, din cortul ei de lângă potecă. Dar unul dintre asasini se afla la distanță de numai câțiva metri şi îndreptă imediat arma către ea, înainte ca Sophie să-şi

revină din toropeala somnului. Aflată în bătaia puștii, nu avu încotro și aruncă arma cu părere de rău. Bărbatul îi dădu atunci o lovitură zdravănă cu pușca în umăr, făcând-o să cadă în genunchi.

– Ce se întâmplă aici? strigă profesorul Haasis, ieșind din cort îmbrăcat doar pe jumătate.

– Taci! îi ordonă celălalt agresor, lovindu-l cu patul puștii în coaste.

Haasis se prăbuși în față, scoțând un geamăt când atinse pământul. Sophie se târî spre el și-l ajută să se ridice în picioare, clătinându-se amândoi ușor sub becurile de deasupra capului. Alt bătăuș apăru pe potecă și preluă sarcina de a-i păzi pe Sophie și pe profesor, iar ceilalți îi scoaseră pe studenții la Arheologie din corturi. Sophie se uită către cortul lui Dirk, părând surprinsă, dar reținută, când unul dintre asasini descoperi că era gol.

Mai sus pe potecă, se auzi ceva zarvă înainte ca mai multe siluete să apară la vedere. Unul dintre agenții de antichități, cu brațul drept însângerat, cobora poteca șovăind, chinuindu-se totodată să-l sprijine pe Sam. Adjunctul lui Sophie avea o rană urâtă la frunte și se târâia pe picioare, complet ametit. Alți doi pistolari veneau în urma lor, îndemnându-i pe răniți către tabără.

– Sam, ești în regulă? strigă Sophie, îndreptându-se cu grijă către cei doi agenți. Îl prinse pe Sam și-l ajută să se așeze pe jos, alături de ceilalți captivi. Una dintre studente veni lângă agentul numit Raban, legându-i brațul rănit cu o cămașă ruptă, în timp ce Sophie pusese palma peste fruntea însângerată a lui Sam.

– Unde-i Holder? îi șopti ea lui Raban.

Agentul o privi întristat și clătină din cap.

Revenindu-și în urma loviturii, Haasis se ridică și strigă spre bandiți:

– Ce vreți? Nu e nimic aici pentru care să merite să ucizi.

Sophie se uită pentru prima dată la grupul de agresori înarmați. Păreau să fie arabi, fiecare purtând un turban negru care-i ascundea partea de jos a feței. Însă nu păreau jefuitorii obișnuiți care

săpau în pământ, căutând câțiva șecheli în vreo două oale vechi. Aveau ținute militare de camuflaj, închise la culoare, și cizme negre care păreau aproape noi. Mai aveau și puști moderne, AK-74, versiuni îmbunătățite ale bătrânelor Kalaşnikov AK-47. Sophie se întrebă pentru o clipă dacă ar putea fi un grup de luptători de comando care dăduseră din greşeală peste tabăra lor. Apoi însă, unul dintre ei răspunse întrebării lui Haasis.

– Sulul. Unde este? strigă cel care era, cu siguranță, liderul grupului, un bărbat cu sprâncene groase și o cicatrice adâncă de-a lungul mandibulei drepte.

– Ce sul? răspunse Haasis.

Bărbatul băgă mâna sub haină și scoase un pistol mic SIG Sauer, prins în suport. Îndreptându-l nonșalant către coapsa lui Haasis, apăsă o dată pe trăgaci.

Detunătura smulse un strigăt de la o studentă, iar Haasis se prăbuși la pământ, prinzându-și cu mâna piciorul chiar deasupra rănii sângerânde. Sophie interveni imediat.

– Sunt în cortul mare, zise ea, arătându-le direcția. Nu e nevoie să mai trageți.

Unul dintre agresori alergă într-acolo și scotoci câteva minute, după care ieși cu o cutie de ceramică într-o mână și un sul de papirus în cealaltă.

– Sunt multe suluri. Puse în cutii de plastic, peste o duzină, raportă el.

– Nu lăsați niciuna în urmă! se răsti șeful. Apoi arătă din cap către captivi. Du-i în amfiteatru! le ordonă celorlalți doi bărbați.

Cei doi le făcură ostaticilor semn cu arma să se ridice și să meargă. Sophie îl ajută pe Sam să se ridice, iar doi studenți îl sprijiniră pe doctorul Haasis. Cu îmbrânceli și împunsături, captivii fură mânați pe drumeagul ce ducea către plajă. Șeful cu cicatrice se îndreptă spre cortul cu artefacte și smulse sulul dintre degetele subordonatului său. Îl studie la lumina unui bec de deasupra timp

de câteva minute, apoi luă cutia de ceramică şi-i ordonă celuilalt să meargă după camioneta parcată în afara sitului.

Dirk urmări cu privirea din ascunzătoare până când Sophie şi ceilalți fură scoşi din tabără. Apoi se furişă în liniște printre ruine, luând-o către plajă pe o alee paralelă cu captivii. Gândurile îi forfoteau în minte, încercând să conceapă un plan de evadare sau să descopere ceva care să-i servească drept armă, dar nu avea prea multe opțiuni împotriva oamenilor înarmați cu puști automate.

Odată ce se îndepărtă de tabără, lumina naturală scăzu, iar Dirk se strădui să nu se împiedice pe terenul pietros. Îşi fixase privirea pe raza unei lanterne care dansa în dreapta lui, în mâna celui care conducea grupul. Coasta dealului deveni mai nivelată după ce Dirk traversă ceea ce fusese cândva un drum pavat cu piatră. Lumina lanternei dispăru în spatele unui zid la mai puțin de treizeci de metri în lateral, dar încă mai auzea paşii târşâiți ai ostaticilor care mergeau pe cărare. Temându-se de zgomotul propriilor paşi, se opri şi se ghemui un minut sau două, până când grupul înaintă suficient, după care se îndreptă spre partea din spate a zidului. Pietrişul desprins scârțâi sub picioarele lui când se apropie de barieră. Pipăind de-a lungul zidului, ajunse până în capăt, apoi privi pe după marginea acestuia ca să găsească raza de lumină şerpuind.

Un inel rece de oțel îl împunse brusc în gât, aproape blocându-i traheea. Dirk întoarse capul şi îi văzu pe unul dintre arabii cu capul înfăşurat în turban apărând de după zid, apăsându-i puşca şi mai tare pe gât. Chiar şi în lumina slabă, Dirk observă ostilitatea din ochii negri ai bărbatului.

– Nu mişca, altfel te omor, şopti el.

15

Țeava puștii nu se dezlipi de gâtul lui Dirk în timp ce era împins pe potecă, spre tabără. Fu forțat să intre în cortul cu artefacte, unde un arab aduna cutiile de plastic ca să le scoată de acolo. Bărbatul lăsase să-i cadă eșarfa, permițându-i lui Dirk să-i vadă trăsăturile mici, ca de dihor. O secundă mai târziu, liderul teroriștilor intră în cort.

– Acoperă-ți fața! se răsti el în arabă.

Subordonatul își legă imediat eșarfa la loc cu o privire indignată. Șeful se întoarse apoi spre Dirk și celălalt paznic.

– De ce l-ai adus aici? întrebă el.

– Am numărat corturile ocupate și ne lipsea un om. L-am văzut urmărindu-i pe prietenii lui către plajă.

Ridică o pereche de ochelari cu infraroșu care îl demascaseră pe Dirk.

Șeful dădu din cap că pricepuse și se uită lung la Dirk.

– Să-l omor aici sau să-l duc lângă ceilalți? întrebă paznicul.

Șeful clătină capul.

– Leagă-l și urcă-l în mașină! Ne-ar putea fi de folos un ostatic până ieșim de aici.

Scoase pistolul și-l îndreptă spre Dirk, lăsându-l pe celălalt să îndeplinească ordinul.

După ce tăie o bucată de sfoară din paravanul cortului, paznicul legă strâns la spate încheieturile și brațele lui Dirk. Împungându-l

iar cu puşca, scoase ostaticul din cort şi-l îndemnă să urce dealul. La o sută de metri mai sus pe potecă, trecură de cadavrul agentului de antichităţi pe nume Holder, întins cu faţa în jos într-o baltă de sânge. În apropiere era parcat un camion care ieşise cu spatele din parcare şi oprise pe o parte a drumului.

Paznicul îl duse pe Dirk în spatele maşinii şi-l împinse cu putere, trântindu-l cu faţa în jos pe platformă. Înainte ca Dirk să apuce să se răsucească, paznicul urcă şi îi legă strâns gleznele cu altă bucată de sfoară.

– Să nu încerci să pleci de aici, prietenul meu înalt, că te omor, spuse acesta.

Îi trase apoi un şut în coaste şi sări de pe platforma camionetei.

Aşteptând să-i treacă durerea, Dirk privi cum paznicul se întoarse şi o luă spre tabără. Se luptă cu legăturile de la încheieturi, dar erau prea strânse ca să încerce să le scoată. Rostogolindu-se pe platformă, pipăi în jur după o unealtă sau un obiect ascuţit, dar nu se lovi decât de o stivă de cutii cu artefacte. Se răsuci până ajunse în dreptul părţii deschise din spate a maşinii.

Vehiculul avea uşi duble în spate, spaţiul din urmă coborând drept către pământ. Dirk se uită la marginea platformei şi văzu bara din spate, o bucată ruginită de oţel curbat, cu vopsea albă cojită. Marginea interioară a barei era subţire şi corodată, dar putea folosi drept tăiş.

Trebuia să-şi menţină echilibrul fragil ca să întindă mâinile pe la spate către bară şi, la început, aproape că se rostogoli din camion. Ajungând însă la capătul barei, reuşi să apese sfoara pe marginea zimţuită şi să o mişte înainte şi înapoi. Abia începuse să taie sfoara când auzi paşi pe potecă şi se răsuci înapoi pe platformă cu mâinile sub el.

Apărură paznicul de mai înainte şi bărbatul cu faţă de dihor, ducând cu ei cutii de plastic cu artefacte pe care le puseră în spatele camionului. Faţă-de-dihor sări înăuntru şi aşeză cutiile aproape

de cabină, profitând de ocazie să i-o ia înainte complicelui său şi lovindu-l pe Dirk în ceafă când trecu pe lângă el.

Dirk simulă o suferință mai mare provocată de lovitură, gemând cu putere şi zvârcolindu-se ca şi cum nu mai putea de durere. Arabul chicoti când îl auzi, sporovăind cu tovarăşul său în drum spre tabără. Dirk îşi reluă imediat poziția lângă bara de protecție, încercând să taie sfoara de la mâini. După o mişcare mai viguroasă, aceasta cedă şi simți cum marginea zimțată îl zgâria. Reuşi să scoată repede sfoara, desfăcând-o din jurul încheieturilor şi al brațelor. Întorcându-se în poziție dreaptă, începu să o desfacă pe cea de la glezne, cu mâinile libere. Dar ezită când auzi scrâşnet de paşi pe pietrişul de pe drumeag. Un nod încăpățânat ținea funia strâns legată. Îşi relaxă repede picioarele şi reuşi să desfacă nodul. Când sfoara se slăbi, se dădu mai în spate, înfăşurând-o uşor în jurul gleznei, apoi se întinse cu brațele sub el.

Pe potecă venea un singur arab, pe care Dirk îl recunoscu drept Față-de-dihor. Dirk zâmbi în sinea lui când văzu că bărbatul avea brațele pline de cutii şi nicio armă. La fel ca înainte, puse cutiile în spatele maşinii, apoi urcă să le aşeze în dreptul cabinei. Dirk începu din nou cu gemetele false, în timp ce se zbătea ca să ajungă într-o poziție mai bună. Aşteptă până când cutiile erau aşezate şi arabul se întoarse ca să-i dea lovitura obligatorie. Dar în clipa în care Față-de-dihor ridică piciorul, Dirk sări spre el, izbindu-se cu trupul în cealaltă gleznă a bărbatului.

Stând într-un picior, acesta îşi pierdu imediat echilibrul în urma impactului. Când căzu, Dirk se ridică iute, apucă piciorul care îi ajunsese în piept şi-l împinse în sus. Agresorul luat prin surprindere se prăbuşi pe platformă, aterizând în cap şi în umeri, dărâmând trei cutii cu artefacte. O cutie se răsturnă la picioarele lui Dirk, eliberând cutia de ceramică din interior. Dirk întinse mâna şi luă cutia, lovindu-l pe Față-de-dihor. Arabul se chinuia să se ridice în genunchi când Dirk îi izbi cutia de tâmplă. Cutia se sparse, lăsându-l pe acesta fără cunoştință pe platformă.

– Îmi pare rău, domnule doctor Haasis, murmură Dirk, luând sulul stâlcit de papirus și punându-l în cutia de plastic.

Îl legă apoi pe Față-de-dihor așa cum fusese și el legat, apoi sări din camion.

Poteca era încă pustie când Dirk merse în fața camionului, căutând fără succes cheile în contact. Traversă parcarea, mișcându-se tiptil și sistematic, după care o luă pe un câmp alăturat și începu să alerge. Știind acum de ochelarii cu infraroșu ai teroriștilor, se gândi că metoda cea mai bună de a nu fi descoperit era să dispară cât mai repede din vedere.

Începu să coboare dealul către plajă, alegând șanțurile și cotloanele joase, care îl ascundeau cel mai bine. Se gândi să fugă din Parcul Cezareea și să încerce să aducă ajutoare din afară, dar știa că, până să răspundă poliția, hoții aveau să fie de mult plecați. Așa cum era posibil să fie și Sophie, Haasis și ceilalți.

Traversă șovăind ruinele pietroase ale unei case vechi de două mii de ani și trecu de o grădină antică, până când ajunse pe buza unui mal abrupt aflat deasupra plajei. Mai jos, spre stânga, se întindea umbra unui amfiteatru roman. Era una dintre cele mai bine păstrate structuri din Cezareea, un semicerc înalt de scaune de piatră, rămase aproape intacte, folosit încă pentru concerte în aer liber și spectacole de teatru. Cu flerul lor teatral, romanii amplasaseră capătul deschis spre plajă, oferind amatorilor de teatru o vedere spectaculoasă la Marea Mediterană ca decor pentru scenă.

Dirk merse de-a lungul malului până când putu vedea deasupra zidurilor înalte ale amfiteatrului. Două raze de lumină de la lanternele puse pe jos luminau grupul de ostatici, adunați la un loc pe plajă, în spatele scenei. Dirk distingea siluetele a doi bărbați înarmați care se plimbau înainte și înapoi prin fața lanternelor, pălăvrăgind peste zgomotul valurilor apropiate. Văzu și că se aflau într-un loc de care era dificil să se apropie nevăzut, cu porțiuni largi de plajă de o parte și de alta și suprafața plată a scenei în față.

Se uită la un val cu coama argintie care se izbi de mal, rostogolindu-se până la aproape douăzeci de metri de grup, după care se destrămă. Observă că se apropia nivelul maxim al fluxului. Urmărind încă un val care acoperi plaja, se hotărî. În timp ce păzeau ostaticii, cei înarmați stăteau cu spatele la mare și nu se puteau aștepta la un atac din acea direcție. Singura șansă era să se apropie dinspre apă.

Se uită în lungul plajei, de-abia văzând limba de pământ care înainta în mare, unde găsise sulurile antice de pergament. Căutând în gând o tactică, blestemă faptul că o bună parte a echipamentului său de scafandru se afla în cort. Dar mai era și puțul excavat, încă neterminat. Avea șanse mari să mai fie prin preajmă niște unelte. Și mai erau și generatorul, și jetul cu apă.

Se gândi o clipă, apoi fața i se strâmbă într-o grimasă.

– Ei bine, un plan nebunesc e mai bun decât niciun plan, mormăi pentru sine, apoi coborî în grabă de pe malul abrupt și se îndreptă spre mare.

16

Sophie simțea că ochii asasinului o urmăreau neîncetat. Plimbându-se înainte și înapoi ca un tigru înfometat, cel mai scund dintre ei ținea ochii injectați asupra sa la aproape fiecare pas. Ea evita intenționat contactul vizual cu el, îngrijindu-se de Sam și Raban sau uitându-se spre mare. Acest lucru nu făcea decât să-l enerveze pe paznic, așa că îi atrase, în cele din urmă, atenția.

– Tu, zise el, arătând cu arma spre ea. Ridică-te!

Sophie se ridică încet în picioare, dar rămase cu ochii în pământ. Asasinul îi puse țeava puștii sub bărbie, forțând-o să ridice capul.

– Las-o în pace! strigă Raban cu o voce slăbită.

Asasinul se duse la agent și-l lovi cu cizma în lateralul maxilarului. Raban se prăbuși, rămânând întins pe nisip, cu ochii deschiși și năucit.

– Laşule, spuse Sophie, privind în sfârșit disprețuitoare în ochii arabului.

Acesta se apropie încet de ea. Ridicând ușor pușca, o împunse încet în obraz cu țeava.

– Mahmud, îți place aia? zise partenerul lui, privind amuzat confruntarea. E drăguță, pentru o evreică. Și chiar și mai drăguță pentru un agent de antichități, adăugă el, râzând.

Mahmud nu spuse nimic, uitându-se fix în ochii lui Sophie. Coborî cu țeava puștii pe gâtul ei, apoi urmă marginea cămășii cu gulerul descheiat, apăsându-i metalul rece pe piele. Când țeava

ajunse la nasturele de sus al bluzei, o opri acolo, forțând închei-etoarea. Când aceasta nu se desfăcu, bărbatul trase țeava într-o parte, încercând să-i vadă sânul stâng.

Sophie voia să-l lovească între picioare cu genunchiul, dar alese o lovitură scurtă în fluierul piciorul, sperând că ar reduce astfel probabilitatea ca el s-o ucidă. Mahmud sări în spate, gemând de durere și țopăind într-un picior. Partenerul lui râse în hohote la vederea scenei, umilindu-l și mai mult pe celălalt.

– Ai una înfocată aici. Cred că e prea afurisită pentru tine, îl tachină el.

Mahmud trecu peste durerea loviturii și se îndreptă spre Sophie. Stătea atât de aproape încât îi simțea mirosul neplăcut al respirației.

– Vedem noi cine-i înfocat, șuieră el cu o privire turbată în ochi.

Se întoarse să-i dea arma partenerului său când zgomotul puternic al unui generator se auzi dinspre plajă. Câteva secunde mai târziu, un jet puternic de apă căzând în cascadă acoperi zgomotul valurilor. Toate privirile se îndreptară în direcția aceea și văzură un semicerc argintiu și neclar înălțându-se spre orizont.

– Mahmud, du-te să vezi ce e! îi ordonă partenerul său, devenit brusc serios.

Mahmud se aplecă spre Sophie și-i șopti în ureche:

– O să mă distrez cu tine când mă întorc.

Sophie îl străfulgeră cu privirea când acesta se întoarse și o luă spre plajă, cu pușca pregătită. Ea se prăbuși pe nisip, ascunzându-și mâinile ce-i tremurau de frică. Încercând să se liniștească, se gândi din nou la Dirk și se întrebă dacă nu cumva avea ceva de-a face cu toată agitația.

Când silueta lui Mahmud dispăru în întuneric, celălalt bărbat înarmat începu să se plimbe agitat prin fața ostaticilor. Scană plaja în ambele direcții, după care îi ocoli pe ostatici și verifică scaunele goale ale amfiteatrului cu lanterna. Fără să descopere ceva în neregulă, își reluă poziția la malul mării.

Întins pe nisip, Sam se răsuci în capul oaselor, venindu-şi în sfârşit în fire după lovitura primită.

– Cum te simți, Sam? îl întrebă Sophie.

– Bine, răspunse el cu o voce tărăgănată. Privi în jur la ceilalți ostatici, recăpătându-şi simțul orientării. Ochii i se opriră asupra asasinului şi ridică uşor un braț nesigur spre el, întrebând: Cine-i acela?

– Unul dintre teroriştii care ne-au luat ostatici, răspunse Sophie cu amărăciune.

Dar aproape că-şi înghiți ultimele cuvinte când privi spre paznic şi îşi dădu seama că nu despre el vorbea Sam.

La câțiva metri în spatele arabului, o siluetă întunecată ieşise din valuri şi venea în fugă spre acesta. Era înalt şi slab şi avea un obiect dur în brațe. Inima lui Sophie începu să bată cu putere când recunoscu a cui era silueta.

Era Dirk.

Asasinul stătea cu spatele spre mare, cu ochii îndreptați către zona din jurul amfiteatrului. Dacă întorcea uşor capul, îl putea zări pe Dirk apropiindu-se, transformându-l într-o țintă uşoară. Sophie îşi dădu seama că trebuia să-i distragă atenția asasinului pentru ca Dirk să se poată apropia nevăzut.

– Cum... cum te cheamă? se bâlbâi ea.

Bărbatul îi aruncă o privire nedumerită, apoi râse.

– Numele meu? Ha! Poți să-mi spui David, ciobănaşul care-şi păzeşte turma.

Mândru de gluma lui, se uită la Sophie cu ochii zâmbitori. Sophie încercă să nu privească dincolo de el la silueta întunecată ce se apropia.

– Ce o să faceți cu artefactele, David? întrebă ea, străduindu-se să capteze atenția bărbatului.

– O să le transformăm în bani, firește, răspunse el chicotind.

Atunci simți mişcarea din spatele lui, dar se întoarse prea târziu.

Lama plată a unei lopeți îl lovi în cap dintr-o parte exact când se răsuci înapoi. Lovitura îl ameți, făcându-l să cadă în genunchi în timp ce dădea să scoată arma. Dirk se răsuci invers, lovindu-l a doua oară din partea opusă și trântindu-l la pământ.

– E toată lumea în regulă? întrebă Dirk, trăgându-și sufletul în timp ce apa sărată i se prelingea pe corp.

Sophie sări în picioare și-l prinse de braț, simțindu-se ușurată de apariția lui.

– Suntem în regulă, dar mai e unul înarmat care tocmai a luat-o spre plajă.

– Știu. Am pornit jetul de apă ca să-l îndepărtez de aici.

În timp ce vorbea, auzi cum se oprește generatorul îndepărtat, cascada de apă dispărând odată cu el.

– O să se întoarcă imediat, spuse ea încet.

Dirk se uită rapid la micul grup de ostatici. Sam avea privirea încețoșată și se sprijinea de agentul Raban, cel plin de sânge. Doctorul Haasis era întins pe jos, cu piciorul înfășurat într-un bandaj făcut din cămașă, și părea a fi în stare de șoc. Ceilalți studenți – trei fete și doi băieți – stăteau cu ochii la el disperați și înfricoșați. Dirk își dădu seama că grupul nu putea încerca o evadare urgentă. Se uită la asasinul leșinat, apoi se întoarse spre Sophie.

– Ajută-mă să-i scot haina!

Dirk ridică torsul bărbatului de pe pământ, iar Sophie îi scoase geaca neagră și largă. Apucându-l de subsuori, Dirk îl târî într-o parte, ducându-l în spatele ostaticilor.

– Îngropați-i picioarele în nisip, apoi așezați-vă în fața corpului, le spuse celor doi studenți. Aceștia îi acoperiră repede picioarele cu nisip, apoi încercară să-i ascundă restul corpului așezându-se cu picioarele încrucișate în față.

Dirk îi scoase eșarfa și și-o înfășură în jurul capului, după care își puse geaca neagră. Alergă înapoi în fața grupului și luă pușca în mână.

– Vine, șopti cineva cu o voce speriată.

– Aşază-te la loc, îi spuse Dirk lui Sophie în timp ce verifica arma.

Era un AK-74 de producție în masă, probabil introdusă clandestin în țară prin Egipt. Lui Dirk îi era oarecum cunoscută arma, fiindcă odată trăsese la tir cu ceva asemănător. Pipăi partea stângă a încărcătorului, ca să se asigure că avea comutatorul pe modulul automat, apoi trase de brațul de încărcare. Ridică repede arma şi se propti cu fața către grup ca şi cum stătea de pază.

Mahmud apăru dinspre plajă şi se târî spre ostatici cu o privire enervată.

– Cineva a transformat un generator într-o arteziană, mormăi el. S-a ridicat la treizeci de metri în înălțime.

Dirk rămase cu spatele spre el, aşteptând să vină mai aproape. Când îl simți lângă el, se întoarse încet, îndreptând nonşalant țeava puştii AK-74 spre pieptul lui Mahmud.

– Ai avut grijă de fată cât am lipsit? întrebă arabul.

Apoi încremeni.

Îşi dădu brusc seama că partenerul lui tăcut devenise deodată mai înalt, că avea o pereche de pantaloni scurți şi uzi şi că se uita urât la el cu doi ochi verzi. Mai era şi arma Kalaşnikov îndreptată spre el.

– Aruncă arma! ordonă Dirk.

Sophie repetă comanda în arabă, deşi nu era nevoie. Mahmud ştia exact ce voia Dirk să spună. Arabul se uită la Sophie şi la studenți, apoi din nou la Dirk. „Amatori“, îşi spuse el. Poate că partenerul său, Saheem, se lăsase păcălit, dar el nu avea să facă la fel.

– Da, da, zise el, dând din cap şi întinzând arma spre pământ.

Dar, cu o mişcare bruscă, se lăsă într-un genunchi şi ridică arma pe umăr, luându-l pe Dirk la ochi.

Arma AK-74 din mâna lui Dirk acționă prima. Patru gloanțe străpunseră pieptul lui Mahmud, împingându-l în spate, înainte să apuce să apese pe trăgaci. Un icnet îi ieşi printre buze, dar ultimele

lui cuvinte fură acoperite de țipătul înspăimântat al unuia dintre studenți. Sophie sări în picioare și se apropie de Dirk.

– Era un porc împuțit, zise ea, privind mortul.

Dirk respiră adânc, încercând să-și încetinească pulsul crescut, apoi se duse la Mahmud și-i luă arma. Sus pe deal, se auzi deodată claxonul camionului care răsună până pe plajă.

– Probabil e strigătul de luptă, zise Dirk. Trebuie să-i scoatem pe toți de aici și să-i ascundem.

Se îndreptă spre grup și-l strigă pe unul din studenți, un tip sfrijit cu picioare lungi.

– Thomas, trebuie să te duci după ajutoare. E un cartier de locuințe la vreun kilometru distanță, pe plajă. Găsește un telefon și vezi dacă poți să aduci poliția aici de urgență. Nu uita să le spui cu ce urmează să se confrunte.

Tânărul se ridică și îi privi șovăielnic pe prietenii lui, apoi se întoarse și o luă la goană pe plajă. Dirk privi de jur împrejur, apoi veni în fața celor rămași în grup.

– Trebuie să ne mișcăm înainte să vină să-și caute prietenii. Hai să vedem dacă nu vă putem duce, pentru început, în spatele amfiteatrului, spuse el.

– Acesta se mișcă, răspunse un student, arătând către silueta alungită a lui Saheem.

– Lasă-l! răspunse Dirk. Se duse la Sophie și îi întinse o armă. Ai fost în Forțele de Apărare din Israel? întrebă el.

– Da, am făcut stagiul de doi ani, zise ea.

Stagiul militar obligatoriu se aplica în Israel și în cazul femeilor. Sophie luă arma fără ezitare.

– Poți să ne asiguri retragerea? întrebă el.

– Pot să încerc.

Dirk se aplecă și o sărută pe frunte.

– Stai aproape de noi!

Se duse și-l ajută pe doctorul Haasis să se ridice. Ochii profesorului erau lipsiți de viață și era palid din pricina șocului provocat de

rană. Cu ajutorul celuilalt student, Dirk îl târî pe nisip. Urmat de ceilalți, îi conduse către scena amfiteatrului şi spre extremitatea scaunelor etajate. Sophie venea cu câțiva paşi în urma lor, scrutând întunericul după siluete care s-ar fi putut apropia.

Gâfâind din greu, Dirk aduse corpul greoi al lui Haasis în spatele structurii înalte. În apropiere se afla o baracă de depozitare care fusese construită ca să adăpostească echipamente pentru concerte şi care era în lateralul teatrului. Dirk îl trase pe Haasis în spatele barăcii şi-l întinse uşor pe pământ. Ceilalți studenți şi agenții răniți căzură alături de profesor când Sophie îi ajunse din urmă.

– O să ne ascundem aici şi o să aşteptăm să vină poliția, spuse Dirk, considerând că acel cotlon era o poziție defensivă cu care se puteau descurca.

– Dirk, văd lumini coborând pe potecă, spuse Sophie încet.

Se uitară de după baracă la două lumini slabe care se legănau coborând dealul. Fasciculele ajunseră încet pe plajă, însoțite de câte un strigăt. O lumină îl descoperi pe Saheem, care reuşise să se ridice, dar se clătina amețit. Găsiră repede şi cadavrul lui Mahmud, ceea ce amplifică murmurul frenetic al vocilor. Una dintre lumini se întoarse şi străbătu tot interiorul amfiteatrului. Dirk o cuprinse cu brațul pe Sophie şi o trase în spate.

– Îmi pare rău, şopti el, slăbind doar puțin strânsoarea. Au ochelari cu infraroşu.

Sophie îl cuprinse la rândul ei cu brațul şi-l trase mai aproape. Se ținură în brațe un timp, apoi Dirk încercă să arunce din nou o privire. Spre uşurarea lui, ambele raze de lumină se îndepărtau pe plajă, după care le văzură urcând pe deal. După câteva minute, se auzi huruitul slab al camionului care ieşea din parc.

Urletul sirenelor şi lumina lanternelor umplură parcul zece minute mai târziu. Dirk şi Sophie mergeau spre tabără când o patrulă de polițişti înarmați, cu lumina lanternelor cu rază lungă şi ciobăneşti germani lătrând, dădu buzna pe potecă. Îi conduseră pe polițişti în amfiteatru, de unde Haasis şi agenții răniți fură evacuați

în grabă. Dirk observă surprins că trupul lui Mahmud dispăruse, târât pe deal de tovarăşii săi şi dus odată cu artefactele furate.

După un interogatoriu prelungit al polițiștilor, Dirk aruncă o privire în cortul cu artefacte. Aşa cum se aştepta, toate cutiile cu suluri fuseseră luate. Ceea ce nu se aştepta să găsească erau artefactele din încăperea de depozitare, rămase împrăştiate pe mese în diverse stadii de analiză şi conservare. Ieşi din cort şi văzu că Sophie venea dinspre parcare. Sub luminile suspendate, observă că avea ochii roşii şi părea să tremure. Dirk se apropie şi o luă de mână.

– Tocmai l-au luat pe Arie, spuse ea, referindu-se la agentul Holder. Împuşcat mortal pentru nişte prostii de artefacte.

– Erau buni la furat ca şi la ucis. Au luat numai sulurile, nici nu s-au deranjat cu celelalte artefacte, răspunse el, arătând din cap către cort.

Faţa lui Sophie păru să se înăsprească.

– Agentul acela fals de antichităţi le-a vândut pontul. Studenta Stephanie crede că a fost unul din asasinii din seara asta.

– Ai vreo idee cine ar folosi asemenea tactici comando ca să facă rost de antichităţi pentru piaţa neagră?

Sophie dădu aprobator din cap.

– Aş zice că sunt contrabandiştii. O gaşcă de contrabandişti libanezi care se presupune că au legături cu Hezbollah. Sunt cunoscuţi mai ales pentru transportul de arme şi droguri, dar s-au mai ocupat de antichităţi şi altă dată. Sunt singurii pe care îi ştiu că ar fi capabili să ucidă pentru artefacte.

– N-aş crede că sulurile acelea sunt uşor de amanetat.

– Probabil au fost deja plătiţi pentru asta. Poate că a fost o misiune pentru care au fost angajaţi de un colecţionar bogat. Unul care nu are limite.

– Prinde-i! spuse Dirk încet.

– De dragul lui Holder, aşa o să fac, răspunse ea hotărâtă. Se uită o vreme înspre mare, apoi la Dirk cu o expresie mai calmă.

Nu ştiu dacă am mai fi fost vreunul în viaţă dacă nu ai fi apărut pe plajă.

Dirk zâmbi.

– Voiam doar să mă asigur că obțin a doua întâlnire.

– Asta, spuse ea, ridicându-se şi sărutându-l pe obraz, aproape că-ți pot garanta.

17

Pitt stătea în zona de aşteptare a terminalului şi scoase un oftat prelung de uşurare. Privind pe fereastră, urmări avionul lui Loren îndepărtându-se de poartă şi îndreptându-se spre şirul de avioane care aşteptau să decoleze de pe Aeroportul Internațional Atatürk. Măcar acum se putea relaxa, ştiind că soția lui era în afara pericolului.

Trecuse o perioadă de neliniște de când stătuse pe docul din Yenikoy, privind la potențialii asasini care pluteau cu feribotul pe Bosfor. El şi Loren luaseră repede un taxi şi se întorseseră în grabă la Istanbul, furişându-se prin intrarea din spate de la hotel şi predând de îndată camera. Făcuseră zigzaguri prin oraş ca să se asigure că nu erau urmăriți, apoi se cazaseră pentru ultima seară la un hotel modest de lângă aeroport.

– Probabil, ar fi trebuit să mergem la Consulatul SUA şi să raportăm tot ce s-a întâmplat, se lamentase Loren când intraseră în camera banală. Măcar ne-ar fi putut oferi pază într-un hotel frumos.

– Ai dreptate, fusese de acord Pitt. După treizeci şi şapte de audieri cu o duzină de birocrați, probabil ne-ar fi găsit un loc sigur de joi într-o săptămână.

Nu îl mira faptul că ea nu insistase să ceară ajutor ambasadei. În ciuda anilor petrecuți în Congres, se folosea rareori de statutul ei ca să ceară tratament preferențial.

– Oricum cei de la Departamentul de Stat vor afla, răspunse ea. Nemernicii aceia trebuie să fie trimişi după gratii.

– Fă-mi o favoare şi aşteaptă până când eşti acasă în siguranţă înainte să-ţi dai drumul la gură.

După ce îşi schimbară biletele de avion, o conduse la primul avion spre Washington. Având ceva timp liber până la avionul spre Chios, luă micul dejun la o cafenea din aeroport, apoi încercă să-l sune pe doctorul Ruppé. Rămase surprins când arheologul răspunse la numărul din Roma pe care i-l dăduse lui Pitt.

– Suni de la aeroport? întrebă Ruppé atunci când un anunţ de îmbarcare răsună dintr-un difuzor deasupra capului lui Pitt.

– Da, tocmai am condus-o pe Loren şi aştept avionul meu.

– Credeam că mai staţi o zi.

Pitt îi povesti aventura lor pe Bosfor.

– Slavă Domnului că sunteţi în siguranţă! zise Ruppé, şocat de ce aflase. Oamenii aceia au în mod sigur relaţii bune. Ai anunţat la poliţie?

– Nu, răspunse Pitt. Am fost cam circumspect după ce au descoperit atât de repede unde eram.

– Cred că a fost o manevră isteaţă. Poliţia turcă are reputaţia de a fi coruptă. Şi, dat fiind potopul meu de veşti proaste, cred că aţi avut dreptate să gândiţi aşa.

– Ce s-a întâmplat?

– Am primit telefon de la asistentul de la muzeu. Se pare că o persoană a intrat prin efracţie în biroul meu şi a răsturnat totul pe dos în plină zi. Vestea bună e că nu mi-au găsit seiful, deci coroana ta de aur e în siguranţă.

– Iar vestea proastă?

– Au luat monedele şi nişte acte, inclusiv diagramele tale care arătau situarea epavei. Nu pot să spun cu siguranţă, dar mi se pare că trebuie să existe o legătură între toate evenimentele acestea. Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva.

– Alt efect secundar al corupţiei poliţiei din Turcia? întrebă Pitt.

– Ar putea fi. Asistentul meu a raportat deja infracțiunea și au început o anchetă. Dar, ca și în cazul jafului de la Topkapi, susțin că nu descoperă nicio pistă.

– Ar trebui să aibă deja o groază de piste, se plânse Pitt.

– Ei bine, cred că nu prea mai avem ce face. O să încerc să obțin o analiză a coroanei când mă întorc în Istanbul.

– Ai grijă, Rey! Te sun în câteva zile.

Pitt închise telefonul, sperând ca legătura lui cu hoții de la Topkapi să fi ajuns la final.

Însă, în adâncul sufletului, avea senzația că nu era așa.

18

Vila în stil marocan avea vedere la Mediterana de pe porțiunea stâncoasă aflată pe țărmul turcesc. Deşi nu avea proporții uriaşe precum celelalte reşedințe bogate din apropierea mării, era construită cu multă atenție la detalii. Cahle elegante acopereau zidurile exterioare şi săgeți în miniatură împodobeau acoperişurile. Însă funcționalitatea luase locul opulenței, iar intimitatea proprietarului era pe primul loc. Un perete înalt de piatră împrejmuia perimetrul domeniului, ascunzând complexul interior de ochii localnicilor şi ai turiştilor care treceau pe şoseaua de coastă către stațiunea Kuşadasi.

Ozden Celik stătea la fereastra mare, privind la albastrul strălucitor al mării şi la conturul neclar al insulei greceşti Samos, aflate la douăzeci şi patru de kilometri distanță.

– E o batjocură faptul că insulele de pe propriul nostru țărm au fost luate de altă țară, zise el cu amărăciune.

Maria stătea la un birou de lângă el, verificând un teanc de documente financiare. Camera însorită era decorată în același stil cu biroul din Bosfor, cu covoare tribale pe jos şi artefacte de colecție din epoca bizantină pe pereți şi pe rafturi.

– Nu te ambala din pricina eşecurilor unor oameni care au murit de mult, zise ea.

– Pământul era încă al nostru când domnea Suleiman. Marele Atatürk a fost cel care ne-a sacrificat imperiul, zise el pe un ton sarcastic.

Maria ignoră comentariul, căci îl auzise pe fratele ei bombănind de multe ori împotriva fondatorului Turciei moderne. Celik se întoarse spre sora lui, cu ochii aprinşi de concentrare.

– Moştenirea noastră nu poate fi uitată, nici destinul nostru cu-venit nu ni se poate refuza.

Maria dădu tăcută din cap.

– Am primit banii şeicului prin transfer, zise ea, ţinând în mână un aviz bancar.

– Douăzeci de milioane de euro? întrebă el.

– Da. Câți bani i-ai promis muftiului?

– I-am spus să se aştepte la douăsprezece milioane, aşa că hai să-i dăm paisprezece şi restul îi păstrăm, ca înainte.

– De ce eşti atât de generos? întrebă ea.

– E important să-i cultivăm încrederea. În plus, voi avea o influență mai mare în ceea ce priveşte cum vor fi cheltuiți banii.

– Presupun că ai o strategie în acest sens?

– Desigur. Avocații şi mitele judiciare vor absorbi o mare parte, ca să ne asigurăm că Partidul Felicity, cu muftiul Battal în frunte, apare pe buletinul de vot în Ziua Alegerilor. Celelalte fonduri vor fi folosite pentru cheltuielile politice tradiționale; mitinguri organizate, promovare şi reclame, precum şi alte strângeri de fonduri.

– Cred că i se umplu repede cuferele, dată fiind presiunea pe care o pune pe moschei, ca să nu mai spun de popularitatea lui tot mai mare.

– Pentru care ne putem aroga tot meritul, răspunse Celik înfumurat.

Lui Celik îi luase câțiva ani ca să găsească şi să cultive liderul islamic potrivit ca să-i servească propriilor țeluri. Muftiul Battal avea combinația perfectă de orgoliu şi charismă ca să conducă mişcarea, fiind în acelaşi timp maleabil față de dorințele lui Celik. În urma

campaniei atent puse la cale de Celik cu mite şi ameninţări, Battal îşi asigurase sprijinul fundamentalismului islamic în toată Turcia şi-l şlefuise treptat într-o mişcare naţională. Lucrând din culise, Celik era pe cale să transforme mişcarea religioasă într-una politică. Suficient de inteligent ca să-şi dea seama că propriile aspiraţii aveau să se confrunte cu opoziţia din partea publicului în anumite privinţe, îşi legase căruţa de populistul muftiu.

– Din ceea ce apare în presă, se pare că publicul este încă scandalizat de jaful de la Topkapi. Este considerat un afront vizibil adus credincioşilor musulmani. M-aş mira dacă popularitatea muftiului n-ar creşte cu un procent sau două.

– Asta a fost şi intenţia, răspuns Celik. Trebuie să mă asigur că face o declaraţie publică prin care să-i condamne cu tărie pe aceşti hoţi îngrozitori, adăugă el cu un zâmbet viclean.

Se duse la birou, observând o grămadă de monede într-un săculeţ de postav, lângă un teanc de reviste de cercetare şi o diagramă nautică. Erau obiectele furate de la doctorul Ruppé, luate de Maria când răscolise biroul arheologului în timp ce vizita muzeul îmbrăcată ca o turistă.

– Nu e un pic riscant să te întorci la locul crimei? întrebă ea.

– Doar nu era ca la Încăperea Privată de la Topkapi, răspunse ea. Credeam că vom avea o şansă ca al doilea sac cu relicvele lui Mahomed să apară aici, până când am aflat de la poliţie că nu e aşa. A fost o treabă uşoară şi rapidă să intru în biroul lui.

– Există ceva interesant în afară de monede? întrebă el, admirând o piesă de aur pe care o scosese din cutie.

– O cutie de ceramică Iznik. E un bilet de la arheolog care spune că datează din Epoca lui Suleiman, ca şi monedele. Se pare că toate provin de pe epava descoperită de american.

Celik ridică din sprâncene curios.

– Deci e o epavă de pe timpul lui Suleiman? Vreau să aflu mai multe.

Se auzi o bătaie în ușa biroului, care se deschise după o clipă și în cadrul ei apăru un bărbat în costum închis la culoare. Avea tenul deschis și ochi cenușii, aspri, care văzuseră cu siguranță partea întunecată a vieții.

– Au sosit musafirii dumneavoastră, zise el cu voce răgușită.

– Poftește-i înăuntru, ordonă Celik, apoi revino cu alt ienicer.

Termenul *ienicer* data de multe secole și se referea la gărzile personale și trupele de elită ale sultanilor otomani. Printr-o ciudată schimbare a loialității, ienicerii originali care slujeau în palatele islamice nu erau de obicei musulmani, ci creștini din zona balcanică. Recrutați de mici, erau instruiți și pregătiți ca servitori, gărzi de corp și chiar comandanți în armată în slujba imperiului sultanului.

În mod asemănător, ienicerii lui Celik erau recruți creștini din Serbia și Croația, în mare parte proveniți din trupele militare de comando. În cazul lui Celik însă, erau angajați doar ca gărzi de corp și mercenari.

Ienicerul dispăru o clipă, apoi se întoarse cu un însoțitor, care escortă trei bărbați în cameră. Erau asasinii care îi fugăriseră pe Loren și pe Pitt prin Bosfor. Aceștia intrară vizibil temători, evitând toți contactul vizual direct cu Celik.

– I-ați eliminat pe intruși? întrebă Celik fără să salute.

Cel mai înalt dintre cei trei, cel care purtase ochelarii oglindă, fu singurul care vorbi:

– Se pare că bărbatul numit Pitt și soția lui ne-au simțit prezența și au fugit cu feribotul la Sariyer. I-am găsit după aceea, dar au scăpat.

– Deci ați eșuat, zise Celik, lăsând cuvintele suspendate în aer ca sabia unui călău. Unde sunt acum, Farzad?

Bărbatul clătină din cap.

– Au plecat de la hotel. Nu știm dacă mai sunt în oraș.

– Poliția? întrebă el, întorcându-se spre Maria.

Ea dădu din cap într-o parte și-n alta.

– Nu s-a primit nicio reclamație.

– Omul acesta, Pitt. Trebuie să fie norocos, dacă nu descurcăreț.

Celik merse la birou și luă o monedă de aur din biroul lui Ruppé.

– Se va întoarce, fără îndoială, pe epavă. O epavă *otomană*, adăugă el cu emfază. Se apropie de Farzad și-l privi în ochi. Ai dat greș o dată. Nu voi tolera și a doua greșeală.

Făcu un pas în spate și se adresă celor trei:

– Veți primi toată plata pentru munca voastră. Puteți să vă luați banii la ieșire. Fiecare dintre voi va rămâne ascuns până va fi chemat pentru următorul proiect. E clar?

Cei trei confirmară din cap tăcuți. Unul dintre ieniceri deschise ușa și oamenii dădură să iasă.

– Stați! bubui deodată vocea lui Celik. Atwar, mai am să-ți spun o vorbă. Ceilalți pot să plece.

Cel care purtase cămașa albastră rămase pe loc, în timp ce Farzad și persanul ieșiră din cameră. Primul ienicer rămase și el, închizând ușa și trecând în spatele lui Atwar. Celik se apropie de irakian.

– Atwar, l-ai lăsat pe acest Pitt să te răpună în timpul jafului de la Topkapi. Prin urmare, am pierdut Mantia Sfântă a Profetului, care era ca și a noastră. Iar ieri l-ai lăsat din nou să-ți scape.

– Ne-a luat pe toți prin surprindere, se bâlbâi Atwar, uitându-se rugător la Maria.

Ea nu spuse nimic când Celik deschise un sertar și scoase o coardă de arc de aproape un metru. La fel ca strămoșii săi otomani, era instrumentul lui preferat de execuție.

– Spre deosebire de Farzad, tu m-ai dezamăgit de două ori, zise Celik, dând din cap spre ienicer.

Acesta se apropie și-l cuprinse cu brațele pe Atwar din spate, prinzându-i mâinile pe lângă corp. Irakianul încercă să se zbată, dar ienicerul era prea puternic ca să scape din strânsoare.

– A fost vina ei, strigă el, dând din cap spre Maria. Ne-a ordonat să răpim femeia. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi lăsat-o să plece.

Celik îi ignoră cuvintele, păşind încet mai aproape până ajunse la câțiva centimetri de fața bărbatului care se zbătea.

– Nu mă vei dezamăgi din nou, îi şopti Celik în ureche.

Apoi îi înfăşură coarda în jurul gâtului şi o strânse cu un cilindru de lemn lăcuit.

Bărbatul țipă, dar vocea i se stinse repede când coarda se strânse în jurul gâtului său. Fața căpătă o culoare vineție, iar ochii i se bulbucară când Celik răsuci mecanismul, strângând coarda şi mai tare. O privire perversă de încântare apăru în ochii lui Celik când se uită în cei ai muribundului. Ţinu strâns coarda răsucită mult după ce corpul victimei se moleşi, părând să savureze momentul. În cele din urmă desfăcu ştreangul, luându-l tacticos din jurul gâtului mortului, după care-l puse înapoi în sertar.

– Du cadavrul în larg când se întunecă şi aruncă-l în mare, îi spuse el ienicerului.

Bodyguardul dădu din cap, apoi scoase din cameră corpul ce înțepenea deja.

Crima păru să-l înveselească pe Celik, care se plimba prin cameră cuprins de agitație. Avea din nou în mână moneda de aur, pe care o mângâia ca pe o jucărie pentru copii.

– N-ar fi trebuit niciodată să-i pui pe imbecilii ăştia să ne facă treaba, se răsti el la Maria. Ienicerii mei nu ar fi eşuat în misiunea asta.

– Ne-au fost de mare folos în trecut. Şi-apoi, aşa cum tocmai ai demonstrat, sunt de sacrificiu.

– Nu ne putem permite greşeli pe măsură ce mergem mai departe, o certă el. Miza e prea mare.

– O să conduc personal următoarea misiune. Că tot veni vorba, eşti sigur că vrei să continuăm în Ierusalim? Nu sunt sigură că beneficiile merită riscul.

– Are potențialul de a avea un impact unificator uriaş. Dincolo de asta, dacă sporim un pic spaima sionistă, ne-ar putea asigura încă douăzeci de milioane de euro de la sponsorii noştri arabi.

Celik se opri o clipă şi se uită la sora lui. Îmi dau seama că există şi pericole. Eşti devotată misiunii?

– Desigur, răspunse ea fără să clipească. Omul meu din Hezbollah a aranjat deja totul cu un operator de top care ne va ajuta în misiune pentru un preț corect. Și dacă ar fi să apară vreo problemă, va suporta și culpabilitatea necesară.

– Hezbollah nu s-a opus specificului misiunii?

– Nu le-am dat toate detaliile, răspunse Maria cu un zâmbet şiret.

Celik se apropie de sora lui şi o mângâie uşor pe gât.

– Mereu ai demonstrat că eşti cel mai bun partener pe care şi-l poate dori un om.

– Avem un destin, răspunse ea, reluând cuvintele lui de mai devreme. Când străbunicul nostru a fost exilat de Atatürk în 1922, a fost sfârşitul primului Imperiu Otoman. Bunicul şi tatăl nostru şi-au petrecut viața ca niște proscrişi, nereuşind să îndeplinească visul restaurării. Dar, cu voia lui Allah, un nou imperiu este acum la îndemâna noastră. Nu avem altceva de făcut decât să acționăm, pentru onoarea tatălui nostru și a celor dinaintea lui.

Celik rămase tăcut şi lacrimi îi apărură în ochi, în timp ce strângea în palmă moneda de aur până începu să-i tremure pumnul.

PARTEA A II-A

DECLARAŢIA

HMS Hampshire

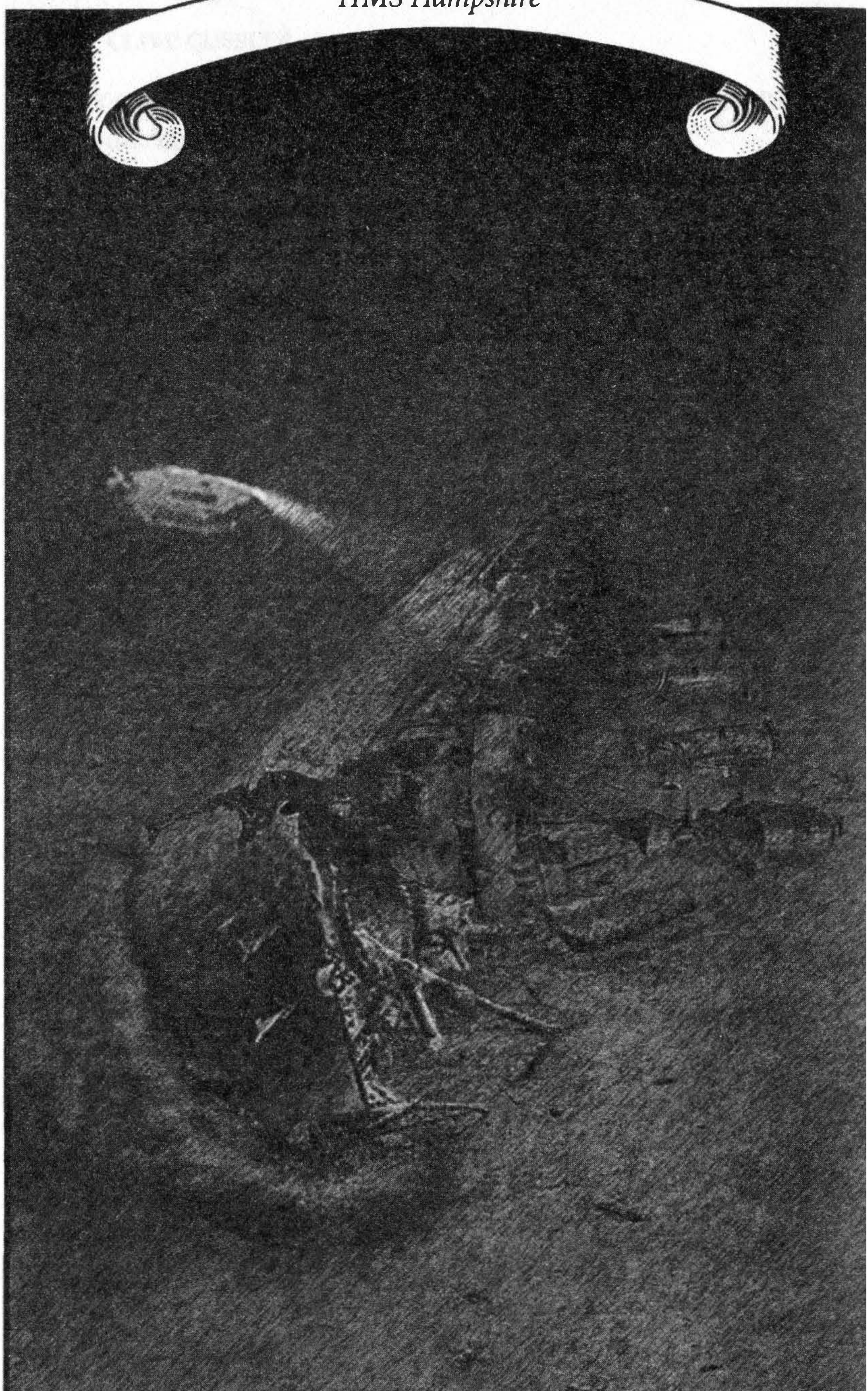

19

Submersibilul galben lămâie alunecă sub apele clipocind ale trapei circulare și dispăru repede din vedere. Pilotul coborî în viteză, nevrând să piardă vremea pe lângă nava-mamă, în timp ce curenții puternici egalau puterea unui vânt cu forță 7[1].

Apele înghețate din jurul Insulelor Orkney, în nord-estul teritoriului Scoției, erau rareori blânde. Fronturile de furtună din nordul Atlanticului loveau de obicei insulele stâncoase cu valuri înalte, în timp ce vânturile puternice suflau fără încetare. Dar, la treizeci de metri sub apele agitate, cei trei pasageri ai submersibilului pierdură repede din vedere vremea violentă de la suprafață.

– Îmi era puțin frică de coborâre, dar e mult mai liniştit aici decât pe nava care se leagănă, spuse Julie Goodyear de pe locul din spate.

Istoric cercetător la Universitatea Cambridge, aflată la prima ei scufundare, se lupta cu efectele negative ale răului de mare de când urcase la bordul vasului de cercetare al NUMA, *Odin*, în Scapa Flow, cu trei zile mai înainte.

– Domnișoară Goodyear, îți garantez că o să-ți placă atât de mult coborârea, încât nu o să mai vrei să te întorci în bazinul acela agitat, răspunse pilotul cu accent texan.

---

[1] 7 pe scara Beaufort – scară empirică pentru descrierea vitezei vântului, 7 fiind simbolul pentru vânt puternic (n.tr.)

Cu ochii oțeliți și mustața în formă de potcoavă, Jack Dahlgren apăsa comenzile de scufundare cu măiestria unui chirurg, ușurând coborârea.

– Cred că ai dreptate. Asta dacă nu-mi vinde de hac claustrofobia, răspunse Julie. Nu știu cum faceți față înghesuielii de aici în mod regulat.

Deși Julie era o femeie înaltă, tot avea cu câțiva centimetri mai puțin decât Dahlgren și femeia care stătea pe locul copilotului. Summer Pitt se întoarse și-i zâmbi încurajator.

– Dacă îți fixezi privirea pe lumea de acolo, spuse ea, arătând spre hubloul din față al submersibilului, tinzi să uiți cât de înghesuit e spațiul din interior.

Cu părul lung și roșcat și ochii gri luminoși, Summer avea un aspect impresionant chiar și în costumul de scafandru murdar de vaselină. Având 1,82 m desculță, fiica directorului NUMA și sora geamănă a lui Dirk era obișnuită cu spațiile mici. Angajată pe post de oceanograf pentru agenția maritimă, își petrecuse multe ore studiind fundul mării din spațiul restrâns al micilor submersibile.

– Ce-ar fi să facem puțină lumină? spuse Dahlgren, întinzând mâna și apăsând cu degetul două comenzi aflate deasupra capului.

Deodată se aprinseră două proiectoare exterioare, luminând verdele-închis al mării din jurul lor.

– E mai bine, spuse Julie, privind la zece-doisprezece metri în adâncimi. Nu știam că aș putea să văd atât de departe.

– Apa e surprinzător de limpede, observă Summer. Avem vizibilitate mult mai bună decât în Norvegia.

Summer și echipajul de pe *Odin* se întorceau dintr-un proiect de trei săptămâni pe coasta norvegiană, unde monitorizaseră schimbările de temperatură din mare și impactul acesteia asupra vieții subacvatice.

– Suntem la adâncime de o sută cincizeci de metri, anunță Dahlgren. Ar trebui să ne apropiem de fund.

Ajustă recipientele cu balast ale submersibilului în poziție de flotabilitate neutră tocmai când fundul cafeniu al mării apăru în adâncul de sub ei. Pornind motorul electric al vasului, îi acționă propulsia corectând ușor direcția în timp ce urmărea un girocompas.

– Suntem aproape de cota maximă a apei și curentul încă se mișcă cu viteză de aproape două noduri, zise el, simțind presiunea asupra carcasei exterioare a submersibilului.

– Nu e un loc distractiv de făcut scufundări libere, răspunse Summer.

Alunecară pe o distanță scurtă înainte ca un obiect mare și cilindric să apară în dreptul hubloului.

– Marchează un coș! spuse Dahlgren în timp ce pluteau deasupra tubului uriaș.

– Ce mare e! spuse Julie încântată. Sunt obișnuită să văd coșurile în proporție cu nava, în fotografii alb-negru neclare.

– Se pare că s-a lovit destul de tare, observă Summer, remarcând că un capăt al coșului subțire și ruginit era răsucit și aplatizat.

– Declarațiile martorilor oculari susțin că *Hampshire* s-a îndreptat cu prova în jos și s-a răsturnat când s-a scufundat, spuse Julie. Coșurile s-ar fi desprins în clipa aceea, dacă nu mai înainte.

Summer întinse mâna spre consolă și porni două camere de vedere de rezoluție înaltă.

– Camerele filmează. Jack, se pare că se vede în stânga începutul zonei pline de resturi.

La mică distanță de coș, o sumedenie de obiecte întunecate și împrăștiate ieșeau din nisip. În mare parte, erau doar resturile greu de distins, corodate demult, care se desprinseseră din navă atunci când aceasta se înclinase și se scufundase pe fundul mării.

Summer observă învelișul de alamă al unui cartuș și o farfurie de ceramică amestecate printre bucățile și frânturile neidentificabile, pe măsură ce numărul obiectelor devenea tot mai mare. Pe

urmă, apăru în apă o siluetă înaltă şi neagră, chiar în faţa lor. Apropiindu-se, văzură că era forma inconfundabilă a unei epave uriaşe.

Perioada de aproape o sută de ani petrecută sub apă îşi lăsase amprenta asupra crucişătorului britanic din Primul Război Mondial. Vasul părea o masă încâlcită de oţel ruginit, stând drept pe fundul mării şi înclinat puternic spre babord. Anumite porţiuni ale navei erau aproape îngropate în nisip din pricina efectului de eroziune al curentului. Summer văzu că suprastructura se prăbuşise de mult, iar punţile din lemn de tec fuseseră erodate cu decenii în urmă. Chiar şi unele secţiuni din bordajul exterior se surpaseră. Marele crucişător şi supravieţuitor al Bătăliei Iutlandei era, din păcate, doar o umbră a ceea ce fusese.

Dahlgren ghidă submersibilul către prora navei *Hampshire*, plutind deasupra ca un elicopter. Pilotă apoi de-a lungul întregii lungimi a vasului până ajunse la pupa care era parţial ascunsă în nisip, căci vasul se înfipsese cu prova pe fundul mării. Întoarse şi îndreptă submersibilul de câteva ori dintr-un capăt în altul, în timp ce camera video înregistra imagini digitale, iar o cameră fixă secundară capta imagini care aveau să fie apoi puse cap la cap pentru a crea imaginea de mozaic a întregii epave.

Când se întoarseră spre pupă, Summer arătă o gaură făcută în zigzaguri în tabla de punte, în partea din stânga a calei. Alături de gaură se vedea o movilă ordonată de resturi la câţiva metri înălţime.

– Ce gaură ciudată! remarcă ea. Nu pare să fi avut ceva de-a face cu scufundarea navei.

– Movila de resturi de alături îmi spune că au fost la bord nişte persoane care au încercat să salveze vasul, zise Dahlgren. A intrat careva înăuntru înainte ca guvernul să protejeze zona naufragiului?

– Da, epava a fost descoperită de Sir Basil Zaharoff în anii 1930 şi o parte dintre bunuri au fost recuperate, zise Julie. Căutau nişte aur despre care se zvonea că ar fi fost la bord. Din cauza curenţilor

înşelători, se pare că nu au recuperat mare lucru de pe navă. Nimeni nu crede că ar fi găsit prea mult aur, dacă au găsit ceva.

Dahlgren pluti pe deasupra suprafeței curbate a carenei din pupa până descoperi o pereche de arbori port-elice care se înălțau de jos.

– În orice caz, cineva i-a luat elicele mari de bronz, observă Dahlgren.

– Guvernul britanic nu a asigurat perimetrul naufragiului până în 1973. Nimeni nu a avut voie legal să se scufunde aici de atunci. Mi-a luat trei ani să obțin aprobarea de a porni o anchetă fotografică şi asta s-a întâmplat numai pentru că unchiul meu e parlamentar.

– Nu strică niciodată să ai rude în funcții înalte, remarcă Dahlgren, făcându-i cu ochiul lui Summer.

– Mă bucur că agenția voastră ne-a ajutat cu resurse, spuse Julie. Nu sunt sigură că aş fi obținut bursa necesară ca să angajez un submersibil comercial şi un echipaj.

– Ne-au ajutat şi câțiva microbiologi de la Cambridge din proiectul nostru în Norvegia, răspunse Dahlgren. Au adus şi nişte Old Speckled Hen cu ei. Oameni foarte de treabă, aşa că ne-am bucurat să întoarcem gestul.

– Old Speckled Hen? întrebă Julie.

– O bere englezească, spuse Summer, dând uşor ochii peste cap. Ideea este că, odată ce Jack a auzit că e vorba de o epavă, nu aveam cum să nu ne oferim ajutorul.

Dahlgren zâmbi uşor în timp ce ridica submersibilul la câțiva metri deasupra crucişătorului.

– Hai să vedem dacă găsim locul unde s-au lovit de mina aceea! spuse el în cele din urmă.

– Ce a scufundat nava *Hampshire*, o mină sau o torpilă? întrebă Summer.

– Majoritatea istoricilor cred că a fost o mină. Era o furtună puternică în noaptea în care s-a scufundat. *Hampshire* a încercat

să navigheze împreună cu mai multe distrugătoare ca escortă, dar acestea nu au ținut pasul pe marea agitată, iar crucișătorul a continuat fără ele. S-a produs o explozie aproape de pră, ceea ce ar sugera coliziunea cu o mină. Submarinul german U-75 era în zonă și a anunțat că ar fi eliberat câteva mine ceva mai sus pe coastă.

– Pare să fi fost o tragedie cumplită, remarcă Summer.

– Nava s-a scufundat în mai puțin de zece minute. N-au fost coborâte decât câteva bărci de salvare care s-au zdrobit de navă sau le-au răsturnat apele agitate. Oamenii care au reușit să rămână la suprafață s-au trezit în apa înghețată. Majoritatea echipajului a murit de frig cu mult înainte de a ajunge la mal. Dintre cei șase sute cincizeci și cinci de membri ai echipajului aflați la bord, doar doisprezece au supraviețuit.

– Lordul Kitchener nu s-a numărat printre ei, zise Summer încetișor. I-au găsit cadavrul?

– Nu, răspunse Julie. Celebrul feldmareșal nu a urcat în bărcile de salvare, s-a scufundat odată cu nava.

O tăcere contemplativă se așternu în submersibil, în timp ce ocupanții cugetau la mormântul scufundat în război vizibil la picioarele lor. Dahlgren întoarse de-a lungul carenei din stânga, aproape de puntea principală, care se prăbușise în câteva locuri cu câțiva metri. Pe măsură ce se apropiau de pupa, Dahlgren observă niște adâncituri de-a lungul bordajului exterior. Apoi luminile subacvatice descoperiră o cavernă adâncă lângă linia de plutire care avea un diametru de aproape șase metri.

– Nici nu-i de mirare că s-a scufundat atât de repede, remarcă Dahlgren. Ai putea să treci cu o camionetă prin gaura aia.

Răsuci submersibilul până când luminile erau îndreptate spre interiorul găurii făcute de explozie, dezvăluind o masă contorsionată de carnagiu metalic ce cuprindea două punți. Un eglefin mare ieși prin gaură, uitându-se curios la luminile strălucitoare, după care dispăru în întuneric.

– Camerele încă filmează? întrebă Julie. O să fie niște filmări minunate pentru cercetare.

– Da, încă filmăm, răspunse Summer. Jack, poți să ne duci puțin mai aproape de locul impactului? întrebă ea, uitându-se atentă prin hublou.

Dahlgren apăsă comenzile de propulsie până când ajunseră să plutească la aproape un metru de porțiunea găurită a carenei.

– Ți-a atras atenția ceva anume? întrebă Julie.

– Da. Uită-te la marginea lăsată de explozie!

Julie privi cu atenție marginea de oțel zimțat și ruginit fără să înțeleagă ceva. Pe locul pilotului, ochii lui Dahlgren se măriră deodată.

– Fir-ar! Buza bucății de oțel distrus pare să fie întoarsă spre exterior, spuse el.

– Pare a fi valabil pentru întreg perimetrul, zise Summer.

Julie se uita nedumerită de la Dahlgren la Summer.

– Ce vreți să spuneți? întrebă ea în cele din urmă.

– Cred că vrea să spună că nemții au fost acuzați pe nedrept, răspunse Dahlgren.

– Cum așa?

– Pentru că, zise Summer arătând către gaură, explozia care a scufundat nava *Hampshire* pare să se fi produs în interiorul vasului.

***

O oră și jumătate mai târziu, cei trei stăteau în careul de pe nava *Odin*, urmărind imaginile cu *Hampshire* pe un monitor cu ecran mare și plat. Dahlgren derulă primele filmări cu epava, apoi încetini viteza când camera se apropie de gaura de la babord. Julie și Summer stăteau la rândul lor cu nasurile lipite de ecran, studiind cu grijă imaginile.

– Pune pauză aici! ordonă Summer.

Dahlgren opri filmarea la o imagine în prim-plan a bordajului distrus.

– În imaginea asta se vede foarte bine, spuse Summer, arătând la marginile zigzagate ale oțelului care se întindeau ca niște petale de flori. Forța impactului care a provocat așa ceva a venit cu siguranță din interiorul navei.

– Ar fi putut s-o facă echipa de salvare a lui Zaharoff? întrebă Julie.

– Puțin probabil, răspunse Dahlgren. Cu toate că e posibil să fi folosit explozibil pe ici, pe colo, probabil că au tăiat materialul ca să intre în spațiile interioare pe care le căutau. Nu ar fi avut de ce să facă un punct de intrare atât de mare, mai ales atât de aproape de puntea principală. Apăsă pe play în timp ce vorbea. Am văzut urme de explozie internă în jurul deschizăturii, or, asta nu s-ar fi întâmplat dacă Zaharoff ar fi încercat pur și simplu să mărească o gaură deja existentă.

– Dar dacă o explozie a muniției din interior a fost declanșată de o mină sau un atac cu torpilă? întrebă Summer.

– Nu e suficient de mare, răspunse Dahlgren. Din ce am văzut înăuntru, avaria internă e serioasă, dar toată e concentrată în apropierea carenei. Dacă muniția navei ar fi explodat, ar fi distrus multe secțiuni importante.

– Înseamnă că a fost o explozie internă, zise Julie. Poate că există ceva adevăr în zvonurile mai vechi.

– Despre ce zvonuri e vorba? întrebă Summer.

– Moartea Lordului Kitchener în 1916 a fost un eveniment important. Fusese eroul de la Khartoum în Sudan cu douăzeci de ani mai devreme și era considerat principalul arhitect al înfrângerii Germaniei în Primul Război Mondial. Desigur, poate că e cunoscut cel mai bine pentru legendarul lui afiș de recrutare, în care apărea arătând cu degetul și îndemnându-i pe oameni să se înroleze în armată. Cum cadavrul lui nu a fost recuperat niciodată,

au început să apară teorii nebunești ale conspirației care sugerau că ar fi supraviețuit naufragiului sau că pe navă se afla o dublură în locul lui. Alții susțin că IRA pusese o bombă la bord după ce trecuse de inspecție în Belfast, cu câteva luni mai înainte.

– Cred că asta reprezintă o nouă schimbare în biografia ta, remarcă Summer.

– De asta voiai să cercetezi nava *Hampshire*, pentru Kitchener? întrebă Dahlgren.

Julie dădu aprobator din cap.

– De fapt, decanul mi-a sugerat să cercetez starea în care se află *Hampshire*, dar adevărata motivație a fost, cu siguranță, biografia pe care o scriu despre feldmareșal. Trebuie să mă întorc la fosta proprietate a lui Kitchener, lângă Canterbury, și să mai arunc o privire în arhive.

– Canterbury? întrebă Summer. Nu e prea departe de Londra, nu-i așa?

– Nu, mai puțin de o sută șaizeci de kilometri.

– Londra e următoarea mea oprire după ce ne întoarcem la Yarmouth.

– Yarmouth e următoarea destinație după ce te lăsăm la Kirkwall, îi explică Dahlgren lui Julie. Refacem proviziile, apoi unii merg în Groenlanda pentru alt proiect, adăugă el, uitându-se cu invidie la Summer.

– Săptămâna viitoare zbor la Istanbul ca să lucrez cu fratele meu într-un proiect pe Marea Mediterană.

– Sună însorit și cald, zise Julie.

– Mie-mi spui! mormăi Dahlgren.

– Poate te ajut cu cercetarea timp de câteva zile, înainte să plec din Londra, se oferi Summer.

– Chiar ai vrea? întrebă Julie, surprinsă de ofertă. Scufundarea în niște cărți vechi și prăfuite nu e la fel ca scufundarea într-o epavă.

– Nu mă deranjează. Sunt curioasă să aflu şi eu ce s-a întâmplat cu *Hampshire*. La naiba, măcar atât pot să fac, dacă tot te-am ajutat să deschizi subiectul ăsta complicat.

– Mulţumesc, Summer. Ar fi minunat.

– Nicio problemă, răspunse ea zâmbind. La urma urmei, cui nu-i plac un misterele?

20

Magazinul „SOLOMON BRANDY – ANTICHITĂȚI“ se afla pe o stradă lăturalnică, liniștită, în Vechiul Oraș al Ierusalimului, nu departe de Biserica Sfântului Mormânt. Asemenea celorlalți șaptezeci și patru de dealeri din țară, Brandy avea permisiunea statului Israel să vândă și să facă schimb de antichități, cu condiția ca artefactele respective să nu fie bunuri furate.

Prevederea legală constituia un impediment minor pentru majoritatea dealerilor, care pur și simplu refoloseau numerele legitime de identificare ca să vândă obiectele dubioase care intrau pe ușa din spate. În mod surprinzător, legile israeliene cu privire la antichități creau o cerere uriașă de relicve din Țara Sfântă, ca și de falsuri, permițând comerțul legal cu artefacte, o practică interzisă de majoritatea țărilor. Antichitățile erau deseori introduse clandestin în Israel din țările învecinate, unde puteau fi legalizate și vândute altor dealeri și colecționari din lume.

Sophie Elkin intră în magazinul bine luminat al lui Brandy, tresărind la auzul unei sonerii puternice care pornea la deschiderea ușii. În spațiul mic din interior nu se afla niciun om; în schimb, locul era plin de artefacte care dădeau pe afară din carcasele de sticlă ce îmbrăcau cei patru pereți. Se apropie de o vitrină din mijloc, cu oale de lut ce purtau eticheta „Ierihon“. Ochiul de expert al lui Sophie văzu că erau falsuri ce urmau să devină moșteniri de

familie valoroase pentru turiştii naivi care făceau o dată în viaţă o excursie în Ţara Sfântă.

Un bărbat bondoc cu ochi încercănaţi apăru din camera aflată în spate, purtând un şorţ prăfuit peste hainele mototolite. Puse pe tejghea o figurină de lut, apoi o privi neliniştit pe Sophie.

– Domnişoara Elkin, ce surpriză! zise el pe un ton monoton care sugera că prezenţa ei nu era tocmai bine venită.

– Bună, Sol! răspunse Sophie. Niciun turist încă?

– Încă e devreme. Dimineaţa vizitează oraşul, după-amiaza fac cumpărături.

– Trebuie să vorbim.

– Licenţa mea e valabilă. Am trimis actele la timp, protestă el.

Sophie scutură din cap.

– Ce poţi să-mi spui despre furtul şi împuşcăturile din Cezareea?

Brandy se relaxă vizibil, apoi clătină din cap.

– Ce tragedie cumplită! A fost ucis un om de-al dumitale?

– Thomas Raban.

– Da, îmi amintesc de el. Vorbea mult şi tare. Din câte ţin minte, m-a ameninţat odată că o să-mi înfăşoare o lopată în jurul gâtului, zise el, zâmbind afectat.

Sophie îl prinsese pe Brandy cu doi ani în urmă într-o operaţiune sub acoperire, în timp ce primea o cantitate mare de artefacte furate din Masada. Renunţase la acuzaţii când acesta acceptase să coopereze în secret cu procurorii în cazul adevăraţilor hoţi de artefacte. Însă agenta de antichităţi folosea deseori vechiul caz ca să facă presiuni asupra lui pentru informaţii în legătură cu alte anchete de pe teren. Brandy evita de obicei majoritatea întrebărilor ei, dar de câte ori interacţionase cu el nu o minţise niciodată în faţă.

– Îl vreau pe cel care l-a ucis, spuse Sophie.

Brandy ridică din umeri.

– Mă tem că nu te pot ajuta.

– Tu auzi de asemenea lucruri, Solomon. Au fost contrabandiştii?

Brandy privi neliniştit spre fereastră, căutând cu ochii eventual străini prin preajmă.

– Contrabandiştii sunt o organizaţie periculoasă. Teroriști care operează pe teritoriul țării noastre. Nu vrei să te apropii prea mult de ei, domnişoară Elkin!

– Ei sunt vinovați?

Brandy o privi în ochi.

– Există unele bănuieli, spuse el cu voce joasă. Dar nu pot spune cu siguranță mai multe decât poți spune dumneata.

– Nu cunosc alții care fură artefacte sub amenințarea armei şi care nu se tem să apese pe trăgaci.

– Nici eu, recunoscu Brandy. Cel puțin, nu în țara noastră.

– Spune-mi, Solomon, cine ar fi angajat asemenea echipă?

– În mod sigur nu un dealer, izbucni el indignat. Nu e nevoie să-ți spun cum merg treburile pe piața neagră. Cea mai mare parte a excavărilor ilegale le fac arabii săraci lipiți, care sunt plătiți cu sume derizorii pentru descoperirile făcute. Artefactele sunt transmise apoi printr-o serie de intermediari – uneori sunt dealeri, alteori nu – până când ajung la un colecționar public sau privat. Dar pot să-ți spun că niciun dealer din Israel nu-şi va periclita viața cumpărând artefacte murdare de sânge. Pur şi simplu sunt prea multe în joc.

Deşi Sophie nu se îndoia că artefactele din magazinul lui Brandy erau obținute din excavări ilegale, ştia că avea dreptate. Calitatea inventarelor celor mai buni dealeri era bazată pe afaceri secrete, dubioase, care presupuneau încredere din ambele părți. Era prea mare riscul de a se descoperi comerțul făcut cu persoane nepotrivite. Crimele comise pentru artefacte păreau dincolo de arealul dealerilor pe care-i cunoştea Sophie.

– Cred că niciun dealer *inteligent* nu s-ar înhăita în mod conştient cu asemenea măcelari, zise ea. Ai auzit de vreo încercare de a vinde suluri romane de papirus din secolul al IV-lea?

– Deci asta au furat din Cezareea, răspunse el, dând din cap a înțelegere. Nu, nu am auzit că ar încerca să vândă cineva asemenea lucruri.

– Dacă bunurile nu sunt pe piață înseamnă că trebuie să fi fost furate pentru un colecționar privat.

– Eu așa aș zice, încuviință Brandy.

Sophie se apropie de tejghea și luă în mână figurina de lut. Avea forma nedefinită a unui taur cu jug aurit. Îi studie cu atenție forma și modelul.

– Din era Primului Templu? întrebă ea.

– Ai ochiul format, răspunse el.

– Pentru cine e?

Brandy se bâlbâi puțin:

– Un bancher din Haifa. E specialist în vasele vechi de lut din Israel. De fapt, are o colecție mică, dar impresionantă.

– Deține și suluri de papirus?

– Nu, nu asta îl interesează. Pentru el e mai mult un hobby, nu e un fanatic înrăit. Puținii colecționari pe care îi cunosc se concentrează pe anumite texte sau conținuturi. Niciunul nu e ceea ce ai numi un risipitor.

– Atunci, spune-mi, Sol, pe cine ar pasiona aceste suluri și cine ar avea și mijloacele prin care să ajungă la asemenea extreme?

Brandy se uită gânditor în tavan.

– Cine poate spune? Cunosc colecționari bogați în Europa și Statele Unite care sunt dispuși să facă aproape orice ca să obțină un anumit artefact. Însă există, în mod sigur, zeci de colecționari din aceeași ligă de care nu am auzit niciodată.

– Despre sulurile din Cezareea nu se știa decât de o zi, spuse Sophie. Mi se pare puțin probabil ca un colecționar din Occident să reacționeze atât de repede. Nu, Solomon, cred că totul a fost pus la cale de o sursă din zonă. Se potrivește numele vreunui localnic cu profilul acesta?

Brandy ridică din umeri și clătină din cap. Sophie nu se aștepta la mai mult de atât. Știa că sursa de venit a dealerilor ca Brandy erau colecționarii avuți. Probabil habar nu avea cine se afla în spatele atacului din Cezareea, dar cu siguranță nu intenționa să stârnească bănuieli în privința vreunuia dintre clienții săi importanți.

– Dacă auzi ceva, orice ar fi, să mă anunți, spuse ea. Dădu să plece, apoi se întoarse și îi aruncă o privire mustrătoare. Când îi găsesc pe criminalii aceștia – și o să-i găsesc –, nu-i voi trata cu indulgență nici pe complici, fie că au făcut ceva concret, fie că au știut despre ce e vorba, spuse ea.

– Ai cuvântul meu de onoare, domnișoară Elkin, răspunse Brandy impasibil.

Se auzi soneria, apoi se deschise ușa de la intrare și în magazin intră un bărbat zvelt cu statură dreaptă și rigidă. Avea fața pătrată, părul nisipiu și pieptănat spre spate și ochii albaștri rătăcitori care sclipiră la vederea lui Sophie. Îmbrăcat în pantaloni kaki ponosiți și cu pălărie de Panama pe cap, avea o alură fermecătoare, cu un vag aer de șarlatan.

– Măi, să fie, e chiar încântătoarea Sophie Elkin! zise el cu accent britanic din clasa superioară. Autoritatea pentru Antichități e aici ca să-și extindă colecția de artefacte biblice dincolo de cele achiziționate prin confiscare?

– Bună, Ridley! răspunse ea cu răceală. Și nu, Autoritatea pentru Antichități nu are legături cu colecționarea de artefacte. Preferăm ca acestea să rămână acolo unde sunt, într-un context cultural adecvat.

Sophie se apropie încet de vitrina cu oale din Ierihon.

– Am venit doar ca să admir ultimele falsuri din magazinul domnului Brandy. Un lucru despre care tu ar trebui să știi câte ceva.

Era o remarcă usturătoare la adresa lui Ridley Bannister. Arheolog cu educație clasică primită la Oxford, devenise o autoritate bine-cunoscută în materie de istorie biblică, atât în scris, cât și la televizor. Deși mulți dintre colegii săi arheologi îl considerau

mai degrabă un măscărici decât un academician, nimeni nu putea nega faptul că avea o înțelegere deosebită pentru istoria regiunii. În plus, părea mereu să se bucure de noroc. Colegii lui se minunau de abilitatea neobișnuită de a face descoperiri interesante chiar și în cele mai obscure situri, găsind morminte regale, importante sculpturi în piatră și bijuterii uimitoare în locuri trecute cu vederea. Pricepându-se la fel de bine la promovare, exploata contractele pentru cărți și filme pe baza descoperirilor făcute ca să obțină o avere frumușică.

Însă norocul îl cam părăsise când un lacheu îi adusese o mică tăbliță de piatră cu o inscripție în aramaică datând din anul 1000 î.H. Bannister o autentificase ca fiind o posibilă piatră de colț din Templul lui Solomon, fără să bănuiască faptul că era un fals menit să-i asigure săpătorului un bonus consistent. Cu toate astea, Bannister își asumase eșecul, zdrobit de rușine, alimentat cu bucurie de colegii săi. Cu reputația pătată, ieșise repede din lumina reflectoarelor și se trezise făcând puține excavări și chiar excursii cu ghid în Țara Sfântă.

– Sophie, știi la fel de bine ca mine că Solomon e cel mai reputat dealer de antichități din tot Israelul, zise el, schimbând cursul conversației.

Sophie își dădu ochii peste cap.

– Oricum ar fi, probabil nu e o manevră inteligentă pentru un arheolog renumit să piardă vremea în prăvălia unui dealer, spuse ea, după care se îndreptă spre ușă.

– Așijderea, domnișoară Elkin. Mă bucur că te-am revăzut. Mi-ar plăcea să bem ceva împreună într-o zi.

Sophie îi oferi un zâmbet glacial, apoi se întoarse și ieși din magazin. Bannister o urmări prin fereastră în timp ce se îndepărta pe stradă.

– Frumoasă fetișcană, murmură el. Întotdeauna mi-am dorit să cultiv relația asta.

– Femeia asta? zise Brandy, clătinând din cap. Mai curând te-ar arunca după gratii.

– S-ar putea să merite experiența, încuviință Bannister râzând. De ce-a venit aici?

– Investighează jaful și împușcăturile din Cezareea.

– Urâtă întâmplare, într-adevăr. Se uită cu atenție la Brandy. N-ai avut nicio legătură cu asta, nu-i așa?

– Sigur că nu, răspunse el, supărat că Bannister insinua că ar fi fost implicat.

– Știi ce anume s-a furat?

– Elkin spunea ceva despre niște suluri romane de papirus din secolul al IV-lea.

Descrierea îi trezi atenția lui Bannister, dar se strădui să păstreze o atitudine dezinteresată.

– Ai idee ce conținut aveau?

Brandy clătină din cap.

– Nu. Nu cred că ar putea conține ceva uimitor din perioada aceea.

– Probabil, ai dreptate. Mă întreb cine a finanțat jaful?

– Acum începi să vorbești ca domnișoara Elkin, zise Brandy. Chiar n-am auzit nimic despre asta. Poate ar trebui să-l întrebi pe Grasul.

– Ah, da! Tocmai motivul pentru care sunt aici. Ai primit amuletele de la asociatul meu, Josh?

– Da, cu mesajul că trebuie să le păstrez până stăm de vorbă. Brandy merse în camera din spate, apoi se întoarse cu o cutiuță. O deschise și scoase două pandantive verzi de piatră, fiecare având sculptat un berbec.

– O pereche frumoasă de amulete din perioada cananeeană, zise Brandy. Le-ai adus din Tel Arad?

– Da. Un fost student al meu face săpături pentru o universitate americană.

– Băiatul acela ar putea da de necaz pentru furtul antichităților dintr-un sit.

– E conștient de asta, dar e un caz excepțional. De fapt, băiatul e cât se poate de cinstit. A săpat fără să-și dea seama într-un loc de înmormântare și a descoperit niște artefacte de bună calitate. Au dezgropat patru amulete identice. Una a ajuns la universitate, alta a fost donată Muzeului Israel. Josh mi le-a trimis pe celelalte două drept cadou pentru că l-am ajutat de-a lungul anilor în carieră.

Brandy ridică din sprâncene și întrebă:

– Vrei să le vând?

Bannister zâmbi.

– Nu, prietene. Deși îmi dau seama că ar fi un câștig frumușel, nu am nevoie de bani. Păstrează una pentru tine și fă ce vrei cu ea.

Ochii lui Brandy se aprinseră.

– E un dar foarte generos.

– Mi-ai fost un prieten de nădejde de-a lungul anilor și s-ar putea să am nevoie de ajutorul tău în viitor. Ia-o cu binecuvântarea mea.

– Shalom, prietene! răspunse Brandy, strângând mâna lui Bannister. Pot să întreb ce ai de gând să faci cu cealaltă amuletă?

Bannister o luă în mână și o privi o secundă, apoi o puse în buzunar și se îndreptă spre ușă.

– I-o duc Grasului, zise el.

– Înțeleaptă idee, răspunse Brandy. O să-ți dea bani buni pe ea.

Bannister îi făcu din mână la plecare și ieși în stradă zâmbind în sinea lui. Conta pe faptul că Grasul avea să-i plătească pentru amuletă, dar într-un fel mult mai prețios decât banii.

21

Julie Goodyear trecu pe lângă o pereche monstruoasă de tunuri navale de treizeci și opt de centimetri, retrase de mult și îndreptate către Tamisa, apoi urcă treptele către intrarea Muzeului Imperial al Războiului. Instituția națională venerată din cartierul londonez Southwark avea sediul într-un edificiu de cărămidă din secolul al XIX-lea, construit inițial ca spital de boli mintale. Cunoscut pentru colecția mare de fotografii, opere de artă și artefacte militare din cele două Războaie Mondiale, muzeul conținea și o arhivă consistentă de documente de război și scrisori private.

Julie se înregistră la biroul de informații din atriumul principal, de unde fu escortată două etaje mai sus cu un lift de mărimea unei cabine telefonice, apoi urcă încă o scară până să ajungă la destinație. Sala de lectură a muzeului era o bibliotecă circulară impresionantă, construită în domul central înalt al clădirii.

O femeie elegantă, îmbrăcată cu o rochie cafenie, o recunoscu și-i zâmbi, în timp ce se apropia de biroul de informații.

– Bună dimineața, domnișoară Goodyear! Ați revenit să-l vizitați pe Lordul Kitchener? întrebă ea.

– Bună ziua, Beatrice! Da, mă tem că eternele mistere ale feldmareșalului m-au readus aici. Am sunat acum câteva zile și am cerut să văd niște materiale anume.

– Stați să văd dacă au fost aduse! răspunse Beatrice, retrăgându-se în spațiul privat de depozitare al arhivei. Se întoarse după

un minut cu un teanc gros de dosare sub braț: Am Carte Albă de la Amiralitate în legătură cu scufundarea navei HMS *Hampshire* și corespondența oficială de război a Primului Conte Kitchener din anul 1916, spuse bibliotecara în timp ce-i dădea lui Julie să semneze documentele. Cererea dumneavoastră pare să fie completă.

– Mersi, Beatrice! Nu ar trebui să dureze prea mult.

Julie duse documentele pe o masă într-un colț mai retras și începu să citească raportul Amiralității despre *Hampshire*. Nu existau prea multe informații. Văzuse acuzații anterioare aduse Marinei Regale de către locuitorii din Insulele Orkney care susțineau că marina întârziase să trimită ajutoare navei avariate după ce fusese anunțată de pierderea ei. Raportul oficial mușamaliza greșelile făcute și infirma zvonurile care sugerau că nava s-ar fi scufundat din alte motive, și nu din pricina unei mine.

Corespondența lui Kitchener se dovedi doar puțin mai edificatoare. Îi mai citise și înainte corespondența de război și i se păruse în mare parte banală. În 1916, Kitchener avea funcția de ministru de Război și majoritatea documentelor oficiale reflectau preocuparea față de efectivele militare și necesitatea de recrutare în Armata Britanică. O scrisoare obișnuită conținea lamentările lui față de prim-ministru cu privire la retragerea oamenilor din armată pentru a-i pune să muncească în fabricile de muniție de pe frontul intern.

Julie frunzări repede paginile până începu să se apropie de data de 5 iunie, ziua în care Kitchener murise la bordul navei *Hampshire*. Descoperirea că vaporul se scufundase din cauza unei explozii interne o forța să ia în considerare posibilitatea că, de fapt, cineva ar fi vrut să-l omoare. Această idee o duse cu gândul la o scrisoare veche, pe care o văzuse cu câteva luni în urmă. Căutând în spatele dosarului, degetele i se opriră deodată pe documentul cu pricina.

Spre deosebire de corespondența de război îngălbenită, această scrisoare era încă de un alb strălucitor, bătută la mașină pe hârtie

groasă din bumbac. În partea de sus a paginii scria „Palatul Lambeth“. Julie citi scrisoarea pe îndelete.

Domnule,

În numele Domnului şi al Ţării, vă implor pentru ultima dată să predaţi documentul. Însăşi sanctitatea Bisericii noastre depinde de acest lucru. Deşi dumneavoastră purtaţi un război temporar cu duşmanii Angliei, noi purtăm o cruciadă veşnică pentru salvarea întregii omeniri. Duşmanii noştri sunt malefici şi vicleni. Dacă le-ar cădea Declaraţia în mâini, ar fi un dezastru pentru credinţa noastră. Declar cu tărie că nu există altă soluţie decât să vă supuneţi dorinţelor Bisericii. Aştept acceptul dumneavoastră.

Randall Davidson

Julie îl recunoscu pe autor drept Arhiepiscopul de Canterbury. Pe margini, observă o notiţă scrisă de mână: „Niciodată!“ Julie remarcă faptul că scrisul îi aparţinea lui Kitchener.

Scrisoarea i se părea surprinzătoare în mai multe privinţe. Kitchener, după cum ştia ea, era un om credincios, care mergea la biserică frecvent. Cercetările ei nu dezvăluiseră niciodată vreun conflict cu Biserica Anglicană, darămite cu însuşi conducătorul Bisericii, Arhiepiscopul de Canterbury. Mai era şi menţionarea acelui document sau Declaraţie. Despre ce putea fi vorba?

Deşi scrisoarea nu părea să aibă vreo legătură cu *Hampshire*, era suficient de contrariantă ca să-i stârnească interesul. Făcu o copie după scrisoare, apoi frunzări restul dosarului. Spre sfârşitul acestuia găsi mai multe documente legate de excursia lui Kitchener în Rusia, inclusiv o invitaţie oficială din partea Consulatului Rus şi un itinerariu pe timpul şederii în Petrograd. Făcu şi după acestea copii, apoi îi returnă dosarul lui Beatrice.

– Aţi găsit ce vă interesa? întrebă bibliotecara.

– Nu, doar câte un detaliu ciudat pe ici, pe colo.

– Am aflat că secretul descoperirii comorilor istorice este să răstorni toate pietrele. În cele din urmă o să găsiți ce căutați.

– Mulțumesc pentru ajutor, Beatrice.

Ieșind din muzeu și mergând către mașină, Julie reciti scrisoarea de câteva ori, uitându-se în cele din urmă la semnătura arhiepiscopului.

– Beatrice are dreptate, murmură ca pentru sine. Trebuie să mai răstorn câteva pietre.

Nu trebuia să meargă prea departe. La nici un kilometru distanță se afla străvechiul Palat Lambeth. Format dintr-o serie de clădiri vechi de cărămidă care se înălțau pe malul Tamisei, servea drept reședința istorică din Londra a Arhiepiscopului de Canterbury. Pe Julie o interesa mai ales prezența în acest spațiu a Bibliotecii Palatului Lambeth.

Julie știa că palatul nu era, de obicei, deschis pentru public, așa că parcă pe o stradă din apropiere și merse până la poarta principală. Trecând de punctul de control, avu voie să înainteze spre Sala Mare, o clădire de cărămidă roșie în stil gotic, scoasă în evidență de finisajele albe. Înăuntrul acestei structuri istorice se afla una dintre cele mai vechi biblioteci din Anglia și principalul depozit al arhivelor Bisericii Anglicane, datând din secolul al IX-lea.

Se apropie de ușa de la intrare și apăsă butonul soneriei, după care fu condusă de un adolescent într-o sală de lectură mică, dar modernă. Ajungând la recepție, completă două fișe de solicitare a documentelor și i le dădu fetei cu părul scurt și roșu.

– Documentele Arhiepiscopului Randall Davidson din perioada ianuarie – iulie 1916, citi fata curioasă, și orice dosare legate de Primul Conte Horatio Herbert Kitchener.

– Știu că ultima cerință e puțin neobișnuită, dar aș vrea să încerc măcar să solicit informațiile, zise Julie.

– Putem face o căutare computerizată în baza de date a arhivei, răspunse fata fără prea mult entuziasm. Și care este natura cererii dumneavoastră?

– Cercetări pentru o biografie a Lordului Kitchener, răspunse Julie.

– Pot să văd legitimația de cititor?

Julie scotoci prin geantă şi-i înmână un permis de bibliotecă, întrucât cercetase de multe ori arhivele Lambeth. Fata îi copie numele și datele de contact, apoi se uită la un ceas de perete.

– Mă tem că nu putem extrage documentele înainte de ora închiderii. Cred că datele vor fi pregătite pentru consultare luni, când se redeschide biblioteca.

Julie o privi dezamăgită, știind că biblioteca mai era deschisă încă o oră.

– Foarte bine. Voi reveni luni. Mulțumesc.

Fata roşcată strânse fişele în mână până când Julie ieşi din clădire. Apoi îi făcu semn adolescentului să vină la tejghea.

– Douglas, poți să stai puțin la birou? îi spuse ea pe un ton insistent. Trebuie să dau un telefon foarte important.

22

Oscar Gutzman era numele lui adevărat, dar toți îi spuneau Grasul. Originea poreclei era evidentă de la prima privire. Având mult peste o sută treizeci de kilograme şi doar un metru cincizeci înălțime, părea aproape la fel de lat pe cât era de înalt. Cu capul ras şi urechi neobişnuit de mari, semăna cu unul care fugise dintr-un carnaval ambulant. Însă înfățişarea lui era în contradicție cu faptul că se număra printre cei mai bogați oameni din Israel.

În copilărie fusese un derbedeu zdrențăros pe străzile din Ierusalim, scormonind după monede în cavourile de pe dealuri alături de orfani arabi sau făcând rost de mâncare la cantinele gratuite ținute de creştini. Contactul cu diferitele culturi şi religii din Ierusalim, precum şi îndemânarea de pungaş de a supraviețui pe străzi îi prindeau bine acum când devenise un afacerist adult. Transformând o mică firmă de construcții în cea mai mare firmă de dezvoltare hotelieră din Orientul Mijlociu, ajunsese un om realizat prin propriile mijloace, care se trăgea de şireturi cu formatorii de opinie din întreaga regiune. Dorința de a face avere şi a avea succes era întrecută însă de pasiunea pentru antichități.

Moartea surorii lui mai mici la o vârstă fragedă, într-un accident rutier în fața unei sinagogi, îi schimbase viața. Aşa cum fac cei care suferă o pierdere tragică în viața personală, începuse în secret să-l caute pe Dumnezeu. Însă căutarea lui migrase de la spiritual la tangibil în încercarea de a dovedi spusele Bibliei prin probe

concrete. O colecție mică de antichități din era biblică crescuse treptat pe măsură ce acumulase avere, transformându-se dintr-un hobby într-o pasiune pe viață. Artefactele lui, sute de mii la număr, se aflau acum în depozite împrăștiate pe trei continente. Ajuns la sfârșitul celui de-al șaselea deceniu, Gutzman își dedica tot timpul și toate resursele acestei căutări personale.

Ridley Bannister intră într-un mic hotel luxos, situat într-o zonă excelentă de pe faleza orașului Tel Aviv. Holul era decorat în stil contemporan minimalist, cu câteva scaune cu tapițerie de piele neagră, care păreau inconfortabile, ieșind în evidență pe podeaua cu gresie albă. Bannister considera că amenajarea era bine executată, deși, în mod normal, detesta acest curent. Un recepționer respectabil îl întâmpină călduros când se apropie de biroul său.

– Am o întâlnire cu domnul Gutzman. Mă numesc Bannister, zise el.

După confirmarea prin telefon, fu escortat de un gardian solid la liftul privat și condus la ultimul etaj. Când ieși din ascensor, Grasul deschise imediat ușa apartamentului și apăru cu un trabuc mare prins între buze.

– Ridley, băiete, intră, intră! îl întâmpină Gutzman cu o voce răgușită.

– Arăți bine, Oscar, răspunse Bannister, dând mâna cu el înainte de a intra în apartament.

Bannister se trezi admirând apartamentul lui Gutzman, care semăna mai degrabă cu un muzeu decât cu o casă. Rafturi și vitrine înghesuite peste tot, îndesate cu produse de olărie, sculpturi și alte relicve, toate având mii de ani vechime. Gutzman îl conduse pe holul cu mozaicuri romane antice, aduse dintr-o baie publică din Cartagina. Trecură pe sub o arcadă de piatră din ruinele Ierihonului și intrară într-o cameră de zi spațioasă, cu vedere la Plaja Gordon din Tel Aviv și la strălucitoarea Mediterană.

Luând loc pe un fotoliu de piele umflat, Bannister se miră să descopere că nu era nimeni acolo în afară de o servitoare. În alte

vizite găsise mereu un puhoi de dealeri de antichități foindu-se pe acolo, sperând să-i vândă colecționarului bogat cel mai recent artefact obținut.

– Căldura... mi se pare din ce în ce mai chinuitoare, spuse Gutzman, gâfâind din pricina drumului făcut de la ușa de la intrare.

Apoi se prăbuși într-un fotoliu alăturat.

– Marta, ceva rece de băut, te rog, îi strigă el servitoarei.

Bannister scoase pandantivul din buzunar şi-l puse în mâna lui Gutzman.

– Un cadou pentru tine, Oscar. De la Tel Arad.

Gutzman studie pandantivul şi un zâmbet larg i se întipări pe față.

– E chiar foarte frumos, Ridley, mulțumesc. Am unul asemănător din Nahal Besor. Din perioada cananeeană, aş zice.

– Ai dreptate, ca de obicei. E nouă? întrebă Bannister, arătând spre micuța farfurie de sticlă cu marginile modelate aşezată pe măsuță.

– Da, zise Gutzman cu o privire ageră. Tocmai am făcut rost de ea. Excavată din Beth She'an. Sticlărie modelată din secolul al doilea, probabil produsă în Alexandria. Uită-te cum e şlefuită.

Bannister luă farfuria în mână şi o privi de aproape.

– E în stare foarte bună.

Servitoarea Marta veni şi aduse două pahare de limonadă, apoi dispăru în bucătărie.

– Aşadar, Ridley, ce se mai aude în lumea descoperirilor arheologice legale? întrebă Gutzman chicotind.

– Se pare că sunt destul de puține proiecte noi care urmează să fie începute anul următor. Muzeul Israel va sponsoriza o excavare pe malurile Galileei în căutarea unei aşezări străvechi, iar Universitatea din Tel Aviv a primit aprobarea de a realiza lucrări de explorare la Megiddo. Majoritatea eforturilor academice par să fie direcționate spre continuarea proiectelor aflate deja în desfăşurare.

Desigur, există și unele săpături sponsorizate de grupări teologice străine, dar, așa cum știm, rareori dau prea multe rezultate.

– Adevărat, dar măcar demonstrează mai multă imaginație decât institutele academice, zise Gutzman disprețuitor.

– Am verificat două situri care cred că te-ar interesa. Unul este la Beit Jala. Dacă mormântul Batșebei există, cred că acolo ar trebui să fie, în orașul în care s-a născut și care atunci se numea Giloh. Am făcut deja o schiță a locului și un plan de excavare.

Gutzman îi făcu semn din cap să continue.

– Al doilea sit este în apropiere de Gibeon. Există o mică șansă să dovedim că palatul regelui Manasse se află acolo. Aici e nevoie de mai multe cercetări, dar cred că are un potențial mare. Pot să obțin actele necesare pentru excavare ca și altădată, sub egida Bisericii Anglicane, dacă ești de acord cu sponsorizarea.

– Ridley, întotdeauna mi-ai adus descoperiri interesante și mi-a făcut mare plăcere să investesc în săpăturile tale pe teren. Dar mă tem că zilele în care sponsorizam asemenea acțiuni au ajuns la sfârșit.

– Mereu ai fost foarte generos, Oscar, răspunse Bannister stăpânindu-și supărarea de a pierde sprijinul unui donator atât de vechi.

Gutzman se uită pe fereastră cu o privire distantă.

– Mi-am cheltuit cea mai mare parte a averii colecționând artefacte care sprijină istorisirile din Biblie, zise el. Dețin cărămizi din lut care se presupune că provin din Turnul Babel. Am pietre de temelie care ar fi sprijinit Templul lui Solomon. Am nenumărate obiecte din epoca biblică. Însă există o oarecare îndoială în legătură cu fiecare dintre aceste obiecte.

Brusc îl apucă o criză, tușind și rămânând fără suflare, până când se liniști cu o gură de limonadă.

– Oscar, ai nevoie de ajutor?

Grasul scutură din cap.

– Emfizemul meu îşi cam face de cap în ultima vreme, gâfâi el. Doctorii nu sunt prea optimişti.

– Prostii! Eşti puternic ca David.

Gutzman zâmbi şi se ridică încet în picioare. Gestul părea să-i dea forţe proaspete, aşa că se apropie repede de un dulap, după care se întoarse cu o plăcuţă de sticlă.

– Uită-te la asta! spuse el, întinzând-o arheologului.

Bannister luă obiectul, observând că, de fapt, erau două plăcuţe care fixau la mijloc un document. Ţinându-l la lumină, văzu că documentul protejat era o bucată dreptunghiulară de papirus cu scrisul orizontal citeţ.

– Frumos exemplu de limbă coptă, remarcă el.

– Ştii ce spune?

– Pot să disting câteva cuvinte, dar sunt pierdut fără materialele de referinţă, recunoscu el.

– Este raportul unui şef de port din Portul Cezareea. Descrie capturarea unui vas-pirat de către o galeră romană. Piraţii aveau în posesie armele unui centurion roman, unul care făcea parte din *Scholae Palatinae*.

– Cezareea, spuse Bannister, ridicând o sprânceană. Am înţeles că au fost luate nişte papirusuri în timpul unui jaf petrecut acolo. A avut loc şi cel puţin o crimă.

– Da, absolut îngrozitor. Documentul datează în mod clar din secolul al IV-lea, zise Gutzman, ignorând aluzia.

– Interesant, spuse Bannister, simţindu-se deodată nelalocul lui alături de gazdă. Şi semnificaţia lui?

– Cred că oferă o posibilă dovadă care să confirme existenţa Declaraţiei, precum şi un indiciu important cu privire la natura încărcăturii.

Declaraţia. Deci despre asta era vorba, se gândi Bannister. Ţapul acesta bătrân se simţea urmărit de Doamna cu Coasa şi făcea o încercare disperată de a găsi probe divine înainte să rămână fără timp.

Bannister chicotea în sinea lui. Făcuse mulți bani de pe urma lui Gutzman și a Bisericii Anglicane încercând să descopere legenda Declarației. Poate încă mai avea de câștigat.

– Oscar, știi că am făcut numeroase cercetări atât aici, cât și în Anglia și nu am găsit nimic.

– Trebuie să existe altă cale.

– Am ajuns amândoi la concluzia că probabil nu mai există, dacă a existat cu adevărat vreodată.

– Lucru valabil înainte de ăsta, zise Gutzman, lovind cu degetul în plăcuța de sticlă. Fac acest joc de multă vreme. Simt că există o legătură aici. E reală și o știu bine. Am hotărât să mă dedic cu toate resursele numai și numai acestui lucru.

– Este un indiciu relevant, recunoscu Bannister.

– Va fi, spuse Grasul cu o voce obosită, apogeul căutării mele de-o viață. Sper că mă poți ajuta să ajung la el, Ridley.

– Te poți baza pe mine.

Marta apăru din nou, amintindu-i de această dată lui Gutzman că avea o programare la doctor. Bannister își luă la revedere și ieși singur din apartament. După ce părăsi hotelul, se gândi la sulul de papirus și la posibilitatea ca presupunerile lui Gutzman să fie corecte. Bătrânul colecționar știa despre ce vorbește, trebuia să recunoască acest lucru. Grija principală a lui Bannister era să găsească un mod de a face profit din noua întreprindere a Grasului. Adâncit în gânduri, Bannister nu-l observă pe tânărul în costum albastru de sport care-l aștepta lângă mașină.

– Domnule Bannister? întrebă tânărul.

– Da.

– Livrare prin curier, domnule, răspunse el, întinzându-i lui Bannister un plic mare și subțire.

Bannister se urcă în mașină și blocă ușile înainte de a deschide scrisoarea. Scuturând plicul, rămase clătinând din cap când un bilet de avion către Londra la clasa întâi îi căzu în poală.

23

– Summer, aici!

Coborând din trenul de Great Yarmouth cu o geantă de voiaj pe umăr, Summer trebui să scaneze peronul aglomerat o clipă înainte de-a o vedea pe Julie stând într-o parte şi fluturând din mână.

– Mulţumesc că m-ai aşteptat, zise ea, salutând-o pe cercetătoare cu o îmbrăţişare. Altfel nu cred că aş reuşi să ies singură de aici, adăugă ea, mirându-se de uriaşa gară acoperită din nordul Londrei, numită Liverpool Street Station.

– De fapt, e destul de simplu, răspunse Julie zâmbind. Pur şi simplu, te iei după şoareci ca să ieşi din labirint.

O conduse pe Summer pe lângă câteva peroane şi prin îmbulzeala din terminal, către o parcare aflată în apropiere. Urcară într-un Ford verde care semăna cu o insectă mutant.

– Cum a fost drumul până la Yarmouth? întrebă Julie, conducând maşina prin traficul din Londra.

– Groaznic. Am prins o furtună venită din nord după ce am ieşit din Scapa Flow şi ne-au bătut vânturi puternice tot drumul pe coasta Mării Nordului. Încă mă simt puţin ameţită.

– Cred că ar trebui să mă bucur că am putut veni înapoi cu avionul din Scoţia.

– Ce se mai aude despre misterul naufragiului navei *Hampshire*? întrebă Summer. Ai făcut vreo legătură cu Lordul Kitchener?

– Doar câteva piste vagi, mă tem că sunt neîntemeiate, în cel mai bun caz. Am verificat ancheta oficială a Amiralității în cazul naufragiului, dar era o banală Carte Albă care dădea pur și simplu vina pe o mină nemțească. Am examinat și acuzația că IRA ar fi pus o bombă la bord, dar nu pare să aibă vreo bază.

– Există vreo șansă ca nemții să fi pus o bombă?

– Nu este niciun indiciu în registrele germane cunoscute, așa că nici acest lucru nu pare posibil. Ei credeau că naufragiul a fost provocat de o mină lansată de un U-75. Din nefericire, căpitanul submarinului, Kurt Beitzen, nu a supraviețuit războiului, așa că nu avem nicio relatare oficială din partea nemților.

– Deci sunt două drumuri înfundate. Unde sunt acele piste vagi de care vorbeai? întrebă Summer.

– Ei bine, am verificat câteva documente legate de Kitchener și am revăzut registrele militare de război. Au apărut două documente neobișnuite. Spre sfârșitul primăverii, în 1916, a făcut o cerere specială către armată pentru doi bodyguarzi înarmați dintr-un motiv nespecificat. Pe vremea aceea, bodyguarzii erau ceva rar întâlnit, de care avea parte doar regele. Celălalt lucru a fost o scrisoare ciudată, pe care am găsit-o în dosarele militare.

Oprindu-se la culoarea roșie a semaforului, căută într-un dosar de pe bancheta din spate și-i întinse lui Summer o copie a scrisorii de la Arhiepiscopul Davidson.

– Cum spuneam, sunt două lucruri obișnuite care probabil nu înseamnă nimic.

Summer citi în grabă scrisoarea, privind încruntată conținutul.

– Declarația aceasta la care se referă… E un fel de document al Bisericii?

– Nu am nicio idee, răspunse Julie. Din acest motiv, prima noastră oprire este la arhivele Bisericii Anglicane de la Palatul Lambeth. Am cerut dosarele personale ale arhiepiscopului în speranța că am putea găsi ceva mai substanțial.

Traversară Tamisa pe Podul Londrei şi intrară la Palatul Lambeth, unde Julie parcă Fordul verde lângă Palat. Summer admira frumusețea clădirii străvechi aflată pe malul apei, Palatul Buckingham fiind vizibil pe celălalt mal. Se îndreptară către Sala Mare, unde fură conduse în sala de lectură a bibliotecii. Summer observă un bărbat zvelt şi arătos care le zâmbi de lângă copiator când intrară.

Domnişoara arhivar avea un teanc gros de dosare pregătite, când Julie se apropie de tejghea.

– Iată dosarele arhiepiscopului! Mă tem că nu avem nimic legat de Lordul Kitchener, spuse tânăra.

– E în regulă, răspunse Julie. Mulțumesc că ați căutat.

Cele două femei se mutară la o masă, împărțiră dosarele şi începură să caute prin documente.

– Arhiepiscopul era un scriitor destul de prolific, remarcă Summer, impresionată de cantitatea hârtiilor.

– Aşa se pare. Este corespondența lui pentru doar prima jumătate a anului 1916.

Deschizând dosarul, Summer observă că bărbatul de la copiator adună câteva cărți şi se aşează chiar la masa din spatele ei. Simți un miros de parfum cu aromă de mosc, dar plăcut, venind din direcția acestuia. Aruncând o privire rapidă peste umăr, văzu că purta la mâna dreaptă un inel de aur cu aspect antic.

Frunzări repede scrisorile, descoperind că majoritatea acestora conțineau informații banale despre buget şi politică, direcționate episcopilor subordonați din Marea Britanie, precum şi răspunsurile lor de aceeaşi natură. După o oră, cele două femei trecuseră de jumătatea fiecărui dosar.

– Iată o scrisoare de la Kitchener! spuse Julie deodată.

Summer privi neliniştită peste masă.

– Ce scrie?

– Pare să fie răspunsul la scrisoarea arhiepiscopului, pentru că e datată la doar câteva zile după aceea. E scurtă, ți-o citesc:

Excelența Voastră,

Îmi pare rău că nu pot accepta recenta dumneavoastră cerere. Declarația este un document cu importante consecințe istorice. Trebuie făcut public când va fi din nou pace în lume. Mă tem că, odată aflat în mâinile dumneavoastră, Biserica nu ar face decât să muşamalizeze descoperirea ca să protejeze învățăturile teologice ale acestuia.

Vă implor să vă retrageți subordonații care continuă să mă persecute fără încetare.

Al dumneavoastră slujitor supus,
H.H. Kitchener

– Ce-o fi această Declarație? se întrebă Summer.

– Nu știu, dar Kitchener avea cu siguranță o copie și considera că este importantă.

– Evident că și Biserica era de aceeaşi părere.

Summer îl auzi pe cel din spate dregându-şi glasul, apoi întorcându-se şi aplecându-se peste masă.

– Iertați-mă că am auzit fără să vreau, dar l-ați menționat pe Kitchener? întrebă el cu un zâmbet dezarmant.

– Da, răspunse Summer. Prietena mea, Julie, scrie o biografie a feldmareşalului.

– Numele meu este Baker, minți Ridley Bannister, obținând la rândul său numele doamnelor. V-aş putea sugera faptul că o sursă mai bună pentru documentele istorice ale Lordului Kitchener ar putea fi la Muzeul Imperial al Războiului?

– Sunteți drăguț să spuneți asta, domnule Baker, răspunse Julie, dar am cercetat deja în detaliu materialele de acolo.

– Și asta vă aduce aici? întrebă el. N-aş crede că ca influența unui erou militar să ajungă prea departe în cadrul Bisericii Anglicane.

– Verificăm doar corespondența pe care o ținea cu Arhiepiscopul de Canterbury, răspunse ea.

– Atunci, într-adevăr, acesta e cel mai bun loc, spuse Bannister, zâmbind larg.

– Dumneata ce fel de cercetări faci? îl întrebă Summer.

– Câteva investigații pentru un hobby. Studiez câteva locuri unde au fost mănăstiri vechi distruse în timpul epurării din timpul regelui Henric al VIII-lea. Ridică o carte prăfuită cu titlul *Abbey Plans of Olde England*[1], după care se întoarse din nou spre Julie.

– Ați mai descoperit vreun secret nou despre Kitchener?

– Onoarea aceasta îi aparține lui Summer. M-a ajutat să dovedesc că nava cu care s-a scufundat avea la bord o bombă pusă de cineva.

– Nava *Hampshire*? zise el. Credeam că s-a dovedit că a fost lovită de o mină nemțească.

– Gaura din navă indică faptul că explozia s-a produs în interior, răspunse Summer.

– Poate că zvonul mai vechi că IRA a pus o bombă la bord a fost adevărat, spuse el.

– Cunoşti povestea din spatele zvonului? întrebă Julie.

– Da, răspunse Bannister. *Hampshire* a fost trimisă la Belfast pentru revizie la începutul anului 1916. Unii cred că bomba a fost pusă acolo în interiorul navei şi a fost detonată luni mai târziu.

– Pari să ştii foarte multe despre *Hampshire*, comentă Summer.

– Sunt doar pasionat de istoria Primului Război Mondial, răspunse Bannister. Aşadar, încotro vă va îndruma cercetarea dumneavoastră?

– Plecăm la Kent ca să mai vedem o dată documentele personale ale lui Kitchener, aflate la Broome Park, spuse Julie.

– Ați văzut ultimul lui jurnal?

---

[1] *Planurile mănăstirilor din vechea Anglie* (n.tr.)

– De fapt, nu, spuse Julie, surprinsă de întrebare. S-a presupus mereu că s-a pierdut.

Bannister se uită la ceasul de mână.

– O, Doamne, ce târziu e! Mă tem că trebuie să plec. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, doamnelor, zise el, ridicându-se de la masă şi făcând o plecăciune scurtă. Fie ca această căutare a informaţiilor istorice să fie încununată de succes.

Dădu în grabă cartea înapoi bibliotecarei, apoi le făcu din mână şi ieşi din sala de lectură.

– Ce tip arătos! spuse Julie zâmbind.

– Da, aprobă Summer. Cu siguranţă ştia multe despre Kitchener şi nava *Hampshire*.

– E adevărat. Nu m-aş fi gândit că sunt mulţi oameni care să ştie că ultimul jurnal al lui Kitchener a dispărut.

– Nu s-ar fi scufundat odată cu el şi cu nava?

– Nimeni nu ştie. De obicei, îşi păstra însemnările în mici caiete legate care acopereau un an întreg. Scrierile din 1916 nu s-au găsit niciodată, aşa că s-a presupus că avea caietul cu el pe *Hampshire*.

– Ce părere ai despre afirmaţia domnului Baker că IRA ar fi bombardat nava *Hampshire*?

– E una dintre cele mai neobişnuite supoziţii care au apărut după naufragiu, pentru care nu am găsit nicio justificare istorică. E greu de crezut că *Hampshire* ar fi avut o bombă la bord timp de peste şase luni. IRA, sau Voluntarii Irlandezi cum erau cunoscuţi pe atunci, nu aveau cum să ştie cu siguranţă, cu atât timp înainte, că Kitchener avea să pună piciorul pe navă. De fapt, nu au devenit un grup atât de militant decât la Rebeliunea de Paşti din aprilie 1916, mult după ce *Hampshire* a plecat din Belfast. Mai grăitor e faptul că nu şi-au asumat niciodată responsabilitatea pentru naufragiu.

– Atunci, bănuiesc că vom continua să căutăm, zise Summer, deschizând alt dosar cu actele arhiepiscopului.

Lucrară încă o oră până ca teancurile să înceapă să se subţieze. Apropiindu-se de capătul ultimului dosar, Summer se îndreptă

brusc de spate când citi o scrisoare scurtă de la Episcopul din Portsmouth. O citi încă o dată înainte să i-o dea lui Julie.

– Ia uită-te la asta! spuse ea.

– „Pachetul a fost livrat și mesagerul a fost trimis la plimbare, zise Julie, citind scrisoarea cu voce tare. Obiectul cu pricina nu va mai fi o problemă peste șaptezeci și două de ore.“ Semnat, Episcopul Lowery, Dioceza din Portsmouth.

Julie puse scrisoarea jos și se uită la Summer cu o privire inexpresivă.

– Mă tem că nu văd relevanța, spuse ea.

– Uită-te la dată!

Julie privi în partea de sus a scrisorii.

– 2 iunie 1916. Cu trei zile înainte de scufundarea navei *Hampshire*, spuse ea cu o voce mirată.

– S-ar părea, spuse Summer încet, că lucrurile s-au complicat.

24

După ce ieşi din bibliotecă, Ridley Bannister traversă curţile Palatului Lambeth, îndreptându-se spre o clădire mică de cărămidă aflată lângă principalele spaţii locuibile. Intră pe o uşă nemarcată şi păşi într-un birou înghesuit, unde câţiva oameni în uniforme de pază urmăreau o înregistrare de pe camerele de supraveghere sau lucrau la calculatoare. Ignorând privirea întrebătoare a unui bărbat aşezat lângă uşă, Bannister merse spre biroul privat din spate şi intră pe uşa deschisă.

Un bărbat cu ochi de şoim şi părul unsuros stătea la birou, privind o transmisie live la calculator. Bannister văzu siluetele lui Julie şi Summer aşezate la masă în sala de lectură. Bărbatul ridică ochii şi-i aruncă lui Bannister o privire dezamăgită.

– Bannister, aici erai! Trebuia să treci pe la mine înainte să vină doamnele. Acum te-ai dat de gol.

Bannister se lăsă într-un fotoliu de lemn din faţa biroului.

– Îmi pare rău, bătrâne, au uitat să-mi dea telefon să mă trezească azi-dimineaţă la Savoy. Dar vreau să-ţi mulţumesc pentru biletele de avion. Mă bucur că de data asta ţi-ai amintit să iei la clasa întâi.

Şeful serviciului de pază al Arhiepiscopului de Canterbury scrâşni dispreţuitor din dinţi.

– Ai curăţat dosarele înainte să li le dai? întrebă el, arătând cu mâna la ecranul calculatorului.

– Am mai căutat în dosarele acelea, Judkins, zise Bannister, îndepărtându-şi o scamă de pe sacou. Nu există nimic reprobabil acolo.

Judkins se înroşi la faţă.

– Ţi s-a dat ordin să revizuieşti şi să cureţi dosarele.

– Ordin? Ordin, zici? Am fost cumva recrutat fără să ştiu în armata privată a arhiepiscopului?

Între cei doi existase de la bun început o antipatie reciprocă, iar sentimentele nu făcuseră decât să se adâncească în timp. Însă Judkins fusese numit omul de legătură al lui Bannister şi niciunul din ei nu avea ce face referitor la asta. Arheologul întindea coarda cu Judkins cât de departe putea, fără să pună în pericol legăturile contractuale pe care le avea cu Biserica.

– Eşti un angajat al arhiepiscopului şi te vei supune dorinţelor lui, răspunse şeful securităţii, cu ochii strălucind.

– Nu sunt nicidecum aşa ceva, i-o întoarse Bannister. Sunt un simplu pasionat de adevărul istoric. Deşi e adevărat că arhiepiscopul a avut nevoie de serviciile mele din când în când, nu sunt obligat să „mă supun ordinelor“ sau să mă înclin şi să fac reverenţe în direcţia stimatului arhiepiscop.

Judkins se abţinu să răspundă, privindu-l tăcut pe Bannister în timp ce aştepta să-i scadă tensiunea. Când, în cele din urmă, faţa nu-i mai fu roşie ca racul, vorbi pe un ton direct:

– Cu toate că nu e tocmai pe placul meu, arhiepiscopul a ales să recurgă la serviciile tale ca să-l informezi şi să-l consiliezi în legătură cu descoperirile istorice, mai ales în Orientul Mijlociu, care ar putea influenţa doctrina actuală a Bisericii. Această presupusă Declaraţie şi legătura sa anterioară cu Biserica sunt considerate lucruri deosebit de delicate. Noi, adică arhiepiscopul, trebuie să ştim de ce această cercetătoare de la Cambridge caută în dosarele arhiepiscopului Davidson şi în ce fel periclitează astfel Biserica.

Bannister zâmbi uşor la auzul respectului forţat afişat de Judkins.

– Julie Goodyear e istoric la Cambridge şi a scris mai multe biografii foarte apreciate despre personaje marcante ale secolului al XIX-lea. În prezent, lucrează la o biografie a Lordului Kitchener. Domnişoara Goodyear şi americanca, Summer Pitt, par să fi descoperit că nava lui Kitchener, *Hampshire*, a fost distrusă de o explozie internă. Ele sunt de părere că ar putea avea o legătură îndepărtată cu răposatul arhiepiscop Davidson.

Judkins păli vizibil când auzi asemenea veşti.

– Dragul meu Judkins, s-a întâmplat ceva?

– Nu, răspunse şeful securităţii, clătinând puternic din cap. Dar Declaraţia?

– Arhiepiscopul ştie că am căutat cu sârguinţă acest document cu ani în urmă. Şi, aş adăuga, în mod destul de costisitor, spuse el făcând cu ochiul. Sunt relativ sigur că a dispărut împreună cu Kitchener la bordul vasului *Hampshire*.

– Da, asta ştie şi arhiepiscopul. Totuşi, ar putea exista nişte evenimente istorice legate de aceasta care să se dovedească, să spunem, neplăcute pentru Biserică şi jenante pentru arhiepiscop. Vreau să le supraveghezi pe cele două femei de acum.

– Mă vrei pe mine? răspunse Bannister, ridicând din sprânceană.

– Arhiepiscopul te vrea, răspunse Judkins furios. Urmăreşte-le îndeaproape şi neutralizează situaţia înainte să devină o problemă.

– Eu sunt arheolog, nu asasin.

– Ştii ce să faci. Ocupă-te! Ai numărul meu.

– Da. Dar tu ai numărul meu? întrebă Bannister, ridicându-se în picioare. Numărul contului meu din Bermude, vreau să spun?

– Da, mormăi Judkins. Acum ieşi!

Şeful securităţii nu putu decât să clatine scurt din cap când Bannister se înclină graţios, după care ieşi din birou de parcă era stăpân acolo.

25

Soarele strălucitor de dimineață de pe Mediterana începuse deja să încingă puntea vasului *Aegean Explorer*, când Rudi Gunn ieşi la lumină cu prima cană de cafea din ziua aceea. Tresări când văzu peisajul nefamiliar al coastei turceşti la numai doi-trei kilometri distanță de balustrada vasului. Auzi bârâitul unui motor în depărtare, în afara bordului, şi miji ochii până când văzu barca Zodiac sărind peste ape către mal.

Mintea lui începătoşată se concentră brusc la proiectul actual de cercetare şi se grăbi spre pupă. Trecând pe lângă submersibilul alb, rămase dezamăgit văzând că vehiculul subacvatic autonom se afla în siguranță pe un grilaj căptuşit. Un dispozitiv mare în formă de torpilă, AUV-ul robotic conținea o varietate de senzori folosiți pentru a lua mostre din apă în timp ce naviga independent de navă. Când mersese împleticindu-se la culcare cu şase ore mai devreme, *Explorer* urmărea AUV-ul ce supraveghea o rețea mare aflată la zece mile în larg.

Luând o gură zdravănă de cafea, se întoarse şi se îndreptă spre partea din față, după care urcă două scări spre punte. Acolo îl găsi pe Pitt studiind o hartă a coastei împreună cu căpitanul vasului, Bruce Kenfield.

– Bună dimineața, Rudi, îl salută Pitt. Te-ai trezit devreme.

– Simțeam vibrația motoarelor tocmai la mine în pat, răspunse Gunn. Cum de ne-am deconectat?

– Kemal a primit vestea că soția lui a fost implicată într-un accident de mașină. Se pare că nu e grav, dar l-am dus la mal ca să poată merge s-o vadă.

Kemal era biolog marin la Ministerul Mediului din Turcia și fusese trimis pe nava NUMA ca să monitorizeze și să asiste la proiectul de preluare a mostrelor de apă.

– Ce păcat, spuse Gunn. După ce se întoarce Zodiac, cât o să ne ia să revenim la rețea și să reluăm operațiunile?

Pitt zâmbi și clătină din cap.

– Practic, nu putem relua studiul până când Kemal sau un înlocuitor nu se află din nou la bord. Invitația făcută de guvernul turc specifica foarte clar că un reprezentant al Ministerului Mediului trebuie să fie permanent la bord cât timp facem cercetări în apele teritoriale ale Turciei. În clipa asta, se pare că nu o să lucrăm trei sau patru zile.

– Suntem deja în întârziere. Mai întâi a fost inundat senzorul și acum asta. S-ar putea să trebuiască să prelungim proiectul ca să terminăm zonele pe care am acceptat să le analizăm.

– Așa să fie!

Gunn observă că Pitt nu împărtășea deloc frustrarea pe care o resimțea el. Era neobișnuit pentru un om despre care știa că ura să lase lucrurile neterminate.

– De când te-ai întors de la Istanbul, nu am avut decât două zile pline de sondare a rețelei noi, zise Gunn. Acum lenevim din nou și tu nici măcar nu ești supărat. Care-i faza?

– E simplu, Rudi, răspunse Pitt. Oprirea lucrului la proiectul legat de extinderea algelor înseamnă că reluăm munca la excavarea epavei otomane, spuse el, făcându-i cu ochiul.

***

La mai puțin de patru ore după ce barca Zodiac fu ridicată din nou la bord, *Aegean Explorer* ajunse în Chios, coborând ancora la o

sută de metri de locul unde se afla epava otomană. Nu petrecuseră prea mult timp examinând locul după prima scufundare făcută de Pitt și Giordino, de-abia lăsându-i un răgaz arheologului subacvatic al navei să fixeze un grilaj de aluminiu peste porțiunile expuse ale epavei.

Zeibig instrui repede câțiva oameni de știință, care știau să facă scufundări, în arta studiului și documentării subacvatice, după care coordonă o examinare atentă a epavei. Pitt, Giordino și chiar Gunn luară parte la scufundările prin rotație, fotografiind, măsurând și excavând puțuri de testare în diverse puncte din zonă. Recuperară câteva artefacte, majoritatea vase de ceramică și câteva garnituri de fier, pe măsură ce dezvăluiau fragmente din scheletul epavei.

Pitt stătea aproape de balustrada de la pupa de pe *Aegean Explorer* urmărind niște porțiuni tot mai numeroase de spumă albă care împestrițau marea în bătaia brizei dinspre vest. Barca Zodiac goală sărea nebunește peste valuri, legată de o baliză din apropiere ce era fixată în dreptul epavei. Doi scufundători apărură la suprafață, după care urcară pe burtă în barca gonflabilă. Unul din ei desprinse coarda de prindere, iar celălalt porni motorul fixat în exterior, după care se îndreptară în viteză spre nava de cercetare. Pitt coborî un cablu peste margine și-i ajută să urce barca înapoi pe punte, cu cei doi încă înăuntru.

Rudi Gunn și Rod Zeibig coborâră și începură să-și scoată costumele de scafandru.

– A devenit puțin cam săltăreață acolo, remarcă Zeibig, un bărbat vesel cu ochii de un albastru-deschis și părul ușor cărunt.

– Am trimis vorbă că oprim operațiunile de scufundare până se potolesc vânturile, zise Pitt. Prognoza meteo arată că atmosfera ar trebui să devină calmă până dimineață.

– Bună idee, răspunse arheologul, deși cred că Rudi o să stea ca pe ghimpi până se întoarce pe epavă.

– Ați găsit ceva interesant?

Gunn dădu din cap cu o sclipire de entuziasm în ochi.

– Săpam în spațiul C-1 și am dat peste o piatră mare sculptată. Am dezgropat doar un colțișor până să expire timpul de scufundare. Cred că ar putea fi un fel de monolit sau stelă.

– Poate fi un indiciu despre identitatea navei, spuse Pitt.

– Sper doar să nu fim nevoiți să împărțim descoperirea cu cineva, zise Zeibig, arătând din cap spre balustrada de la tribord.

Călărind valurile la două mile distanță, un iaht cu motor foarte performant se îndrepta direct către *Aegean Explorer*. Era construit în Italia, cu ferestre din sticlă fumurie de jur împrejur și o punte mare la pupa. Un steag turcesc roșu cu semiluna și steaua albă fluturа legat de catarg, alături de un steag roșu mai mic, pe care se vedea o semilună aurie. Deși era mai mic decât un iaht de expoziție din Monte Carlo, Pitt observă că era un vas de lux foarte scump. Cei trei bărbați priviră cum iahtul se apropie la câteva sute de metri înainte de a se opri, săltând pe apele agitate.

– Nu mi-aș face griji prea mari pentru epava ta, Rod, spuse Gunn. Nu prea par să fie aici ca să facă muncă de excavare.

– Probabil cineva își vâră nasul să vadă de ce o navă de cercetare e oprită aici, spuse Pitt.

– Sau poate blocăm vederea din vilă a cuiva de pe mal, mormăi Gunn.

Pitt presupunea că nimeni în afară de Ruppé nu știa locul unde se afla epava. Poate că anunțase deja Ministerul Culturii din Turcia, se gândi el. Însă apoi își aminti că biroul lui Ruppé fusese vandalizat și că harta amplasării fusese furată împreună cu artefactele. Temerea îi dispăru când își auzi numele strigat din partea din față a vasului. Se întoarse și-l văzu pe Giordino sprijinindu-se cu spatele de o poartă de acces de sub punte.

– Am primit prin telegraf niște informații de la Istanbul pentru tine, strigă Giordino.

– Vorbeam de lup, bombăni Pitt. Vin imediat! strigă la rândul lui, apoi se întoarse spre ceilalți doi. Pun pariu că e vorba de analiza

făcută de doctorul Ruppé a artefactelor luate de noi mai înainte de pe epavă.

– Aş vrea să văd rezultatele, spuse Zeibig.

Cei doi scafandri se schimbară repede, apoi veniră lângă Pitt şi Giordino pe puntea mică, unde se aflau câteva computere conectate la un sistem de comunicaţii prin satelit. Giordino îi întinse lui Pitt mai multe pagini printate, după care se aşeză la unul dintre calculatoare.

– Doctorul Ruppé ne-a trimis prin e-mail şi câteva fotografii cu raportul, spuse el, tastând ca să deschidă fişierul electronic.

O imagine în prim-plan a unei monede de aur apăru pe monitor.

Pitt scană rapid raportul şi i-l întinse lui Zeibig.

– Ne uităm tot la o epavă otomană? întrebă Gunn.

– Aproape sigur, răspunse Pitt. Doctorul Ruppé a găsit o monedă reprezentativă dintr-o monetărie din Siria, despre care crede că e identică cu una dintre monedele din cutia lui Al. Datează cu aproximaţie din 1570. Din păcate, Ruppé zice că a trebuit să se bazeze pe memorie pentru comparaţie, fiindcă monedele i-au fost furate din birou.

– Trebuie să fiu de acord cu el, spuse Giordino. Mie mi se pare că e aceeaşi monedă.

– Se pare că însemnele de pe monede au fost folosite între 1560 şi 1580, zise Zeibig, citind din raport.

– Aşadar, ştim că epava nu e mai veche de 1560, spuse Gunn. Ce păcat că toată cutia cu monede a fost luată, ne-ar fi ajutat să restrângem puţin căutarea.

– Celălalt instrument pentru datare a fost cutia de ceramică în care se afla coroana, spuse Pitt. Aşa cum eu şi Loren am descoperit în Moscheea Albastră, modelul respectiv arată că plăcile de ceramică proveneau din cuptoarele din Iznik.

Giordino deschise următoarele fotografii, unde apăreau câteva mostre de plăci de ceramică de la Iznik.

– Din nefericire, şi cutia de ceramică a fost luată din biroul lui Ruppé, aşa că iar ne bazăm pe memorie.

– Raportul lui arată că plăcile au modele şi culori care se foloseau pe ceramica de la Iznik spre sfârşitul secolului al XVI-lea, remarcă Zeibig.

– Cel puțin există compatibilitate, observă Giordino.

– Pot să atest şi că, din câte am remarcat la cadrul navei, corespunde cu modelul de construcție a navelor din secolul al XVI-lea la Marea Mediterană, adăugă Zeibig, ridicând ochii din raport.

– Sunt trei din trei, zise Gunn,

– Ceea ce ne aduce la coroana regelui Al, răspunse Pitt, ridicând uşor intonația.

Giordino deschise altă fotografie în care apărea imaginea coroanei de aur. Crustele de nisip fuseseră curățate, lăsând podoaba să strălucească de ziceai că abia ieşise din mâna aurarului.

– Slavă Domnului că puiul meu a rămas în siguranță în seiful doctorului Ruppé, zise Giordino.

– Doctorul Ruppé spune că e una dintre cele mai importante descoperiri făcute în apele turceşti, precum şi una dintre cele mai misterioase, zise Pitt. În ciuda cercetărilor exhaustive, nu s-a putut folosi de forma şi mărimea ei ca să identifice originea. Totuşi, după ce a curățat-o bine, a descifrat gravura abia vizibilă din interior.

Giordino deschise o fotografie mărită a coroanei, în timp ce Zeibig urmărea cu degetul descrierea din raport.

– Inscripția e în latină, spuse Zeibig cu o privire întrebătoare. Ruppé a tradus-o aşa: „Pentru Artrius, drept mulțumire pentru capturarea piraților de relicve – Constantin".

– Ruppé a găsit însemnări despre un senator roman pe nume Artrius. Se pare că a trăit în timpul împăratului Constantin, zise Pitt.

– Constantin cel Mare? izbucni Gunn. Împăratul roman? Păi, el a trăit cu o mie de ani mai devreme.

În cameră se lăsă liniștea în timp ce toți se uitau la imaginea din fotografie. Nimeni nu se aștepta la o asemenea discrepanță față de celelalte artefacte de pe epavă, mai ales provocată de un lucru atât de remarcabil precum coroana de aur. Și totuși, nu exista niciun indiciu cu privire la motivul pentru care se afla la bord. Pitt se îndepărtă de monitor și se ridică, rupând tăcerea în cele din urmă.

– Nu-mi place s-o spun, zise el zâmbind, dar cred că asta înseamnă că regele Al a fost transferat în Legiunea Romană.

26

Broome Park era tipic pentru conacele englezești vechi. Cumpărat de Kitchener în 1911, avea în prim-plan o clădire înaltă de cărămidă în stil iacobin, construită în timpul domniei lui Carol I, înconjurată de aproape două mii de metri pătrați de teren luxuriant, asemănător cu un parc. În scurta perioadă a şederii sale acolo, Kitchener muncise din greu să îmbunătățească grădinile de pe moşie, comandând şi vreo două fântâni elaborate. Dar, la fel ca jobenele şi fracurile sau caii şi trăsurile, eleganța originală şi farmecul din Broome Park rămăseseră acum în amintirea unei epoci mai timpurii.

La nouăzeci şi şase de kilometri în sud-estul Londrei, Julie ieşi de pe şosea la Dover şi urmă drumeagul scurt către moşie. Summer se miră să vadă patru persoane jucând golf pe o porțiune de gazon dincolo de indicatorul care le ura bun venit la Broome Park.

– E ceva des întâlnit în Anglia, îi explică Julie. Conacele istorice sunt transmise din generație în generație până când, într-o zi, moştenitorul se trezeşte că nu-şi mai permite taxele şi întreținerea. Mai întâi vinde terenul dimprejur, apoi ia măsuri mai disperate. Unele sunt transformate în pensiuni, altele sunt închiriate corporațiilor pentru conferințe sau sunt folosite ca spațiu pentru concerte în aer liber.

– Sau chiar transformate în terenuri de golf, spuse Summer.

– Exact. Broome Park a avut probabil cea mai cruntă soartă. Cea mai mare parte a conacului a fost vândută în sistem time-share[1] sau pentru închirierea cu ziua, iar terenurile din jur au fost transformate în teren de golf. Sunt sigură că Horatio Herbert privește de sus dezgustat.

– Moșia se află încă în posesia moștenitorilor lui Kitchener?

– Kitchener a fost burlac toată viața, dar a lăsat-o ca moștenire nepotului său, Toby. Fiul lui Toby, Aldrich, conduce acum locul, deși îmbătrânește și el.

Julie parcă mașina într-un spațiu lat, apoi merseră la intrarea principală, trecând pe lângă o grădină de trandafiri prost întreținută. Summer rămase mai impresionată când intrară în foaier, în care se vedeau un candelabru mare din sticlă șlefuită și o pictură uriașă în ulei a bătrânului însuși, cu ochii cenușii și severi care păreau să-și impună dorința chiar și de pe pânza plată.

Un bărbat cărunt și slab stătea la un birou și citea o carte, însă ridică ochii și zâmbi când o văzu pe Julie intrând.

– Bună ziua, domnișoară Goodyear, zise el, ridicându-se de la birou. Am primit mesajul dumitale că s-ar putea să vii dimineață.

– Arăți bine, Aldrich. Conacul e plin?

– Afacerea merge chiar bine, mulțumesc. Deja s-au cazat niște oaspeți pe termen scurt.

– Ea este prietena mea, Summer Pitt, care mă ajută cu cercetările.

– Mă bucur să te cunosc, domnișoară Pitt, zise el, întinzându-i mâna. Probabil, vreți să treceți direct la treabă, așadar ce-ar fi să mă urmați în spate?

Le conduse printr-o ușă laterală către aripa privată unde se aflau apartamentele lui. Trecură printr-o cameră de zi mare, plină cu artefacte din Africa de Nord și Orientul Mijlociu, toate acumulate de

---

[1] Sistem de turism inventat de francezi, prin care clienții dispun anual, în baza unei sume prestabilite, de o cameră, un apartament sau o casă pe o perioadă de una sau mai multe săptămâni. (n.tr.)

Kitchener în anii petrecuți în Armată la postul din zonă. Aldrich deschise apoi încă o ușă și le conduse într-un birou cu lambriuri de lemn. Summer observă că un peret întreg era acoperit de dulapuri înalte de mahon.

– Aș fi zis că ai memorat deja toate dosarele unchiului Herbert, îi spuse Aldrich zâmbind lui Julie.

– Cu siguranță am petrecut destul timp în mijlocul lor, aprobă Julie. Trebuie doar să revedem o parte din corespondența lui personală din lunile dinaintea morții.

– Acelea sunt în ultimul dulap pe dreapta. Se întoarse și se îndreptă spre ușă. Eu sunt la recepție dacă aveți nevoie de ajutor.

– Mulțumesc, Aldrich.

Cele două femei începură imediat să caute în dulap. Summer se bucură să vadă că scrisorile erau de natură mai personală și mai interesantă decât registrele de la Muzeul Imperial al Războiului. Citi pe îndelete zeci de scrisori de la rudele lui Kitchener, precum și ceea ce părea a fi un șir nesfârșit de corespondențe cu constructori, care erau lingușiți și presați de Kitchener să termine recondiționările la Broome Park.

– Uite ce drăguț e ăsta! spuse ea, ținând în mână un fluture desenat de mână, trimis de nepoțica de trei ani a lui Kitchener.

– Bătrânul și morocănosul general era foarte apropiat de sora și frații lui și de copiii acestora, zise Julie.

– Să citești corespondența personală a cuiva e un mod minunat de a-l cunoaște, nu-i așa? spuse Summer.

– Chiar așa e. Păcat că epistola scrisă de mână a devenit o artă pierdută în epoca e-mailurilor.

Căutară aproape două ore înainte ca Julie să stea dreaptă în scaun.

– Pe cuvânt, nu s-a scufundat odată cu *Hampshire*, izbucni ea.

– Despre ce vorbești?

– Jurnalul lui, răspunse Julie cu ochii mari. Poftim, uită-te la asta!

Era o scrisoare de la un sergent de armată pe nume Wingate, datată cu câteva zile înainte de scufundarea navei *Hampshire*. Summer citi curioasă cum sergentul își exprima regretul că nu putea să-l însoțească pe Kitchener în călătoria ce urma și-i dorea mareșalului să-i fie bine în importanta călătorie. Era și un post-scriptum scurt în josul paginii care o făcu să încremenească.

– „PS: Am primit jurnalul dumneavoastră. Îl voi păstra în siguranță până vă întoarceți", citi cu glas tare.

– Cum de mi-a scăpat? se lamentă Julie.

– E o scrisoare care nu prea îți atrage atenția, cu un scris destul de dezordonat, spuse Summer. Și eu aș fi trecut repede peste ea. Dar e o descoperire minunată. Cât de minunat, ultimul său jurnal ar putea exista încă.

– Dar nu e aici, nici în dosarele oficiale. Cum se numea soldatul?

– Sergent Norman Wingate.

– Știu numele ăsta, dar nu știu de unde să-l iau, răspunse Julie, chinuindu-se să-și amintească.

Un scârțâit ascuțit răsună din cealaltă cameră, auzindu-se tot mai tare după aceea. Se uitară spre ușă și-l văzură pe Aldrich intrând în birou cu un cărucior pentru ceai cu o roată stricată.

– Iertați-mi întreruperea, dar m-am gândit că v-ar plăcea o pauză de ceai, zise el, turnând pentru amândouă.

– Sunteți foarte drăguț, domnule Kitchener, spuse Summer, luând una din cestile fierbinți.

– Aldrich, îți amintești cumva o cunoștință a Lordului Kitchener pe nume Norman Wingate? întrebă Julie.

Aldrich își frecă fruntea în timp ce ridică ochii în tavan, încercând să-și amintească.

– Nu era unul dintre bodyguarzii unchiului Herbert? întrebă el.

– Asta era, zise Julie, amintindu-și deodată. Wingate și Stearns erau cei doi bodyguarzi înarmați aprobați de prim-ministru.

– Da, zise Aldrich. Celălalt tip... Stearns, zici că-l chema? S-a scufundat odată cu *Hampshire* și cu unchiul Herbert. Dar Wingate

nu. Cred că era bolnav şi nu a mai plecat în călătorie. Îmi amintesc că tata a luat de multe ori prânzul cu el mulți ani mai târziu. Omul părea să se simtă puțin vinovat că a supraviețuit incidentului.

– Wingate a scris că avea în posesie ultimul jurnal al feldmareşalului. Știi cumva dacă i l-a dat tatălui tău?

– Nu, ar fi trebuit să fie aici cu restul hârtiilor, sunt sigur. Probabil că Wingate l-a păstrat ca amintire de la bătrân.

O sonerie slabă se auzi din cealaltă parte a casei.

– Ei bine, e cineva la recepție. Să beți ceaiul cu plăcere, spuse el, apoi ieşi încet din birou.

Summer reciti scrisoarea, apoi examină adresa expeditorului.

– Wingate a scris asta din Dover, spuse ea. Nu e foarte aproape?

– Da, mai puțin de cincisprezece kilometri, răspunse Julie.

– Poate că Norman are ceva rude în oraş care ştiu ceva.

– Sunt slabe şanse, dar cred că merită o încercare.

Cu ajutorul calculatorului lui Aldrich şi al Cărții de Telefoane a Regiunii Kent, cele două femei făcură o listă cu toți locuitorii din zonă care purtau numele Wingate. Începură apoi să sune pe rând la fiecare, sperând să-l găsească pe descendentul lui Norman Wingate.

Însă apelurile telefonice nu produseră niciun rezultat. După o oră, Summer închise telefonul şi tăie şi ultimul nume de pe listă, clătinând din cap.

– Peste douăzeci de nume şi nici măcar un indiciu, spuse ea, dezamăgită.

– Cel mai aproape am fost când un tip a crezut că Norman era străunchiul lui, dar nu mi-a mai spus nimic altceva, răspunse Julie. Se uită la ceasul de mână. Cred că ar trebui să ne cazăm la hotel. Putem termina dosarele dimineață.

– Nu stăm la Broome Park?

– Am făcut rezervări la un hotel din Canterbury, aproape de catedrală. M-am gândit că ai vrea s-o vezi. Şi-apoi, spuse ea vorbind în şoaptă, mâncarea de aici nu e atât de bună.

Summer râse, apoi se ridică şi întinse braţele.

– Nu o să-i spun lui Aldrich. Mă întreb dacă n-am putea face o oprire pe drum.

– Unde anume? întrebă Julie, cu o privire curioasă.

Summer luă scrisoarea de la Wingate şi citi adresa expeditorului.

– Pe Dorchester Lane, numărul 14, în Dover, spuse ea cu un zâmbet viclean.

***

Motociclistul îşi puse o cască neagră cu vizieră de aceeaşi culoare, apoi se uită pe după partea din spate a camionului. Aşteptă răbdător ca Julie şi Summer să iasă pe uşa din faţă de la Broome Park. Având grijă să nu fie văzut, le urmări cum se urcau în maşina din parcare şi cum se îndreptară apoi pe alee spre ieşire. Pornind motocicleta neagră Kawasaki, înaintă încet pe alee, păstrând distanţa între el şi maşina ce se îndepărta. Văzând că Julie o ia spre Dover, aşteptă câteva maşini să treacă, apoi plecă după ele, lăsând maşina mică şi verde la distanţa potrivită ca să o poată urmări.

27

Doverul modern este un oraş portuar agitat, cunoscut mai ales pentru feribotul către Calais şi celebrele sale stânci din calcar alb aflate pe coasta estică. Julie conduse prin centrul istoric al oraşului înainte de a trage pe dreapta şi a cere ajutorul cuiva. Găsiră Dorchester Lane la câteva străzi distanţă de faleză, o stradă rezidenţială tăcută, străjuită de un şir de case de cărămidă construite în anii 1880. Parcând maşina sub un mesteacăn înalt, femeile urcară treptele măturate de la numărul paisprezece şi apăsară pe sonerie. După o pauză lungă, uşa fu deschisă de o femeie neîngrijită de vreo douăzeci de ani, care ţinea în braţe un copil adormit.

– O, îmi pare foarte rău că vă deranjez, şopti Julie. Sper că n-am trezit copilul.

Femeia dădu din cap şi zâmbi.

– Ar putea dormi şi la un concert U2.

Julie făcu încet prezentările.

– Căutăm informaţii despre un bărbat care a locuit cu multă vreme în urmă la această adresă. Îl chema Norman Wingate.

– Era bunicul meu, răspunse femeia, înviorându-se. Eu sunt Ericka Norris. Wingate era numele de fată al mamei.

Julie se uită la Summer şi zâmbi, nevenindu-i să creadă.

– Poftiţi, doriţi să intraţi? spuse Norris.

Tânăra femeie le conduse într-o cameră de zi modestă, dar călduros amenajată, aşezându-se într-un balansoar cu copilul adormit.

– Aveți un cămin foarte frumos, spuse Julie.

– Mama a crescut în casa asta. Parcă spunea că bunicul a cumpărat-o chiar înainte de Primul Război Mondial. Ea a trăit aici cea mai mare parte a vieții, după ce ea şi tata au cumpărat casa de la bunicul.

– Ea mai trăiește?

– Da, e o bătrânică sprintenă de nouăzeci şi patru de ani. A trebuit să o mutăm la un azil de bătrâni acum câteva luni, ca să poată primi îngrijirea necesară. A insistat să ne mutăm aici când eram însărcinată. Cel puțin, avem mai mult spațiu.

– Poate că mama ta ne poate încă ajuta, spuse Julie. Căutăm niște registre vechi din război, care s-ar fi putut afla în posesia bunicului tău.

Norris se gândi o clipă.

– La mama au rămas toate lucrurile bunicilor, zise ea. Știu că le-a aruncat cam pe toate de-a lungul anilor. Dar mai sunt niște cărți şi fotografii vechi în camera copilului, la care vă puteți uita.

Le conduse cu grijă la etaj, într-o cameră de un albastru-deschis cu un pătuț de lemn lângă perete. Puse copilul încet în pătuț, făcându-l să scâncească uşor înainte de a adormi la loc.

– Aici sunt lucrurile bunicului, şopti ea, apropiindu-se de o bibliotecă înaltă de lemn.

Cărțile vechi, cu coperte de pânză, umpleau rafturile, având în față fotografii alb-negru ale bărbaților în uniformă. Julie luă o fotografie în care un tânăr soldat stătea lângă Kitchener.

– E bunicul dumitale?

– Da, cu Lordul Kitchener. A condus toată armata în timpul războiului, ştiați?

Julie zâmbi.

– Da. De fapt, el e motivul pentru care mă aflu aici.

– Bunicul spunea deseori că ar fi murit cu Kitchener pe vaporul care s-a scufundat în timpul călătoriei spre Rusia. Dar tatăl lui era grav bolnav şi Kitchener i-a dat voie să nu meargă cu el.

– Ericka, noi am găsit o scrisoare de la bunicul tău în care scria că Lordul Kitchener i-a trimis spre păstrare jurnalul său personal, spuse Julie. Sperăm să putem găsi jurnalul.

– Dacă bunicul l-a păstrat, ar trebui să fie aici. Vă rog, aruncaţi o privire!

Julie citise celelalte jurnale ale lui Kitchener, care fuseseră păstrate în caiete cu coperte cartonate. Uitându-se la rafturi, încremeni când văzu un caiet asemănător pe raftul de sus.

– Summer... ajungi la caietul mic şi albastru de sus? întrebă ea emoţionată.

Ridicându-se pe vârfuri, Summer întinse mâna şi scoase caietul, apoi i-l întinse lui Julie. Inima istoricului începu să bată mai tare când observă că nu era niciun titlu pe cotor sau pe copertă. Deschizându-l uşor, dădu la pagina de titlu liniată. Citi scrisul îngrijit de mână:

Jurnalul lui HHK
1 ian. 1916

– Ăsta e! izbucni Summer, uitându-se la pagină.

Julie întoarse pagina şi începu să citească primele însemnări, în care erau descrise eforturile autorului de a spori leafa noilor recruţi militari. Ajunse în curând la ultima însemnare, aflată la jumătatea caietului şi având data de 1 iunie 1916. Închise atunci caietul şi se uită plină de speranţă la Norris.

– Acest jurnal pierdut a fost căutat multă vreme de cronicarii lui Kitchener, spuse ea încet.

– Dacă înseamnă atât de mult pentru voi, puteţi să-l luaţi, răspunse Norris, arătând cu mâna spre caiet de parcă nu avea nicio

importanță. Nimeni de aici nu o să-l citească prea curând, adăugă ea, cu un zâmbet spre copilul adormit.

– Îl voi dona colecției Kitchener de la Broome Park, dacă te vei răzgândi vreodată.

– Sunt sigură că bunicul ar fi încântat să știe că încă mai sunt oameni care sunt interesați de Kitchener și de „Marele Război", cum îi spunea el.

Julie și Summer îi mulțumiră tinerei mame pentru jurnal, apoi coborâră în vârful picioarelor treptele și ieșiră din casă.

– Ocolul tău la Dover s-a soldat cu siguranță cu un strop de noroc neașteptat, spuse Julie zâmbind, în timp ce se apropiau de mașină.

– Insistența te duce mereu la noroc, răspunse Summer.

Încântată de descoperire, Julie nu remarcă motocicleta neagră care le urmări de pe Dorchester Lane pe drumul către Canterbury, rămânând permanent cu câteva mașini în urma lor. În timp ce Julie conducea, Summer răsfoia jurnalul, citind pasajele interesante cu voce tare.

– Ascultă aici, spuse ea. „3 martie. Am primit o scrisoare neașteptată de la Arhiepiscopul de Canterbury, prin care îmi cerea să vadă în secret Declarația. Secretul a fost în sfârșit dezvăluit, deși nu știu cum. Răposatul doctor Worthington m-a asigurat de discreția lui cât timp a trăit, dar poate că m-a trădat prin moarte. Nu contează. Am refuzat invitația arhiepiscopului, deși am riscat să-l supăr, sperând că problema poate fi amânată până când vom fi din nou pe timp de pace."

– Doctorul Worthington, ai spus? întrebă Julie. A fost un arheolog renumit de la Cambridge la începutul secolului trecut. A făcut câteva săpături importante în Palestina, dacă nu mă înșală memoria.

– Ar părea o legătură stranie, răspunse Summer, răsfoind alte pagini. Kitchener avea dreptate că l-a supărat pe arhiepiscop. Iată ce a spus două săptămâni mai târziu: „L-am vizitat azi-dimineață pe Episcopul Lowery de Portsmouth în numele Arhiepiscopului

Davidson. Și-a exprimat în mod elocvent dorința insistentă ca eu să donez Declarația Bisericii Anglicane pentru binele întregii omeniri. Din primele clipe, am nutrit aceleași speranțe pentru o căutare binefăcătoare a adevărului. Din nefericire, acum se pare că Biserica mea reacționează cu teamă, având ca țintă principală reținerea și ascunzișurile. În mâinile lor, Declarația ar putea dispărea pentru totdeauna. Nu pot permite acest lucru și asta i-am spus și Episcopului Lowery, spre marea lui dezamăgire. Deși acum nu este momentul, cred că la finalul acestui conflict o dezvăluire publică a Declarației va oferi omenirii întregi o fărâmă de speranță".

– Cu siguranță face ca Declarația aceasta să pară profundă, spuse Julie. Și acum și-a făcut apariția și Episcopul Lowery. Scrisoarea lui misterioasă către Davidson din luna iunie devine și mai interesantă.

– Kitchener nu dă multe detalii, dar neliniștea lui față de Biserică sporește întruna, zise Summer. În aprilie scrie că „planurile pentru ofensiva de vară din Franța sunt aproape gata. Hărțuiala permanentă a trepăduşilor arhiepiscopului devine copleşitoare. P.M. mi-a aprobat cererea de a avea gardă de corp. Din fericire, nu a trebuit să menționez de ce".

– Deci prietenii noștri, Wingate și Stearns, apar în sfârșit în scenă, observă Julie.

Summer dădea paginile mai repede pe măsură ce se apropiau de periferia orașului Canterbury.

– În însemnările din aprilie și mai, e prins până peste cap cu planurile de război, cu câte un weekend ocazional petrecut cu rudele la Broome Park. Dar stai, ascultă aici. „15 mai. Am primit alt telefon amenințător de la Episcopul Lowery. Cu stilul său abject, cred că țării i-ar prinde mai bine dacă ar prelua conducerea Departamentului de Informații Militare în loc de Dioceza din Portsmouth." Și mai târziu scrie: „Prins într-o confruntare pe stradă cu un membru anonim al BA care mi-a cerut Manifestul. Caporalul Stearns a scăpat de apostat fără alte incidente. Încep să

regret că am descoperit acest lucru blestemat în ’77… sau că l-am lăsat anul trecut pe doctorul Worthington să-l descifreze. Cine şi-ar fi imaginat că un vechi sul de papirus vândut de un cerşetor în timpul cercetărilor din Palestina avea să ducă la asemenea consecinţe?“

Summer dădu la pagina următoare.

– Data aceea înseamnă ceva pentru tine?

Julie se gândi la însemnările anterioare ale lui Kitchener.

– A fost cu mult înainte de celebrele fapte de eroism de la Khartoum. Cred că în 1877 era la post în Orientul Mijlociu. În perioada aceea a condus o echipă militară de prospecţiuni în nordul Palestinei ca parte a Fondului de Explorare din Palestina înfiinţat de regina Victoria.

– A lucrat ca supraveghetor?

– Da, a preluat echipa de teren când comandantul s-a îmbolnăvit. Au făcut treabă de calitate, deşi au fost ameninţaţi de câteva ori de membrii triburilor arabe din zonă. O mare parte din datele acumulate în Palestina erau încă utilizate prin 1960. Cât despre Kitchener, la un moment dat călătorea prin Orientul Mijlociu, aşa că nu se ştie de unde anume l-a obţinut. Din păcate, nu a început să ţină un jurnal decât cu mulţi ani mai târziu.

– Trebuie să fie foarte vechi dacă e un papirus.

Summer se apropie de capătul jurnalului şi se opri la o însemnare de la sfârşitul lunii mai. Julie, asta e, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Scrie aşa: „Încă un avertisment sumbru primit de la arhiepiscop. Îndrăznesc să spun că nu par să se dea în lături de la ceva ca să obţină ce-şi doresc. Nu mă îndoiesc că s-au furişat deja în Broome Park ca să arunce o privire. Sper ca răspunsul meu să-i ţină la distanţă. Le-am spus că duc Manifestul în Rusia şi-l împrumut Bisericii Ortodoxe din Petrograd spre păstrare până la sfârşitul războiului. Îmi imaginez cât de trişti ar fi dacă ar şti că de fapt i-l las în păstrare lui Sally, sub privirea atentă a lui Emily, până la întoarcerea mea“.

– Deci nu l-a dus în Rusia, zise Julie cu vocea gâtuită de emoţie.

– Se pare că nu. Ascultă. Pe 1 iunie scrie: „Ultima însemnare deocamdată. Se pare că peste tot sunt ochi curioşi. Simt o neliniște înspăimântătoare legată de călătoria asta, dar este esențial ca rușii să rămână alături de noi şi să nu negocieze un armistițiu unilateral cu Germania. Îi voi transmite acest jurnal caporalului Wingate ca să-l păstreze. H.H.K.“

– Am mai citit şi alte relatări care spuneau că nu se simțea în largul lui şi că se temea de călătorie, spuse Julie. O fi avut o presimțire.

– Probabil că da, altfel nu ar fi lăsat jurnalul acasă. Dar întrebarea mai importantă este: Cine era Sally?

– Trebuie să fi fost cineva de încredere, dar nu cred că am dat peste numele Sally în cercetările mele legate de Kitchener.

– Nu era vreo fostă secretară sau soția altui ofițer? întrebă Summer.

Julie clătină din cap.

– Sau un nume de alint pentru unul dintre consilierii lui?

– Nu, mă gândesc că ar trebui să apară numele undeva în corespondență, dar nu-mi amintesc să-l fi văzut.

– Nu pare în regulă să lase documentul unei cunoştințe oarecare. Dar celălalt nume, Emily?

Julie se gândi o clipă, aşteptând să intre în giratoriul care ducea în centrul oraşului Canterbury.

– De fapt, îmi amintesc două Emily. Bunica maternă a lui Kitchener se numea Emily, deşi în 1916 era moartă de mult. Mai era şi fratele lui cel mai mare, care avea o nepoată pe nume Emily. Trebuie să verific dosarele cu genealogia când ajungem la hotel ca să văd când s-a născut. Tatăl ei, nepotul lui Kitchener, se numea Hal. Era un oaspete obişnuit în Broome Park.

– Aşadar, această Emily mai tânără ar fi verişoara lui Aldrich? întrebă Summer.

– Da, e corect. Poate putem vorbi dimineață cu Aldrich despre ea.

Julie ajunsese în centrul oraşului şi o conduse pe Summer pe lângă celebra catedrală istorică din Canterbury. După ce parcurseră

câteva străzi, intră la Hotelul Chaucer, unul dintre hanurile vechi şi modeste din oraş. Se cazară în camere alăturate, după care coborâră la cină în restaurantul hotelului. Summer devoră o farfurie mare de peşte cu cartofi, fără să-şi dea seama cât de mult o înfometase excursia de peste zi. Julie avu un apetit la fel de mare, împingând la o parte farfuria golită de paste.

– Dacă vrei să facem mişcare după cină, putem să ne plimbăm până la catedrală, sugeră Julie.

– Apreciez oferta de vizită cu ghid, răspunse Summer, dar, să fiu sinceră, aş prefera să-mi petrec timpul analizând jurnalul lui Kitchener.

Julie zâmbi la răspunsul primit.

– Speram că o să spui asta. Mor de nerăbdare să studiez însemnările de când ne-am cazat.

– E un salon liniştit alături de hol. Ce-ar fi să comandăm nişte ceai şi să mai aruncăm o privire în jurnal acolo? De data asta, eu iau notiţe şi tu citeşti, adăugă ea zâmbind.

– Ar fi grozav, se învoi Julie. Mă duc să aduc jurnalul şi un caiet din cameră şi ne întâlnim acolo.

Urcă scările la etajul doi şi intră în cameră, dar ezită când observă că documentele ei erau împrăştiate pe pat. Uşa se trânti în spatele ei şi luminile se stinseră. O umbră se apropie de ea şi Julie dădu să ţipe, dar o mână înmănuşată îi acoperi repede gura înainte ca vocea să-i răsune. Un braţ o cuprinse de talie şi o trase lângă agresorul care părea să poarte haine căptuşite. Apoi o voce groasă îi sună în ureche:

– Nu scoate un sunet, altfel nu mai apuci ziua de mâine!

28

Summer aşteptă în salon timp de douăzeci de minute înainte să sune în camera lui Julie. Cum nu răspunse nimeni, aşteptă încă cinci minute, apoi urcă la etaj şi ciocăni la uşă. Deveni şi mai îngrijorată când văzu semnul „Nu deranjaţi“ agăţat de clanţa uşii. Văzu o cameristă care pregătea paturile din camerele de pe coridor şi o convinse să verifice camera lui Julie. Când deschise uşa şi aprinse lumina, cameristei i se tăie respiraţia de groază.

Julie era jos, cu braţele prinse la spate şi legate cu un cearşaf de scheletul patului. Avea gleznele legate cu alt cearşaf şi o faţă de pernă pe cap. Mişcările disperate din mâini şi picioare vădeau faptul că era încă în viaţă.

Summer trecu pe lângă cameristă şi luă faţa de pernă de pe capul lui Julie. Aceasta se uită la Summer cu ochii mari, răsuflând uşurată când americanca îi dezlegă dresul înnodat, înfăşurat ca un căluş în jurul capului.

– Eşti rănită? întrebă Summer, dezlegând apoi cearşaful care-i lega braţele lui Julie.

– Nu… sunt în regulă, se bâlbâi ea, luptându-se cu lacrimile de spaimă şi de uşurare totodată. Doar puţin speriată.

Reuşi repede să se stăpânească şi să capete siguranţă în glas:

– De fapt, a fost chiar delicat. Nu cred că a vrut să-mi facă vreun rău.

– A fost un singur om?

Julie dădu aprobator din cap.

– Ai văzut cum arăta?

– Nu, mă tem că nu. Cred că se ascundea în baie şi am trecut pe lângă el. A stins lumina, apoi mi-a pus faţa de pernă pe cap. Habar n-am cum arăta. Îmi amintesc că hainele lui păreau căptuşite, groase.

În curând ajunse şi managerul hotelului, urmat de doi poliţişti din Canterbury. Verificară cu grijă camera, apoi le puseră întrebări detaliate lui Julie, lui Summer şi cameristei. Istoricul îşi lăsase poşeta în cameră, dar hoţul nu o luase. Julie se uită înfricoşată la Summer când îşi dădu seama că singurul lucru care lipsea din cameră era jurnalul lui Kitchener.

– Tentativă clasică de spargere a unei camere de hotel, îl auzi Summer pe unul din poliţişti spunându-i managerului pe coridor. E clar că l-a surprins în cameră şi s-a decis să o lege înainte de a fugi. Nu e cazul să vă spun că sunt slabe şanse să-l prindem pe spărgător.

– Da, din păcate am mai văzut astfel de cazuri, răspunse managerul. Mulţumesc, domnule detectiv.

Managerul hotelului se întoarse în cameră şi îi ceru mii de scuze lui Julie, promiţând să crească numărul de paznici pe etaj toată noaptea. După ce plecă, Summer se oferi să o lase pe Julie să doarmă în camera ei.

– Da, dacă nu te superi, cred că m-aş simţi mai în siguranţă, spuse ea. Stai să-mi iau periuţa de dinţi.

Julie intră în baie, apoi deodată o strigă pe Summer.

– Ce e, Julie? zise ea, dând buzna înăuntru.

Julie avea o expresie sumbră pe faţă, arătând către oglinda mică de deasupra chiuvetei. Hoţul din cameră îi lăsase un avertisment scris pe oglindă cu rujul ei roz. Clar şi succint, scria doar „Lasă-l în pace pe K“.

29

Julie se trezi a doua zi dimineață după o noapte chinuită. Teama și neliniștea se transformaseră treptat în senzația că suferise o agresiune revoltătoare. Se trezi devreme, realizând că exploda de furie.

– Cine ar fi putut să știe că am descoperit jurnalul? zise ea, plimbându-se prin camera de hotel. Numai ce l-am găsit.

Summer era în baie, aranjându-și părul.

– Poate că nu știa exact despre jurnal, răspunse ea. Poate că încerca doar să afle ce știam și a avut noroc.

– Bănuiesc că e posibil. Dar de ce m-a avertizat? Ce anume legat de moartea lui Kitchener poate fi un motiv de spaimă pentru cineva după aproape un secol?

Summer își dădu cu puțin parfum, apoi i se alătură lui Julie în dormitor.

– Aș zice că un lucru e sigur. Probabil că e cineva care știe mai multe decât noi fie despre Declarație, fie despre scufundarea navei *Hampshire*.

– Fie despre amândouă, adăugă Julie. Simți atunci parfumul lui Summer. Ce frumos miroase! zise ea.

– Mulțumesc. A fost cadou de la un prieten din Columbia Britanică.

– Apa de colonie, izbucni Julie deodată. Aproape am uitat. Cel care m-a legat aseară mirosea a apă de colonie bărbătească. Sunt

sigură că mirosea la fel ca tipul pe care l-am întâlnit la Biblioteca Lambeth.

– Te referi la domnul Baker? Crezi că a fost el?

– În clipa asta nu sunt sigură de nimic, dar cred că s-ar putea să fi fost el. Nu-ți amintești? Ne-a întrebat de jurnal. Mi s-a părut puțin ciudat atunci.

– Ai dreptate. Când ne întoarcem la Londra, mergem să verificăm la bibliotecă, spuse Summer. Sunt sigură că există șansa ca bibliotecara să-l identifice.

Julie se simțea puțin ușurată, însă revelația nu făcu decât să-i alimenteze curiozitatea.

– Între timp, aș zice să mergem la Broome Park și să vedem ce știe Aldrich despre verișoara lui, Emily.

Luară micul dejun în grabă la hotel, apoi urcară în mașină și se îndreptară spre la Broome Park. La trei kilometri de Canterbury, mașina trecu peste o adâncitură mare în șosea.

– Ceva nu e în regulă, spuse Julie, simțind o vibrație puternică în coloana de direcție.

Mașina trecu peste încă o mică scobitură în drum, iar pasagerele simțiră un zvâcnet puternic, urmat de un scrâșnet de metal. Summer se uită îngrozită pe geam și văzu cum roata din dreapta față săltă în fața mașinii și ajunse pe marginea drumului. Mașina o luă brusc spre dreapta, pe contrasens. Julie trase tare de volan ca să o redreseze, dar fără vreun rezultat.

Butucul rămas fără roată se înfipse în asfalt într-o ploaie de scântei, în timp ce mașina se rotea în sens invers acelor de ceasornic. Cele trei cauciucuri rămase fumegau și scrâșneau pe măsură ce mașina se învârtea, ieșind în cele din urmă cu spatele de pe carosabil. Sărind peste acostament, automobilul alunecă pe o porțiune de iarbă și se izbi de partea de jos a rambleului. Când praful ridicat se risipi, Julie opri motorul și se întoarse spre Summer.

– Ești în regulă? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Da, răspunse Summer, respirând şi ea adânc. Ce izbitură! Aş zice că am avut noroc.

Văzu că Julie era palidă şi ţinea încă mâinile strânse pe volan.

– El a fost, spuse ea încet.

– Ei bine, dacă a fost, va trebui să se străduiască mai mult ca să ne facă felul, răspunse Summer sfidător, încercând să o încurajeze pe Julie. Hai să vedem dacă putem să revenim pe şosea!

Când deschise portiera, o motocicletă neagră se apropie în viteză de ele. Motociclistul încetini puţin, uitându-se lung la maşina avariată. Apoi acceleră puternic şi se îndepărtă cu un bârâit zgomotos.

– Nu te deranja să ne ajuţi! se răsti Summer la silueta neagră care dispăru după cotitură.

Urcă până la şosea şi găsi roata desprinsă întinsă pe marginea drumului. Aşezând-o în picioare, o rostogoli spre maşină. Julie coborâse din automobil, dar stătea pe un bolovan mare cu mâinile tremurând. Summer deschise portbagajul şi scoase cricul, apoi îl fixă sub bara din faţă. Pământul era tare şi în mare parte nivelat, ceea ce o ajută să ridice butucul. În ciuda câtorva zgârieturi adânci, reuşi să aşeze roata, fixând-o cu trei opritoare împrumutate de la celelalte roţi. Se asigură că erau strânse până la capăt, apoi puse cricul înapoi în portbagaj.

– Summer, ce bine te-ai descurcat! o lăudă Julie. Îşi recăpătase calmul şi încetase în cele din urmă să mai tremure. Credeam că va trebui să sunăm la un service.

– Tata m-a învăţat să lucrez la maşinile de colecţie, spuse ea cu un zâmbet de mândrie. Mereu spune că o fată trebuie să ştie să schimbe un cauciuc.

Julie se uită la îndoitura uşoară de pe bara din spate, apoi îi întinse cheile lui Summer.

– Te deranjează să conduci tu restul drumului? Am nervii întinşi la maximum.

– Deloc, răspunse Summer. Câtă vreme nu te superi dacă merg încet pe unde sunt gropi.

Luând cheile, urcă pe locul din dreapta și porni mașina, după care intră din nou pe drum. Nu mai simțiră nicio defecțiune și în curând intrară în parcarea de la Broome Park. Cele două femei intrară în conac, găsindu-l pe Aldrich pregătind cornuri și ceai în atriumul din grădină. Julie nu spuse nimic de accidentul de mașină când îl trase puțin deoparte.

– Alfred, aș putea să te întreb ceva despre Emily Kitchener?

Ochii bătrânului se aprinseră imediat.

– Păi, Emily a fost o doamnă minunată. Tocmai îi spuneam aseară unui oaspete despre ea. Îi plăcea să se plimbe seara prin grădinile acestea ca să asculte cum cântă privighetorile. E greu de crezut că a murit de zece ani.

– A locuit aici, la moșie? întrebă Summer.

– O, da! Tata a luat-o la el când soțul ei a murit într-un accident de tren. Trebuie să fi fost prin 1970. Stătea acolo unde este acum Apartamentul Windsor, la etajul de sus.

– Îți amintești cumva să fi avut vreo prietenă sau o cunoștință pe nume Sally? întrebă Julie.

– Nu, nu-mi amintesc de nimeni cu numele Sally, răspunse el, clătinând din cap.

– Ți-a spus vreodată că a primit vreun document sau ceva acte de la Lordul Kitchener? întrebă Summer.

– Nu mi-a spus niciodată așa ceva. Desigur, trebuie să fi fost foarte tânără când a murit contele. Vă puteți uita prin lucrurile ei, dacă doriți. Am câteva cutii cu lucruri în pivniță.

Summer se uită la Julie cu o privire optimistă.

– Dacă nu deranjăm prea mult, îi spuse Julie lui Aldrich.

– Nicidecum. Vă pot duce acolo chiar acum.

Aldrich le conduse în apartamentul său, apoi pe o ușă încuiată către o scară din colț. Coborând treptele, ajunseră în pivnița slab luminată, puțin mai mare decât un coridor mai larg, ce se întindea

sub o porțiune a clădirii. Lăzile vechi de lemn și mobilele acoperite de praf erau rânduite în dreptul pereților înalți.

– O mare parte din mobila asta a fost a contelui, le explică Aldrich în timp ce le conducea pe coridor. Trebuie neapărat să mai organizez o licitație într-o zi.

În capătul coridorului ajunseră la o ușă grea, zăvorâtă cu un opritor.

– Inițial, aici a fost o cămară pentru proviziile în plus, spuse el, întinzând mâna spre opritor și dându-și seama că fusese deja tras deoparte. Au zăvorât-o bine ca să țină șobolanii la distanță.

Apăsă pe întrerupătorul din exterior, apoi apucă mânerul și trase de ușa grea, dezvăluind un compartiment lung de trei metri cu rafturi de o parte și de alta și un dulap de lemn în capăt. Rafturile erau pline ochi de cutii de carton, majoritatea adăpostind documente și registre ale moșiei.

– Ar trebui ca lucrurile lui Emily să fie aici, spuse el, pășind spre capăt și arătând la un raft aflat la mijlocul peretelui unde erau trei cutii pe care scria „E.J. Kitchener".

– Emily Jane Kitchener, spuse Aldrich. Ar putea fi cel mai ușor pentru voi să vă uitați aici în cutii. Aveți nevoie să vă însoțesc până sus?

– Mulțumim, Aldrich, dar nu e necesar, răspunse Julie. Încuiem noi și ieșim singure.

– Sper să puteți lua cina cu noi în seara asta. Facem un grătar de pește în grădină.

Bătrânul îngrijitor se întoarse și ieși încet din cămară.

Summer zâmbi, privindu-l cum pleacă.

– E cel mai simpatic om, zise ea.

– Un gentleman de modă veche, aprobă Julie, trăgând două cutii spre marginea raftului. Poftim, una pentru tine și alta pentru mine.

Summer se apropie și luă capacul cutiei, observând că nu era sigilată. Conținutul era în dezordine, ca și cum cineva aruncase

la repezeală lucrurile în cutie sau scotocise după aceea înăuntru. Zâmbi în sinea ei când scoase o pătură pentru copii şi o puse pe un raft gol. Alături aşeză nişte hăinuţe de copii, o păpuşă mare şi câteva bibelouri de porţelan. La fundul cutiei găsi nişte giuvaiericale şi o carte cu versuri pentru copii.

– Cutia numărul unu e plină cu amintiri din copilărie, spuse ea, aşezând cu grijă lucrurile la loc. Nimic important, din păcate.

– Nici eu nu mă descurc mai bine, răspunse Julie, punând pe raft o pereche de ghete cu paiete. În mare parte sunt pantofi, pulovere şi câteva rochii de seară. De pe fundul cutiei scoase o tavă plată cu veselă pentru cină. Şi nişte tacâmuri de argint pătate, adăugă ea.

Puseră cele două cutii la loc, apoi o deschiseră împreună pe ce-a de-a treia.

– Asta pare mai promiţătoare, spuse Julie, scoţând un pachet subţire de scrisori.

În timp ce ea verifica scrisorile, Summer făcu inventarul restului cutiei. Majoritatea lucrurilor era cărţi dragi lui Emily, precum şi câteva fotografii cu ea şi soţul ei. Pe fundul cutiei, Summer găsi un plic mare plin de fotografii vechi.

– N-avem noroc aici, spuse Julie, terminând ultima scrisoare şi băgând-o la loc în plic. Sunt scrisori vechi de la soţul ei. Nicio vorbă despre fata noastră misterioasă. Cred că secretul lui Sally nu e menit să fie aflat.

– Am ştiut că sunt şanse mici, răspunse Summer, scoţând fotografiile din plic şi împrăştiindu-le pe raft să le vadă şi Julie. Toate aveau nuanţe de sepia, făcute cu un secol în urmă. Julie luă o fotografie cu o femeie tânără în costum de călărie, care ţinea frâiele unui cal.

– Era o femeie tânără şi frumoasă, remarcă Summer, observând trăsăturile delicate şi ochii pătrunzători care semănau cu ai unchiului său.

– Uite una cu Kitchener! zise Julie, arătând spre o fotografie făcută mai înainte într-o grădină.

Kitchener stătea în picioare, în uniformă, lângă un cuplu și fetița lor aflată între ei și care strângea o păpușă mare în mână. Summer recunoscu fetița drept versiunea mai tânără a lui Emily din poza cu calul.

– Aici pare să aibă vreo patru ani, zise Summer, luând fotografia și întorcând-o pe dos ca să vadă dacă avea scrisă vreo dată pe spate. Aproape se înecă citind inscripția.

– Aprilie 1916. Unchiul Henry și Emily cu Sally la Broome Park.

Îi puse fotografia sub nas lui Emily. Julie citi ce scria, apoi întoarse poza și studie imaginea încruntată.

– Dar aceștia sunt părinții lui Emily. Cred că numele mamei ei era Margaret.

Summer se uită la ea și zâmbi.

– Sally e păpușa.

Până ca în creierul lui Julie să se facă lumină, Summer desfăcea deja prima cutie cu lucrurile lui Emily Kitchener. Într-o clipă, scoase păpușa blondă cu fața de porțelan, îmbrăcată cu un șorț cadrilat. Ridicând păpușa, Summer o compară cu cea din fotografie.

Era aceeași păpușă.

– A spus că Manifestul e în siguranță cu Sally, murmură Julie. Și Sally e o păpușă?

Cele două femei priviră păpușa, ale cărei haine și extremități erau uzate din pricina jocurilor unei fetițe din urmă cu un secol. Cu multă grijă, Summer întoarse păpușa cu spatele și-i scoase șorțul cadrilat și rochia asortată de pânză. Pe spatele păpușii se vedea o cusătură grosolană care ținea umplutura la un loc. Doar cusătura era inegală și prost făcută, în contrast cu măiestria cu care era lucrată în rest.

– Nu pare să fie mâna unei cusătorese pricepute, remarcă Summer.

Julie scotoci într-o cutie și scoase un cuțit de argint din setul pentru cină.

– Vrei să faci o operație? întrebă ea, emoționată, întinzându-i cuțitul lui Summer.

Aceasta puse păpușa cu fața în jos pe raft și începu să taie cusătura de sus. Cuțitul tocit nu făcea față firului dur de catgut, însă reuși în final să taie primele cusături. Punând cuțitul deoparte, trase de restul cusăturii, deschizând spatele păpușii. Înăuntru era o masă de bumbac tasat.

– Îmi pare rău, Sally! spuse ea, scoțând cu grijă vata ca și cum păpușa era vie. Julie privea neliniștită peste umărul lui Summer, dar se pleoști când văzu că spatele păpușii era plin doar cu bumbac. Închise ochii și clătină din cap când Summer scoase un pumn de vată.

– Ce idee caraghioasă! bombăni ea.

Dar Summer nu terminase. Uitându-se înăuntru, începu să pipăie cu degetele.

– Stai, cred că s-ar putea să fie ceva aici.

Julie făcu ochii mari și o privi pe Summer cum strecură mâna în piciorul stâng al păpușii și apucă un obiect. Summer mișcă mâna înainte și înapoi și scoase un tub înfășurat în pânză de câțiva centimetri lungime. Julie se aplecă puțin când Summer puse obiectul pe raft și desfăcu încetișor pânza. Înăuntru se afla o bucată de pergament răsucită într-un sul. Summer prinse marginea de jos, apoi îl întinse pe raft și amândouă își ținură răsuflarea.

Pergamentul se dovedi a fi gol. Însă în curând văzură că proteja un sul mai mic rulat în interior. Era o foaie de papirus de culoarea bambusului, cu o coloană pe mijloc.

– Aceasta… trebuie să fie Declarația, spuse Julie încet cu ochii fixați pe documentul străvechi.

– Pare să fie scrisă într-un fel de limbă veche, observă Summer.

Julie se uită la literele care-i păreau familiare.

– Seamănă cu limba greacă, spuse ea, dar nu am mai văzut niciodată așa ceva.

– Probabil e greaca coptă, răsună o voce bărbătească în spatele lor.

Femeile tresăriră din pricina apariției neașteptate. Întorcând capul spre ușă, fură șocate să-l vadă pe Ridley Bannister în dreptul ușii. Era îmbrăcat cu o geacă neagră de piele, bine căptușită, și o pereche de pantaloni preferați de motocicliștii din cursele pe zgură. Însă niciuna din cele două nu observă aspectul său neobișnuit. Atenția le fu captată în schimb de revolverul cu țeava scurtă pe care-l avea în mână și care era îndreptat direct spre piepturile lor.

– Tu eşti cel care m-a atacat în camera de hotel, izbucni Julie, recunoscând în cele din urmă ținuta de piele.

– Un atac este o descriere prea aspră, răspunse Bannister cu nonșalanță. Prefer să cred că făceam pur și simplu un schimb de informații.

– Adică furai, zise Summer.

Bannister îi aruncă o privire jignită.

– Nicidecum, zise el. Doar împrumutam. Veți vedea că jurnalul și-a găsit un nou adăpost la etaj, alături de restul documentelor personale ale lui Kitchener.

– Vai, un hoț pocăit! răspunse Summer sarcastic.

Bannister ignoră înțepătura.

– Trebuie să recunosc, sunt chiar impresionat de talentul tău de detectiv, spuse el, uitându-se la Julie. Jurnalul de piele a fost o descoperire grozavă, deși comentariile contelui nu au fost tocmai surprinzătoare. Dar, pe deasupra, să descoperi și cine e Sally. Ăsta da bis.

– Nu am fost atât de neglijente ca tine, remarcă Summer.

– Mda, mă rog, am avut puțin timp să caut prin lucrurile lui Emily Kitchener. Chiar și așa, ați făcut treabă bună. Ridică pistolul și făcu semn cu el. Ați vrea să fiți drăguțe și să mergeți în spatele cămării? Trebuie să plec cu Manifestul.

– Îl împrumuți? întrebă Julie.

– Mă tem că de data asta nu, răspunse Bannister cu un zâmbet de rechin.

Julie se uită la sul înainte de a păşi în spate.

– Mai întâi, spune-ne! Ce semnificație are Declarația? întrebă ea.

– Până nu e autentificată, nimeni nu poate spune cu siguranță, spuse Bannister, apropiindu-se tiptil ca să ia pergamentul cu papirusul în interior. E doar un document vechi despre care unii cred că ar putea zgudui autoritățile teologice.

Luă sulul cu mâna liberă şi îl puse încet în buzunarul din interiorul gecii.

– L-au ucis intenționat pe Kitchener din cauza asta? întrebă Julie.

– Aşa aş crede. Dar aici trebuie să vă lămuriți cu Biserica Anglicană. Mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă, doamnelor, zise el, mergând cu spatele spre uşă, dar mă tem că am de prins un avion.

Ieşi din cămară şi dădu să închidă uşa în urma lui.

– Te rog, nu ne lăsa aici! îl rugă Julie.

– Nu vă faceți griji! răspunse Bannister. O să-l sun pe Aldrich într-o zi sau două să-i spun că sunt două fete drăguțe încuiate în pivniță. La revedere!

Uşa se trânti, apoi se auzi un şuierat când opritorul alunecă la locul lui. Bannister stinse lumina din cămară, cufundând-o în întuneric. Urcă în linişte scările în apartamentul lui Aldrich, oprindu-se să pună la loc pistolul Webley neîncărcat în vitrina cu artefactele militare ale lui Kitchener, de unde îl împrumutase cu câteva minute mai înainte. Aşteptând să se elibereze holul, se furişă nevăzut afară din conac şi se urcă în grabă pe motocicleta închiriată.

Trei ore mai târziu, îl sună pe şeful securității la Palatul Lambeth de la o cabină telefonică de pe Aeroportul Heathrow.

– Judkins, sunt Bannister.

– Bannister, răspunse acesta pe un ton aspru. Am aşteptat să aud veşti de la tine. Ai găsit-o pe femeia aceea, Goodyear?

– Da. Ea şi americanca au fost la Broome Park, scotocind în documentele lui Kitchener. De fapt, sunt încă acolo.

– O să ne facă probleme?

– Ei bine, sunt puțin bănuitoare şi cu siguranță au mers pe o pistă bună.

– Dar au ceva compromițător la adresa noastră? întrebă agentul de siguranță, nerăbdător.

– O, nu! răspunse Bannister, bătând cu palma pe buzunarul de la piept cu un zâmbet larg. Nu au nimic. Absolut nimic.

31

Cămara încuiată era neagră ca o peşteră. Summer puse mâna pe un raft să-şi păstreze echilibrul, aşteptând o clipă până să i se obişnuiască ochii cu întunericul subit. Însă nu putea vedea nimic fără o sursă de lumină. Îşi aminti de telefonul mobil şi-l scoase din buzunar, iar aparatul împrăştie raze slabe, albastre.

– Mă tem că aici nu este semnal, dar măcar avem lumină de noapte, spuse ea.

Folosind telefonul ca pe o lanternă, se apropie de uşă, o împinse întâi cu umărul, apoi îi dădu câteva lovituri zdravene cu călcâiul. Uşa groasă nu se mişcă deloc, iar ea înţelese că niciun luptător de sumo nu ar fi putut să mute din loc opritorul greu. Se întoarse încet lângă Julie, luminându-i faţa cu telefonul, şi-i observă expresia înspăimântată.

– Nu-mi place deloc chestia asta, spuse Julie cu vocea tremurată. Cred că vreau să ţip.

– Ştii, Julie, e o idee bună. De ce nu ţipăm?

Summer întoarse capul spre tavan şi scoase un ţipăt puternic. Julie se luă imediat după ea, strigând de câteva ori după ajutor.

Înăbuşite de uşa groasă a cămării, ţipetele nu se auzeau decât slab la etaj. Cei câţiva oaspeţi care distinseră strigătele îndepărtate presupuseră că era cineva care dăduse iPod-ul prea tare. Sunetul nu ajunse deloc la urechile îmbătrânite ale lui Aldrich.

Femeile făcură o scurtă pauză, apoi încercară din nou cu strigăte. După ce trecură alte câteva minute fără niciun răspuns, se resemnară la gândul că nu le auzea nimeni. Însă țipatul le oferise o ușurare, ajutându-le să scape de neliniștea recluziunii. Julie, mai ales, striga ca să-și recapete cumpătul pe care fusese pe cale să-l piardă.

– Cred că am putea să ne facem comode, dacă tot o să stăm aici o vreme, zise ea, punând o cutie mare pe jos și folosind-o drept scaun. Crezi că o să-l sune totuși pe Aldrich? întrebă ea, posomorâtă.

– Bănuiesc că da, răspunse Summer. Nu se purta ca un asasin profesionist, nici nu mi s-a părut psihopat.

În adâncul sufletului, nu era atât de sigură.

– Eu, una, aș prefera să nu-l aștept pe Aldrich, adăugă ea. Poate găsim ceva într-o cutie care să ne ajute să scăpăm de aici.

La lumina slabă a telefonului mobil, începu să deschidă câteva cutii. Dar descoperi repede că nu erau decât hârtii, haine și câteva obiecte personale vechi depozitate în fosta cămară. În scurt timp se descurajă, așa că trase o cutie lângă Julie și se așeză.

– S-ar zice că ne trebuie mai mult decât o garderobă drăguță ca să putem scăpa.

– Ei bine, măcar avem ce îmbrăca în caz că ni se face frig, spuse Julie. Măcar de-am avea și ceva de mâncare.

– Mă tem că nu avem așa ceva în cămară, răspunse Summer. Apoi se gândi o clipă, analizându-și propriile cuvinte. Aldrich a spus că a fost construită ca o cămară secundară, nu-i așa? întrebă ea.

– Da, confirmă Julie. Și, slavă Domnului, pentru etanșarea împotriva șobolanilor.

– Julie, știi unde este bucătăria principală în conac?

Cercetătoarea se gândi puțin.

– N-am intrat niciodată acolo, dar e undeva lângă sala de mese, în aripa de vest a clădirii.

Summer văzu cu ochii minții orientarea clădirii.

– Noi suntem în aripa de vest, nu-i aşa?

– Da.

– Înseamnă că bucătăria trebuie să fie deasupra noastră?

– Da, aşa ar trebui. Încotro baţi?

Summer se ridică în picioare şi se plimbă prin cămară, studiind pereţii din spatele cutiilor de depozitare cu ajutorul luminii de la telefon. Ajunse încet în fundul încăperii, examinând un grup de patru uşi de dulapuri de lemn care se vedeau acum în spatele unei stive de cutii. Îi dădu telefonul lui Julie să-l ţină.

– Dacă ai fi bucătarul lui Kitchener şi ai avea nevoie de un sac de făină din cămară, te-ai apuca să-l cari prin casă? întrebă ea, dând cutiile deoparte.

Apoi întinse mâna către cele două uşi de sus şi încercă să le deschidă. Dar erau încuiate.

– Sunt uşi false, zise Julie, ridicând telefonul în timp ce Summer trăgea cu unghiile de marginile uşilor fără succes. Încearcă uşile de jos!

Julie împinse o cutie la o parte pentru ca Summer să încerce uşile de jos. Trăgând de margini, se miră să vadă că amândouă se deschiseră fără efort. În spatele lor era un compartiment gol şi întunecat.

– Dă lumina mai aproape! ceru Summer.

Julie trecu telefonul dincolo de uşi, iluminând o tavă mare aflată la baza compartimentului care era fixat de un raft din spate. Într-o parte se vedea o roată de curea, cu o buclă de funie strânsă bine de jur împrejur, care urcase dincolo de dulapul de sus. Julie întoarse fasciculul de lumină în sus, dezvăluind un puţ vertical lung.

– E un lift, spuse Julie. Da, sigur că da. Cum ţi-ai dat seama?

Summer ridică din umeri.

– Presupun că e din pricina faptului că am urât toată viaţa să fac lucrurile în felul mai greu.

Se uită o clipă la raft.

– E puțin strâmt, dar cred că e de ajuns ca lift. Mă tem că trebuie să împrumut din nou lumina.

– Nu poți să te urci acolo, zise Julie. O să-ți rupi gâtul.

– Nicio grijă. Cred că încap numai bine.

Summer luă telefonul și intră cu picioarele răsucite în deschizătură, apoi își strecură și restul corpului până când ajunse să stea pe tavă cu picioarele încrucișate. Două frânghii uzate atârnau lângă roata folosită pentru urcarea tăvii, dar nu îndrăznea să-și testeze greutatea astfel. Punând telefonul în poală, verifică în schimb un lanț subțire de bicicletă înfășurat în jurul roții. Băgă apoi capul înapoi în cămară.

– Ține-mi pumnii! Să sperăm că ne întâlnim la ușa din față în cinci minute, îi spuse lui Julie.

– Ai grijă!

Summer apucă lanțul cu ambele mâini și trase tare în jos. Tava se ridică imediat de la bază, iar Summer urcă puțin pe culoar. Julie luă repede o cutie cu haine și o goli în partea de jos, făcând un fel de pernă pentru cazul în care Summer scăpa lanțul și cădea.

Dar tânăra oceanografă atletică nu căzu. Summer reuși să se ridice trei metri până ca mâinile și mușchii brațelor să-i obosească. Descoperi atunci că putea înclina tava în față și să proptească picioarele într-o parte a culoarului, lipindu-se cu spatele de peretele opus. Sprijinindu-și astfel greutatea, reuși să-și scuture mâinile de asprimea lanțului de la roată. Se odihni câteva minute, apoi se ridică din nou câțiva metri și se opri iar.

Observă roata de sus la numai câțiva metri deasupra capului și făcu încă un efort să ajungă în vârf. Deși o dureau mâinile și brațele, se forță să se ridice la același nivel cu roata, băgând capul între umeri sub capătul de sus al culoarului. În fața ei apăru partea din spate a ușii dulapului și o împinse repede cu picioarele. Dar ușa nu se mișcă.

Simțea că o lasă brațele în timp ce lovea din nou cu picioarele, detectând de data asta o mișcare ușoară a ușii. Era prea sus și prea

aproape de roată ca să se sprijine de pereți să se odihnească și simțea că îi slăbește strânsoarea din jurul lanțului. Dându-și seama că nu mai avea decât câteva secunde până să-i dea drumul, se împinse în spate cât de tare putu, apoi zvâcni în față, izbind ușa cu picioarele cu toată puterea.

Auzi un zgomot îngrozitor când ușa dulapului se deschise, umplând culoarul întunecos de o strălucire puternică. Summer fu orbită o secundă de schimbarea bruscă a intensității luminii și alunecă prin ușă, dând drumul lanțului în timp ce inerția o împinse pe suprafața frumos lustruită.

După ce i se limpezi privirea, se trezi întinsă pe un bufet mare din lemn de tec. Se afla într-un salon mic, dar bine luminat, construit într-o zonă care făcuse inițial parte din bucătăria conacului. Summer tresări când văzu în încăpere șase cupluri în vârstă servind ceaiul. Se uitau toți la ea de parcă era un extraterestru picat din Carul Mic.

Coborând încet de pe bufet și, aterizând în picioare, observă sursa zgomotului puternic. Pe podea erau împrăștiate linguri, cești de ceai și farfurioare dintr-un set mare de ceai pe care îl izbise ușa deschisă.

Summer se șterse ușor jenată, ascunzându-și mâinile pătate de vaselină și le zâmbi oamenilor rămași cu gura căscată.

– Urăsc să ratez ora ceaiului, spuse ea scuzându-se, apoi fugi repede din cameră.

Pe hol dădu peste Aldrich și-l îndrumă să o ajute pe Julie. Împreună coborâră în grabă scările și descuiară ușa cămării. Ușurată, Julie zâmbi la vederea lui Summer.

– Am auzit un zgomot îngrozitor. E totul în regulă? întrebă ea.

– Da, zâmbi Summer, dar cred că-i datorez lui Aldrich un set nou de ceai.

– Prostii! mormăi bătrânul. Acum spuneți-mi cine v-a încuiat aici.

Julie îl descrise pe Bannister și ținuta lui de motociclist.

– Seamănă cu tipul acela, Baker, zise Aldrich. A predat camera azi-dimineață.

– Ce știi despre el? întrebă Summer.

– Mă tem că nu prea multe. A spus că e scriitor, că trăiește la Londra și că a venit într-o vacanță să joace golf. Dar parcă îmi amintesc că a mai fost aici, trebuie să fi fost acum patru sau cinci ani. Îmi amintesc că l-am lăsat să intre în arhive. Știe foarte multe lucruri despre conte. De fapt, el e cel care m-a întrebat despre Emily.

Julie și Summer se uitară una la alta cu subînțeles, apoi Summer intră înapoi în cămară.

– Vreți să sun la poliție? întrebă Aldrich.

Julie se gândi puțin.

– Nu, nu cred că va fi necesar. A găsit ce căuta, așa că nu cred că o să ne mai deranjeze. Și-apoi, sunt sigură că numele și adresa din Londra pe care ți le-a dat sunt false.

– O să-i spun eu vreo două dacă mai apare vreodată pe aici, bombăni Aldrich. Bietele de voi! Vă rog, haideți sus să beți un ceai.

– Mulțumim, Aldrich. Venim imediat.

După ce Aldrich se îndepărtă, Julie se așează pe băncuța de lângă o mobilă acoperită și respiră adânc. Summer ieși o secundă mai târziu din cămară, observând cât de palidă era Julie.

– Te simți bine? întrebă Summer.

– Da. Nu voiam să recunosc, dar sunt puțin claustrofobă. Nu-mi doresc să mai am prea curând senzația asta.

Summer se întoarse și încuie ușa grea în urma ei.

– Nu avem de ce să mai punem piciorul aici, zise ea. Unde e Aldrich?

– S-a dus sus să ne pregătească un ceai.

– Sper să găsească vreo ceașcă.

Julie dădu din cap cu o grimasă dezamăgită.

– Nu-mi vine să cred. Am avut indiciul legat de moartea lui Kitchener în mână și ni l-a smuls hoțul acela înainte să apucăm să ne dăm seama ce semnificație avea.

– Nu fi deprimată! Nu e totul pierdut, răspunse Summer, încercând să o consoleze.

– Dar avem atât de puține piste! Probabil nu vom afla niciodată adevărata însemnătate a Declarației.

– Ca să-l citez pe Aldrich, prostii, răspunse Summer. O avem încă pe Sally, adăugă ea, ridicând păpușa.

– Și la ce ne ajută?

– Ei bine, amicul nostru o fi furat piciorul stâng, dar noi îl avem încă pe dreptul.

Întinse spre Julie păpușa desfăcută, scoțând o bucățică de umplutură de bumbac. Uitându-se înăuntru, istoricul observă vârful unui alt sul de hârtie, de data asta în piciorul drept.

Nu spuse nimic, uitându-se cu ochii mari în timp ce Summer scotea ușor obiectul dinăuntrul păpușii. După ce Summer îl puse pe bancă și-l deschise cu grijă, văzură amândouă că nu era o foaie de pergament sau un papirus precum celălalt sul. În schimb, era doar o scrisoare bătută la mașină cu antetul „Departamentul de Arheologie al Universității din Cambridge“ tipărit în partea de sus.

32

– Scafandrii sunt încă în apă, anunță Gunn.

Stând pe puntea vasului *Aegean Explorer*, privea printr-un binoclu la barca Zodiac goală, legată de cablul de prindere care se întindea până la epava otomană. La interval de câteva secunde, vedea două seturi de bule de aer care ajungeau la suprafață la câțiva metri de baliză. Gunn îndreptă binoclul dincolo de Zodiac, focalizând lentilele asupra iahtului italian mare și albastru ancorat în apropiere. Observă cu interes că prova era întoarsă spre el, ceea ce însemna că iahtul stătea perpendicular față de curent. Priveliștea parțială a punții din spate înfățișa niște oameni care lucrau de zor, însă structura vasului îi blocă repede lui Gunn câmpul vizual.

– Prietenul nostru curios încă mai dă târcoale prin zonă, spuse el.

– *Sultana*? zise Pitt, după ce mai devreme descifrase numele iahtului.

– Da. Se pare că s-a furișat mai aproape de locul unde se află epava.

Pitt ridică ochii de la masa cu diagrame unde examina niște documente.

– Cred că nu are alte surse de distracție.

– Nu pot să-mi dau seama ce face, zise Gunn, lăsând binoclul jos. Elicele laterale de manevră sunt pornite, stă de-a curmezișul față de curent.

– De ce nu-l suni prin radio să-l întrebi?

– Căpitanul a încercat câteva apeluri prietenoase aseară. Nu a primit niciun răspuns.

Gunn se apropie și luă loc față în față cu Pitt. Pe masă erau două canistre mici de ceramică recuperate de pe epavă. Pitt compara obiectele cu evaluarea arheologică a navei comerciale excavate de celebrul arheolog subacvatic George Bass.

– Ai reușit să datezi astea? întrebă Gunn, luând în mână o canistră și privind-o de aproape.

– Seamănă foarte mult cu niște obiecte de olărie găsite pe o navă comercială care s-a scufundat aproape de Yassi Ada în secolul al IV-lea, zise Pitt, arătându-i lui Gunn o fotografie din raport.

– Deci coroana romană a lui Al nu e falsă?

– Nu, pare să fie autentică. Avem o epavă din epoca otomană care, nu știm din ce motiv, are la bord artefacte romane.

– E o descoperire grozavă, oricum ai lua-o, spuse Gunn. Mă întreb de unde provin obiectele.

– Doctorul Zeibig analizează niște mostre de nisip care erau încorporate într-un ciob, ceea ce ar putea indica originea vasului. Desigur, dacă ne-ai fi lăsat să dezgropăm și restul monolitului, poate am fi avut deja un răspuns.

– Ah, nu! protestă Gunn. E descoperirea mea și Rod a spus că pot să o recuperez împreună cu el când ne scufundăm iar. Ține-l pe Al departe de asta! Că tot veni vorba, spuse el, uitându-se la ceas, Iverson și Tang ar trebui să se întoarcă de-acum.

– Atunci ar fi bine să-l trezesc pe Al, zise Pitt, ridicându-se de la masă. Noi trebuie să facem următoarea scufundare.

– Cred că l-am văzut moțăind lângă jucăria nouă, spuse Gunn.

– Da, e nerăbdător să testeze *Glonțul*.

În timp ce Pitt traversa puntea, Gunn îi dădu un ultim avertisment.

– Să ții minte! Nu puneți mâna pe monolitul meu! strigă el, scuturând amenințător din mână către Pitt.

Pitt luă o geantă pentru scufundare din cabină, apoi merse pe puntea din spate a vasului. La umbra unui submersibil alb, cu formă aerodinamică, îl găsi pe Giordino dormind cu capul pe un costum de scafandru rulat. Fu de-ajuns să se apropie, pentru ca Giordino să se trezească şi să deschidă o pleoapă leneşă.

– A venit momentul să mai facem o excursie până la iahtul meu regal, plin de apă? întrebă el.

– Da, rege Al. Am fost repartizaţi să verificăm reţeaua C-2, care pare să fie o movilă de balast.

– Balast? Cum să mai adaug ceva la colecţia mea de bijuterii din movila de balast?

Ridicându-se în capul oaselor, începu să-şi pună costumul, în timp ce Pitt îşi desfăcea geanta şi îi urma exemplul. După câteva minute, Gunn veni spre ei alergând, cu o expresie de îngrijorare pe faţă.

– Dirk, scafandrii trebuiau să iasă acum zece minute, dar încă nu au apărut la suprafaţă.

– Poate fac o pauză prudentă de decompresie, sugeră Giordino.

Pitt se uită la barca goală ancorată la mică distanţă. Iverson şi Tang, cei doi bărbaţi din apă, erau amândoi savanţi în ştiinţa mediului, despre care Pitt ştia că sunt scafandri cu experienţă.

– Luăm barca de urmărire şi mergem să aruncăm o privire, spuse Pitt. Ajută-ne, Rudi!

Gunn îi ajută să coboare o bărcuţă gonflabilă rigidă, în care de-abia încăpeau amândoi cu echipamentul de scufundare. Pitt îşi puse repede butelia, masca şi labele în timp ce Giordino pornea motorul extern, ducându-i în viteză către Zodiac. Nu era nici urmă de cei doi scafandri, când opriră lângă barca gonflabilă mai mare.

Barca de urmărire încă încetinea când Pitt se rostogoli pe o parte şi se aruncă în apă. Înotă repede până la cablu, apoi coborî pe lângă frânghie. Se aştepta să-i găsească pe cei doi ţinându-se de frânghie la trei sau şase metri sub apă pentru decompresie, dar nu se vedeau nicăieri. Pitt îşi destupă urechile în timp ce se apropia de

indicatorul de cincisprezece metri, apoi dădu mai tare din picioare, forțându-se să ajungă la fund. În adâncimile de dedesubt, de-abia distingea grilajul galben de aluminiu pentru excavare fixat pe fundul nisipos. Aprinse o lanternă subacvatică atunci când ajunse la baza cablului, unde vizibilitatea scăzuse până nu se mai vedea decât o întunecime verzuie.

Cercetă în grabă perimetrul din jurul frânghiei ancorate, apoi înotă până la grilaj, urmând lungimea epavei. Ezită când trecu peste a patra căsuță, observând că era o adâncitură mare acolo unde fusese înainte prețiosul monolit de piatră al lui Gunn. Uitându-se în față, remarcă un obiect albastru aproape de movila de balast. Dând brusc din labe, ajunse repede lângă trupul prăbușit al unuia din scafandri.

Corpul era prins sub grilajul de aluminiu, cu câteva pietre de balast puse pe piept. Văzând ochii mari şi ficşi în spatele măştii, Pitt înțelese că savantul de la NUMA pe nume Iverson era mort. Căută echipamentul acestuia şi observă că lipsea regulatorul. La câțiva metri mai departe, îl depistă în nisip, tăietura precisă a cablului indicând că fusese retezat.

Pitt văzu lumină deasupra lui şi se bucură să zărească silueta voinică a lui Giordino coborând spre el. Apropiindu-se la câțiva metri, Giordino arătă către trupul lui Iverson. Pitt răspunse clătinând din cap, apoi ridică regulatorul secționat, arătându-i unde fusese tăiat. Giordino dădu din cap, apoi făcu semn spre pupa epavei, iar Pitt veni după el, înotând în stânga lui.

Găsiră trupul lui Tang plutind deasupra fundului mării, cu un picior încălțat cu laba de înot prins în grilajul ce-l ținea legat. Se înecase ca Iverson, deşi părea să se fi zbătut nebuneşte în ultimele clipe de viață. Centura de lestare, masca şi o labă fuseseră smulse, iar regulatorul tăiat se vedea în nisip în apropiere. Pitt îndreptă lanterna spre fața lui, dezvăluind o umflătură mare şi vineție pe pometele drept. Omul de ştiință văzuse probabil ce se întâmplase cu Iverson şi încercase să se apere, se gândi Pitt. Numai că agresorii

fuseseră prea puternici sau prea mulți. Pitt îndreptă lumina spre adânc, de jur împrejur, însă nu era nimeni în apă. Agresorii se întorseseră deja pe iahtul italian. Apucând vesta de compensare a lui Tang, trase corpul în sus, iar Giordino făcu semn că merge să recupereze trupul lui Iverson. Pitt urcă încet cu tovarășul său mort, lovind din picioare spre cablul de fixare în timp ce urca. Apropiindu-se de suprafață, auzi un zgomot slab de motor care pornea. Pe măsură ce zgomotul creștea, își dădu seama că era vorba de iahtul care accelera, încercând să fugă de la fața locului.

Deși bănuiala lui Pitt era corectă, nu-și imagină și direcția iahtului. Ajuns la suprafață, observă prea târziu că huruitul motoarelor devenise cu mult mai asurzitor și că o umbră amenințătoare se apropia în viteză. Ieși din apă lângă Zodiac și barca de urmărire, ridică ochii și văzu carena impunătoare a iahtului venind cu zgomot spre el în plină viteză și oprindu-se la numai șase metri de el. Carena mare și albastră izbea suprafața în timp ce o arteziană de apă albă țâșnea în dreptul elicelor care se învârteau la pupa.

Într-o clipă, iahtul lovi cele două bărci mici, zdrobind Zodiacul cu carena ca un berbec și elicele tăioase și aruncând micuța barcă de urmărire peste valuri ca pe o insectă.

Zodiacul distrus se scufundă repede în timp ce iahtul se îndepărta la orizont, înaintând ca un fulger.

În urma iahtului, baliza ajunse încet din nou la suprafață după ce fusese împinsă în adâncuri. Desprinsă de cablu, sălta ușor în mijlocul mării înspumate ce se colorase în roșu din pricina sângelui uman.

33

Giordino văzu umbra iahtului trecând pe deasupra capului său și ieși la suprafață la câțiva metri de baliză, trăgând după el trupul lui Iverson. Umflă manual vesta de compensare, uitându-se la resturile rămase din Zodiac în apropiere. Observă la distanță barca de urmărire parțial dezumflată care se îndepărta rapid cu ajutorul brizei ușoare. Aruncă repede o privire în apa din jur, dar nu văzu nici urmă de Pitt. Atunci remarcă pata întunecată din apa de lângă baliza plutitoare.

Temându-se de ce era mai rău, îi dădu drumul lui Iverson și înotă spre baliză, vrând să se scufunde și să caute trupul lui Pitt sub apă. Ajungând la aceasta, simți că i se taie răsuflarea când văzu că pata întunecată din apa din jur era creată de sângele uman de un roșu puternic. În mijlocul bălții de sânge se ridică deodată un corp omenesc îmbrăcat în costum de scafandru. Trupul plutea cu fața în jos, cu capul și extremitățile sub apă, ascunzându-i astfel identitatea. Pe trunchi se vedea foarte clar sursa sângelui din apă. Tăiat și ciopârțit de parcă trecuse peste el o mașină de tuns iarba, spatele era un amestec înfiorător de carne sfâșiată și neopren, mutilat de elicele iahtului.

Giordino își reprimă repulsia și înotă în grabă către cadavru. Temându-se de ce avea să găsească, apucă ușor trunchiul și ridică încet capul din apă.

Nu era Pitt.

Fu cât pe ce să-i sară inima din piept când simți imediat după aceea o bătaie fermă pe umăr. Întorcându-se, dădu nas în nas cu Pitt, care ieşise din apă chiar în spatele lui. Giordino observă o dâră subțire de vopsea albă pe glugă şi pe umăr.

Scuipând regulatorul, Giordino întrebă:

– Eşti teafăr?

– Da, sunt în regulă, zise Pitt, deşi Giordino observă o umbră de mânie în ochii prietenului său.

– Tu şi Tang ați stat în calea marfarului? întrebă Giordino.

Pitt dădu aprobator din cap.

– Tang mi-a salvat viața.

Când ieşise din apă în calea iahtului aflat în viteză, Pitt nu avusese decât câteva secunde să reacționeze. Băgase repede un braț în vesta de compensare a lui Tang şi-l lipise pe acesta de pieptul lui, apoi se înclinase în spate, încercând să se scufunde. Iahtul era deja deasupra lor, lovindu-i cu putere pe Tang şi pe Pitt aflat dedesubt. Fuseseră izbiți împreună sub carenă până când trecură de elicele ce se învârteau nebunește. Pitt abia reuşise să-l țină pe Tang deasupra lui, iar cadavrul acestuia păstra semnele tăişului de elice.

Pitt era scârbit şi mânios fiindcă fusese nevoit să se folosească de cadavrul savantului ca de un scut uman, dar ştia că altfel ar fi fost făcut franjuri.

– L-au ucis de două ori azi, zise Giordino posomorât.

– Ei... murmură Pitt, privind spre conturul îndepărtat al iahtului ce se pierdea în zare.

În mintea lui se zbătea deja întrebarea: cine era dispus să comită o crimă din cauza unei epave şi de ce?

– Ar fi bine să-l luăm de aici înainte ca toți rechinii din Mediterana să vină la masă, zise Giordino, apucându-l pe Tang de braț.

Aegean Explorer ridicase deja ancora şi se apropia de oamenii din apă. Câțiva membri ai echipajului coborâră o macara şi-i urcară imediat pe decedați la bord, apoi îi ajutară şi pe Giordino şi

Pitt să urce. Căpitanul vasului și doctorul veniră în grabă, urmați de aproape de Gunn. Directorul adjunct al NUMA avea o înfățișare șocată, ținând o pungă cu gheață la cap.

– Au murit amândoi în apă, spuse Pitt când doctorul se așeză în genunchi și-i examină pe fiecare. Înecați.

– Accidental, amândoi? întrebă căpitanul.

– Nu, spuse Pitt, scoțându-și costumul. Făcu semn spre tubul de respirat tăiat care ieșea din butelia lui Iverson. Cineva le-a tăiat tubul de oxigen.

– Aceiași oameni care au încercat să ne calce cu carena iahtului italian luxos, adăugă Giordino.

– Știam că mint când au venit la bord, spuse căpitanul Kenfield, clătinând din cap. Dar în mod sigur nu m-am așteptat să recurgă la crimă.

Pitt observă o umflătură în capul lui Gunn pe care o apăsa cu punga cu gheață.

– Ce-ai pățit?

Gunn se strâmbă și dădu punga deoparte.

– Cât ați coborât voi, au venit de pe iaht cu barca niște huligani înarmați. Spuneau că sunt de la Ministerul de Cultură din Turcia.

– Supraveghează largul mării într-un iaht de lux? întrebă Giordino sceptic.

– Le-am cerut să se identifice, dar mi-au arătat doar țeava puștii, zise Gunn, punând din nou punga cu gheață pe umflătura de la cap.

– Ne-au spus foarte clar că nu avem autoritatea să lucrăm la o epavă din timpul Imperiului Otoman, spuse căpitanul.

– Interesant că știau ce anume este epava, remarcă Giordino.

– Ce altceva au mai vrut? întrebă Pitt.

– Ne-au cerut toate artefactele pe care le-am recuperat de pe epavă, spuse Kenfield. Le-am spus să coboare de pe navă, dar nu a ieșit prea bine. Ne-au dus pe mine și pe Rudi pe aripa punții și ne-au amenințat că ne omoară. Echipajul nu a avut încotro și s-a supus.

– Au luat tot? întrebă Giordino.

Gunn aprobă.

– Au luat tot din laborator, apoi au dus lucrurile pe iaht chiar înainte să ieșiți voi la suprafață.

– Dar nu înainte să ne ordone să plecăm de aici și să ne amenințe să nu comunicăm prin radio, adăugă Kenfield.

– Nu-mi place să-ți spun, Rudi, dar nu au luat numai artefactele, zise Pitt. Au dezgropat și monolitul tău de lângă epavă.

– Asta e cea mai mică pierdere, zise el, supărat. L-au luat pe Zeibig.

Căpitanul dădu din cap.

– Au întrebat cine se ocupă de excavarea epavei. Întâmplător, doctorul Zeibig era în laborator și l-au forțat să meargă cu ei.

– După ce le-au făcut lui Iverson și Tang, știm că nu o să ezite să-l omoare și pe el, zise Giordino încet.

– Ați încercat să luați legătura cu cineva? îl întrebă Pitt pe căpitan.

– Tocmai am vorbit la telefonul prin satelit cu Ministerul Culturii din Turcia. Au confirmat că nu au niciun iaht și nici poliție trimisă în zona asta. Am contactat și Paza de Coastă turcă. Din păcate, nici ei nu au vreo ambarcațiune în apropiere. Ne-au îndrumat la baza lor din Izmir ca să dăm o declarație.

– Între timp, băieții răi pot să dispară de tot cu Zeibig alături, zise Pitt.

– Mă tem că nu prea mai avem ce face, spuse căpitanul. Iahtul acela e cel puțin de două ori mai rapid decât *Aegean Explorer*. Nu avem cum să încercăm să-i urmărim și să mai și sperăm să-i prindem. Odată ajunși în port, putem să alertăm și autoritățile noastre guvernamentale.

Giordino își drese glasul cu zgomot, pășind în față.

– Eu știu ceva care ar putea să țină pasul cu iahtul.

Se întoarse spre Pitt și-i făcu încrezător cu ochiul.

– Ești sigur că e pregătit? întrebă Pitt.

– E pregătit, zise Giordino, ca un aligator flămând în iazul cu rațe.

***

Fiind pregătit dinainte de lansare, după numai câteva minute toate sistemele erau funcționale și noul submersibil al lui Giordino fu coborât peste bord. Așezați la posturile alăturate de comandă, Giordino făcu o verificare de siguranță și Pitt transmise prin radio către puntea vasului *Aegean Explorer*.

– *Explorer*, te rog să-mi dai poziția actuală a țintei! ceru el.

– Pe radar apare că menține cursul de zero-unu-două grade, răspunse vocea lui Rudi Gunn. Acum este la distanță de aproximativ zece mile de noi.

– Am recepționat, *Explorer*. Vă rog să ne urmăriți în viteză cât încercăm să prindem vulpea. *Glonțul* a încheiat.

Pitt nu avea încredere în ideea de a pleca în urmărire cu submersibilul. Fiind bazate în mod obișnuit pe baterii pentru propulsie, submersibilele de cercetare erau dintotdeauna vehicule lente, greoaie, făcute să acopere un perimetru restrâns. Însă *Glonțul* încălcase regulile dezvoltării unui submersibil.

Numit mai degrabă după viteza vasului decât după formă, *Glonțul* era bazat pe modelul Super-Submarinelor Marion. Prototipul NUMA combina cabina de oțel a submersibilului cu carena performantă a unei bărci puternice. Ca submersibil, *Glonțul* era capabil să se scufunde la adâncimi de trei sute de metri. La suprafață, motoarele separate de propulsie din compartimentul presurizat, alături de rezervorul de combustibil de 1.987 de litri, permiteau *Glonțului* să se deplaseze pe distanțe lungi în mare viteză. Construcția îl ajuta să ajungă în zone izolate, fără să aibă nevoie de o navă însoțitoare pentru asistență.

– Sunt gata să pornesc deplasarea la suprafață, anunță Giordino, apoi întinse mâna și apăsă butoanele de pornire ale celor două motoare turbo-diesel.

Un bârâit înăbuşit ajunse până la ei când motoarele gemene cu cinci sute de cai putere prinseră viață. Giordino verifică din priviri câteva indicatoare de pe bord, apoi se întoarse spre Pitt.

– Suntem gata de plecare.

– Hai să vedem de ce-i în stare! răspunse Pitt, dând uşor drumul comenzilor de accelerare.

Se treziră deodată cu spatele lipit de scaune în timp ce motoarele diesel puternice împingeau submersibilul înainte. În doar câteva secunde, vasul înainta pe carena albă şi lucioasă, călărind valurile. Pitt simți submersibilul legănându-se pe marea agitată, însă acceleră încă puțin odată ce simți că e stabil. Cum cabina de control era poziționată la marginea din față a vasului, avea impresia că zbura pe deasupra apei.

– Treizeci şi patru de noduri, zise el, uitându-se la indicatorul de navigare de pe monitor. Nu e chiar rău.

Giordino dădu din cap, zâmbind larg.

– Mă gândesc că poate trece de patruzeci pe apă liniştită.

Se îndreptară spre nord pe Marea Egee, sărind peste valuri timp de aproape douăzeci de minute înainte să vadă un punct la orizont. Urmăriră iahtul încă o oră, apropiindu-se tot mai mult şi trecând la nord de Strâmtoarea Dardanele, făcând slalom printre două petroliere mari care veneau de pe Marea Neagră. Marea insulă turcească Gökçeada apăru în curând în față, iar iahtul schimbă cursul către estul insulei.

Pitt îl urmă în zigzag ca să nu pară evident că-l urmăreşte, apoi încetini când ajunseră la numai câteva mile distanță. Iahtul se îndepărtă uşor de Gökçeada şi o luă spre continentul turc, apropiindu-se de coastă şi reducând treptat viteza. Pitt se întoarse şi îl urmă pe o direcție paralelă, puțin mai în spate, rămânând în largul mării, dar păstrând vasul luxos în câmpul vizual. Plutind în apă, de la distanță *Glonțul* părea să fie doar un mic vas de agrement care ieşise la o plimbare de după-amiază.

Iahtul mai merse câteva mile pe lângă coasta de vest a Turciei, apoi încetini brusc şi intră într-un golfuleţ semi-ascuns. Deplasându-se cu viteză în larg, Pitt şi Giordino văzură câteva clădiri şi un doc unde un mic cargobot stătea ancorat. Pitt menţinu cursul până când ajunseră la o milă sau două la nord de golf şi se pierdură din vedere, apoi opri şi el acceleraţia.

– Se pare că avem două opţiuni, spuse Giordino. Putem trage undeva la mal şi să o luăm spre golf pe jos. Sau putem aştepta până se lasă întunericul şi să mergem cu *Glonţul* în golf pe dedesubt.

Pitt privi coasta stâncoasă aflată la distanţă de o jumătate de milă.

– Nu sunt sigur că există prea multe locuri bune unde să tragi la mal aici, zise el. În plus, dacă Zeibig sau altcineva păţeşte ceva, ne-ar fi greu să ne întoarcem pe jos.

– De acord. Atunci intrăm în golf.

Pitt se uită la ceasul subacvatic Doxa cu ecran portocaliu.

– Se întunecă într-o oră. Putem să ne apropiem atunci.

Ora trecu repede. Pitt transmise prin radio către *Aegean Explorer* unde se aflau şi-i spuse lui Rudi să oprească nava de cercetare la zece mile de golf către sud. Giordino se folosi de acest răstimp ca să găsească o hartă navală digitală a zonei de coastă şi să programeze o rută subacvatică spre centrul golfului. Odată ajunşi sub apă, pilotul automat avea să conducă submersibilul în locul specificat, folosind estimarea făcută de calculator.

Pe măsură ce se lăsa întunericul, Pitt îndrumă *Glonţul* la jumătate de milă de intrarea în golf, după care opri motoarele de suprafaţă. Giordino izolă şi presuriză compartimentul motoarelor, apoi deschise două uşi în carenă care lăsau apa să fie pompată în spaţiile cu balast. Întâi se umplu încăperea de la prova, aşa că submarinul se scufunda în curând sub suprafaţa apei.

Pitt porni două aripioare de scufundare, apoi elicele electrice pentru propulsie. Se împotrivi dorinţei de a aprinde proiectoarele exterioare când lumea acvatică dincolo de balonul acrilic se

întunecă de tot. Înaintă cu submersibilul la viteză mică până când Giordino îi spuse să elibereze comenzile.

– De aici conduce pilotul automat, spuse el.

– Ești sigur că nu ne înfigem într-o stâncă scufundată sau în vreo piedică? întrebă Pitt.

– Avem sonar de înaltă frecvență care înregistrează orice la sute de metri în fața noastră. Pilotul automat va schimba cursul dacă apar obstacole minore sau ne va trimite un semnal dacă ne blochează drumul ceva mai semnificativ.

– Parcă nu mai e la fel de distractiv să mergem pe orbecăite, remarcă Pitt.

Deși Pitt nu avea o aversiune față de computere, era de modă veche când era vorba de pilotaj. Nu se simțea niciodată cu totul în largul lui să lase un computer să-i opereze comenzile. Manevrele pilotului dădeau o anumită senzație, atât în apă, cât și în aer, lucruri pe care nici cele mai bune calculatoare nu le puteau simți. Cel puțin, așa își spunea în sinea lui. Cu mâinile libere, făcu notițe despre progresul realizat, pregătit să preia controlul în orice clipă.

Glonțul se scufundă la o adâncime de nouă metri, apoi porni automat elicele electrice. Submersibilul înainta încet pe direcția programată, compensând pentru curentul ușor la intrarea în golf. Giordino observă că ecranul sonarului nu indica nimic, în timp ce se furișau către mijlocul golfului. Pe monitor apăru o lumină și motoarele electrice încetară în clipa în care atinseră destinația fixată.

– Și așa am ajuns la capătul porțiunii conduse de pilotul automat, anunță Giordino.

Pitt stătea deja cu mâinile pe comenzi.

– Hai să vedem dacă găsim un loc de parcare! răspunse el.

Golind treptat compartimentele cu balast, urcară încet până când doar câțiva centimetri din cabina balonului acrilic ieșiră la suprafață. Văzură deasupra lor cerul care purta ultimele semne ale apusului, iar apa din jur părea neagră. Giordino opri toate luminile

din interior şi afişajele inutile, apoi goli şi restul balastului din încăperi ca să se ridice încă puțin din apă.

Ridicându-se de pe scaun, cei doi se uitară la țărm. Văzură că în golful circular se aflau doar trei clădiri pe malul nordic. Acestea erau cu fața spre cheiul de lemn care se întindea perpendicular cu malul. Se vedea bine şi iahtul italian albastru, andocat în partea dreaptă a cheiului în spatele unei bărci mici de lucrări. În partea opusă era un cargobot mare şi cam ruginit. O macara pe roți, aflată pe dig, era ocupată cu încărcarea mărfii pe cargobot la lumina unor reflectoare fixate la înălțime.

– Crezi că Rod mai e la bordul iahtului? întrebă Giordino.

– Cred că ar trebui să presupunem că e aşa, pentru început. Ce-ai zice să andocăm alături şi să aruncăm o privire? N-ar trebui să se aştepte să venim.

– Eu zic că elementul-surpriză e un lucru bun. Să mergem!

Pitt fixă direcția şi scufundă *Glonțul*, furişându-se către doc. Giordino activă sonarul, care îi ghidă până la câțiva metri de iaht. Ridicându-se din nou uşor la suprafață, ieşiră din apă chiar în umbra acestuia la travers babord. Pitt dădu să se apropie mai mult când observă agitație pe puntea dinspre pupa.

Trei bărbați înarmați ieşiră din cabină şi se întoarseră spre doc. O secundă mai târziu, apăru şi al patrulea, împins pe punte de ceilalți.

– E Zeibig, spuse Pitt, văzând fața savantul preț de-o clipă.

Din poziția joasă pe care o aveau în apă, de-abia îl vedeau pe Zeibig, care avea mâinile legate la spate. Doi dintre bărbații înarmați îl urcară pe doc, apoi îl împinseră spre mal. Pitt observă că unul din bărbați se întoarse pe iaht şi luă o poziție relaxată la pupa.

– Ştergem iahtul de pe listă, zise Pitt încet. Cred că e timpul să ne facem nevăzuți.

Giordino deschisese deja camerele pentru balast şi *Glonțul* dispăru repede în adâncimile întunecate. Explorară din nou golful, apoi se furişară înăuntru şi ieşiră la suprafață spre pupa cargobotului,

chiar lângă oglinda pupei. Era o ascunzătoare perfectă, ferită dinspre mal de către cargobot şi ascunsă în mare parte de o stivă de canistre cu combustibil. Giordino ieşi în linişte şi prinse parâma de legare de chei, iar Pitt opri toate sistemele şi veni lângă el.

– Nu va fi tocmai frumos dacă băiatul ăsta mare porneşte motoarele, zise Giordino, uitându-se la submersibilul care plutea chiar deasupra elicelor cargobotului.

– Măcar avem numărul de înmatriculare, răspunse Pitt, privind către pupa navei.

Cu litere mari şi albe apărea pictat numele vasului, *Osmanli Yildiz*, adică „Steaua Otomană".

Cei doi merseră tiptil de-a lungul cheiului până când ajunseră în umbra unui generator mare, aflat în partea opusă faţă de cala din faţă a cargobotului. În faţa lor erau câţiva docheri care încărcau containerele mari de lemn în cargobot cu macaraua înaltă. Iahtul albastru, cu bărbatul înarmat încă plimbându-se la pupa, era ancorat la câţiva metri în faţă. Giordino se uită nemulţumit la reflectoarele de deasupra care luminau tot drumul.

– Nu sunt sigur că o să fie uşor să spunem pas şi să luăm cei două sute de dolari de aici, zise el.

Pitt dădu aprobator din cap, uitându-se pe după generator ca să vadă tot docul. Observă două clădiri mici, cu două nivele, aflate pe mal şi flancate de două depozite din prefabricate. Interiorul depozitului din dreapta era puternic luminat, scoţând în evidenţă două stivuitoare care cărau afară containerele printr-o uşă deschisă pentru a fi transferate apoi cu macaraua. Spre deosebire de acesta, depozitul din stânga era întunecat, fără vreun semn de activitate.

Pitt îşi îndreptă atenţia spre clădirea de piatră din mijloc. O lumină puternică pe verandă lumina faţada, dezvăluind un bărbat înarmat care stătea de pază la uşă.

– Clădirea de piatră din mijloc, îi şopti el lui Giordino. Acolo trebuie să fie Zeibig.

Se uită din nou, remarcând farurile unei maşini care se apropia de pe deal. Vehiculul coborî zdruncinându-se pe drumul abrupt de pietriş, apoi întoarse pe doc şi trase în faţa clădirii de piatră. Pitt rămase uimit când recunoscu maşina drept un model vechi de Jaguar Sedan. Un bărbat îmbrăcat elegant şi o femeie coborâră şi intrară în clădire.

– Cred că trebuie să ne mişcăm destul de repede, şopti Pitt.

– Ai vreo idee despre cum să coborâm de pe chei? întrebă Giordino, stând ghemuit pe o parte a scării sprijinite de generator.

Pitt privi în jur, apoi se uită o secundă la Giordino, un zâmbet larg apărându-i pe faţă.

– Al, zise el, cred că stai pe ideea mea.

34

Nimeni nu dădu vreo atenție celor doi bărbați îmbrăcați în costume de scufundare de un turcoaz șters, care mergeau pe dig cu capul plecat, ducând cu ei o scară de aluminiu. Era limpede că erau doi membri ai echipajului de pe cargobot și aduceau înapoi pe mal echipamentul împrumutat. Numai că erau membri ai echipajului pe care nu-i mai văzuse nimeni până atunci.

Cei care lucrau pe doc și prindeau de macara un container pe care scria „Textile“ nu băgară de seamă când Pitt și Giordino trecură pe lângă ei. Pitt observase că paznicul de pe iaht se uitase o clipă la ei înainte de a se întoarce cu spatele.

– În ce direcție o luăm, șefu’? întrebă Giordino, coborând de pe chei și ținând capătul din față al scării.

Depozitul luminat era aproape în fața lor, iar ușa deschisă la numai câțiva metri în dreapta.

– Eu zic să evităm mulțimea și să o luăm la stânga, răspunse Pitt. Hai să încercăm la celălalt depozit!

Se întoarseră și merseră de-a lungul falezei, trecând pe lângă clădirea îngustă de piatră. Pitt bănuia că fusese construită inițial ca o casă de pescar, dar acum servea drept birou administrativ pentru autoritatea portuară. Spre deosebire de cel de pe iaht, bărbatul care păzea ușa din față îi privi bănuitor când trecură pe lângă curtea din fața casei. Giordino încercă să bagatelizeze prezența lor fluierând

nonșalant „Yankee Doodle Dandy“ în timp ce treceau, gândindu-se că asasinul turc nu avea de unde să cunoască melodia.

Ajunseră în curând la al doilea depozit, o clădire întunecată cu ușa mare cu sistem de coborâre încuiată. Giordino încercă mânerul unei uși mici din lateral și o găsi descuiată. Fără ezitare, îl lăsă pe Pitt să intre și sprijiniră scara de un birou luminat de un bec ce pâlpâia din tavan. În rest, interiorul clădirii era gol, cu excepția câtorva lăzi într-un colț și a unui container mare sigilat aflat spre spatele rampei de încărcare.

– A fost destul de ușor, spuse Pitt, dar nu cred că o să fie la fel de simplu să intrăm pe ușa din față a clădirii de alături.

– Nu, paznicul s-a uitat la noi ca un uliu. Poate e și în spate o ușă?

Pitt dădu din cap.

– Să mergem să vedem!

Luând un ciocan de lemn pe care îl văzuse pe birou, traversă depozitul împreună cu Giordino. Lângă rampa de încărcare se afla o ușiță prin care se strecurară. Ajunseră tăcuți în spatele clădirii de piatră, dar aflară că nu avea nicio ușă în spate sau în lateral. Pitt se apropie de una dintre ferestrele mai joase și încercă să privească înăuntru, dar jaluzelele fuseseră trase. Se dădu înapoi și se uită la ferestrele de la etajul superior, apoi se întoarse pe vârfuri lângă depozit, ca să se sfătuiască cu Giordino.

– Se pare că am ajuns tot la ușa din față, zise Giordino.

– De fapt, mă gândeam să încerc intrarea de la etaj, răspunse Pitt.

– La etaj?

Pitt arătă cu mâna la scară.

– Am putea foarte bine să ne și folosim de asta. Ferestrele de la etaj sunt întunecate, dar nu par să aibă jaluzelele trase. Dacă poți să creezi o diversiune, aș putea să urc și să intru pe una dintre ferestre. Putem încerca să-i luăm prin surprindere de sus.

– Cum spuneam, elementul-surpriză e un lucru bun. Mă duc să aduc scara cât te gândeşti tu la diversiunea aceea.

În timp ce Giordino mergea în partea opusă a depozitului, Pitt scoase capul pe uşa din spate şi căută o cale de-a crea o diversiune. Soluția veni sub forma unui camion cu remorcă parcat în spatele celuilalt depozit. Se dădu înapoi când Giordino se apropie cu scara, însă deodată se uită curios dincolo de el.

– Ce e? întrebă Giordino.

– Uită-te la asta! zise Pitt, apropiindu-se de un container de oțel pentru transport maritim aflat în apropiere.

Era vopsit în model camuflaj kaki, dar avea şi nişte litere negre imprimate care îi atraseră atenția lui Pitt. Containerul era marcat în câteva locuri cu nişte cuvinte în engleză, „Pericol – Exploziv puternic". Sub avertisment scria „Departamentul Armatei SUA".

– Ce naiba caută aici un container al SUA cu explozibil? întrebă Giordino.

– Habar n-am. Dar pot să pun pariu că armata nu ştie nimic despre asta.

Pitt se apropie de container şi trase zăvorul, deschizând uşa grea de oțel. Înăuntru erau zeci de cutii mici de lemn cu avertismente asemănătoare scrise pe ambele părți, fixate fiecare în rafturi de metal. Lângă uşă, una dintre cutii fusese deschisă. În interior se aflau containere mici de plastic de mărimea unor cărămizi.

Pitt luă un container şi-i scoase capacul de plastic. Înăuntru era un pachet dreptunghiular cu un praf alb comprimat.

– Explozivi plastici? întrebă Giordino.

– Nu pare să fie C-4, dar trebuie să fie ceva asemănător. E destulă substanță aici ca să arunce în aer depozitul ăsta până la cer.

– Crezi că ne-ar ajuta să creăm diversiunea? întrebă Giordino, ridicând viclean din sprânceană.

– Știu sigur, răspunse Pitt, punând capacul recipientului și întinzându-i-l tovarășului său. E un camion parcat în spatele celui-lalt depozit. Vezi dacă poți să-l faci să bubuie.

– Și tu?

Pitt ridică ciocanul.

– Eu o să bat la ușa de la etaj.

Zeibig nu se temuse pentru viața lui. Cu siguranță, era tulburat de faptul că fusese răpit sub amenințarea armei, încătușat și încuiat într-o cabină pe un iaht luxos. Ajungând în golf, avusese îndoieli când îl împinseseră spre mal și-l băgaseră într-o clădire veche de piatră, unde i se spusese să ia loc într-o sală mare ca pentru conferințe. Răpitorii, bărbați înalți cu pielea albă și ochi negri și aspri, erau în mod cert destul de amenințători. Însă nu se dovediseră încă a fi abuzivi. Totuși, părerea i se schimbă când o mașină opri în față și un cuplu de turci cu fețe severe apăru și intră în clădire.

Zeibig observă că paznicii luară imediat o poziție țeapănă, respectuoasă, la intrarea oaspeților. Arheologul îi auzi discutând despre cargobot și încărcătură cu șeful de echipă timp de câteva minute, mirându-se că femeia era cea care dădea cele mai multe ordine. Terminând treaba cu expedierea mărfii, cei doi intrară în sala de conferințe, unde bărbatul se uită la Zeibig mânios și disprețuitor.

– Așadar, tu ești cel responsabil cu furtul artefactelor lui Suleiman Magnificul, șuieră Ozden Celik cu vena de la tâmplă pulsând.

Îmbrăcat într-un costum scump, îi părea lui Zeibig un om de afaceri de succes. Însă mânia din ochii înroșiți ai bărbatului aducea cu psihoza.

– Nu făceam decât o investigație preliminară a locului, cu permisiunea Muzeului de Arheologie din Istanbul, răspunse Zeibig. Noi trebuie să predăm statului toate artefactele recuperate, ceea

ce aveam de gând să facem la întoarcerea în Istanbul peste două săptămâni.

– Și cine a spus că epava aparține Muzeului de Arheologie? întrebă Celik, strâmbând din buze.

– Asta trebuie să-l întrebați pe Ministrul Culturii din Turcia, răspunse Zeibig.

Celik ignoră comentariul şi merse lângă masa de conferințe cu Maria alături. Pe suprafața de mahon erau aşezate câteva zeci de artefacte pe care scafandrii NUMA le luaseră de pe epavă. Zeibig îi privi cum examinau obiectele, apoi făcu ochii mari când văzu monolitul lui Gunn în capătul îndepărtat al mesei. Curiozitatea îl făcu să întindă gâtul, dar era prea departe ca să citească inscripția.

– Cu cât ați datat epava asta? întrebă Maria.

Era îmbrăcată în pantaloni negri şi un pulover de culoarea prunei, însă pantofii comozi nu erau la modă.

– Nişte monede date muzeului arată că vasul a naufragiat în jurul anului 1570, zise Zeibig.

– E o navă otomană?

– Materialele şi tehnica de construcție se aseamănă cu cele ale navelor comerciale de coastă din estul Mediteranei de la acea vreme. Cam atât știm deocamdată.

Celik analiză cu grijă colecția de artefacte, admirând fragmentele bolurilor şi plăcuțelor de ceramică vechi de patru sute de ani. Cu privirea experimentată de colecționar, știa că epava fusese datată corect, confirmarea cu ajutorul monedelor fiind deja în posesia lui. Apoi se apropie de monolit.

– Ce e acesta? îl întrebă pe Zeibig, arătând spre piatră.

Zeibig clătină din cap.

– A fost luat de acolo de oamenii voştri.

Celik studie cu atenție piatra nivelată pe o parte, observând inscripția în latină de pe suprafață.

– Gunoaie romane, murmură el, apoi examină restul artefactelor înainte de a se apropia din nou de Zeibig.

– Nu veți mai jefui niciodată ceea ce aparține Imperiului Otoman, spuse el, cu ochii negri fixându-se cu furie pe cei ai lui Zeibig.

Bägă mâna în buzunarul de la haină şi scoase o coardă subțire de piele. O răsuci o clipă în fața lui Zeibig, apoi o întinse încet. Celik se mişcă de parcă s-ar fi îndepărtat de Zeibig, apoi se întoarse şi înfăşură coarda în jurul capului arheologului, trecând în spatele lui. Coarda se strânse imediat în jurul gâtului lui Zeibig, care fu ridicat în picioare de o smucitură zdravănă.

Bărbatul se zbătu şi încercă să-l lovească pe Celik cu coatele, însă un bodyguard veni spre el şi-l apucă de încheieturile încătuşate, trăgându-i brațele în față în timp ce coarda se strângea în jurul gâtului. Zeibig o simțea muşcându-i din piept şi se lupta să respire, cu sângele bubuindu-i în urechi. Auzi un pocnet puternic şi se întrebă dacă era cumva timpanul care se spărgea.

Auzi şi Celik sunetul, dar îl ignoră, cu ochii aprinşi de setea de sânge. Se auzi din apropiere şi al doilea bubuit, zguduind toată clădirea cu forța unei detunături. Celik aproape îşi pierdu echilibrul când podeaua se cutremură şi geamurile de la etaj se sparseră. Slăbi strânsoarea garoului de piele din instinct.

– Du-te să vezi ce s-a întâmplat! strigă la Maria.

Ea încuviință şi îl urmă în grabă pe şeful de echipă pe uşa din față ca să investigheze. Celik strânse din nou coarda de piele în timp ce bodyguardul rămase nemişcat, ținând mâinile lui Zeibig fixe.

Arheologul reuşise să respire de câteva ori între timp şi îşi reluă eforturile de a se elibera. Însă Celik îi înfipse umărul în spate, întorcându-se şi trăgând de coarda de piele, aproape ridicându-l pe bărbat în aer.

Roşu la față şi simțind că-i plesneşte capul în timp ce se chinuia să respire, Zeibig se uită în ochii bodyguardului, care îi zâmbea sadic. Însă pe fața acestuia apăru o expresie nedumerită. Zeibig

auzi o bufnitură înăbuşită, după care simți cum coarda de piele i se desprinde de la gât.

Bodyguardul îi dădu drumul la încheieturi şi bâjbâi repede în haină. În adâncurile încețoşate, lipsite de oxigen ale creierului său, Zeibig îşi dădu seama că omul îşi căuta arma. Împins de un impuls subit care-i dădea senzația că totul se petrece cu încetinitorul, arheologul se aplecă în față şi-l apucă pe acesta de mânecă. Bărbatul încercă imediat să-şi elibereze mâna înainte de a-l împinge pe Zeibig deoparte cu brațul liber. Când apucă arma din suportul de la umăr, un obiect îl lovi şuierând în față. Se clătină puțin până când a doua lovitură îl nimeri în plin şi se prăbuşi inconştient pe podea.

Zeibig se întoarse cu privirea încețoşată şi văzu un bărbat în picioare lângă el cu un ciocan de lemn în mână şi o expresie aspră şi satisfăcută pe față. Tuşind şi străduindu-se să respire, Zeibig zâmbi când îşi reveni complet şi văzu că bărbatul era Pitt.

– Prietene, zise el, pronunțând cuvintele cu răsuflarea tăiată, ai apărut ca o gură de aer proaspăt.

36

Aproape tot echipajul docului se adunase în spatele depozitului ca să vadă cum resturile în flăcări ale camionului luminau cerul nopții. Opera lui Giordino nu ar fi putut produce o diversiune mai bună. Și fusese atât de simplu!

Furișându-se lângă camion, deschisese încet portiera și privise înăuntru. Interiorul duhnea a fum de țigară, zeci de chiștoace fiind împrăștiate pe jos printre cutiile de suc. Pe banchetă se aflau un caiet, niște unelte și oasele rămase de la un pui fript, înfășurate în hârtie cafenie. Însă hanoracul subțire și zdrențăros de sub banchetă fu cel care-i atrase privirea lui Giordino.

Bărbatul apucă bluza și îi rupse cu ușurință mâneca, după care căută pe bord până găsi bricheta și apăsă butonul. Apoi se duse în spatele camionului și deșurubă capacul rezervorului. Înmuie cu grijă mâneca în rezervor până se îmbibă parțial de benzină, apoi o scoase și întinse capătul uscat pe marginea rezervorului. Lăsă capătul îmbibat în benzină în canalul de umplere și așeză capacul deasupra ca să nu iasă vaporii. Când auzi pocnetul ușor, se grăbi spre cabină și scoase bricheta, apoi aprinse repede capătul uscat al mânecii înainte ca bricheta să se răcească.

Abia avu timp să alerge în spatele clădirii de piatră înainte ca flacăra micuță să se ridice pe mânecă până la porțiunea înmuiată în benzină. Flăcările ajunseră rapid la canal, aprinzând vaporii și provocând o explozie care distruse rezervorul de benzină.

Însă încărcătura de explozibili plastici, aşezată deasupra rezervorului, fu cea care provocă răul cel mai mare o secundă mai târziu. Chiar şi Giordino rămase uimit de puternica explozie ce ridică maşina de la pământ şi-i arse complet partea din spate.

Pitt făcuse tot posibilul să-şi coordoneze intrarea în clădire cu zgomotul exploziei. Cocoţat pe scară în faţa uneia dintre ferestrele întunecate de la etaj, sparse geamul cu ciocanul în clipa în care toată clădirea tremura în faţa lui. Urcă repede înăuntru, trezindu-se în dormitorul pentru oaspeţi din apartamentul amenajat confortabil. Tocmai se furişa pe scări când auzi gemetele lui Zeibig şi sări cu ciocanul să-i răpună pe Celik şi pe bodyguard.

Recăpătându-şi forţele, Zeibig se ridică şi se uită la Celik, prăbuşit şi inconştient, cu un cucui mare la cap.

– E mort?

– Nu, doar trage un pui de somn, răspunse Pitt, observând că silueta întinsă pe jos începea să se mişte. Propun să ieşim de aici înainte să se trezească.

Pitt îl apucă de braţ pe Zeibig şi dădu să-l conducă spre uşa din faţă, însă arheologul se opri în loc.

– Stai... stela, zise el, apropiindu-se de lespedea lui Gunn.

Pitt se uită la piatra excavată, care avea aproape 1,2 m înălţime.

– E prea mare să o luăm ca suvenir, Rod, zise el, îndemnându-l să plece.

– Stai să mă uit o clipă la inscripţie! se rugă Zeibig.

Ştergând cu degetele suprafaţa pietrei, citi repede înscrisul în latină de câteva ori, încercând să reţină cuvintele. Mulţumit că le memorase, privi spre Pitt cu un zâmbet şters.

– Gata, am reţinut-o.

Pitt o luă spre ieşire şi deschise uşa, însă dădu nas în nas cu o femeie atrăgătoare cu părul negru, care voia să intre. Pitt ştia că o mai văzuse înainte, dar hainele de seară pe care le purta estompau contextul. Maria însă îl recunoscu pe Pitt imediat.

– Tu de unde ai apărut? întrebă ea.

Vocea aspră îi reveni imediat în amintire lui Pitt drept cea care îl amenințase în cisterna Yerebatan Sarnici din Istanbul. Se sperie de apariția ei subită acolo, însă își dădu seama că totul căpăta acum sens. Hoții de la Topkapi vandalizaseră biroul lui Ruppé, fapt care îi condusese la locul epavei.

– Sunt de la brigada de moravuri de la Topkapi, zise Pitt pe un ton crispat.

– Atunci vei muri împreună cu prietenul tău, se răsti ea în loc de răspuns.

Uitându-se dincolo de ei, îi văzu pe fratele ei și pe bodyguard întinși pe jos în sala de conferințe. Un spasm de teamă și mânie îi apăru pe față și se dădu în spate câțiva pași, întorcându-se spre depozit ca să strige după ajutor. Însă nimeni nu o auzi.

Un braț voinic apăru din umbră și o cuprinse de talie, urmat de o mână care o apăsă tare pe gură. Femeia, înfocată, se zbătea și lovea, dar era ca o păpușă în strânsoarea lui Al Giordino.

Acesta o duse înapoi spre ușă și apoi în foaier, dând din cap prietenos spre Zeibig.

– Unde vrei s-o punem? întrebă el, întorcându-se spre Pitt.

– Într-o celulă turcească împuțită, răspunse Pitt. Dar cred că trebuie să ne mulțumim cu un dulap, deocamdată.

Pitt găsi o mică debara lângă scară și deschise ușa, iar Giordino o puse pe Maria înăuntru. Zeibig aduse un scaun de birou pe care Pitt îl fixă sub clanță după ce Giordino trânti ușa. Un potop de strigăte înăbușite și lovituri furioase erupse imediat dinăuntru.

– Femeia asta e diavolul, remarcă Giordino.

– Mai mult decât crezi, răspunse Pitt. Hai să nu-i dăm și a doua șansă să ne prindă!

Cei trei ieșiră pe furiș din clădire și ajunseră pe malul întunecat al apei. Camionul în flăcări încă era în centrul atenției, deși câțiva docheri se întoarseră să încarce cargobotul. Gărzile înarmate asigurau neliniștite zona din jurul exploziei, în timp ce trioul se

îndrepta în grabă spre chei. Pitt găsi un sac de pânză aruncat şi îl puse pe mâinile lui Zeibig, ca să nu se vadă că avea cătuşe.

Ajunseră lângă macaraua mare, păşind cât de repede erau în stare fără să atragă atenţia. Mergând aproape de cargobot, se întoarseră cu spatele spre iaht şi spre barca de lucru, Pitt şi Giordino ascunzându-l pe Zeibig cât de bine puteau. Se relaxară puţin când se îndepărtară de porţiunea bine luminată a cheiului fără să vadă muncitori în faţă. Ţărmul era liniştit, iar Pitt se gândi că scăpaseră, când se apropiară de pupa cargobotului.

– Următoarea oprire, *Aegean Explorer*, murmură Giordino încet.

Însă optimismul le dispăru când ajunseră în capătul cheiului. Păşind pe margine, Pitt şi Giordino se uitară în apă, cercetând perimetrul fără să-şi creadă ochilor.

Nu se vedea nici urmă de *Glonţ*.

37

Celik îşi veni încet în simţiri, cu o durere puternică la cap şi un bubuit zgomotos în urechi. Ridicându-se nesigur, mai întâi în genunchi, apoi în picioare, se dezmetici şi-şi dădu seama că zgomotul venea din spatele urechii. Auzind vocea înăbuşită a surorii sale, se apropie de cămară şi dădu scaunul deoparte cu piciorul. Maria aproape doborî uşa, cu faţa roşie ca focul de furie.

Uitându-se la înfăţişarea ameţită a fratelui ei, se calmă de îndată.

– Ozden, eşti teafăr?

Acesta îşi freca umflătura de la cap, strâmbându-se puţin.

– Da, răspunse el aspru. Spune-mi ce s-a întâmplat.

– A fost tot americanul acela de pe vasul de cercetare. El şi încă unul au provocat explozia dintr-un camion, pe urmă au intrat aici şi l-au eliberat pe arheolog. Probabil, au urmărit iahtul până aici.

– Unde sunt ienicerii mei? întrebă el, clătinându-se uşor înainte şi înapoi.

Maria îi arătă bodyguardul întins pe jos sub masa de conferinţe.

– O fi fost atacat odată cu tine. Ceilalţi cercetează explozia.

Îl luă de braţ pe Celik şi-l aşeză pe un scaun de piele, apoi îi turnă un pahar cu apă.

– Ar fi bine să te odihneşti. O să-i anunţ pe ceilalţi. Nu au cum să fi ajuns prea departe.

– Adu-mi capetele lor! se răsti el cu greu, apoi se sprijini de spătarul scaunului şi închise ochii.

Maria ieşi pe verandă tocmai când doi dintre paznici se apropiau.

– Focul a fost stins, anunță unul din ei.

– Ne-au atacat niște intruși și au luat ostaticul. Cercetați docul și faleza imediat, ordonă ea, apoi porniți iahtul și căutați în tot golful! Trebuie să aibă o barcă, trebuie!

Când cei doi plecară în fugă, Maria privi spre golful întunecat, simțind că intrușii erau încă pe aproape. Un zâmbet slab îi apăru pe buze și mânia îi dispăru când se gândi la răzbunare.

În momentul acela, cei de la NUMA nu aveau nici barcă, nici submersibil.

Giordino se uită în apă, încercând să-şi dea seama dacă *Glonţul* se scufundase acolo unde fusese ancorat. Apoi se apropie să se uite la bolardul negru de fier pe care-l folosise ca să lege ambarcaţiunea. Nu se vedea nici urmă de parâmă de legare.

– Sunt sigur că l-am legat bine, zise el.

– Înseamnă că l-a scufundat cineva sau l-a mutat, răspunse Pitt.

Se uită o clipă pe doc fără să spună nimic.

– Barca aceea mică de lucrări. Nu era în faţa iahtului când am urcat pe mal?

– Da, ai dreptate. Acum stă degeaba în spatele iahtului. N-am văzut-o bine când ne-am întors, din cauza generatorului. Poate a tras *Glonţul* undeva.

O voce de femeie se auzi deodată ţipând în gura mare pe mal, urmată de strigătele mai multor bărbaţi. Pitt se uită pe după pupa cargobotului şi văzu câţiva oameni înarmaţi alergând spre chei.

– Se pare că s-a terminat distracţia, zise el, uitându-se jos spre apă. Cred că e momentul să ne udăm puţin.

Zeibig ridică mâinile încătuşate.

– Crede-mă, nu e vorba că mă tem de apă, zise el cu un zâmbet strâmb. Dar nu mă încântă ideea *în sine* de a mă îneca.

Giordino îi puse mâna pe umăr.

– Pe aici, prietene, pentru un loc uscat în grădină.

Giordino îl duse pe Zeibig spre peretele de canistre goale de combustibil, stivuite de-a lungul marginii cheiului. Rostogoli repede câteva deoparte, ridicându-le ca pe cutiile de bere, până când amenajă un mic spațiu izolat.

– Loc în față pe chei pentru o persoană, zise el, arătând cu mâna spre locul cu pricina.

Zeibig se așeză pe chei, adunându-și picioarele.

– Pot să comand și un cocteil Manhattan cât aștept? întrebă el.

– De îndată ce se termină programul, răspunse Giordino, împingând o canistră lângă arheolog. Să nu pleci nicăieri până ne întoarcem, adăugă el, apoi așează alte câteva canistre în jurul lui Zeibig până îl ascunse de tot.

– Nicio grijă, se auzi vocea înăbușită a lui Zeibig.

Giordino reașeză în viteză niște canistre, apoi se întoarse spre Pitt, care privea spre chei. În capătul opus, se vedeau doi bodyguarzi care se veneau dinspre mal.

– Cred că ar fi mai bine să ne evaporăm, zise Pitt, pășind pe marginea cheiului, unde o scară din oțel sudat cobora în apă.

– Sunt chiar în urma ta, șopti Giordino și cei doi coborâră scara, alunecând încet în apa întunecată.

Fără să mai piardă vremea, se îndreptară înapoi spre mal, înotând pe sub stâlpii de sprijin ai cheiului, aflându-se în siguranță și imposibil de văzut de deasupra. Pitt se gândea deja la un plan, dar se confrunta cu o dilemă. Să fure o barcă părea singura lor speranță și aveau de ales între barca de lucru și iaht. Barca era mai ușor de manevrat, însă iahtul îi putea ajunge cu repeziciune din urmă. Se pregătea pentru sarcina riscantă de a captura iahtul fără arme, când Giordino îl bătu pe umăr. Se opri și se întoarse spre tovarășul său, care călca apa lângă el.

– *Glonțul*, șopti Giordino.

Chiar și în întuneric, Pitt văzu dinții partenerului său când acesta zâmbi larg.

Privind printre stâlpi, Pitt se uită la barca de lucru şi la iahtul aflat dincolo de aceasta. În spatele bărcii, aproape scufundat în apă, vedea acum vârful submersibilului. Trecuseră chiar pe lângă el când traversaseră cheiul. Ascuns de generator, rămăsese nevăzut când cei doi încercau să-l ascundă pe Zeibig de ochii curioşi de la bordul iahtului.

Se apropiară în liniște, observând că parâma submersibilului era legată de pupa bărcii de lucru. Într-adevăr, paznicul bănuitor din spatele iahtului mersese pe chei după ce Pitt şi Giordino trecuseră pe lângă el şi descoperise vasul ciudat la pupa cargobotului. Cerând ajutorul căpitanului bărcii de lucru, îl trăseseră alături de iaht ca să-l vadă mai bine la lumina reflectoarelor de pe doc.

Pitt şi Giordino înotară în față până când ajunseră la nivel cu *Glonțul*. Îl vedeau pe paznicul înarmat stând pe puntea din pupa a bărcii şi pe încă unul în timonerie.

– Cred că lucrul cel mai sigur e să păstrăm cablul de remorcare şi să-l tragem spre golf ca să se scufunde, şopti Pitt.

Deodată se auziră de pe mal câteva strigăte în timp ce ienicerii începeau să caute acum pe chei.

– Sari pe *Glonț* şi pregătește-l pentru scufundare! zise Pitt fără să mai piardă vremea. Eu o să văd ce pot să fac cu barca de lucru.

– O să ai nevoie de ajutor cu paznicul înarmat, spuse Giordino, îngrijorat.

– Trimite-i o bezea când ajung la bord!

Pe urmă, Pitt inspiră adânc şi dispăru sub apă.

39

Paznicul nu reușea să înțeleagă ce era cu agitația de pe mal, dar observă că o parte dintre colegii săi ieniceri veneau spre chei. Încercase deja să-i transmită comandantului prin radio faptul că descoperise submersibilul, fără să știe că acesta zăcea inconștient în clădirea de piatră. Se gândi să se întoarcă pe iaht, dar își zise că era mai bine să păzească submersibilul de la pupa bărcii de lucru. Stătea acolo, cu privirea ațintită spre mal, când o voce care-l striga din apă îl făcu să tresară.

– Iartă-mă, băiete, acela e *Chattanouga Choo Choo*[1]? se auzi vocea groasă.

Paznicul se apropie imediat de balustrada de la pupa vasului și se uită în jos la submersibil. Giordino, ud leoarcă, stătea pe cadrul *Glonțului*, cu o mână pe capacul acrilic, ca să se sprijine, și cu cealaltă făcându-i semne prietenoase asasinului speriat. Acesta ridică repede arma și dădu să strige la Giordino, când auzi sunet de pași plescăind în spatele lui.

Se întoarse prea târziu, căci Pitt îl lovi de parcă era un manechin de antrenament. Pitt ținea coatele ridicate, pocnindu-l în lateral, chiar sub umăr. Având picioarele lipite de balustradă, paznicul nu reuși să se apere de lovitură. Cu un murmur înfundat, alunecă peste bord, lovind apa cu putere.

---

[1] Titlul unei piese compuse în 1941 de Harry Warren și Mack Gordon (n.tr.)

– Avem musafiri, strigă Giordino la Pitt, deschizând trapa și furișându-se în submersibil.

Pitt se întoarse și văzu doi bărbați venind pe doc, privindu-l speriați. Îi ignoră, întorcându-și privirea spre mica timonerie a vasului. Un bărbat între două vârste, cu fața bucălată și pielea bronzată, ieși la auzul plescăiturii, apoi încremeni când îl văzu pe Pitt pe punte.

– Arouk? strigă el, însă paznicul de-abia ieșea bolborosind la suprafață.

Pitt privea deja puntea de la pupa. Prinsă de copastia bărcii, la câțiva metri distanță, se afla o cange de un metru optzeci. Se aruncă repede spre ea, o apucă de bază și întoarse cârligul țepos de fier spre căpitanul bărcii.

– Peste bord! se răsti Pitt, făcând semn cu cârligul spre apă.

Văzând privirea hotărâtă din ochii lui Pitt, căpitanul înțelese că nu trebuia să ezite. Cu mâinile ridicate, se apropie încet de balustradă și trecu dincolo, alunecând greoi în apă. De cealaltă parte a bărcii, paznicul pe nume Arouk ieșise la suprafață și începuse să strige către tovarășii săi de pe chei.

Pitt nu așteptă să înțeleagă discuția. Dând drumul cängii, alergă în timonerie și trase de maneta de accelerare până la capăt. Barca porni cu o smucitură, apoi șovăi când cablul de remorcare se încordă, trăgând de submersibil. Barca își recăpătă treptat echilibrul și accelera într-un ritm care lui îi părea de viteza melcului. Se uită spre chei la timp ca să vadă doi paznici ajungând la margine și îndreptând armele spre el. Cu reflexele încă iuți, se ghemui la podea cu o clipă înainte ca aceștia să deschidă focul.

Timoneria explodă într-o ploaie de așchii de lemn și cioburi de sticlă când două focuri puternice străpunseră structura. Scuturându-se de pătura de așchii și cioburi, Pitt se târî până la timonă și întinse mâna spre cârmă, întorcând-o trei sferturi spre tribord.

La distanță de doar câțiva metri, barca se apropia cu repeziciune de iahtul ancorat direct în față. Deși Pitt s-ar fi putut întoarce

în golf, știa că Giordino și *Glonțul* ar fi rămas astfel expuși în fața gloanțelor. În confuzia creată, nici măcar nu știa dacă Giordino apucase să intre în submersibil înainte să înceapă împușcăturile. Putea doar să spere că le putea distrage atenția până ajungeau într-o zonă mai sigură în golf.

Observând o pernă pe scaunul pilotului, o smulse și se târî pe fragmentele spulberate ale ferestrei dinspre babord. Aruncând-o în aer, reuși să atragă atenția asasinilor din nou în timp ce își încărcau armele. O nouă serie de împușcături loviră exteriorul timoneriei cu un efect devastator. În interior, Pitt se ținea de punte cu perna deasupra capului, iar așchiile și cioburile se împrăștiau în cabină. Gloanțele zburau în continuare, până când asasinii terminară muniția a doua oară.

Când focul încetă, Pitt ridică puțin capul ca să vadă dacă barca era în dreptul iahtului. Se târî spre cârmă și o îndreptă spre tribord, apoi o ținu dreaptă. Când ambarcațiunea se apropie de prova iahtului, se așeză în genunchi și întoarse cârma cu putere.

Barca veche pufăia acum cu viteză de opt noduri, iar prova se îndepărtă brusc de iaht și de chei. Pitt auzi alte strigăte, însă manevra îi câștigase câteva secunde de siguranță, căci iahtul bloca ținta asasinilor. Acum trebuiau fie să urce pe iaht, fie să coboare de pe chei ca să poată trage, timp în care Pitt spera să iasă din raza lor vizuală.

Se ridică o clipă în picioare și se uită în spatele timoneriei, observând că *Glonțul* sălta vesel în urma lui. O strălucire slabă a echipamentelor electronice din interior îi dădea de știre că Giordino reușise să ajungă înăuntru și pornea submersibilul. Privi dincolo de iaht, văzând câteva bule din țeava de eșapament ce ieșeau din apă înspre pupa. Pitt sperase să scape cu *Glonțul* înainte ca iahtul să le taie calea, dar adversarul său i-o lua înainte. Colac peste pupăză, îi văzu pe cei doi asasini alergând pe puntea din pupa iahtului cu armele pregătite.

Pitt se ghemui și răsuci ușor cârma, întorcând barca spre centrul golfului și trăgând *Glonțul* din dreptul aliniamentului de tragere. Răpăitul mitralierelor precedă ploaia de gloanțe, majoritatea împrăștiindu-se inofensiv în osatura pupei. Pitt voia ca barca să meargă mai repede, dar ambarcațiunea veche atinsese viteza maximă tractând submersibilul.

Când Pitt presupuse că se aflau la aproximativ o sută de metri de chei, răsuci cârma cu putere spre babord, apoi trase ușor maneta de accelerare. Ținu cârma răsucită până când vasul făcu o întoarcere completă și văzu iahtul în fața provei. În timp ce barca sălta în ralanti în golf, Pitt merse la pupa și dezlegă repede cablul de remorcare al *Glonțului*. Aruncându-l spre submersibil, se aplecă peste balustradă și strigă la Giordino.

– Așteaptă-mă aici! zise el, făcându-i semn să rămână pe loc.

Giordino încuviință, apoi ridică degetele mari în dreptul balonului acrilic ca să le vadă Pitt. Acesta se întoarse și alergă înapoi spre timonerie în timp ce alte focuri de armă se auziră de pe mal, găurind acum prova bărcii. Ajungând la timonerie, Pitt trase de maneta accelerației și ajustă cârma până când se întoarse către capătul cheiului.

– Rămâi unde ești, fato! spuse el cu voce tare, privind la iahtul luxos.

Eliberată de submersibil, barca de lucru reuși să crească viteza cu câteva noduri. Pitt ținu prova îndreptată spre capătul cheiului, nevrând să-și arate încă intenția. Pentru cei de pe iaht, se părea că barca era blocată învârtindu-se într-un cerc mare în inversul acelor de ceasornic. Pitt menținu păcăleala până când ambarcațiunea trecu paralel cu iahtul la aproximativ cincizeci de metri distanță, apoi întoarse din nou cârma cu putere.

Aliniind prova până când fu îndreptată spre mijlocul iahtului, îndreptă cârma, apoi fixă o vestă de salvare între spițele de jos ca să o blocheze. Ignorând o nouă rundă de gloanțe care străpunseră

prova, ieşi în fugă din timonerie şi o luă spre puntea de la pupa, unde se aruncă peste balustradă.

Căpitanul iahtului fu primul care îşi dădu seama că erau pe cale să fie izbiți şi strigă după ajutor să dezlege parâmele de doc. Un membru al echipajului apăru pe punte şi coborî pe chei, dezlegând în grabă parâmele de la prova. Unul dintre asasini lăsă arma şi traversă puntea spre parâma dinspre pupa. În loc să sară pe chei ca să dezlege frânghia legată strâns, încercă să desfacă celălalt capăt, care era înnodat în jurul bolardului de la pupa iahtului.

Căpitanul văzu că prova şi parâmele fuseseră dezlegate, apoi se întoarse îngrozit şi observă că barca de lucru se apropia la numai douăzeci de metri distanță. Împins de instinctul de supraviețuire, sări la cârmă şi apăsă pe cele două manete de accelerare, sperând că şi parâma de la pupa era liberă.

Dar nu era.

Motoarele diesel mari ale iahtului bubuiră când cele două elice porniră în apă şi împinseră vasul în față. Însă nu înaintă decât câțiva metri, căci parâma de la pupa se încordă, ținând iahtul ancorat de chei. Paznicul căzu pe spate strigând şi aproape pierzându-şi degetele când frânghia se întinse la maxim.

Apa bolborosea şi făcea spume la pupa în timp ce iahtul se lupta să se desprindă. Apoi frânghia se eliberă când membrul echipajului de pe chei desfăcu parâma şi fugi să se ascundă. Iahtul țâşni în față ca un taur la rodeo, pornind înainte şi împroşcând spumă. Căpitanul se uită prin fereastra dinspre punte, apoi strânse cârma până îi albiră încheieturile degetelor, dându-şi seama că tentativa de scăpare eşuase.

Barca de lucru rămasă fără pilot se izbi de iaht, lovind-o la tribord, chiar în fața pupei. Prova ascuțită şi grea a bărcii sfărâmă cu uşurință învelişul din fibră de sticlă al iahtului, proiectându-i partea opusă în stâlpii cheiului. Sunetul metalului zdrobit umplu aerul când trenul de rulare de la tribord fu distrus, stâlcind conductele hidraulice şi cele de benzină, precum şi mecanismele aflate

la turație maximă. Inerția acumulată împinse pupa iahtului spre chei, unde elicea care se învârtea în stânga fu desprinsă de un stâlp. Iahtul făcu un salt puternic în față ca o ultimă încercare, eliberându-se și de chei, și de barcă înainte ca motoarele să se oprească, plutind fără țintă către mal.

Pitt nu se obosi să mai privească impactul, ci înotă sub apă, ieșind doar pentru câte o clipă să tragă aer în piept. Se forță până simți că-l dor plămânii, iar numărătoarea mișcărilor arăta că se apropia de locul unde desprinsese *Glonțul* de barcă. Ieșind la suprafață, privi spre chei în timp ce-și trăgea răsuflarea. Succesul atacului era evident. Vedea iahtul plutind neputincios spre mal în vreme ce barca, al cărei motor încă bârâia la turație mare, se izbea întruna de chei, iar prova stâlcită se scufunda tot mai mult în apă. O mulțime de oameni alergau spre chei, privind scena și strigând panicați. Pitt nu se putu abține și zâmbi atunci când auzi o voce de femeie strigând în mijlocul agitației.

În siguranță pentru moment, se întoarse și înotă în largul golfului, scrutând suprafața apei. Făcu o estimare rapidă a distanței de la mal, ca să se convingă de faptul că se afla în locul potrivit, apoi cercetă apele din jurul lui. În orice direcție privea, nu vedea decât valuri mici clipocind și se simți deodată foarte singur.

Pentru a doua oară în aceeași seară, *Glonțul* dispăruse fără el.

40

Rod Zeibig făcu o grimasă când auzi prima dată bubuitul armelor de foc. Orice speranță de evadare pe ascuns părea să dispară odată cu clinchetul metalic al cartușelor care cădeau pe cheiul de lemn. Îl îngrijora și mai tare siguranța lui Pitt și a lui Giordino, care erau, în mod evident, ținta atacului.

Zeibig se miră să audă atacul continuând fără întrerupere câteva minute. Curiozitatea îi învinse până la urmă teama, așa că se aplecă peste marginea cheiului și se uită pe lângă stiva de canistre de combustibil. Aproape de capătul opus al docului, distingea forma iahtului și câțiva bărbați care strigau pe mal. Pe chei, văzu niște docheri care se chinuiau agitați cu parâmele de prindere.

Zeibig se piti la loc în ascunzătoare când începură din nou focurile de armă. Câteva secunde mai târziu, focul încetă, apoi o izbitură zgomotoasă zdruncină cheiul, făcând canistrele din jurul lui să se clatine. În urma impactului se auziră alte strigăte, însă focurile de armă nu mai începură. O bănuială dezolantă îl făcu să se întrebe dacă nu cumva Pitt și Giordino muriseră într-un ultim act de răzvrătire.

Privind în gol spre golf și gândindu-se la propria soartă, observă drept în față o tulburare subită în apă. O strălucire verde și abia vizibilă apăru din adânc, devenind tot mai strălucitoare. Zeibig privea fără să-și creadă ochilor cum capacul transparent al *Glonțului* apăru la suprafață chiar în fața lui. La panoul de comandă

se vedea silueta voinică a lui Al Giordino, cu un trabuc neaprins atârnându-i între buze.

Arheologul nu aşteptă o invitaţie oficială de a urca la bord, ci coborî în grabă în apă pe un stâlp acoperit de midii înainte ca submersibilul să termine de urcat la suprafaţă. Înotând spre pupa, Zeibig se urcă pe una din încăperile exterioare pentru balast, apoi se târî spre trapa din spate. Giordino deschise imediat trapa şi îl îndemnă pe Zeibig să intre, închizând-o repede după el.

– Doamne, ce mă bucur să te văd! spuse Zeibig, strecurându-se pe locul copilotului şi încercând să nu picure apă pe dispozitivele electrice.

– Nu prea aveam chef să înot singur până acasă, răspunse Giordino, grăbindu-se să umple compartimentele pentru balast şi să scufunde ambarcaţiunea cât mai repede posibil. Întinzând gâtul, se uită la chei, în jurul canistrelor de combustibil, să vadă dacă îi observase cineva.

– Nimeni nu s-a obosit să stea în capătul ăsta de chei, raportă Zeibig, privind cum se ridica nivelul apei peste vârful capacului acrilic. Se întoarse apoi spre Giordino cu vocea tremurând:

– Am auzit o bubuitură puternică, pe urmă s-au oprit împuşcăturile. Dirk?

Giordino încuviinţă.

– A furat barca de lucru care a remorcat *Glonţul* pe cealaltă parte a cheiului. M-a eliberat, pe urmă a pornit spre iahtul ancorat.

– Cred că i-a ieşit manevra, răspunse Zeibig pe un ton sumbru.

Uitându-se la indicatorul de adâncime care arăta nivelul de patru metri şi jumătate, Giordino opri pompele de balast şi se îndepărtă uşor de chei. Inversând mişcarea, se înclină spre golf, apoi îi aruncă lui Zeibig o privire încurajatoare.

– Din câte îl ştiu pe Dirk, nu cred că s-a dus cu barca până la capăt. De fapt, pun pariu pe salariul pe o lună că fix în clipa asta înoată în mijlocul golfului.

Ochii lui Zeibig se luminară instantaneu.

– Dar cum o să-l găsim?

Giordino bătu afectuos cu palma pe consola pilotului.

– O să avem încredere în ochii pătrunzători ai *Glonțului*, spuse el.

Cu propriii ochi fixați pe ecranul de navigare, Giordino îndrumă submersibilul de-a lungul unei traseu sinuos pe care-l programase, către locul unde Pitt îl dezlegase de barca de lucru. Estimarea făcută de sistem nu avea să-l ducă în exact aceeaşi poziție aşa cum ar fi făcut GPS-ul, dar avea să fie foarte aproape.

Giordino urmă traseul la o adâncime de nouă metri, ridicându-se treptat la numai trei metri pe măsură ce se apropia de punctul de plecare. Apoi eliberă uşor comanda de propulsie, până ajunseră într-o poziție de staționare.

– Suntem în afara câmpului vizual al asasinilor? întrebă Zeibig.

Giordino clătină din cap.

– Am avut noroc că nu ne-a nimerit vreun glonț mai devreme. Erau toți preocupați să oprească barca. Nu cred că vreau să le ofer a doua şansă.

Întinse mâna şi apăsă câteva butoane de pe monitorul aflat deasupra capului.

– Să sperăm că şeful nu a rămas prea aproape de mal.

Pe monitor apăru o imagine neclară pe care se vedeau semnalele sonarului de pe submersibil. Giordino crescu frecvența sistemului, ceea ce produse o imagine mai detaliată, reducând totodată raza scanării. Studiau amândoi ecranul cu atenție, văzând doar nişte umbre răzlețe. Giordino apăsă uşor elicea laterală, rotind încet submersibilul în direcția acelor de ceasornic. Imaginea nu se schimbă prea mult, în timp ce senzorul scana centrul golfului. Apoi Giordino observă o mică pată în partea de sus a ecranului.

– E ceva mic la vreo treizeci de metri de noi, zise el.

– E Dirk? întrebă Zeibig.

– Dacă nu o fi un delfin, un caiac sau unul dintre milioanele de resturi plutitoare, răspunse el.

Ajustă elicele şi ghidă submersibilul spre țintă, privind-o crescând în dimensiuni pe măsură ce se apropiau. Când umbra începu să iasă de pe ecranul sonarului, Giordino înțelese că erau direct sub țintă.

– E momentul să aruncăm o privire, zise el, apoi goli încet compartimentele de balast.

Pitt plutea pe spate, păstrându-şi energia după ce înotase ca să se distanțeze de barcă şi călcase apa câteva minute, când simți o mică agitație în apa de sub el. Se întoarse şi văzu luminile slabe ale *Glonțului* ridicându-se la numai câțiva metri de el. Înotă mai aproape, aşezându-se direct deasupra capacului acrilic când acesta ieşi la suprafață. Giordino opri repede ascensiunea, permițând *Glonțului* să iasă numai cu câțiva centimetri deasupra apei.

Pitt se întinse pe capac, desfăcând brațele ca să se țină. Dedesubt, îl văzu pe Giordino ridicând ochii spre el cu un zâmbet uşurat, întrebându-l apoi prin semne dacă era în regulă. Pitt uni degetul mare şi arătătorul şi le lipi de capac, apoi arătă spre centrul golfului. Giordino încuviință şi-i făcu semn să se țină bine.

Cuprinzând capacul cu mâinile şi picioarele, Pitt se ținu de submersibilul care începu să se deplaseze. Giordino porni elicele încet până ajunseră să se mişte cu o viteză de numai câteva noduri. Pitt simțea că face schi nautic pe burtă. Valurile mici îl loveau peste față şi trebuia să țină gâtul ridicat spre cer la interval de câteva secunde ca să respire aer curat. Când luminile docului rămaseră în spate la o distanță sigură, Pitt ciocăni cât putu de tare în capac. Înaintarea se opri imediat şi după câteva secunde submersibilul se ridică de tot la suprafață în mijlocul bulelor de aer.

Pitt alunecă de pe capac pe cadrul *Glonțului*, apoi păşi pe trapa din spate. Ezită o clipă, uitându-se pentru ultima dată spre mal. În depărtare, desluşi barca de lângă chei scufundându-se cu prova înainte. În apropiere, nişte bărbați într-o barcă Zodiac încercau să prindă cu o parâmă de la chei iahtul înainte ca acesta să naufragieze. Cu o uşoară senzație de uşurare, Pitt văzu că vânarea

submersibilului nu era pe lista de priorități a celor de mal. Atunci trapa se deschise lângă el și Giordino îl întâmpină înăuntru.

– Mersi că te-ai întors după mine, zise Pitt cu un zâmbet pieziș.

– Regele Al nu lasă niciun om în urmă, pufni Giordino. Să înțeleg că le-ai dat de lucru gazdelor noastre de pe mal?

– Le-am zgâriat destul de tare iahtul, ceea ce cred că o să-i scoată din joc deocamdată, răspunse el. Cu toate astea, nu văd de ce-am mai rămâne pe aici dacă tot l-ai recuperat pe bunul doctor Zeibig.

Îl urmă pe Giordino spre scaunele de pilotaj și scufundară repede vasul. Se furișară în tăcere afară din golf la o adâncime sigură, ridicându-se din nou când erau deja la jumătate de milă de țărm. Giordino reconfigură traseul *Glonțului* pentru înaintare la suprafață și, spre uimirea lui Zeibig, goneau pe marea neagră cu o viteză de peste treizeci de noduri.

O transmisie rapidă prin radio către *Aegean Explorer* confirmă că nava se afla în capătul de sud-est al insulei Gökçeada. Treizeci de minute mai târziu, luminile navei de cercetare apărură la orizont. Apropiindu-se, Pitt și Giordino văzură că o altă navă, mai mare, se afla în partea opusă a lui *Explorer*. Giordino încetini ușor *Glonțul* când se apropiară, mergând pe lângă tribordul vasului NUMA și macaraua suspendată. Pitt recunoscu al doilea vas ca fiind o fregată a Pazei de Coastă din Turcia, care se oprise la mică distanță de babordul navei *Explorer*.

– Se pare că în sfârșit a apărut și cavaleria, zise Pitt.

– O să le arăt drumul cu bucurie băieților cu pălării negre, răspunse Zeibig.

Doi scafandri într-un Zodiac apărură și legară *Glonțul* cu un cablu de ridicare, apoi submersibilul lucios fu ridicat la bord. Rudi Gunn era pe puntea de la pupa și-i ajută să asigure submersibilul înainte de a merge la trapa din spate. Figura lui posomorâtă se lumină când îl văzu pe Zeibig ieșind înaintea lui Pitt și a lui Giordino.

– Rod, ești în regulă? întrebă el, ajutându-l pe arheolog să pășească pe punte.

– Da, datorită lui Dirk şi lui Al. Dar mi-ar prinde bine puțin ajutor să scap de astea, adăugă el, ridicând încheieturile încătuşate.

– Atelierul mecanic de la bord ar trebui să le rezolve, răspunse Gunn.

– Al are poziția iahtului şi a echipajului, spuse Pitt. O mică bază de operațiuni aflată pe coastă. Putem să transmitem coordonatele Pazei de Coastă din Turcia sau să mergem acolo cu ei pe *Explorer*.

– Mă tem că asta nu o să se întâmple, răspunse Gunn, clătinând din cap. Ni s-a ordonat să plecăm la Çanakkale, un oraş portuar din Strâmtoarea Dardanele, de îndată ce sunteți în siguranță la bord.

Făcu semn spre fregata care se apropiase după apariția submersibilului. Pitt privi într-acolo şi observă pentru prima dată un şir de marinari înarmați aliniați în dreptul balustradei fregatei, cu armele îndreptate spre nava de cercetare a organizației NUMA.

– Ce-i cu postura asta amenințătoare? întrebă el. Ne-au ucis doi membri ai echipajului şi altul a fost răpit. Nu ați comunicat prin radio cu Paza de Coastă mai devreme?

– Ba da, răspunse Gunn țâfnos. Dar nu de asta sunt aici. Se pare că altcineva i-a chemat mai înainte.

– Şi atunci, ce e cu armele astea?

– Pentru că, spuse Gunn cu ochii roşii de mânie, suntem arestați deoarece am prădat o resursă culturală scufundată.

41

Înserarea se lăsase în estul Mediteranei, desenând cerul în nuanțe de roz pal în timp ce *Steaua Otomană* intra în Portul Beirut, la nord de capitala Libanului. Fregata veche făcuse o călătorie rapidă pe Egee, ajungând în orașul portuar în mai puțin de patruzeci și opt de ore. Ocolind un terminal nou și modern pentru port-containere, ambarcațiunea o luă spre vest prin complexul portuar, apropiindu-se ușor și andocând lângă un chei mai vechi pentru diverse încărcături.

În ciuda orei târzii, mulți dintre docherii locali se opriră și se uitară cum acosta fregata, zâmbind la vederea priveliștii ciudate de pe punte. Așezat cu atenție lângă bocaportul din față și odihnindu-se pe un cadru de lemn construit în grabă, se afla iahtul italian avariat. Doi muncitori în salopete erau ocupați cu tăierea și cârpirea spărturii mari din carenă, provocată de barca de lucru ce se scufundase între timp.

Maria stătea tăcută într-o parte a punții, privind în liniște cum căpitanul se ocupa de mica paradă de reprezentanți ai portului, ai vămii și atașați comerciali care urcau la bord în căutare de acte și bani. Nu interveni decât atunci când distribuitorul local de textile se plânse de marfa puțină.

– Am fost forțați să urgentăm plecarea, zise ea fără menajamente. Veți primi diferența la următorul transport.

Distribuitorul intimidat dădu din cap şi plecă repede, nevrând să intre în dispută cu femeia focoasă care deținea vasul.

Macaralele din şantierul naval fură puse repede în mişcare şi în curând containerele metalice pline cu textile şi produse turceşti erau descărcate de pe navă. Maria rămase în poziția ei pe punte, privind activitatea cu o figură dezinteresată. Se ridică şi îşi îndreptă spatele doar când văzu o Toyota rablagită apropiindu-se şi parcând lângă rampa de încărcare. Se întoarse către unul dintre ienicerii pe care fratele ei îi trimisese să o însoțească în călătorie.

– Pe doc a oprit un bărbat cu care trebuie să mă întâlnesc. Te rog să-l percheziționezi cu atenție, apoi condu-l în cabina mea, ordonă ea.

Ienicerul încuviință, apoi coborî repede de pe punte. Rămase uşor surprins să vadă că şoferul camionetei era un arab îmbrăcat în haine ponosite de țăran şi că purta un *keffiyeh* zdrențăros înfăşurat pe cap. Însă ochii lui negri străluceau cu intensitate, distrăgând atenția de la cicatricea lungă de pe obrazul drept pe care o căpătase într-o bătaie cu cuțite în adolescență. Bodyguardul îl percheziționă, apoi îl conduse la bord, însoțindu-l în cabina mare şi elegant amenajată a Mariei.

Turcoaica îl măsură repede din priviri şi-i oferi un loc, apoi îl trimise pe ienicer din cabină.

– Mulțumesc că ai venit să te întâlneşti cu mine, Zakkar. Dacă acesta e, într-adevăr, numele tău, adăugă ea.

Arabul zâmbi şters.

– Poți să-mi spui Zakkar. Sau în orice alt fel, dacă aşa doreşti.

– Talentul tău te recomandă.

– Poate de aceea sunt atât de puțini care îşi permit să mă angajeze, răspunse el, scoțându-şi turbanul murdar şi aruncându-l pe un scaun alăturat. Văzând că avea părul tuns în stil occidental, Maria înțelese că ținuta neglijentă era doar o deghizare. „Dacă se bărbierea şi-şi punea un costum, putea trece cu uşurință drept un

om de afaceri de succes“, se gândi ea, neştiind că el aşa şi făcea de multe ori.

– Ai avansul? întrebă el.

Maria se ridică şi scoase un săculeț de piele dintr-un sertar.

– Douăzeci și cinci la sută din total, cum ne-am înțeles. Plata se face în euro. Restul va fi depus într-un cont bancar din Liban, conform instrucțiunilor tale.

Se apropie de Zakkar, dar ținu săculețul în mână.

– Siguranța acestei operațiuni trebuie să fie incontestabilă, zise ea. Nu trebuie să fie implicată nicio persoană în care nu se poate avea încredere deplină.

– Azi nu aş fi în viață dacă aş pune altfel de condiții, răspunse el cu răceală. Arătă către săculeț. Oamenii sunt gata să moară pentru prețul corect.

– Nu va fi necesar, spuse ea, întinzându-i săculețul.

În timp ce el se uita înăuntru să verifice conținutul, Maria se apropie de birou şi scoase câteva hărți rulate.

– Cunoşti Ierusalimul? întrebă ea, întinzând hărțile pe o măsuță de cafea.

– Lucrez o mare parte din timp în Israel. În Ierusalim trebuie să transport explozibilul?

– Da. Douăzeci şi cinci de kilograme de HMX.

Zakkar ridică din sprâncene când auzi de explozibilul plastic.

– Impresionant, murmură el.

– Voi avea nevoie de ajutor ca să amplasez explozibilul, spuse ea. S-ar putea să fie nevoie să facem nişte săpături.

– Desigur. Nu e o problemă.

Ea desfăcu prima hartă, o hartă veche în turcă denumită „Căi Nautice Subterane în Ierusalimul Antic“. Aşezând-o deoparte, îi arătă o fotografie mărită prin satelit a Oraşului Vechi din Ierusalim, împrejmuit de ziduri. Trasă cu degetul latura estică a zidului, către dealurile de dincolo de acesta, care cobora spre Valea Chedron. Degetul i se opri deasupra unui cimitir musulman

mare, aşezat în vârf de deal, ale cărui pietre albe de mormânt erau vizibile în fotografie.

– Ne întâlnim aici, la cimitir, la unsprezece seara fix, peste două nopți, zise ea.

Zakkar studie fotografia, luând aminte la străduțele din apropiere care se suprapuneau în imagine. După ce le memoră, se uită la Maria cu o expresie curioasă.

– Ne întâlnim aici? întrebă el.

– Da. Nava va pleca de aici la Haifa. Făcu o pauză, apoi adăugă ferm: Eu voi conduce operațiunea.

Arabul pufni aproape disprețuitor la ideea că o femeie l-ar putea conduce într-o misiune, însă se gândi la răsplata frumoasă pe care avea să o primească pentru această insultă.

– Voi fi acolo cu explozibilul, promise el.

Ea se duse spre pat şi scoase de dedesubt două lăzi de lemn grele. Acestea aveau mânere de metal prinse în fiecare capăt şi pe ele erau marcate cuvintele „Provizii medicale“ în ebraică.

– Aici e HMX-ul. O să-i pun pe paznicii mei să-l transporte pe doc.

Se apropie de mercenarul arab şi-l privi direct în ochi.

– Încă un lucru. Nu vreau ca laşitatea să umbrească obiectivul.

Zakkar zâmbi.

– Câtă vreme e în Israel, nu mă interesează ce sau pe cine distrugi.

Se întoarse și deschise ușa.

– Ne revedem în Ierusalim. Allah fie cu tine!

– Și cu tine! murmură Maria, însă arabul ieşise deja pe coridor, urmat îndeaproape de ienicer.

După ce explozibilul fu transportat în camioneta arabului, Maria se așează și studie încă o dată fotografia din Ierusalim. De la cimitirul străvechi, se uită la ținta strălucitoare aflată pe deal.

„O să zguduim lumea de data asta“, se gândi ea înainte de a pune fotografia și hărțile înapoi sub cheie în dulap.

42

Rudi Gunn se plimba pe punte ca o pisică agitată. Deşi umflătura de la cap dispăruse de mult, încă avea la tâmplă o vânătaie. După ce făcea câțiva paşi, se oprea şi privea docul degradat din Çanakkale, căutând semne de eliberare. Nevăzând vreunul, clătina din cap şi relua plimbarea.

– E o nebunie. Suntem în a treia zi de sechestru. Când o să ne dea drumul?

Pitt ridică privirea de la masa cu hărți, unde studia harta coastei turce alături de căpitanul Kenfield.

– Consulatul nostru din Istanbul m-a asigurat că eliberarea este iminentă. Ne-au promis că actele necesare fac rondul prin birocrația locală chiar în clipa asta.

– Toată situația asta e scandaloasă, se lamentă Gunn. Suntem sechestrați în timp ce ucigaşii lui Tang şi Iverson sunt lăsați să scape.

Pitt nu-l putea contrazice, dar îi înțelegea dilema. Cu mult înainte ca *Aegean Explorer* să contacteze Paza de Coastă din Turcia, autoritatea maritimă fusese alertată cu două apeluri anterioare prin radio. Primul anunțase că vasul NUMA conducea o operațiune ilegală de recuperare a unei epave turceşti istorice protejate de Ministerul Culturii. Al doilea apel raporta moartea a doi scafandri în operațiunea de recuperare. Turcii refuzaseră să identifice sursa

apelurilor, dar acționaseră imediat, înainte de cererea făcută de *Aegean Explorer*.

Odată ce nava NUMA fu escortată în orașul portuar Çanakkale și pusă sub sechestru, cazul fu predat poliției locale, creând și mai multă confuzie. Pitt îl sună imediat pe doctorul Ruppé la Istanbul, ca să demonstreze că prezența lor la fața locului avea aprobare, apoi o apelă pe Loren, soția lui. Aceasta începu imediat să hărțuiască Departamentul de Stat ca să urgenteze eliberarea lor după ce poliția cercetă nava și, negăsind niciun artefact, înțelese cu greu că arestarea era nefondată.

Rob Zeibig băgă capul pe ușă și întrerupse atmosfera de exasperare:

– Aveți un minut?

– Sigur, răspunse Gunn. Suntem ocupați doar să ne smulgem părul de pe cap fir cu fir.

Zeibig intră cu un dosar la subraț și merse la masa cu hărți.

– Poate asta o să vă înveselească. Am niște informații despre monolitul tău de piatră.

– Se pare că nu mai e al meu, spuse Gunn gânditor.

– Ai reușit să-ți amintești inscripția în latină? întrebă Pitt, dându-se la o parte ca să-i lase pe Gunn și pe Zeibig să se așeze.

– Da. De fapt, am notat-o imediat după ce ne-am întors pe navă, dar am lăsat-o deoparte cu toată agitația asta. În sfârșit, am examinat-o azi-dimineață și am făcut o traducere oficială.

– Spune-mi că e piatra de mormânt a lui Alexandru cel Mare! zise Gunn cu pasiune.

– Mă tem că ar fi ceva greșit din două puncte de vedere. Lespedea de piatră nu e *efectiv* un monument funerar, ci unul comemorativ. Și nu se menționează nicăieri numele lui Alexandru.

Deschise dosarul și scoase o pagină scrisă de mână în latină, pe care făcuse câteva însemnări după ce văzuse monolitul. Pe următoarea pagină era traducerea scrisă la calculator, pe care i-o înmână lui Gunn. Mai întâi o citi în gând, apoi cu glas tare:

În amintirea centurionului Plautius.
Scholae Palatinae şi protector credincios al Elenei.
Mort în acest loc în lupta de pe mare.
Credință. Onoare. Fidelitate.

CORNICULAR TRAIANUS

– Centurionul Plautius, repetă Gunn. Comemorează un soldat roman?

– Da, răspunse Zeibig, ceea ce arată că, într-adevăr, coroana lui Al e de origine romană, un cadou de la împăratul Constantin.

– Un *Scholae Palatinae* credincios Elenei, zise Pitt. *Scholae Palatinae* erau forța de securitate de elită a ultimilor împărați romani, din câte îmi amintesc, asemănători Gărzilor Pretoriene. Numele Elena trebuie să se refere la Elena Augustus.

– Aşa e, încuviință Zeibig. Mama lui Constantin I, care a domnit la începutul secolului al IV-lea. Elena a trăit între 248 şi 330 d.H., aşa că lespedea şi coroana datează probabil din perioada aceea.

– Ai idee cine e Traianus? întrebă Gunn.

– Un *cornicular* era un ofițer militar, de obicei pe o poziție de secund. Am căutat în câteva baze de date romane numele Traianus, dar nu am găsit nimic.

– Cred că acesta rămâne marele mister: de unde provin coroana şi monolitul şi de ce se aflau pe epava otomană?

Privi dincolo de Zeibig, însuflețindu-se când văzu doi bărbați în uniforme albastre care veneau pe chei către navă.

– Măi, măi, polițaii locali s-au întors, zise el. Sper că au cu ei hârtiile noastre de eliberare.

Căpitanul Kenfield îi întâmpină pe ofițeri pe doc şi-i conduse la bord, unde Pitt şi Gunn li se alăturară în careu.

– Avem aici eliberarea din sechestru, spuse ofițerul mai în vârstă într-o engleză curată.

Era un bărbat cu fața rotundă, urechi clăpăuge și o mustață neagră și groasă.

– Guvernul dumneavoastră a fost foarte convingător, adăugă el cu un zâmbet vag. Sunteți liberi să plecați.

– În ce stadiu e ancheta în cazul membrilor echipajului meu care au fost uciși? întrebă Kenfield.

– Am redeschis cazul ca o posibilă crimă. În prezent însă nu avem suspecți.

– Și iahtul acela, *Sultana*? întrebă Pitt.

– Da, am văzut cum barca aceea aproape l-a sfârtecat pe Dirk, insistă Gunn.

– Am reușit să descoperim proprietarul vasului, care ne-a informat că probabil v-ați înșelat, răspunse ofițerul. *Sultana* se află într-o croazieră pe coasta libaneză. Am primit fotografii prin e-mail azi-dimineață cu vasul andocat în Portul Beirut.

– *Sultana* a fost grav avariat, zise Pitt. E imposibil să fi ajuns în Liban.

Asistentul ofițerului deschise o servietă și scoase câteva fotografii printate pe care i le întinse lui Pitt. Fotografiile arătau imagini cu prova și babordul iahtului albastru ancorat într-un spațiu prăfuit. Pitt observă însă că niciuna dintre fotografii nu arăta partea de tribord, unde izbise el iahtul. Ultima imagine era un prim-plan cu un cotidian libanez cu data curentă, având iahtul în fundal. Gunn se aplecă spre Pitt ca să studieze imaginile.

– Cu siguranță e vorba de aceeași barcă, zise el nemulțumit. Putu doar să dea din cap când Pitt îi arătă o poză cu un colac de salvare pe care scria numele iahtului. Pitt dădu pur și simplu din cap, negăsind vreo dovadă că imaginile erau trucate.

– Asta nu schimbă faptul că unul dintre oamenii noștri de știință a fost răpit și dus pe coastă în instalația iahtului, zise Pitt.

– Da, departamentul nostru l-a contactat pe șeful poliției locale la Kirte, care a trimis un om să investigheze instalația portuară pe

care ați descris-o. Se întoarse și dădu din cap spre asistentul său, care scoase un pachet gros din servietă și i-o întinse supervizorului.

– Puteți avea o copie a raportului întocmit la Kirte. Mi-am permis să îl traduc în engleză pentru dumneavoastră, spuse polițistul, dându-i-l lui Pitt și scuzându-se din priviri. Anchetatorul a raportat nu doar că navele descrise nu erau în port, ci și faptul că nu era nicio navă acolo.

– În mod cert, și-au acoperit repede urmele, remarcă Gunn.

– Registrele instalației portuare indică prezența unui cargobot mare asemănător cu cel pe care l-ați descris și care a fost în port mai devreme în ziua respectivă; făcea un transport de textile. Cu toate acestea, registrul arată că vasul a plecat din port cu cel puțin opt ore înainte de presupusa dumneavoastră sosire acolo.

Polițistul îl privi compătimitor pe Pitt.

– Îmi pare rău că nu putem face mare lucru deocamdată în lipsa altor probe, adăugă el.

– Îmi dau seama că a devenit un incident destul de neclar, spuse Pitt, stăpânindu-și frustrarea. Dar mă întreb dacă-mi puteți spune cine deține instalația portuară de lângă Kirte?

– E o companie privată numită Anatolia Exports. Datele lor de contact se află în raport. Se uită la Pitt cu o privire gânditoare. Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, vă rog să mă anunțați!

– Vă mulțumim pentru ajutor! răspunse scurt Pitt.

În timp ce polițiștii coborau de pe navă, Gunn clătină din cap.

– Incredibil. Două crime și o răpire și nimeni nu e de vină, cu excepția noastră.

– E, într-adevăr, un tratament cam aspru, spuse căpitanul Kenfield.

– Numai fiindcă totul e în defavoarea noastră, zise Pitt. Se pare că Anatolia Exports a mituit poliția din Kirte. Cred că polițistul local a recunoscut asta.

– Bănuiesc că întreaga situație a fost destul de jenantă pentru ei, așa că probabil încearcă să salveze aparențele, spuse Kenfield.

– Ar trebui mai degrabă să-și facă treaba, protestă Gunn.

– Aş fi zis că o să sară în sus după ce le-ai spus că ai văzut-o pe femeia de la jaful de la Topkapi, îi spuse Kenfield lui Pitt.

Pitt clătină din cap.

– Nu le-am spus nimic despre ea.

– De ce nu?! întrebă Gunn mirat.

– N-am vrut să pun nava şi mai mult în pericol cât suntem în apele teritoriale turceşti. Am văzut cu ochii noştri de ce sunt în stare, oricine ar fi „ei". În plus, am avut o bănuială că n-am ajunge nicăieri cu poliția locală.

– Probabil ai dreptate aici, zise Kenfield.

– Dar pur şi simplu nu-i putem lăsa să scape, se împotrivi Gunn.

– Nu, încuviință Pitt cu o mişcare hotărâtă din cap. Şi nu o să-i lăsăm.

***

Parâmele fuseseră aruncate şi *Aegean Explorer* se îndepărta de doc, când un taxi galben vechi apăru duruind. Maşina ruginită se opri brusc pe malul apei, portiera din spate se deschise şi o femeie înaltă şi zveltă sări afară.

Pitt stătea pe punte, când o văzu pe fiica lui alergând pe doc.

– E Summer, strigă el la căpitan. Opriți vasul!

Pitt coborî pe puntea principală, ferindu-se când un sac mare de călătorie zbură prin aer şi ateriză la picioarele lui. O secundă mai târziu, două mâini subțiri apărură pe balustrada laterală, urmate de un smoc de păr roşu. Summer trecu pe cealaltă parte a balustradei, aterizând în picioare pe puntea din față. Pitt se apropie cu sacul în mână și o strânse în brațe.

– Să știi că ne întorceam să te luăm, zise el râzând.

Dându-şi seama că nava pornise înapoi şi revenea spre doc, Summer îl privi sfioasă pe tatăl ei.

– Îmi pare rău, zise ea, trăgându-şi încă sufletul. Când am apelat nava din Londra, Rudi mi-a spus că probabil o să mai stați aici o zi

sau două. Dar, când taxiul s-a apropiat de doc, v-am văzut plecând și am intrat în panică. Chiar nu voiam să pierd vaporul.

Pitt se întoarse și făcu semn spre punte, arătând că era în regulă să plece. Apoi o conduse relaxat pe Summer în cabina ei.

– Nu mă așteptam să te văd decât peste câteva zile, spuse el.

– Am luat un avion din Londra mai devreme și m-am gândit că ar fi mai ușor să vă prind aici, în Çanakkale, dacă vin din Istanbul. Fața ei deveni serioasă când spuse: Am auzit de epava ta... și ce s-a întâmplat cu Tang și Iverson.

– Am avut porția noastră de necazuri și emoții, răspunse el când intrară în cabină și îi puse sacul pe pat. Hai să luăm o cafea în careu și o să-ți povestesc tot.

– Mi-ar plăcea, tată. Pe urmă pot să-ți povestesc și eu ce-am făcut în Anglia.

– Vrei să spui că și tu ai un mister? întrebă el zâmbind.

Summer îi aruncă o privire serioasă și răspunse:

– Unul mai mare decât ți-ai putea imagina.

PARTEA A III-A

UMBRA SEMILUNII

GLONȚUL

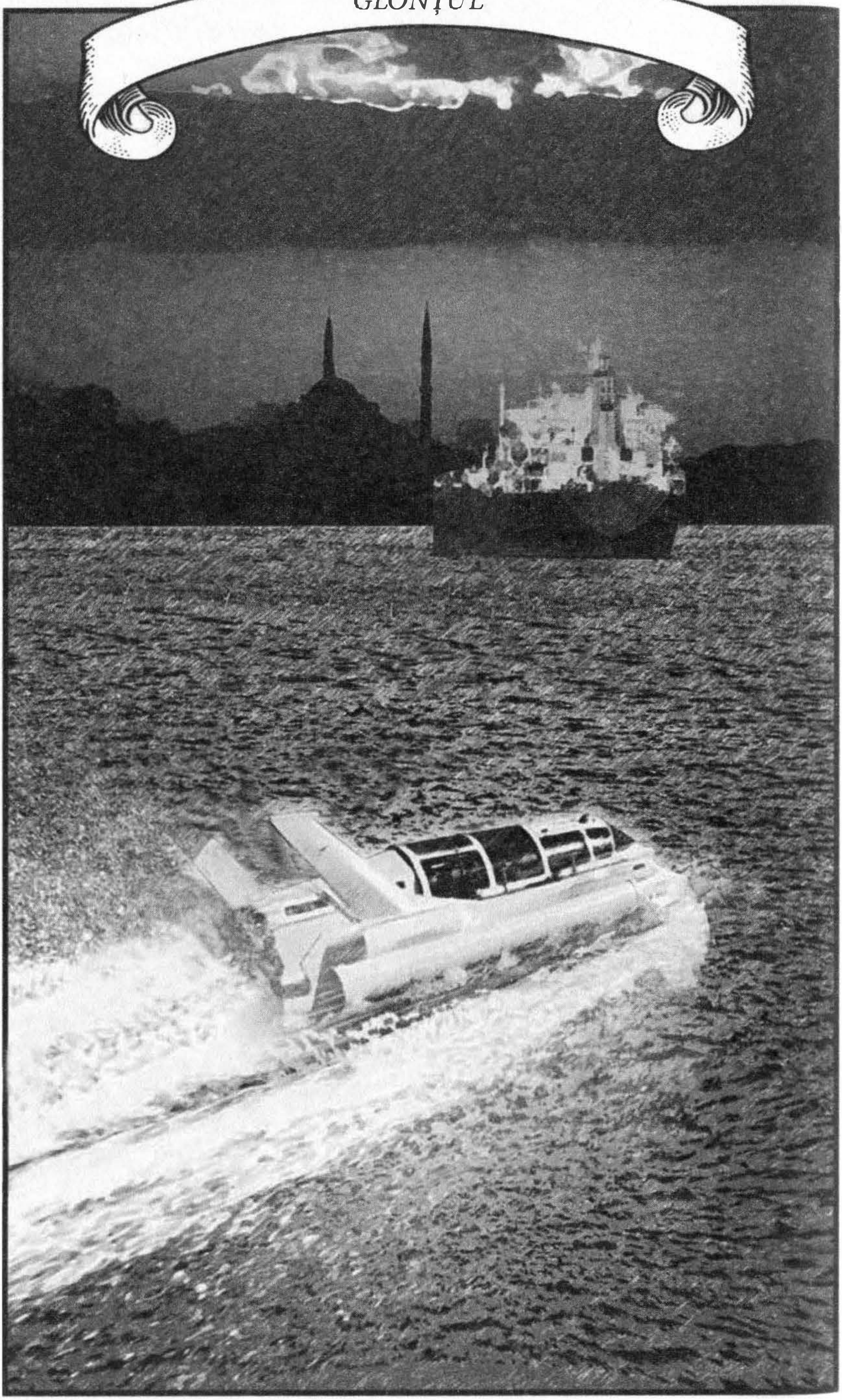

43

– Sophie, cred că am ceva fierbinte pentru tine.

Sam Levine aproape se împiedică dând buzna în biroul directoarei Departamentului de Antichități. Tăieturile și vânătăile de pe fața lui se vindecaseră în mare parte după incidentul din Cezareea, dar încă avea o cicatrice mare pe obraz în urma confruntării cu hoții arabi. Sophie stătea la birou, studiind raportul poliției din Tel Aviv despre jefuirea unui mormânt, însă ridică ochii curioasă.

– Ok, te ascult.

– Unul dintre informatorii noștri din rețea, un băiat arab pe nume Tyron, spune că e posibil să aibă loc o excavare în seara asta în cimitirul musulman de la Chedron.

– Chedron? E chiar dincolo de zidul Orașului Vechi. Cineva devine de-a dreptul îndrăzneț.

– Dacă o fi adevărat. Tyron a mai făcut greșeli în privința ponturilor date.

– Cine se presupune că face săpăturile?

– Nu am scos decât un nume de la el, un hoț mărunt pe nume Hassan Akais, răspunse Sam, așezându-se pe un scaun din fața biroului lui Sophie.

– Nu-mi sună cunoscut, răspunse Sophie după ce se gândi la nume. Ar trebui să-l știu?

– L-am săltat acum câțiva ani în timpul unui raid în Jaffa. Nu am avut destule dovezi să-l punem sub acuzare, așa că a fost eliberat.

Pare să fi stat cuminte de atunci. Îl plătește pe informatorul nostru ca să pască oile și se pare că băiatul l-a auzit vorbind despre o operațiune în seara asta.

– Pare să fie ceva mărunt.

– Așa m-am gândit și eu, zise Sam, întinzându-i lui Sophie o hârtie printată. I-am verificat numele în sistem și, ce să vezi, Mossadul îl suspectează că ar avea legături cu contrabandiștii.

Sophie se aplecă în față și citi hârtia cu vădit interes.

– Legăturile lui par cel puțin insuficiente, adăugă Sam, dar m-am gândit că poate vrei să știi.

Sophie dădu din cap aprobator când termină de citit raportul, însă nu i-l înapoie lui Sam.

– Aș vrea să vorbesc cu acest Hassan, răspunse ea în cele din urmă pe un ton calm.

– Suntem cam puțini pentru o operațiune în seara asta. Lou și restul gărștii sunt în Haifa până mâine, iar Robert e acasă, bolnav de gripă.

– Atunci o să fim doar tu și eu, Sammy. Ai vreo obiecție?

Sam clătină din cap.

– Dacă tipul ăsta a avut ceva de-a face cu Cezareea, atunci și eu vreau să pun mâna pe el.

Își făcură planul pentru întâlnirea de seară, apoi Sam se ridică și ieși din birou. Sophie reîncepuse să citească raportul poliției când simți deodată că o privește cineva. Ridică ochii și observă uimită că era Dirk care stătea în cadrul ușii, ținând în mână un buchet mare de liliac.

– Iertați-mă, îl caut pe pistolarul-șef de pe aici, zise el cu un zâmbet strălucitor.

Sophie aproape că sări de pe scaun.

– Dirk, nu credeam că ești liber până săptămâna viitoare, spuse ea, țopăind spre el și sărutându-l pe obraz.

– Universitatea a suspendat excavarea din Cezareea în sezonul ăsta, așa că mi-am terminat treaba deocamdată, spuse el, punând

florile pe birou. Apoi o strânse tare în braţe şi o sărută. Mi-a fost dor de tine, şopti el.

Sophie simţi că se îmbujorează, apoi îşi aminti că uşa de la biroul ei era deschisă.

– Pot să iau o scurtă pauză, se fâstâci ea. Mergem să luăm prânzul?

De îndată ce el încuviinţă, îl îndepărtă de ochii curioşi din birou şi îl conduse într-o curte din apropiere.

– Ştiu un loc frumos pentru un picnic în Oraşul Vechi. Putem lua ceva de mâncare de pe drum, sugeră ea.

– Sună perfect, zise el. Nu prea am văzut Ierusalimul. O plimbare pe străzi e mereu cel mai bun mod de a surprinde esenţa unui oraş interesant.

Sophie îl luă de mână şi-l conduse dincolo de terenurile îngrijite ale Muzeului Rockefeller. La mică distanţă era Poarta lui Irod, una dintre cele câteva intrări în Oraşul Vechi din Ierusalim. Având o suprafaţă de aproape trei kilometri pătraţi, Oraşul Vechi este inima religioasă a Ierusalimului, unde se află punctele istorice de reper, precum Biserica Sfântului Mormânt, Zidul Plângerii şi Cupola Stâncii. Un zid impozant de piatră, construit de turcii otomani în urmă cu peste patru sute de ani, împrejmuieşte întreg perimetrul secţiunii istorice.

Intrând pe poartă în Cartierul Musulman, Dirk admiră frumuseţea străveche a calcarului ce părea să formeze baza fiecărui monument, magazin şi reşedinţă din oraş, indiferent cât de vechi sau dărăpănat era. Însă se amuză mai mult privind oamenii care circulau pe aleile şi străzile înguste. Văzând un evreu armean care aştepta la o trecere de pietoni lângă un etiopian cu veşmânt alb şi un palestinian cu *keffiyeh*, înţelese că se afla într-un loc unic pe pământ.

Sophie îl conduse pe o alee întunecoasă şi prăfuită care ducea la piaţa aglomerată în aer liber numită *souk* în arabă. Navigă ca o cunoscătoare printre grupurile de vânzători, oprindu-se să

cumpere falafel, prăjituri dulci şi o pungă de fructe de la diverşi vânzători ambulanți.

– Ai spus că vrei să simți aromele locale, iată-le! îl tachină Sophie, punându-l pe Dirk să care prânzul organizat ad-hoc.

Îl mai conduse pe câteva străzi, apoi intră pe domeniul Bisericii Sfânta Ana. O clădire grațioasă de piatră, construită de cruciați în inima Cartierului Musulman, reprezenta una dintre cele mai stranii juxtapuneri din orașul antic.

– O evreică drăguță mă duce într-o biserică creştină? întrebă Dirk chicotind.

– De fapt, mergem pe terenul din spatele bisericii. Un loc pe care m-am gândit că un explorator subacvatic s-ar bucura să-l viziteze. În plus, îi făcu ea cu ochiul, e un loc superb pentru un picnic.

Intrară pe proprietate şi se îndreptară spre spatele terenului, unde găsiră o zonă deschisă, umbrită de sicomori bătrâni. O potecă ducea pe distanță scurtă spre o spărtură apărată de un gard ce cobora ca un puț de mină deschis. Rămășițele zidurilor de cărămidă, ale coloanelor de piatră şi ale arcadelor străvechi se întrezăreau la baza uscată a cavității.

– Aici a fost inițial Scăldătoarea Vitezda, zise Sophie în timp ce priveau în adâncimile acum prăfuite. A fost la început un bazin pentru Primul şi al Doilea Templu, apoi, mai târziu, s-au construit băile. Desigur, a devenit mai cunoscut drept loc de vindecare după ce s-a scris că Iisus a lecuit un invalid aici. Mă tem că nu a mai rămas prea multă apă.

– Poate e mai bine aşa, răspunse Dirk. Altfel, s-ar îngrămădi aici turişti cu sutele să încerce să facă o baie.

Găsiră o bancă izolată sub un sicomor înalt, se aşezară şi începură să mănânce, pasându-şi unul altuia delicatesele.

– Spune-mi, ce mai face doctorul Haasis? întrebă ea.

– De fapt, foarte bine. Tocmai l-am vizitat azi-dimineață înainte de a veni la Ierusalim. Se odihneşte acasă, dar e nerăbdător să se

întoarcă la lucru. Rana de la picior nu a fost gravă până la urmă, aşa că ar trebui să scape de cârje într-o săptămână sau două.

– Bietul om! Îmi pare rău pentru el.

– Mi-a spus că-i pare rău de tine. Cred că are impresia că e vina lui că agenţii tăi au fost puşi într-o situaţie atât de periculoasă.

Sophie scutură din cap.

– E ridicol. Nu avea de unde să ştie că un grup de teroriști înarmaţi avea să atace, aşa cum nu ştiam nici noi.

– E un om cu suflet generos, spuse Dirk, gustând o smochină proaspătă din punga cu fructe. Apropo, Agenţia Israeliană de Securitate m-a interogat destul de bine în ultimele zile. Sper că poţi să-mi spui că sunteţi pe cale să-i prindeţi pe băieţii răi.

– Shin Bet, cum sunt cunoscuţi, au preluat conducerea anchetei, dar mă tem că firul dovezilor s-a rupt deja. Camionul atacatorilor s-a dovedit a fi furat. A fost găsit scufundat în mare lângă Nahariyya. Shin Bet cred că hoţii au fugit probabil în Liban la scurt timp după ce au plecat din Cezareea. Se spune că ar fi asociaţi cu o operaţiune de contrabandă care are legături cunoscute cu Hezbollah. Mă tem că ne va fi foarte greu să-i identificăm, darămite să-i prindem.

– Ai idee pentru cine lucrau?

– Nu prea. Am pus destul de multe întrebări şi am câteva bănuieli, dar nicio dovadă concretă. Eu şi Sam facem tot ce putem, zise ea, cu vocea stinsă, în timp ce gândurile i se îndreptau către agentul decedat, Holder.

Dirk se întinse şi o luă de mână, strângând-o cu putere într-a lui.

– N-am crezut niciodată că o să am de-a face cu aşa ceva, continuă ea cu ochii înlăcrimaţi.

Se uită în ochii lui Dirk şi-i strânse mâna.

– Mă bucur foarte mult că eşti aici, spuse ea, apoi se aplecă spre el şi-l sărută.

Rămaseră o vreme îmbrăţişaţi, iar Sophie se simţi din nou în siguranţă în braţele lui Dirk. Privind scăldătoarea goală a Vitezdei,

își regăsi în cele din urmă voința de a-și face meseria. Respirând adânc, zâmbi cu ochii umezi.

– Simți parfumul de iasomie în aer? întrebă ea. Întotdeauna mi-a plăcut mirosul. Îmi amintește de vremea când eram copil și toate zilele erau pline de fericire.

– Vor fi din nou, promise Dirk.

– Trebuie să mă întorc, șopti ea într-un târziu, deși îl ținea încă în brațe pe Dirk.

– Eu o să te aștept, răspunse el.

Deodată, ea își aminti de operațiunea plănuită cu Sam în seara aceea.

– Putem lua cina, dar mă tem că trebuie să muncesc în seara asta. O misiune de supraveghere. Am primit un pont despre un hoț de artefacte care ar putea avea legături cu contrabandiștii libanezi.

– Pot să vin și eu?

Sophie vru să dea din cap că nu, apoi se înduplecă:

– Suntem cam puțini la număr. Doar eu și Sam, așa că ne-ar prinde bine puțin ajutor. Dar fără eroisme, de data asta.

– O să fiu martorul tăcut. Promit, zise el zâmbind.

Se ridicară împreună și priviră pentru ultima dată bazinele secate. Sophie avu o ezitare subită de a pleca, deși nu înțelegea de ce. În cele din urmă, îi dădu mâna lui Dirk și-l lăsă să o conducă departe de bazine, luptându-se cu iureșul emoțiilor din sufletul ei.

44

Steaua Otomană se furişă încet în portul israelian din Haifa, fregata veche fiind staţionată într-un spaţiu din capătul liniştit al terminalului de vest. Neavând decât o cantitate mică de textile la bord, echipajul turcesc ar fi putut goli cala navei în câteva ore. Dar aveau ordine stricte să amâne descărcatul pentru ca activitatea să nu se încheie decât seara târziu.

Prezentând la vama din port două paşapoarte false, Maria şi unul dintre ieniceri închiriară o maşină şi ieşiră din Haifa. Dându-se drept un cuplu căsătorit venit în vacanţă, puteau călători prin aproape toată ţara fără a stârni prea multe întrebări. Însă pe drumul înapoi spre Ierusalim nu-şi asumară niciun risc. Maria conduse pe o rută ocolitoare ca să evite Malul de Vest şi să nu treacă prin alte puncte de control, unde s-ar fi descoperit că în geanta de sub scaunul ei erau o armă, bani şi o pereche de ochelari cu infraroşu.

Maria ştia foarte bine că încercarea de a transporta explozibilul HMX în şi prin ţară era cu totul altceva. Zakkar şi asociaţii lui dintre contrabandişti puteau să-şi asume riscul, preţul fiind unul binemeritat. Contrabandistul arab îi explicase cu grijă Mariei că explozibilul avea să fie transportat cu camionul, apoi pe jos, chiar lipit de burţile unei turme de oi la un moment dat, ca să ajungă la destinaţie fără să fie depistat de forţele de securitate din Israel.

Dar asta era doar jumătate din sarcină. Turcoaica avea şi alte probleme importante de rezolvat în persoană. Cu ajutorul unei

hărți pentru turişti, intrară pe străzile aglomerate din Ierusalim, trecând pe lângă Oraşul Vechi şi îndreptându-se spre unul dintre cartierele mai noi din vest. Găsind Hotelul Waldorf Astoria, deschis recent, parcară maşina lângă trotuar şi merseră pe următoarea stradă spre sud. Înghesuită în mijlocul unui şir de magazine şic pentru turişti, aflară o ceainărie micuță cu un şirag de mărgele la ferestre şi intrară.

La o masă din colțul localului slab luminat, Maria observă un bărbat cu barbă care se ridică în picioare şi îi zâmbi, dezvăluind un dinte din față placat cu aur. Maria se apropie de el împreună cu ienicerul.

– Al-Khatib? întrebă ea.

– La dispoziția dumitale! răspunse palestinianul, înclinându-se uşor spre ea. Nu doriți să luați loc?

Maria încuviință şi luă loc la masă alături de ienicer. Al-Khatib se aşează față în față cu ei şi turnă fiecăruia o ceaşcă de ceai. Maria observă că avea pielea bronzată şi mâinile bătătorite ale unui prădător vechi de artefacte, ceea ce şi era, de fapt.

– Bine ați venit la Ierusalim, spuse el în chip de toast.

– Mulțumim! răspunse Maria, aruncând o privire prin încăpere ca să se asigure că nu era pe nicăieri vreun curios.

– Ai îndeplinit sarcina pentru care ai fost angajat? întrebă ea cu voce joasă.

– Da, cu uşurință, răspunse palestinianul, zâmbind din nou. Apeductul era exact acolo unde ai spus că va fi. E o validare istorică uimitoare. Pot să întreb de unde ai obținut datele de cercetare?

Acum era rândul Mariei să zâmbească.

– După cum ştii, zidul actual din jurul Oraşului Vechi a fost construit de Suleiman Magnificul la începutul anilor 1500. Inginerii săi au însemnat traseul în detaliu, incluzând locurile unde sunt obstacole. Hărțile, pe care noi le-am procurat din Turcia, sunt pline de apeducte abandonate şi alte locuri construite în Epoca lui Irod şi care, de atunci, s-au pierdut sau au rămas ascunse.

– Minunată descoperire, una pe care mi-ar plăcea să o examinez cândva, spuse al-Khatib entuziasmat.

– Mă tem că nu am adus documentele cu mine în excursia asta, minți ea. Familia mea are o colecție impresionantă de artefacte otomane, iar hărțile au făcut parte dintr-o achiziție mai mare.

Nu-i spuse şi că toate fuseseră furate dintr-un muzeu din Ankara.

– Mă gândesc că documentele istorice au valoare mare. Pot să întreb care e scopul excavării?

Maria ignoră întrebarea lui.

– Ai reuşit să extinzi deschizătura din jurul apeductului? întrebă la rândul ei.

– Da, am făcut aşa cum ai cerut. Am lărgit în liniște deschizătura, apoi am săpat cam un metru sau doi în coasta dealului. Intrarea este perfect ascunsă de un desiș.

– Excelent, răspunse Maria, apoi întinse mâna spre rucsac şi scoase un plic plin de bancnote israeliene. Al-Khatib făcu ochii mari când ea împinse plicul gros pe masă. E şi un bonus acolo pentru promptitudine, zise ea.

– Sunt foarte recunoscător, mărturisi palestinianul, îndesând repede plicul în buzunar.

Maria termină ceaşca de ceai, apoi spuse:

– Acum ne vei conduce la locul cu pricina.

Al-Khatib se uită uimit la ceas.

– Se întunecă în curând, dar urmează o noapte cu lună.

Apoi văzu privirea rece şi hotărâtă a Mariei şi dădu repede înapoi.

– Desigur, dacă asta dorești, se bâlbâi el. Aveți mașină?

Plăti nota, după care cei trei traversară strada spre maşina închiriată. Urmând îndrumările lui al-Khatib, Maria ocoli partea de sud a Oraşului Vechi, apoi o luă spre nord prin Valea Chedron. Palestinianul o aduse la marginea unui vechi cimitir musulman,

unde Maria ascunse automobilul în spatele unui depozit de piatră din apropiere care părea că stă să cadă.

Umbrele lor dispărură sub lumina amurgului, în timp ce ienicerul scoase un târnăcop şi o geantă cu lanterne electrice din portbagaj. El şi Maria îl urmară pe palestinian şi săriră un zid jos de piatră, mergând apoi prin cimitirul prăfuit. Locul era aproape pustiu la ora aceea târzie, dar grupul rămase în partea vestică mai izolată, departe de moscheea din mijloc şi drumul lăturalnic dinspre est. Ienicerul făcea tot posibilul să ascundă târnăcopul, pitind capătul ascuțit sub braț în timp ce mergea.

Spre est se înălța Muntele Măslinilor, dominat de un mare cimitir evreiesc şi câteva grădini şi biserici. Spre est se ridica pe coasta dealului zidul înalt de piatră ce înconjura Orașul Vechi. Dincolo de zid se afla Muntele Templului, ocupat acum de al-Haram ash-Sharif sau Sanctuarul Nobil. În centrul pământului sfânt se afla Cupola Stâncii, o construcție înaltă care adăpostea locul unde Avraam se pregătise să-şi sacrifice fiul. În tradiția islamică, stânca aceea reprezenta şi punctul de plecare în călătoria lui Mahomed spre cer în timpul Drumului Nocturn, marcat prin urmele paşilor săi în piatră. Maria distingea vârful marelui dom aurit al templului musulman, construcția înaltă părând de culoarea siropului de arțar în lumina tot mai slabă.

Al-Khatib ajunse la mormântul simplu al unui musulman numit Emir, care murise în secolul al XVI-lea, apoi o luă la stânga. Ajungând în capătul unui şir neregulat de morminte, începu să urce dealul stâncos care se înălța brusc spre Orașul Vechi. Maria căută o lanternă în rucsac, dar o lăsă stinsă, împiedicându-se de pietre şi arbuşti, până când ajunseră la un platou nivelat unde al-Khatib încetini pasul.

– Suntem aproape, şopti el.

Aprinse şi el lanterna de buzunar şi-i conduse în sus pe deal, oprindu-se în cele din urmă lângă două tufe de vegetație deşertică. Gâfâind, Maria văzu că ambele plante erau, de fapt, moarte,

rădăcinile fiind înfipte în mici movile de pietre. În spatele tufelor uscate se afla o grămadă ordonată de pietre de calcar.

– E aici, în spate, zise al-Khatib, făcând semn cu lanterna spre plante. Se întoarse şi se uită neliniştit în toate părţile pe deal ca să se asigure că nu erau urmăriţi.

– Mai trec patrule de siguranţă din când în când, îi avertiză el.

Maria scoase o pereche de ochelari cu infraroşu şi verifică împrejurimile cu atenţie. Sunetele oraşului aflat în apropiere răsunau în vale şi sute de luminiţe străluceau pe dealurile din jur. Dar cimitirul de jos era pustiu.

– Nu e nimeni prin preajmă, confirmă ea.

Al-Khatib dădu aprobator din cap, apoi se aşeză în genunchi şi începu să dea pietrele deoparte. Când apăru mica deschizătură, Maria îi ordonă ienicerului să-l ajute. Împreună, cei doi bărbaţi descoperiră intrarea ascunsă, dezvăluind un pasaj îngust de aproape un metru şi jumătate în înălţime. După ce îndepărtă toate obstacolele, palestinianul se ridică şi se odihni.

– De fapt, apeductul era destul de mic, îi spuse el Mariei, descriind cu mâinile un cerc cu diametru mic. A fost nevoie de multe săpături ca să-l mărim.

Maria îl privi fără milă, gândindu-se la povestea construcţiei iniţiale. Ea ştia că deschizătura apeductului descoperit pe deal era doar o evacuare ce făcea parte dintr-o lucrare de inginerie mult mai elaborată. Cu aproape două mii de ani înainte, inginerii romani aflaţi sub stăpânirea lui Irod construiseră o serie de apeducte de pe dealurile îndepărtate din Hebron, care aduceau apă proaspătă în oraş şi în fortăreaţa Antonia, construită pe locul Muntelui Templului. Apeductele erau toate construite cu mâinile goale de muncitori mult mai voinici decât palestinianul durduliu din faţa ei, se gândea Maria.

Îndreptă lanterna spre gura pasajului şi o aprinse. Lumina dezvălui un tunel îngust care înainta un metru şi jumătate în coasta dealului. În spate văzu mica deschizătură a apeductului la nivelul

podelei, care se adâncea în peretele de pământ. Tunelul era frumos săpat şi Maria observă că al-Khatib excavase cu ceva îndemânare.

– Ai făcut treabă bună, îi spuse ea, stingând lumina. Apoi luă târnăcopul de la ienicer şi i-l întinse palestinianului. Trebuie să mai sapi cam un metru, ceru ea.

Vânătorul de artefacte, bine plătit, dădu bucuros din cap, sperând să primească încă un bonus şi curios totodată în privinţa sarcinii de lucru. Luând o lanternă de la ienicer, se înghesui spre capătul tunelului şi începu să sape în peretele stâncos. Ienicerul se duse în spatele lui şi, cu mâinile înmănuşate, începu să dea la o parte pământul desprins şi resturile ce se adunau la picioarele lui al-Khatib.

În timp ce Maria stătea de pază la intrare, al-Khatib lucra constant, lovind cu târnăcopul timp de aproape douăzeci de minute neîntrerupt şi scobind pământul câţiva metri. Suflând din greu, dădu o lovitură puternică în peretele dealului, simţind o uşurinţă ciudată în mânerul târnăcopului. Trăgându-l înapoi, îşi dădu seama că făcuse o gaură în spaţiul deschis din spatele peretelui de pământ. Uimit, palestinianul se opri şi ridică lanterna. Nu vedea prin orificiul micuţ decât o mare de întuneric, însă se miră de aerul răcoros care venea dintr-acolo.

Cu un val proaspăt de energie, atacă din nou obstacolul, mărind repede gaura la înălţimea unui om. Dând resturile deoparte, înaintă cu lanterna prin deschizătură, dând peste o cavernă mare cu tavan înalt.

– Lăudat fie Allah! exclamă el, aruncând târnăcopul şi uitându-se la pereţii îndepărtaţi.

Aceştia sclipeau într-un alb de alabastru din cauza lanternei electrice, arătând şiruri egale de urme de daltă. Ochiul de expert al lui al-Khatib recunoscu piatra ca fiind calcar, arătându-le locurile unde bucăţi mari de piatră fuseseră tăiate şi scoase cu mâna.

– O carieră, ca Peştera lui Zedekiah, spuse el când Maria şi ienicerul intrară cu alte lanterne.

– Da, răspunse Maria. Numai că aceasta a dispărut din istorie când s-a construit Al Doilea Templu.

Sub zidurile Orașului Vechi, la mai puțin de doi kilometri distanță, se afla altă peșteră mare, săpată de sclavii care dăltuiseră calcarul pentru numeroasele proiecte inginerești ale lui Irod cel Mare. Numele îi venea de la ultimul rege din Iuda, Zedekiah, care se spune că ar fi folosit-o ca ascunzătoare pentru a scăpa de armatele lui Nabucodonosor.

Cu ajutorul celorlalte lumini, cei trei văzură că spațiul se despărțea în mai multe pasaje, întinzându-se ca degetele unei mâini în întuneric. Al-Khatib se uită la tunelul principal mare, care se întindea direct spre est cât vedeai cu ochii.

– Cred că ăsta se duce tocmai sub Haram ash-Sharif, zise el neliniștit.

Maria dădu aprobator din cap.

– Și Cupola Stâncii? întrebă el, cu vocea vizibil tensionată.

– Însăși piatra sfântă a Domului e situată pe o temelie de piatră, însă tunelul principal se află cu adevărat sub clădire. Alt tunel se apropie de Moscheea al-Aqsa, pe lângă alte locuri din zonă. Cel puțin așa s-a dovedit până acum, dacă hărțile lui Suleiman sunt corecte.

Fața palestinianului deveni palidă și entuziasmul său inițial se schimbă în agitație.

– Nu vreau să calc pe sub locul pietrei sfinte, spuse el solemn.

– Nu va fi nevoie, răspunse Maria. Misiunea ta s-a încheiat.

În timp ce vorbea, băgă mâna în rucsac și scoase un pistol Beretta pe care-l îndreptă spre palestinianul speriat.

Spre deosebire de fratele ei, Maria nu simțea nicio emoție când lua viața cuiva. De fapt, nu simțea absolut nimic. Comiterea unei crime era echivalentul emoțional al schimbării șosetelor sau servirii unui castron de supă. Erau la poluri opuse pe scara sociopaților, produși ai unei copilării abuzive și omogenității genetice, însă amândoi deveniseră niște ucigași fără scrupule.

Pistolul păcăni de două ori, trimițând două gloanțe în pieptul lui al-Khatib, ecoul împușcăturilor reverberând puternic prin încăpere. Vânătorul de relicve căzu în genunchi, cu o expresie derutată pe față preț de-o clipă, după care se prăbuși mort. Maria se duse calmă spre el și scoase plicul cu bancnote din buzunarul acestuia, punându-l în rucsac. Apoi se uită la ceas.

– Avem mai puțin de-o oră până urmează să fie livrat explozibilul, îi spuse ea ienicerului. Hai să verificăm cariera și să alegem locurile!

Pășind peste trupul mortului, îi luă lanterna, apoi se îndepărtă în întuneric.

45

Era aproape ora zece când Sophie ajunse într-o parcare mică dincolo de zidul de nord-est al Orașului Vechi și opri în spatele unui magazin de haine. Vizavi, la poalele unui mic deal, se afla capătul nordic al cimitirului musulman, care se întindea la sud peste o vâlcea lată ce făcea parte din Valea Chedron. Oprind motorul, se întoarse spre Dirk, care o privea de pe locul pasagerului.

– Ești sigur că vrei să faci asta? întrebă ea. Majoritatea operațiunilor nocturne se dovedesc un exercițiu plictisitor de zădărnicie.

Dirk zâmbi și clătină din cap.

– Nu sunt eu omul care să rateze ocazia să facă o plimbare la lumina lunii cu o fată frumoasă.

Sophie își înăbuși râsul.

– Ești singurul pe care-l cunosc care ar găsi ceva romantic la o urmărire.

Însă trebuia să admită că avea sentimente asemănătoare. Se bucuraseră de o cină intimă la o cafenea armeană retrasă dincolo de Poarta Jaffa și, pe măsură ce treceau orele, simțise tot mai mult dorința covârșitoare de a anula operațiunea de supraveghere și de a-l invita în apartamentul ei. Renunțase la idee, știind că posibilitatea de a obține informații despre ucigașii agentului Holder era mult prea importantă.

– Nu-i stă în fire lui Sam să întârzie, zise ea, uitându-se la ceas și privind apoi pe fereastra mașinii.

După un minut, telefonul începu să vibreze şi ea răspunse, purtând o conversaţie animată în ebraică.

– Era Sam, zise ea după ce închise. A fost într-un accident de maşină.

– E în regulă?

– Da. Se pare că o dubă cu pelerini creştini a ratat o întoarcere şi l-a lovit. E în regulă, dar maşina e distrusă. Crede că o parte dintre turiştii în vârstă s-au rănit, aşa că va dura ceva să rezolve. Nu crede că ajunge aici în următoarea oră.

– Atunci cred că ar fi bine să începem fără el, răspunse Dirk, deschizând portiera şi coborând din maşină. Sophie îl urmă, deschizând portbagajul şi scoţând o pereche de ochelari cu infraroşu pe care îi agăţă de gât. Apoi se aplecă şi deschise o servietă mare de piele, culcată pe o parte în portbagaj. Înăuntru era o carabină de asalt Tavor TAR-21 produsă de guvern. Sophie introduse un tub plin de cartuşe şi pregăti primul foc, după care puse arma pe umăr.

– Văd că de data asta te-ai înarmat ca pentru urşi, remarcă Dirk.

– După Cezareea, o să fiu mereu înarmată, spuse ea cu vocea plină de hotărâre.

– De ce nu-i laşi pe Shin Bet să se ocupe de supraveghere dacă bănuieşti că sunt implicaţi contrabandiştii libanezi?

– M-am gândit la asta, răspunse ea, dar pontul a fost destul de vag. Mai mult ca sigur, avem de-a face cu nişte lepădături de adolescenţi care vânează oale şi care, probabil, nici nu o să apară.

– Ar fi în regulă pentru mine, zise Dirk, făcându-i cu ochiul şi luând-o de mână.

Traversară strada şi merseră de-a lungul rambleului care ducea în cimitir. Sophie se opri şi verifică zona cu binoclul.

– Trebuie să ajungem mai jos, zise ea încet.

Coborâră panta încă zece metri, oprindu-se la o moviliţă care oferea o privelişte neîngrădită aproape a întregului cimitir. În jurul lor, pietrele netede de morminte musulmane sclipeau albe sub lumina lunii ca un şir de dinţi împrăştiaţi pe o pătură de culoarea

nisipului. Sophie se așeză pe o lespede de piatră și se uită cu atenție la terenul de jos cu ochelarii cu infraroșu. Observă câțiva copii care jucau un joc târziu de fotbal de cealaltă parte a Zidului de Vest, însă cimitirul în sine părea părăsit. Se uita înspre est când simți trupul lui Dirk așezându-se lângă ea și brațele care o cuprinseră de talie. Lăsă încet binoclul jos.

– Îmi distragi atenția de la muncă, protestă ea vag, apoi puse mâna pe ceafa lui și-l sărută cu pasiune.

Rămaseră îmbrățișați câteva minute, până când un sunet înfundat le întrerupse momentul de intimitate. Sophie se uită repede la poala dealului.

– Trei bărbați cu rucsacuri mari, șopti ea. Doi dintre ei par să aibă lopeți sau pot fi și arme, nu-mi dau seama.

Puse binoclul jos și ridică ochii spre deal.

– Avem nevoie de Sam, spuse ea nemulțumită.

– Mai are jumătate de oră până ajunge, zise Dirk, uitându-se la ceas.

Sunetul pașilor celor trei se auzea mai tare pe măsură ce se apropiau de centrul cimitirului. Sophie scoase pistolul Glock din suport și i-l întinse lui Dirk.

– O să facem noi arestarea, șopti ea. Apoi sun la poliția din Ierusalim să vină să-i ia.

Dirk încuviință și luă pistolul, verificând dacă era încărcat. Se furișară din locul unde se aflau, coborând încetișor dealul. Se ascundeau pe după pietrele de mormânt mai mari care îi duceau treptat spre dreapta. Apropiindu-se de un mormânt ridicat care oferea adăpost, merseră în partea din spate, apoi se așezară în genunchi și așteptară.

Minutele treceau greu pe când cei trei presupuși jefuitori de morminte se apropiau. Sophie fixă încet lanterna pe țeava carabinei Tavor, apoi o ținu nemișcată când bărbații trecură pe lângă ei la câțiva metri. Dădu din cap spre Dirk, apoi sări brusc în picioare. Făcu un salt în spatele acestora, porni lanterna și strigă în arabă:

– Opriți-vă! Mâinile sus!

Cei trei se întoarseră şi încremeniră în mijlocul ambuscadei neașteptate, mijind ochii când Sophie îndreptă raza de lumină spre fața lor. Doi dintre ei, fiecare cu un AK-74 întors spre pământ, se uitară la ea amenințător. Unul era scund, îmbrăcat cu haine ponosite, cu ochi cu pleoape căzute, pe care Sophie îl recunoscu drept Hassan Akais, pentru care primise pontul. Al doilea era la fel de murdar, ieşind în evidență prin nasul foarte coroiat. Însă al treilea fu cel care o făcu pe Sophie să se înfioare. Fiind, evident, liderul celorlalți doi, privi calm la ea cu ochi scrutători care dansau deasupra unei cicatrici adânci pe obrazul drept. Era aceeaşi față care o privise așa în Cezareea, conducând atacul în care murise detectivul Holder.

Lui Sophie începură să-i tremure mâinile când îl recunoscu, făcând raza de lumină să pâlpâie pe fața teroristului. Simțindu-i ezitarea, Akais întoarse repede şi în tăcere arma către Sophie. Când degetul lui apăsă trăgaciul, o împuşcătură puternică răsună prin cimitir. O pată roşie apăru pe încheietura pistolarului când un glonț de 9 mm îi străpunse antebrațul.

Bărbatul se strâmbă de durere, eliberând trăgaciul şi apucându-se cu mâna liberă de brațul însângerat. Se uită năuc la Sophie, apoi îl remarcă pe Dirk care stătea la câțiva paşi în dreptul ei cu pistolul automat în mâna întinsă.

– Aruncați armele, altfel data viitoare țintesc mai sus! ordonă Dirk.

Celălalt arab, care purta o barbă lungă şi încâlcită, aruncă imediat arma AK-74, însă bărbatul rănit nu se mișcă. Se uita la Dirk cu o privire plină de ură. Deodată, fața lui se îmblânzi şi îşi arătă dinții într-un zâmbet sfidător, privind peste umărul lui Dirk.

– Mă tem că voi sunteți cei care o să arunce armele, spuse o voce dură de femeie din întuneric. Ridicați mâinile în aer, să le văd.

Dirk se întoarse către voce şi văzu o femeie cu părul scurt care stătea exact în spatele lui Sophie, cu un pistol îndreptat spre capul

ei. Observă că purta haine de stradă închise la culoare, dar avea şi ea ochelari cu infraroşu pe cap. Dirk simți prezența altei persoane şi întinse puțin gâtul, distingând umbra unui bărbat în întuneric, cu arma îndreptată spre capul lui.

Sophie îl privi jenată şi puse arma pe jos. Neavând încotro, Dirk îi zâmbi inocent turcoaicei, pe urmă aruncă pistolul pe un mormânt de lângă el.

46

Dirk şi Sophie fură forțați sub amenințarea armei să urce dealul şi să intre în pasajul îngust. Ca şi teroriştii arabi care veneau în urma lor, se mirau de priveliştea carierei uriaşe care-i aştepta de cealaltă parte, luminată acum de strălucirea palidă a câtorva lanterne. Sophie vizitase Peştera lui Zedekiah de câteva ori şi rămase uimită să descopere încă o carieră la fel de mare sub Muntele Templului. Uimirea se transformă în teamă când văzu trupul însângerat al lui al-Khatib întins cu fața în jos lângă o lanternă. Teama îi spori şi mai mult văzându-l pe liderul teroriştilor arabi.

– Cel înalt... el a condus atacul din Cezareea, îi şopti ea lui Dirk.

Acesta dădu din cap, înțelegând deja că gruparea bine înarmată căuta ceva mult mai important decât nişte morminte. Ienicerul îi împinse spre o lespede joasă de piatră unde se aşezară, cu armele îndreptate spre ei, aproape de palestinianul mort. Maria îi ignoră şi adună rucsacurile grele de la cei trei arabi.

– Asta e toată cantitatea? îl întrebă ea pe Zakkar.

– Da, toate cele douăzeci şi cinci de kilograme sunt acolo, cu fitiluri şi detonatoare, răspunse arabul. Se uită spre tavan. Ai de gând să arunci în aer Cupola Stâncii?

Maria îl privi cu răceală.

– Da, şi Moscheea al-Aqsa. Ai o problemă cu asta?

Arabul scutură din cap.

– O să stârneşti furia multora prin părţile astea. Dar poate că totul va fi spre marea glorie a lui Allah.

– Va exista o mare glorie, răspunse Maria tăios.

Îngenunche şi verifică repede explozibilul, apoi se ridică în picioare. Observând că Dirk şi Sophie îi urmăresc mişcările, se încruntă imediat.

– Aproape că ai dat misiunea în vileag, şuieră ea spre Zakkar.

Arabul dădu din cap dezaprobator.

– Sunt de la poliţia arheologică, sunt pe urmele jefuitorilor de morminte, zise el fără să spună că-i recunoscuse pe Sophie şi pe Dirk. Era o misiune de supraveghere întâmplătoare. De ce nu-i ucidem chiar acum? întrebă el, înclinând capul spre ei.

– Arheologi israelieni, zici? Maria se gândi la propriile cuvinte. Nu, nu-i ucidem. O să moară „accidental“ în explozie, spuse ea cu un zâmbet viclean. O să fie ţapii ispăşitori perfecţi.

Îi făcu semn ienicerului să se apropie, apoi se întoarse din nou spre Zakkar.

– Pune-i pe oamenii tăi să stea de pază! zise ea, uitându-se la ceas. E momentul să montăm explozibilul pe care vreau să-l detonez la ora unu.

Luă o lanternă, iar ienicerul ridică două dintre rucsacuri. Zakkar vorbi cu cei doi bărbaţi, apoi luă celălalt rucsac şi o urmă pe Maria, dispărând pe unul dintre pasaje.

– Distrugerea Cupolei o să declanşeze un val oribil de vărsare de sânge, îi şopti Sophie lui Dirk.

– Tăcere! strigă arabul bărbos, îndreptând o clipă arma către Sophie.

Partenerul lui, bărbatul rănit, pe nume Akais, stătea pe o piatră în apropiere, ţinându-se de braţ. Focul de armă ratase arterele principale şi oprise scurgerea sângelui cu eşarfa *keffiyeh*, care acum era înfăşurată strâns în jurul braţului. Deşi urcase dealul cu uşurinţă şi intrase pe picioarele lui în carieră, acum începea să simtă puţin

şocul din pricina pierderii de sânge. Din când în când, se uita la Dirk furios, apoi ochii îi alunecau, ca şi cum privea în depărtări.

Dirk analiza cu atenție cariera, căutând o posibilitate de scăpare care să nu-l lase cu un glonț în spate. Însă păreau să existe puține opțiuni. Uitându-se câteva clipe la palestinianul mort, luă aminte la cele două lanterne rămase. Una era pe jos lângă cel decedat, cam la trei metri de locul unde stătea Dirk. Bărbosul înarmat dădea încet ocol celeilalte lumini, aşezate pe o piatră în partea opusă a cavernei.

Dirk îi atrase atenția lui Sophie şi dădu uşor din cap spre paznicul cu barbă. Apoi se şterse la gură cu dosul palmei, şoptind pe sub ea:

– Lanterna… poți s-o stingi?

Sophie se uită la lanternă şi la paznicul de alături, apoi dădu încet din cap cu o privire hotărâtă. Privi apoi pereții cavernei, examinând fiecare tăietură şi urmă de daltă pe care o putea distinge în lumina slabă. Pe peretele din spatele paznicului observă ceea ce căuta, un semn neregulat din care putea construi ceva.

Se uită fascinată la locul acela până când paznicul îi surprinse privirea şi se întoarse să vadă la ce se uita. Rămânând cu ochii fixați pe perete, se ridică încet în picioare şi făcu un pas în față.

– Nu te mişca! mârâi arabul, întorcându-se din nou spre ea.

Sophie încercă să-l ignore fără să ajungă să fie împuşcată.

– Cariera asta are două mii de ani, direct sub Cupola Stâncii, murmură ea. Cred că văd aici un semn al Profetului.

Paznicul se uită suspicios la ea, apoi la Dirk. Inginerul NUMA îi aruncă pe dată cea mai neştiutoare şi mai dezinteresată privire posibilă. Apucând lanterna, arabul merse încet cu spatele spre perete, ținând puşca îndreptată spre cei doi. Ajungând unde i se indicase, se uită scurt de câteva ori la calcarul săpat. Două şanțuri paralele traversau suprafața acestuia la nivelul ochilor săi, iar printre crăpături se vedea o urmă ştearsă de cărbune. Pistolarul privi absent la semn, apoi se concentră pe Sophie.

– Da, acela e, zise ea, încercând să facă încă un pas în față. Cum pistolarul nu reacționă, continuă să meargă spre el într-un ritm precaut.

– Dacă faci vreo șmecherie, prietenul tău moare primul, se răsti arabul cu arma încă îndreptată spre Dirk. Apoi se întoarse și strigă la tovarășul său: Hassan, fii atent!

Cel rănit răspunse dând lent din cap.

– Acum, arată-mi! continuă asasinul, adresându-i-se lui Sophie și îndepărtându-se de perete.

Sophie se apropie de perete și puse mâna pe suprafața de lângă tăieturi și de lângă semn. Văzuse tăieturi asemănătoare în pereții din Peștera lui Zedekiah și știa că nu erau decât însemnări preliminare pe o lespede de calcar care, dintr-un motiv necunoscut, ajunsese să nu mai fie tăiată de pietrari. Cărbunele șters era, probabil, o însemnare numerică sau un înlocuitor pentru piatra nefolosită. Însă ea se prefăcea că era mai mult de atât.

– La fel ca urma de pași din stânca sfântă a Domului de sus, cred că ar putea fi un semn al plecării lui Mahomed pe Drumul Nocturn, zise ea, referindu-se la vizita făcută în cer, călare pe un armăsar înaripat. Dar nu prea pot să văd din pricina luminii. Pot să împrumut lanterna?

Nici nu se uită la paznic, prefăcându-se în schimb captivată de semnul de pe perete și întinzând mâna spre el. Acesta reacționă instinctiv, dându-i lanterna și îndreptând țeava puștii în direcția ei. Apucând lanterna, Sophie o ridică spre perete, cu ochii încă fixați pe semnul de cărbune.

– Uită-te aici, zise ea încet, arătând cu mâna liberă către stâncă.

Apoi lăsă ușor să-i alunece mâna spre baza lanternei, unde pipăi cu degetele după butonul de oprire. Găsindu-l cu degetul arătător, închise lanterna și rămase nemișcată.

La lumina galbenă a lămpii îndepărtate, era încă vizibilă pentru arab. Acesta dădu să mormăie un ordin spre ea, apoi observă cu coada ochiului o mișcare bruscă.

Dirk aşteptase în tăcere acel moment. În clipa în care lanterna lui Sophie se stinse, sări de pe lespede. Știa că aveau să-l urmeze gloanțele imediat, așa că făcu doi pași și se aruncă spre lumină.

Nu fu dezamăgit. Asasinul bărbos învârti arma și trase imediat. Însă Dirk era deja la pământ și gloanțele îi trecură pe deasupra capului. Întinzându-se în aterizare, apucă lanterna cu o mână. Fără să se mai obosească să caute comutatorul, trânti lanterna de pământ, sfărâmând becul și lentila de sticlă.

Caverna se scufundă în beznă, accentuată imediat de sclipirea de foc din țeava puștii arabului. Enervat, asasinul trase câteva runde prelungite spre Dirk, ecoul acestora bubuind ca tunetul prin carieră în timp ce gloanțele ricoșau în pereții de calcar.

Focurile de armă erau trase în direcția unde se afla Dirk la început, însă acesta se rostogolise repede de lângă lanternă și se mișcase ca un crab pe podea către intrarea în pasaj. După ce se târî vreo șase metri, se opri și se răsuci în loc, pipăind podeaua cu mâinile. Focul încetă când găsi ceea ce căuta – trupul palestinianului mort. Sau, mai bine zis, târnăcopul care se afla la picioarele lui.

O liniște stânjenitoare se așternu în peșteră, iar mirosul de praf de pușcă se răspândi în aer. Asasinul arab, încrezător că-l omorâse pe Dirk, se întoarse și trase în direcția în care se aflase Sophie cu câteva clipe mai înainte. Dar la lumina făcută de țeava puștii văzu că aceasta nu mai era acolo.

Ținându-se cu mâna de perete ca să se ghideze, Sophie alergase rapid către și apoi pe lângă asasin în timp ce acesta trăgea spre Dirk. Când focul încetă, se opri pe loc cu lanterna în mână, încercând să-și facă inima să nu mai bată atât de zgomotos.

– Hassan, ai vreo lumină? strigă arabul.

Asasinul rănit își reveni încet în fire și se ridică șovăind în picioare.

– Sunt aici, la intrare. Nu trage în direcția asta, se rugă el cu o voce slăbită.

– Lumina? se răsti tovarășul său.

– E în rucsacul meu, pe care nu pot să-l găsesc, răspunse Akais, pipăind în jurul picioarelor.

– Ceilalți au luat rucsacurile, răspunse celălalt nervos.

Dirk profită de conversația care le distrăgea atenția ca să dea lovitura decisivă. Ridicând târnăcopul peste umăr, se furișă spre intrare și către vocea celui rănit. În starea nesigură în care era, avea să fie cel mai ușor de răpus. Cu puțin noroc, Dirk putea să schimbe târnăcopul cu pușca și să-l împuște pe celălalt înainte să-și dea seama ce se întâmpla.

Când conversația se opri, Dirk era încă la câțiva metri de bărbatul rănit. Trebuia să lovească orbește, căci nu-și permitea să-și dezvăluie poziția. Oprindu-se un moment, puse încet un picior în față, apoi se mișcă din nou. Dar chiar și în starea slăbită în care se afla, Akais simți prezența cuiva lângă el.

– Salaam? întrebă el deodată.

Dirk își dădu seama că vocea era aproape, de-ajuns de aproape ca să lovească. Făcuse încă un pas ușor în față și ridică târnăcopul să lovească, însă o lanternă apăru deodată din partea cealaltă a cavernei. Se întoarse și văzu că era Maria, cu o lanternă în mână și un pistol în cealaltă. Uitându-se la Dirk, mișcă pistolul spre stânga până când ținti către inima lui Sophie, care stătea ghemuită lângă perete la câțiva metri distanță.

– Aruncă târnăcopul sau ea moare acum! zise turcoaica.

Sophie îi aruncă o privire îndurerată și el lăsă târnăcopul la pământ fără tragere de inimă. Nu-și mai aminti decât cum se uita în ochii ei mari și plini de teamă. Apoi Hassan îl lovi cu patul puștii în ceafă și se prăbuși la pământ într-o mare de întuneric.

47

Un taxi alb îmbătrânit întoarse în parcarea de pământ şi opri lângă maşina lui Sophie. Sam Levine îi plăti repede şoferului, apoi sări din maşină. Când taxiul se îndepărtă în noapte, Sam încercă să-i telefoneze lui Sophie. Nu se miră când aceasta nu răspunse, aşa că îi trimise un mesaj prin care o anunța unde era. Cum nu primi nici acum vreun răspuns, porni spre cimitir, ştiind că ea oprea de obicei telefonul în timpul unei misiuni de recunoaştere.

Traversă strada şchiopătând uşor din pricina durerilor într-o parte şi la şold provocate de accidentul auto. În toată agitația, îşi lăsase echipamentul de vedere pe timp de noapte în portbagajul maşinii avariate, însă avea un pistol automat prins în suport. Presupuse că, dacă se mişca încet şi în liniște, Sophie avea să-l vadă înainte să deranjeze operațiunea de supraveghere.

Coborând pe coasta dealului, îşi dădu seama că nu avea o problemă cu mersul încet. Se schimonosea la fiecare pas care-i săgeta dureri în picior, aşa că începu să facă paşi mai mici, țopăind în timp ce traversa terenul în pantă care ducea spre cimitir.

Cimitirul părea liniştit şi părăsit când trecu printre mormintele străvechi. Se oprea la intervale de câțiva metri ca să privească şi să asculte, aşteptându-se ca Sophie să apară în tăcere din întuneric şi să-l bată pe umăr. Dar ea nu apărea.

Făcând alți câțiva paşi, se opri din nou, de data asta la auzul unui zgomot îndepărtat. Era sunetul pietrelor puse una peste alta şi

venea din centrul cimitirului. Sam se apropie pe vârfuri încă puțin, oprindu-se în spatele unui zid jos de susținere. Zgomotul încă se auzea la poalele dealului. Uitându-se cu grijă peste marginea zidului la lumina semilunii, abia reuşi să distingă câteva siluete întunecate care se foiau în jurul unui mormânt plat, lângă un stâlp scund de iluminat, din piatră, care rămăsese cu zeci de ani în urmă fără lumină.

Agentul scoase pistolul, apoi rămase în aşteptare. Trecură câteva minute în care se întrebă unde era Sophie şi de ce nu făcea arestarea. Se gândi că poate abandonase supravegherea, însă asta nu-l împiedica să-şi facă datoria.

Cățărându-se pe zid cu o grimasă, şchiopătă la vale către jefuitorii de morminte. Sunetul pietrelor încetă şi văzu o parte din siluete retrăgându-se spre capătul de sud al cimitirului. Încercă să fugă, însă durerea din articulații îl forță să încetinească până târşâi picioarele. Cu o senzație tot mai mare de disperare, se opri şi strigă:

– Stai!

Ordinul avu efect invers. În loc să-i oprească pe intruşi, îi făcu să alerge mai repede. Sam le auzi paşii grăbiți care alergau prin cimitir, dincolo de granița de sud. După câteva clipe, sunetul a două automobile care porneau motoarele tulbură noaptea, urmat de scârțâitul cauciucurilor când ambele maşini plecară în trombă.

Sam clătină capul uimit, văzând farurile din spate ce se îndepărtau. Apoi se gândi din nou la superioara lui.

– Sophie, eşti pe aici? strigă el.

Nu îi răspunse decât liniştea din cimitirul părăsit.

Îndreptându-se spre stâlpul de iluminat, păşi spre mormântul de alături şi găsi un crater săpat în grabă, ascuns într-o parte. Se miră văzând o grămadă ordonată de pietre care acopereau mormântul. Știa că era ceva neobişnuit pentru hoți să-şi ascundă opera. Curios, ridică de pe movilă câteva pietre. Aproape căzu pe spate când văzu mâna unui om la lumina lunii.

Continuând ceva mai ezitant, îndepărtă cu grijă alte pietre, până când descoperi trunchiul şi capul însângerat al palestinianului ucis. Privind revoltat cadavrul, Sam se întrebă în gând ce fel de hoți bolnavi veniseră în cimitir ca să depună pe cineva acolo.

48

O lumină vagă părea să străpungă ochii lui Dirk, deși avea pleoapele strâns închise. Durerea cumplită pe care o resimțea la cap însă nu era câtuși de puțin vagă.

Cu un efort herculean, se forță se ridice o pleoapă, strâmbându-se în timp ce privirea i se concentra pe o lanternă luminată la câțiva centimetri de fața lui. Revenindu-și cu totul în simțiri, percepu disconfortul podelei reci și dure de calcar de sub el. Mișcă ușor brațele și pipăi suprafața, căutând un punct de sprijin.

Respiră adânc și se împinse în brațe, ridicându-și trunchiul și trăgând picioarele până ajunse să stea în capul oaselor. O explozie de stele se învârti prin fața ochilor lui și aproape leșină din nou, dar ținu leșinul la distanță respirând profund. După ce se odihni câteva minute ca să-i treacă amețeala și greața, observă umezeala rece din spate. Frecându-se cu palma la ceafă, simți un nod dureros acoperit cu sânge uscat.

Rotițele din mintea lui începură treptat să se învârtă și recunoscu împrejurimile. Stând singur în caverna goală, strigă imediat după Sophie cu vocea slăbită. Doar liniștea se auzi în urechile care-i vâjâiau. Apucând lanterna, se ridică în picioare cu greu, iar durerea de cap crescu alarmant în timp ce se legăna ca un om beat.

Își recăpătă treptat puterea și siguranța și începu să caute prin cavernă, apoi se târî afară prin pasaj. Cimitirul părea întunecos și tăcut în jurul său, așa că intră repede înapoi în carieră.

Strigă din nou după ea, de data asta cu o voce mai fermp ce răsună prin încăpere. Din interiorul unui tunel, i se păru că aude o plesnitură slabă în loc de răspuns. Deși auzul lui nu era la cel mai bun nivel, sunetul, dacă era adevărat, părea să emane din tunelul mare din dreapta. Era același tunel prin care Maria și oamenii ei intraseră cu explozibilul.

Aplecându-se ușor ca să intre în tunelul de 1,8 m, Dirk înaintă atât de repede cât îi permitea durerea de cap. Ceea ce el nu știa era că tunelul continua încă o sută optzeci de metri în interiorul dealului, bifurcând domeniul Haram ash-Sharif aflat la câțiva metri deasupra capului. Pentru teroriști, mai importantă era apropierea acestuia de Cupola Stâncii, adăpostindu-se sub aceasta la numai câțiva metri de însăși stânca sfântă.

Tunelul era plin de cotituri, trecând din când în când pe lângă mici încăperi unde bucăți de calcar fuseseră îndepărtate cu grijă. Când trecu de o curbă strânsă, Dirk văzu o lumină slabă în tunel, drept în față. Simțind că-i stă inima, se forță să dubleze viteza, ignorând durerea ascuțită ce-i săgeta capul cu fiecare pas îngreuiat.

Lumina îndepărtată deveni mai puternică după ce trecu în viteză printr-o încăpere mică și dreptunghiulară, intrând apoi într-o porțiune dreaptă a tunelului. Alergând după razele de lumină care-l chemau, ieși împleticindu-se din tunel și ajunse într-o ultimă încăpere, rotundă ca un bol de punci. În mijloc se afla una dintre lanternele electrice. În dreapta, Dirk văzu o masă de material transparent, precum chitul, lipit de perete, cu câteva detonatoare cu fire care atârnau din mijloc. În stânga, Sophie era întinsă pe jos, zbătându-se cu un căluș la gură și mâinile și picioarele legate cu chingile unui rucsac. Îi puseseră o piatră mare între genunchi, ținând-o astfel lipită de pământ. Când îl văzu pe Dirk, groaza din ochii ei umezi dispăru imediat.

– Văd că încerci să faci un chef exploziv fără mine, zise el cu un zâmbet epuizat.

Nu-i mai dădu timp să răspundă. Scoțând bolovanul dintre picioarele ei, o ridică pe umăr, apoi luă amândouă lanternele cu mâna liberă. Regăsind-și puterile, se grăbi să treacă din nou prin tunel, având grijă să nu o dea cu capul de tavanul jos.

O duse așa mai bine de jumătate din distanța până la caverna principală înainte ca amețeala să-i revină în forță. Ajungând în încăperea micuță, o așeză încet pe jos și-i scoase călușul, trăgându-și totodată sufletul.

– Arăți îngrozitor, spuse ea. Ești grav rănit?

– Sunt în regulă, mormăi el. Tu ești cea care m-a îngrijorat.

– Cât e ceasul? întrebă ea în pripă.

– Unu fără cinci, răspunse Dirk, uitându-se la ceas.

– Explozibilul. Femeia a spus că e programat să detoneze la unu noaptea.

– Lasă-l să explodeze! Hai să ieșim de aici!

– Nu.

Dirk se sperie de tonul din vocea ei. Era mai degrabă un ordin decât o cerință.

– Dacă moscheea și cupola sunt distruse, va fi un dezastru pentru țara mea. Va stârni un război cum nu s-a mai văzut.

Dirk se uită în ochii ei negri și văzu hotărâre, speranță, iubire și disperare. În timp ce secundele treceau, el înțelese că nu putea spera să câștige o dezbatere pe acel subiect.

– Cred că pot dezactiva detonatorul, zise el, dezlegându-i mâinile. Dar tu trebuie să ieși de aici. Uite altă lanternă. Dezleagă-ți picioarele și fugi spre ieșire.

Se întoarse să o ia la fugă prin tunel, dar ea îl apucă de cămașă și-l trase aproape pentru un sărut scurt, dar pasional.

– Ai grijă! zise ea. Te iubesc.

Cu mintea învălmășită, Dirk o rupse la fugă. Cuvintele ei păreau să stingă orice durere și se trezi aproape gonind prin tunel. În câteva secunde, ajunse în ultima încăpere și se apropie de explozibilul din plastic.

Ca inginer maritim, avea cunoştinţe rudimentare despre explozibili după ce lucrase în proiecte de recuperare unde fuseseră necesare operaţiuni de demolare. Deşi nu cunoştea explozibilii de tip HMX, tehnologia de detonare din faţa lui era un aranjament banal. Un fitil cu cronometru electronic era legat cu un fir de detonatoarele care, la rândul lor, erau înfipte în explozibil.

Se uită la ceas, era unu fără trei minute.

– Să nu explodezi mai devreme, murmură el în barbă în timp ce ţinea lumina îndreptată spre perete.

Verifică repede explozibilul, căutând alte fitiluri, fără să se gândească la faptul că tot HMX-ul din faţa lui era de ajuns ca să pună la pământ un zgârie-nori. Negăsind decât un singur fitil, îl apucă şi-l smulse din perete. Fitilul, împreună cu detonatoarele de care era legat, ieşi cu uşurinţă din HMX. Cu dispozitivul de detonare atârnându-i în mână, Dirk o luă la fugă înapoi prin tunel.

Ajunse în scurt timp în camera dreptunghiulară întunecoasă care acum era goală, bucuros să vadă că Sophie îi urmase sfatul de a fugi. Se opri o clipă şi aruncă dispozitivul în peretele îndepărtat al camerei, apoi continuă să alerge prin tunel. Cu o senzaţie de uşurare şi adrenalină care se estompează, intră în încăperea principală, simţind că durerea de cap începea iar să crească. Traversă caverna întunecată, observând pentru prima dată că trupul palestinianului nu mai era acolo.

Strecurându-se prin intrarea în tunel, întâmpină bucuros aerul curat de afară, respirând adânc de câteva ori, apoi se uită după Sophie. Nevăzând-o nici pe ea, nici lumina lanternei, stinse o clipă lanterna lui, apoi o strigă pe nume. Nu-i răspunse nici vocea ei, nici lumina.

O teamă cumplită îl cuprinse atunci pe Dirk, ca o lovitură în stomac. Moscheea. Sophie spusese că moscheea şi cupola aveau să fie distruse. Trebuia să fie încă un set de explozibili pentru moschee, iar Sophie era înăuntru şi încerca să-l dezactiveze.

Dirk intră înapoi prin pasaj cu viteza unei săgeți. În interiorul încăperii principale se aflau trei tuneluri mici, săpate în coasta dealului, în stânga tunelului care ducea la cupolă. Dirk alergă la intrarea fiecăruia, strigând numele lui Sophie pe coridoarele tenebroase. La intrarea în ultimul tunel, auzi un răspuns înăbuşit şi recunoscu vocea ei catifelată care-l striga de la distanță. Dădu buzna în tunel de îndată, alergând în viteză pe coridorul săpat.

Nu făcuse decât câțiva paşi când auzi un pocnet în depărtare, ca un şir de petarde care explodau. Erau detonatoarele scoase de sub cupolă şi care acum se aprindeau inofensiv în încăperea dreptunghiulară.

Lui Dirk îi bătea inima ca un baros când îşi dădu seama că a doua ascunzătoare avea să detoneze în orice clipă.

– Sophie... fugi de acolo... acum! strigă el cu răsuflarea întretăiată.

În fața lui în tunel, văzu o strălucire slabă şi ştiu că se apropia. Apoi auzi altă serie de pocnituri şi se aruncă la pământ cu inima strânsă.

Explozia zgudui pământul ca un cutremur, însoțită de o bubuitură asurzitoare. Câteva secunde mai târziu, forța crescândă a gazelor traversă tunelul ca un curent furtunos, împrăştiind în față un nor de praf şi de pietre. Dirk simți că trupul i se ridică de la pământ şi se izbeşte de perete, lăsându-l fără suflare. Izbit de pietre şi îngropat sub o pătură de praf înecăcios, simți pentru a doua oară că lumea se scufundă în întuneric.

49

Sam stătea cu spatele spre coasta dealului, uitându-se la palestinianul mort, când Dirk ieşi pentru scurt timp din pasaj în căutarea lui Sophie. Auzind pe altcineva strigând numele ei, agentul de antichităţi se întoarse la timp ca să vadă lanterna lui Dirk dispărând înapoi în pasaj. Sam scoase din nou telefonul şi încercă să o sune pe Sophie, apoi o luă încetişor în sus pe deal.

Era la nici zece metri de intrarea în carieră când depozitul secret de explozibil detonă. Din poziţia în care era, se auzi mai mult o bubuitură înăbuşită, urmată de huruitul uşor de sub picioare. Câteva secunde mai târziu, un nor de fum şi praf năvăli afară din pasajul micuţ.

Se apropie de intrare şi găsi un felinar aruncat în tufişuri, apoi aşteptă ca praful să se risipească. Aprinzând felinarul, păşi cu grijă prin pasaj. Rămase mut de uimire când intră în caverna principală, şocat să vadă că exista o carieră uriaşă neînregistrată sub Cupola Stâncii.

Aerul era încă plin de fum şi praf, iar Sam duse o mânecă la nas în timp ce verifica interiorul. Vârî capul în toate cele patru tuneluri din care ieşea fum, apoi auzi deodată zgomotul pietrelor lovindu-se una de alta în interior.

Mergând încet prin tunel, observă strălucirea unei lumini în capătul coridorului. Grăbind pasul, dădu peste un morman de moloz desprins din pereţi de explozie. Păşi cu grijă printre resturi

și merse mai departe în adâncul dealului. Tunelul întunecat se îndrepta pe o porțiune de câțiva metri și Sam văzu deodată lanterna strălucind cu putere în față.

De emoție, picăturile de sudoare i se prelingeau pe față în timp ce înainta tușind și scoțând praful care îi acoperea căile respiratorii. Trecând de un bolovan crestat, ieși împleticit din tunel și intră într-o încăpere mare, luminată de o lanternă așezată pe o piatră căzută. Încăperea semăna cu o carieră de pietriș subterană, cu movile de pietre adunate pe podea. În tavan se căscase o gaură mare, neregulată, chiar deasupra grămezii mari de resturi, aceasta fiind opera exploziei. Peste tot plutea încă o ceață albă și densă, împiedicând vizibilitatea în ciuda luminii.

În partea opusă a încăperii, Sam depistă o mișcare vagă.

– Sophie? strigă el, ducând neliniștit mâna la armă.

Ca o fantomă, o siluetă apăru din ceață. Cu o senzație trecătoare de ușurare, Sam îl recunoscu pe Dirk care ieșea din întuneric. Ușurarea păli când văzu că Dirk ținea în brațe trupul inert al lui Sophie.

– E în regulă? întrebă el încet.

Sam se apropie cu teamă, remarcând că Dirk îi acoperise capul și trunchiul cu o jachetă subțire. Atunci observă că membrele lui Sophie atârnau diforme și acoperite cu un strat gros de sânge și praf.

Se uită la Dirk căutând o explicație și se cutremură în aceeași clipă. Orice speranță legată de bunăstarea lui Sophie fu alungată îndată de aspectul zdrențuit al lui Dirk. Acesta îl privea cu fața lovită și însângerată, cu ochi rătăciți și lipsiți de suflet. Părea că viața îl părăsise, iar Sam înțelese pe loc că Sophie murise.

50

Explozia de sub Haram ash-Sharif se atenuă aproape în întregime înainte ca fumul să se disipeze măcar. Ţinta principală a Mariei fusese Cupola Stâncii şi acolo montase cea mai mare parte a explozibilului. Însă acesta rămăsese nedetonat, devenit inofensiv când Dirk scosese detonatoarele. Al doilea depozit, mai mic, aşezat sub Moscheea al-Aqsa, fusese cel care explodase, deşi cu efecte minime în final.

Pământul de sub moscheea veche de opt secole se zgudui şi ferestrele zăngăniră, dar nicio minge de foc nu ieşi de sub pământ ca să o înghită. Cu câteva secunde înainte de explozie, Sophie scosese cea mai mare parte a explozibilului şi-l aruncase în tunel, încercând apoi să extragă fitilurile din restul materialului. Explozia astfel slăbită nu făcu altceva decât să fisureze fundaţia unei fântâni din spatele moscheii. Îngrijitorii palestinieni ai templului Haram nu băgară prea mult de seamă la început, crezând că explozia venise din altă parte a Ierusalimului.

În carieră, Sam Levine acţionase repede. Poliţia şi paramedicii ajunseră în scurt timp, tratându-l pe Dirk şi transportând trupul lui Sophie la morgă. Agenţii de securitate Shin Bet fură la fel de prompţi. Cariera fu cercetată în detaliu, iar restul explozibilului fu asigurat şi îndepărtat. Întregul complex fu izolat înainte ca proprietarii de la Haram ash-Sharif să-şi dea măcar seama ce se întâmplase.

Ştirea despre tentativa de atac se răspândi repede în Ierusalim, provocând rumoare. Musulmanii locali criticau atacul, iar evreii din oraş erau îngroziţi de o potenţială profanare a Cupolei Stâncii. Fiecare grupare dădea vina pe cealaltă şi furia creştea peste tot. Defensiv în mod public, deşi în particular întărea securitatea din jurul oraşului, guvernul israelian îi aduse în secret pe liderii musulmani din Ierusalim la carieră, unde se învoiră să baricadeze permanent locul împotriva intruziunilor viitoare.

Nemulţumirea pe străzi rămânea la cote înalte, însă izbucnirile erau surprinzător de puţine şi violenţa era evitată. În câteva zile, tensiunea se disipă şi nimeni nu ieşi în faţă să-şi asume responsabilitatea pentru atacuri, iar adevăraţii terorişti dispărură fără urmă.

51

Generalul Braxton citi raportul CIA fără să spună o vorbă. Doar câte un zvâcnet în mustața directorului Serviciului Național de Informații dezvăluia o urmă de emoție. De cealaltă parte a biroului, ofițerul de informați O'Quinn și specialistul CIA israelian stăteau tăcuți cu ochii în pământ. Se îndreptară repede de spate când văzură că Braxton își luă de pe vârful nasului perechea de ochelari de vedere ce semănau cu ai unei bunici.

– Ia să văd dacă înțeleg! zise generalul cu o voce gravă. Niște nebuni aproape aruncă în aer jumătate din Ierusalim și nici Mossadul, nici Shin Bet nu au habar cine a fost? Așa e sau doar asta ne spun israelienii?

– În mod clar, israelienii nu au încredere în anchetă, răspunse angajatul CIA. Ei cred că rețeaua libaneză de contrabandă cu droguri și arme, numită Contrabandiștii, e cel puțin în parte responsabilă. Se știe că aceștia au legături cu Hezbollah, așa că e posibil să ia la ochi Ierusalimul ca răzbunare pentru problemele nesfârșite pe care le are Israelul în Gaza. Americanul implicat în incident l-a identificat pe unul dintre teroriști, spunând că a luat parte la recentul incident terorist dintr-un sit arheologic în Cezareea.

– Americanul e unul dintre agenții noștri? întrebă Braxton.

– Nu, e inginer maritim la NUMA. Își revine în urma rănilor minore la un spital al Armatei Israeliene din Haifa.

– Inginer maritim? Ce naiba făcea el în Ierusalim?

– Se pare că avea o relație amoroasă cu agenta de antichități care a murit în explozie. Întâmplător, o însoțea într-o operațiune de supraveghere de rutină și a fost prins la mijloc. Aparent a fost un lucru bun, pentru că el a împiedicat detonarea principalului depozit de explozibil de sub Cupola Stâncii.

– Domnule, am scăpat ca prin urechile acului aici, zise O'Quinn. A fost destul explozibil acolo ca să culce la pământ toată structura cupolei, precum și o bună bucată din Orașul Vechi. Ar fi stârnit o agitație în zonă cum n-am mai văzut. Sunt sigur că azi ar fi zburat rachete pe deasupra Israelului dacă altarul ar fi fost distrus.

Braxton mormăi, sfredelindu-l cu ochii pe O'Quinn.

– Dacă tot suntem la capitolul explozibil, văd că ai și niște legături neplăcute de adăugat aici, chiar din curtea propriei case.

– Am obținut o mostră din materialul nedetonat de la israelieni și testele de laborator au confirmat că este, într-adevăr, HMX. A fost făcut de un producător local care are contract cu Armata SUA, spuse O'Quinn pe un ton sumbru.

– Sunt afurisiții noștri de explozibili? se răsti generalul.

– Mă tem că da. Am făcut niște cercetări și se pare că mostra din Ierusalim se potrivește cu un transport de HMX de calitate superioară care a fost vândut în secret Pakistanului ca să-l folosească pentru programul lor de arme nucleare de la începutul anilor '90. Pakistanezii au confirmat că un container cu HMX a dispărut la scurt timp după aceea. Se crede că operatorii din armată de pe piața neagră au vândut-o cumpărătorilor din afara țării, dar până anul acesta nu am avut vreo dovadă că s-ar fi folosit.

– Un container întreg cu HMX. Incredibil, spuse Braxton.

– În container s-ar fi aflat aproximativ 3 600 de kilograme de explozibil puternic. Se pare că are o putere de distrugere semnificativă.

Generalul închise ochii și clătină din cap.

– Presupun că atacul are legătură cu bomba pusă recent la moschee? întrebă el fără să deschidă ochii.

– Știm că Moscheea al-Azhar din Cairo și Moscheea Yeşil din Bursa au fost atacate cu HMX. În ambele cazuri, nimeni nu și-a asumat responsabilitatea pentru atacuri. Și nu s-a găsit vreo dovadă că exploziile au legătură cu grupările locale. Se pare că avem circumstanțe asemănătoare și în Ierusalim.

– Ce e cu palestinianul mort găsit în cimitir?

– Era un vânător minor de artefacte, fără asocieri cunoscute cu teroriști, răspunse cel de la CIA. E posibil să fi fost implicat în descoperirea carierei, dar nu credem că ar fi participat la atacul propriu-zis.

– Ceea ce ne aduce la întrebările fără răspuns: „Cine?“ și „De ce?“

O'Quinn îl privi întristat pe general.

– Nu și-a asumat nimeni responsabilitatea pentru aceste atacuri și mă tem că nu avem nici o pistă clară, zise el. După cum poate confirma și Joe, agențiile de informații caută suspecți în toată țara, de la sectele mărginașe de creștini și evrei până la al-Qaeda și alte grupuri de musulmani fanatici. Ne bazăm pe agențiile de informații străine, iar acestea nu au în momentul de față nici o legătură solidă.

Angajatul CIA dădu din cap aprobator.

– Domnule general, toate țintele au fost locuri de o importanță religioasă pentru lumea musulmană sunnită. Credem că există o reală probabilitate ca atacurile să fie din sursă șiită. Posibila legătură dintre Hezbollah și atacul din Ierusalim sprijină această teorie. Trebuie să spun că există un grup tot mai mare în agenție care crede că e vorba de iranienii ce încearcă să distragă atenția de la programul lor de înarmare.

– E un motiv viabil, încuviință Braxton, dar s-ar juca cu focul dacă ar fi să-i prindem cu mâța-n sac.

O'Quinn dădu încet din cap.

– Trebuie să vă contrazic, domnule, zise el. Aceste atacuri cu bombă nu poartă semnul distinctiv al iranienilor. Ar reprezenta, cu siguranță, un nivel nou de extremism extern pe care nu l-am mai văzut.

– Nu prea îmi dai alte piste, O'Quinn, bombăni generalul. Dar turcul de care erai entuziasmat, muftiul Battal?

– A intrat în cursa prezidențială, așa cum ne temeam. El și partidul lui ar avea în mod sigur de câștigat de pe urma indignării stârnite în comunitatea fundamentalistă de aceste atacuri. Se scoate astfel în evidență faptul că aceste atacuri ar putea avea legătură cu țeluri politice specifice, nu cu atacuri teroriste oarecare. În ceea ce-l privește pe Battal, îi monitorizăm îndeaproape activitatea, dar încă nu am remarcat vreun tipar de tactici coercitive. În momentul de față, în mod sigur nu avem nicio dovadă concretă că ar avea vreo legătură.

– Deci aici nu aveți nimic. Poate că întrebarea la care ar trebui să vă gândiți, băieți, este: Unde au de gând să lovească data viitoare?

– E evident că țintele devin din ce în ce mai importante, spuse O'Quinn.

– Iar ultima dată nu le-a mers, ceea ce ar trebui să ne sperie pe toți în legătură cu ce plănuiesc acum.

– Templul Kaaba din Mecca ar fi o țintă posibilă. Mă voi asigura că saudiții primesc instrucțiuni să sporească securitatea, zise O'Quinn.

– Avem analiști care lucrează peste program la problema asta, adăugă omul de la CIA. Folosind argoul profesional de la Washington, autentic și neajutorat, spuse: Facem tot ce putem.

Braxton respinse comentariul cu o privire feroce.

– Vă spun eu ce să faceți, spuse Braxton, aplecându-se peste birou și uitându-se mânios la ofițerii de informații. E chiar un exercițiu simplu ca să puneți capăt poveștii. Tot ce trebuie să faceți, zise el cu vocea crescând în intensitate, este să-mi găsiți restul explozibilului!

52

Steaua Otomană intră în golf la nord de Dardanele după-amiază târziu, andocând lângă cheiul lung, care acum era pustiu. Sub apele unduitoare de alături, barca de lucru scufundată se afla încă pe fundul nisipos, aşteptând macaraua de pe mal şi echipa de scufundare să iasă din adâncuri.

Stând pe puntea vasului, Maria se miră să observe Jaguarul fratelui ei parcat pe doc. Celik privi cum nava se apropia de chei, apoi coborî de pe bancheta din spate a Jaguarului în timp ce se legau parâmele. Merse în pas alert pe chei cu o servietă la subraţ şi urcă la bord.

– Nu mă aşteptam să ne întâlnim aici, Ozden, îi spuse Maria în loc de salut.

– Nu avem timp, răspunse el, privind puntea cu o expresie neliniştită.

Căpitanul şi timonierul înţeleseră ce voia şi plecară de pe punte, lăsându-l pe Celik singur cu sora lui.

– Am auzit că poliţia a făcut cercetări aici după ce am plecat, spuse Maria. Nu e periculos să fii în acest loc?

Celik râni.

– Poliţia locală a fost bine plătită să ne păzească interesele. Au făcut o vizită scurtă şi au fost ţinuţi la distanţă de depozite. Anchetatorii de poliţie îi amintiră de atacul celor de la NUMA şi

începu să-şi frece fără să-şi dea seama locul de la cap unde-l lovise Pitt.

– Americanii aceia vor plăti pentru amestecul lor, zise el cu o voce guturală. Dar deocamdată avem probleme mai urgente de rezolvat.

Maria se pregăti de un atac violent din pricina eşecului din Ierusalim, dar izbucnirea aşteptată nu se produse. Celik privea tăcut pe fereastră, uitându-se la docul părăsit.

– Unde e *Sultana*?

– L-am lăsat în Beirut să se termine reparaţiile. Echipajul îl va aduce la Istanbul peste câteva zile.

Celik dădu din cap aprobator şi se apropie de sora lui.

– Acum spune-mi, Maria, de ce a eşuat misiunea?

– Nici eu nu sunt sigură, răspunse ea calm. Încărcătura principală nu a detonat. Avea mai multe fitiluri şi sunt sigură că am pregătit-o cum trebuie. Trebuie să fi fost o intervenţie din afară. Chiar şi a doua încărcătură ar fi trebuit să producă pagube mai mari. Bănuiesc că arheologa israeliană care a murit a avut ceva de-a face cu faptul că dispozitivele au fost dezamorsate.

– Rezultatele au fost dezamăgitoare, răspunse Celik, stăpânindu-şi invectivele obişnuite, dar mă bucur că te-ai întors în siguranţă.

– I-am lăsat pe contrabandiştii libanezi la mal în Tripoli când ne-am întors, aşa că israelienii nu au unde să caute şi nici o pistă pe care să o urmeze.

– Întotdeauna ţi-ai acoperit bine urmele, Maria.

În ciuda calmului său neobişnuit, ea vedea tulburarea pe faţa lui.

– Ce face muftiul? întrebă ea.

– Face campanie ca un politician profesionist şi a câştigat sprijinul public al unor membri-cheie din Marea Adunare Naţională. Dar este încă în urmă în sondaje cu cel puţin cinci procente şi nu mai avem decât câteva zile până la alegeri. Se uită la ea cu o privire mustrătoare. Atacul din Ierusalim nu ne-a dat impulsul de care aveam nevoie să câştigăm.

– Poate nu e ceva ce putem controla, spuse ea.

Cuvintele Mariei descătuşară furia pe care Celik o stăpânea.

– Nu! strigă el. Suntem prea aproape. Nu putem să nu profităm de ocazie. Este la mijloc restaurarea imperiului familiei noastre, zise el, aproape gustând puterea ascensiunii plănuite. Ochii înnebuniți se aprinseră deodată şi fața îi pulsa, roşie de mânie. Nu trebuie să lăsăm şansa să ne scape printre degete.

– Cornul de Aur?

– Da, răspunse el, deschizând servieta şi scoțând o hartă. Interceptarea trebuie să aibă loc mâine-seară, zise el, întinzându-i un dosar. Înăuntru găseşti programul şi ruta navei țintă. Poți să fii gata?

Maria îl privi neliniştită pe fratele ei.

– Da, cred că da, spuse ea încet.

– Bine. O echipă de ieniceri aşteaptă să urce la bordul navei care va sprijini operațiunea. Mă bazez pe tine.

– Ozden, eşti sigur că vrei să faci asta? întrebă ea. Riscurile sunt mari. Va provoca moartea multora dintre conaționalii noştri. Şi mă tem de repercusiuni dacă nu reuşim.

Celik se uită la sora lui cu o privire izvorâtă din manie, apoi dădu hotărât din cap.

– E singura cale.

53

Abel Hammet privea razele soarelui la apus care sclipeau ca niște mingi de foc pe crestele valurilor Mediteranei. Stând pe aripa descoperită a punții, căpitanul navei israeliene urmări soarele coborând sub linia orizontului, întâmpinând briza serii. Respirând adânc aerul răcoros, era convins că simțea mirosul pinilor turceşti de pe coasta din față. Privind dincolo de prova îndepărtată a vasului, i se păru că distinge câteva luminițe pe coasta sudică a Turciei. Revigorat pentru o vreme, urcă din nou pe puntea vasului *Dayan* ca să-și termine cartul.

Având puțin sub o sută de metri în lungime, *Dayan* era un petrolier relativ mic, cu siguranță minuscul prin comparație cu super-petrolierele care scoteau petrol din Golful Persic. Deşi avea în mare parte aceleași caracteristici ca navele de transport obişnuite, acesta fusese construit anume pentru o încărcătură puțin diferită: apă proaspătă. Îndemnat de un acord comercial recent, guvernul israelian avea trei nave identice care transportau apă pe malurile uscate și prăfoase.

Aflată la două sute cincizeci de mile de Israel, de cealaltă parte a Mediteranei, Turcia era una dintre puținele țări din regiunea aridă care avea un surplus de apă proaspătă. Controlând atât izvorul Tigrului, cât și al Eufratului, precum și celelalte râuri din terenurile bogate din regiunile mai înalte, deținea o resursă strategică ce avea să crească și mai mult în importanță în deceniile următoare.

Folosind-o ca pe o nouă sursă de export, țara se învoise să vândă o mică parte din apă Israelului printr-un acord comercial.

Dayan transporta peste patruzeci de mii de tone, iar Hammet știa că această contribuție la rezerva de apă a Israelului era doar o picătură într-o găleată, însă naveta făcută de două ori pe săptămână pe Mediterana dădea până la urmă totalul așteptat.

Stând în centrul timoneriei, analiza progresul navei pe monitorul de navigare.

– Retrage cu două treimi! îi ordonă timonierului. Suntem la patruzeci de mile de Manavgat. Nu are sens să ajungem înainte de zorii zilei dacă instalația de pompare nu va fi gata mai devreme.

Timonierul repetă ordinul și viteza se reduse în motorul principal al navei. Navigând în largul mării cu cala goală, petrolierul încetini treptat de la douăsprezece noduri la opt. Câteva ore mai târziu, pe măsură ce se apropia miezul nopții, marinarul de bord apăru pe punte să-l înlocuiască pe căpitan. Hammet mai aruncă o privire pe radar înainte de a ieși.

– E o navă care vine după noi dinspre babord, dar în rest marea e liberă, îi spuse el marinarului. Pur și simplu, ține-ne departe de plajă, Zev!

– Da, căpitane, răspunse acesta. În noaptea asta nu înotăm la miezul nopții.

Hammet se retrase în cabina de sub punte și adormi repede. Se trezi însă ceva mai târziu, simțind că era ceva în neregulă. Încercând să se dezmeticească, își dădu seama că motorul navei nu bârâia și nu făcea puntea să vibreze ca de obicei când era la drum. I se păru ciudat că nimeni nu venise să-l trezească dacă era o problemă mecanică sau de navigație la navă.

După ce îmbrăcă un halat, căpitanul ieși din cabină și urcă scara spre punte. Intrând în timoneria întunecată, Hammet încremeni de spaimă. La câțiva metri în fața lui, marinarul de bord era întins cu fața în jos într-o baltă de sânge.

– Ce se întâmplă aici? se răsti el la timonier.

Acesta se uită la el tăcut şi cu ochii mari. La lumina slabă de pe punte, Hammet văzu că tânărul avea o rană urâtă pe o parte a feței. Privirea căpitanului fu atrasă deodată către fereastra din față, unde observă luminile altei nave care străluceau periculos de aproape la travers babordul petrolierului.

– Cârma maxim la dreapta! strigă el la timonier, ignorând foşnetul din spatele lui.

O siluetă înaltă apăru de lângă peretele din spate, îmbrăcată în negru, cu o mască de schi neagră care-i acoperea capul şi fața. În mână avea o carabină de asalt pe care o ridică la nivelul umărului. Timonierul ignoră comanda lui Hammet, uitându-se la bărbatul înarmat care se apropia. Hammet se întoarse şi nu apucă să vadă decât arma care venea spre fața lui. Auzi izbitura patului puştii care-l lovi năprasnic în falcă înainte să simtă durerea ce-l pătrunse ca un fulger. Simți că-i lasă genunchii, după care durerea dispăru şi totul se întunecă, iar el căzu pe punte lângă marinarul de bord.

54

– Ridley, prietene, intră, intră!

Vocea Grasului sună ca nisipul într-un malaxor când îl primi pe Bannister în apartamentul său din Tel Aviv pentru a doua oară în tot atâtea săptămâni.

– Mulțumesc, Oscar, răspunse arheologul, intrând cu aerul încrezător care îi lipsise în mod vizibil la ultima vizită.

Gutzman îl conduse în camera de zi unde un arab slab și elegant îmbrăcat stătea la un birou din apropiere, analizând niște documente. Acesta ridică ochii, uitându-se la Bannister cu o expresie suspicioasă.

– Acesta e Alfar, unul dintre curatorii mei, zise Gutzman cu un gest batjocoritor. Văzând privirea precaută din ochii lui Bannister, adăugă: Nu te teme. Urechile lui sunt sigure.

Gutzman ajunse la scaunul său preferat și se prăbuși fără grație.

– Așadar, ce anume e atât de important de m-ai sunat din nou atât de curând? întrebă el.

Bannister vorbi încet, pregătindu-și victima de lovitura decisivă.

– Oscar, știi la fel de bine ca mine că vânarea istoriei e o afacere speculativă în cel mai bun caz. Putem să căutăm zile, săptămâni sau chiar ani o descoperire monumentală și tot să nu ne alegem cu nimic. Desigur, pe parcurs pot apărea descoperiri importante și uneori câte un obiect interesant care incită imaginația. Cea mai mare parte a efortului sfârșește printr-un eșec. Dar există mereu

şansa să vină clipa rară când planetele se aliniază şi ai marele noroc să primeşti un dar unic din partea cerurilor.

Se aplecă în față pe scaun ca să sporească efectul şi privi în ochii Grasului.

– Oscar, cred că sunt pe punctul de a face o asemenea descoperire.

– Ei bine, despre ce e vorba, băiete? şuieră Gutzman. Să nu te joci cu mine!

– Tocmai am fost la Londra pentru o scurtă vizită şi s-a întâmplat să vizitez un dealer de antichități pe care-l cunosc de mai mulți ani. De curând, a făcut rost de un depozit secret de obiecte furate cu ani în urmă din arhivele Bisericii Anglicane, minți el, făcând din nou o pauză pentru efect.

– Continuă!

– O parte dintre obiecte conțineau opere de artă originale, bijuterii şi artefacte recuperate din Țara Sfântă de cruciați. Bannister privi precaut încolo şi încoace prin cameră, apoi adăugă cu o voce joasă: Printre documente se afla şi o copie a Declarației.

Ochii lui Gutzman se umflară ca nişte baloane.

– Tu... tu vorbeşti serios? spuse el răguşit.

Încercă să-şi stăpânească entuziasmul, dar fața i se înroşise de exaltare.

– Da, răspunse Bannister, scoțând la iveală o copie voit neclară a documentului de papirus. Nici eu nu am văzut încă originalul, dar am fost asigurat că e autentic.

Gutzman analiză pagina câteva minute fără să spună o vorbă. Tăcerea din cameră era întreruptă doar de foşnetul hârtiei în degetele lui nesigure.

– Există, spuse el în cele din urmă abia şoptit. Nu pot să cred că e adevărat, prin voia lui Dumnezeu. Bătrânul îi aruncă atunci lui Bannister o privire aspră. Şi dealerul acesta o să mi-l vândă?

Bannister încuviință.

– Dată fiind natura achiziției, e forțat să-l vândă în secret. De aceea l-a evaluat la numai cinci milioane de lire sterline.

– Cinci milioane de lire! blestemă Gutzman, stârnindu-și un acces de tuse. După ce reuși să-și tragă sufletul, se uită în ochii lui Bannister. Nu o să plătesc niciodată atât! zise el, recăpătându-și forța din glas.

Bannister păli ușor, căci nu se așteptase la acest răspuns.

– Bănuiesc că prețul este negociabil, Oscar, se bâlbâi el. Iar dealerul a precizat că o să facă datarea cu carbon a documentului pe cheltuiala lui.

După ce cumpărase artefacte începând de la jefuitori de morminte până la politicieni, Gutzman știa cum să obțină prețul dorit. Mai mult decât atât, știa când era tras pe sfoară, iar ezitarea din glasul lui Bannister nu trecu neobservată.

– Stai aici! spuse Grasul, ridicându-se cu greu de pe scaun și ieșind din cameră.

Se întoarse o clipă mai târziu cu un dosar gros. Gutzman se așeză și-l deschise, dezvăluind o colecție de fotografii fixate în buzunare de plastic. În fotografii se vedeau artefacte antice de diverse feluri și stiluri, mici și mari. Bannister recunoscu statuile, sculpturile și obiectele de olărie despre care știa că valorau sute de mii de dolari. Gutzman dădu paginile până la capătul dosarului, apoi scoase câteva fotografii și i le întinse lui Bannister.

– Uită-te la astea! pufăi Grasul.

– Sunt din colecția ta?

– Da, de la depozitul din Portugalia.

Bannister studie fotografiile. În prima se vedea o colecție mică de săbii și vârfuri de suliță ruginite. A doua imagine arăta un coif militar de fier pe care Bannister îl recunoscu drept tipul roman Heddernheim. În următoarea poză apărea o plăcuță mică și subțire de bronz cu un vultur, un scorpion și câteva coroane de bronz. În ultima fotografie era un obiect pe care Bannister nu-l recunoștea.

Părea să fie o masă mare și colțuroasă de metal, răsucită și strâmbă într-o parte.

– O colecție rară de armament roman, spuse Bannister. Bănuiesc că imaginile vulturului și scorpionului fac parte dintr-un stindard de luptă.

– Foarte bine, Ridley. Însă nu e un stindard oarecare, ci emblema *Scholae Palatinae*, gărzile romane de elită ale lui Constantin cel Mare. Ce părere ai de ultimul obiect, prietene?

Bannister privi din nou fotografia, dar clătină din cap.

– Mă tem că nu-l recunosc.

Micul triumf îl făcu pe Gutzman să zâmbească.

– Este pintenul de bronz al unei galere imperiale. Pe baza mărimii lui, se pare că provine de la o navă biremă liburniană.

– Da, acum văd. Capătul ascuțit a fost stâlcit în impact. Unde naiba ai găsit așa ceva?

– Era prins în osatura altui vas, o navă de radă cipriotă din secolul al IV-lea, dacă e să credem povestea. Nava avariată s-a scufundat într-o zonă protejată de nisipul moale. Multe dintre artefacte erau extrem de bine păstrate. A trecut multă vreme până ca epava să fie examinată de scafandrii locali, cu mult înainte ca arheologii statului să ajungă la fața locului. Un colecționar bogat a înhățat cele mai multe obiecte înainte ca autoritățile să afle ce s-a luat de acolo.

– Lasă-mă să ghicesc cine era colecționarul bogat! spuse Bannister cu un rânjet.

Gutzman chicoti gâlgâit.

– În acest caz a fost un pont norocos care mi-a parvenit, zise el zâmbind.

– Sunt piese foarte frumoase, Oscar. Dar de ce mi le arăți?

– Am cumpărat artefactele astea cu mulți ani în urmă. Și timp de mulți ani m-am gândit la zvonul legat de Declarație. E adevărat? Ar putea încărcătura să existe? Apoi, într-o noapte, am avut un vis. Am visat că țineam Declarația în mână, așa cum țin azi copia. Și în

mintea mea am văzut arme şi artefacte romane în jurul meu. Dar nu orice artefacte. Am văzut artefactele astea, zise el, arătând spre imagini.

– Deseori visăm ceea ce căutăm, spuse Bannister. Chiar crezi că există o legătură între Declarație şi aceste relicve romane? N-ar fi putut proveni din orice încăierare pe mare?

– Soldații *Scholae Palatinae* nu ar fi fost implicați în orice încăierare pe mare. Vezi tu, erau succesorii Gărzilor Pretoriene, care au fost decimați de Constantin în Bătălia de la Podul Milvius, când l-a alungat pe Maxentius şi a consolidat imperiul. Nu, mi se pare limpede că vasul cipriot s-a încurcat cu o galeră cu decret imperial.

– Vasul în sine datează din perioada potrivită?

Gutzman zâmbi din nou.

– Vasul, precum şi armamentul şi artefactele, toate datează cam din 330 d.H. Şi mai e şi asta, spuse el, arătându-i un scut roman decolorat într-o fotografie.

Bannister nu-l observase când se uitase prima dată la imagini, dar acum văzu scutul lângă vârfurile de lance, cu monograma Chi-Rho ştearsă înscrisă în mijloc.

– Crucea lui Constantin, murmură Bannister.

– Nu numai asta, dar papirusul din Cezareea dă greutate teoriei, spuse Gutzman. Visul e real, Ridley! Dacă Declarația ta e adevărată, atunci am auzit deja vocea Elenei prin propriile mele artefacte.

Ochii lui Bannister străluciră, intrigați de posibilitatea ca totul să fie real.

– Spune-mi, Oscar, întrebă el direct, unde a fost descoperită epava?

– Nava a fost găsită lângă satul Pissouri, pe coasta sudică a Ciprului. Poate nu e imposibil ca încărcătura din Declarație să fie îngropată în apropiere? speculă el, ridicând din sprâncene. Ei bine, *acela* chiar ar fi un dar al cerurilor, nu-i aşa, Ridley?

– Într-adevăr, spuse arheologul în timp ce rotițele i se învârteau în minte. Ar fi o descoperire epocală.

– Dar, din nefericire, prea ne grăbim. Trebuie să examinez Declarația mai întâi și să văd dacă este într-adevăr autentică. Să-i spui prietenului tău din Londra că sunt dispus să plătesc o sută de mii de lire. Dar înainte am nevoie de datarea cu carbon și de o verificare personală, spuse el, ridicându-se în picioare.

– O sută de mii de lire? răspunse Bannister, de data asta având el vocea răgușită.

– Da, nici un penny mai mult. Bătrânul colecționar îl bătu pe Bannister pe umăr. Îți mulțumesc că ai venit mai întâi la mine, Ridley. Cred că suntem pe punctul de a face lucruri minunate aici.

Bannister nu reuși decât să dea dezamăgit din cap în timp ce se îndrepta spre ușă. După ce coborî cu liftul, Gutzman se întoarse în camera de zi și se apropie de Alfar.

– Ai ascultat discuția noastră? întrebă Grasul.

– Da, domnule Oscar. Fiecare cuvânt, răspunse arabul cu un accent puternic. Dar nu înțeleg de ce nu cumpărați această Declarație.

– Foarte simplu, Alfar. Sunt destul de sigur că Bannister e cel care are Declarația, nu vreun broker din Londra. Încearcă să mă păcălească și încă ar putea să mă păcălească.

– Atunci, de ce i-ați spus despre artefactele romane?

– Ca să plantez sămânța. Vezi tu, are talentul descoperirilor. Acum pleacă deziluzionat în privința vinderii Declarației, dar și uimit, la fel ca mine, de posibilitatea ca artefactele să existe în realitate. Sunt sigur că orgoliul lui îl va duce imediat într-acolo. S-ar putea să fie un pariu prostesc, dar de ce să nu încerc? Bannister e descurcăreț și norocos. Dacă poate fi găsit, atunci el e omul care o poate face. Așadar, de ce să nu-l lăsăm pe el să ni-l găsească?

– Sunteți un om înțelept, domnule Oscar. Dar cum îl veți controla pe Bannister?

– Vreau să iei legătura cu Zakkar. Spune-i că am pentru el o misiune simplă de supraveghere, una foarte bine plătită.

– A lăsat vorbă că nu vrea, dacă e posibil, să mai pună piciorul în Israel câteva luni.

– Se simte urmărit, aşa-i? chicoti Gutzman. Nu contează. Să-i spui să nu-şi facă griji, misiunea nu e în Israel. În Cipru va trebui să-şi câştige banii.

55

Hammet tresări sub strălucirea luminilor fluorescente puternice care-i întâmpinară primele eforturi de a deschide ochii. Disconfortul era nimic în comparație cu durerea cumplită care îi pulsa în ceafă. Forțându-se să deschidă din nou pleoapele, se străduí să-și dea seama unde se află. Primul răspuns fu: întins pe spate, privind un șir de lumini de deasupra capului.

– Căpitane, cum vă simțiți? se auzi vocea familiară a marinarului de bord de pe *Dayan*.

– De parcă m-a lovit locomotiva, răspunse Hammet, ridicând capul și privind în jur.

Pe măsură ce vederea i se limpezi, constată că era întins pe o masă din careu, cu un teanc de șervete de pânză puse sub cap în chip de pernă improvizată. Membrii echipajului roiau în jurul lui, cu expresii temătoare și îngrijorate pe fețe. Simțindu-se deodată stânjenit de poziția în care se afla, se propti în coate și coborî de pe masă, iar marinarul de bord îl ajută să se așeze pe un scaun. Stăpânindu-și senzația de greață, se uită la marinar și clătină din cap în semn de mulțumire.

Pentru prima dată, observă că marinarul de bord avea un bandaj însângerat în jurul capului și că pielea lui era cu două nuanțe mai palidă.

– Mă temeam că ai murit, zise Hammet.

– Am pierdut puțin sânge, dar mă descurc. Dumneavoastră ne-ați îngrijorat mai mult pentru că ați dormit toată noaptea.

Căpitanul petrolierului privi printr-un hublou apropiat, văzând cum pătrund înăuntru razele soarelui de dimineață. Tresări când văzu, la câțiva metri dincolo de peretele de compartimentare, doi bărbați îmbrăcați în negru de o parte și de alta a ușii de la intrare. Aveau puști automate în poală și-l priveau cu ochi amenințători.

– Cum au urcat la bord? întrebă Hammet încet.

– Nu sunt sigur, spuse marinarul. Probabil cu o barcă mică venită de pe cargobotul acela. Un grup de bărbați înarmați au dat buzna pe punte înainte să ne dăm seama ce se întâmplă.

– Ați reușit să trimiteți un semnal SOS?

Marinarul scutură întristat capul.

– N-am avut timp.

Hammet numără membrii echipajului din jur, observând că al treilea ofițer lipsea.

– Unde-i Cook?

– L-au luat pe punte de la început. Cred că l-au pus să piloteze nava.

După puțin timp, ușa careului se deschise și al treilea ofițer fu împins înăuntru cu bruschețe de un bărbat înarmat. Cu o vânătaie mare pe obraz, tânărul ofițer se apropie de masă și de Hammet.

– Mă bucur să văd că sunteți în regulă, domnule căpitan, spuse el.

– Ce ai de raportat? întrebă Hammet.

– Domnule, m-au pus să pilotez nava cu arma la cap. Am pornit spre nord cu viteză maximă, în urma unui cargobot negru numit *Steaua Otomană*. În zori, am aruncat ancora lângă el cam la zece mile nord de Dardanele.

– Ai idee cine sunt oamenii aceștia?

– Nu, domnule. Vorbeau turcește, dar nu au cerut nimic. Nu pot să-mi imaginez de ce ar deturna cineva o navă goală pentru transportul apei.

Hammet dădu din cap drept răspuns, întrebându-se acelaşi lucru în gând.

***

Echipajul de pe petrolierul israelian fu reţinut la bordul navei încă douăzeci şi patru de ore, neavând acces decât la bucătărie şi cam atât. Hammet se apropie de câteva ori de paznic cu întrebări sau cu diverse cereri, dar de fiecare dată fu respins în tăcere de ţeava unei puşti. Pe parcursul zilei şi al nopţii, auziră sunetul echipamentelor şi lucrătorilor răzbătând dinspre puntea din faţă. Privind pe furiş printr-un hublou, Hammet văzu o macara care muta containere de pe cargobot pe petrolier.

În cele din urmă, fură luaţi de pe navă spre sfârşitul zilei, când veniră alte gărzi cărora li se ordonă să ajute la încărcarea navei. Înaintând pe chei, Hammet rămase şocat să vadă ce se întâmplase cu nava lui. Agresorii făcuseră două găuri uriaşe în puntea din faţă. Tancurile gemene de depozitare ale petrolierului, în care încăpeau câte cincizeci şi şapte de tone de apă, erau acum expuse ca nişte cutii de sardine pe jumătate deschise. Căpitanul văzu cum containerele care fuseseră descărcate de pe cargobot erau acum aliniate de-a lungul pereţilor etanşeizaţi ai fiecărui tanc.

– Idioţii aceştia ne-au transformat petrolierul într-un cargobot, blestemă el în timp ce erau mânaţi spre mal.

Uimirea îi spori şi mai mult când echipajul fu condus spre depozitul dinspre sud şi pus să transporte cutii mici de explozibil din plastic din containerul armatei. Fură duşi înapoi pe petrolier, unde depuseră explozibilul în mijlocul celor două tancuri deschise. Hammet rămase o clipă să studieze lăzile deja încărcate, văzând că erau pline cu saci de douăzeci de kilograme marcaţi cu „Combustibil lichid pe bază de nitrat de amoniu“.

– Vor să arunce nava în aer, îi şopti el marinarului de bord în timp ce se întorceau după al doilea transport de HMX.

– Cu noi la bord, bănuiesc, răspunse marinarul.

– Unul din noi trebuie să încerce să scape. Trebuie să găsim ajutor ca să oprim nebunia asta.

– Fiind căpitanul, dumneavoastră veți fi remarcat cel dintâi, dacă lipsiți.

– Cu afurisitul acela de bandaj pe cap, nici tu nu ai fi prea departe, zise Hammet.

– Încerc eu, se auzi o voce din spatele lor.

Era timonierul petrolierului, un bărbat micuț pe nume Green.

– În depozit e întuneric, Green, zise Hammet. Vezi dacă poți să te pierzi în umbră!

Însă gărzile erau poziționate astfel încât să prevină orice tentativă de evadare şi-i ordonau lui Green să intre la loc în rând de câte ori încerca să rămână în urmă sau să se îndepărteze de ceilalți. Se întorcea atunci anevoie printre cărăuşii de explozibil.

Echipajul continuă munca forțată până când explozibilul din container se împuțină. Hammet observă curios o femeie cu ochii negri, îmbrăcată într-o salopetă, care monitoriza activitatea de pe puntea petrolierului înainte de a ocupa o poziție pe puntea de comandă. În timp ce se întorceau de la depozit, Hammet, ştiind că era ultimul transport, se întoarse spre timonier.

– Încearcă să rămâi în spatele containerului! şopti el.

Căpitanul transmise întregului echipaj mesajul de a se aduna repede în container înainte ca un paznic să le strige să încetinească. Green avu însă şansa să se ascundă în spate. Se urcă repede pe raftul de sus, apoi se întinse lângă perete, trupul lui micuț fiind abia vizibil de jos. Hammet îi lăsă pe ceilalți să care restul explozibilului, apoi ieşi din container cu palmele întoarse în sus.

– Nu mai e, îi spuse celui mai apropiat paznic, apoi îi urmă pe ceilalți prin depozit.

Grăbind pasul, nu se putu abține să rotească ușor capul când paznicul se duse să arunce o privire în container. Mulțumit că era gol, paznicul plecă și trânti ușa. Hammet întoarse spatele și se rugă în tăcere, cu răsuflarea tăiată. Dar speranțele i se risipiră când auzi sunetul zăvorului tras cu o bufnitură înfiorătoare, pe care Hammet o simți până în vârful degetelor de la picioare.

56

Cauciucurile avionului navetist scoaseră un nor de praf când atinseră pista uscată a Aeroportului Çanakkale, la distanță mică de Dardanele. Avionul se întoarse spre terminalul desemnat, oprind încet în timp ce elicele amuțiră. Summer privi din spatele unei bariere cum fratele ei cobora din avion împreună cu ultimii pasageri. Acesta mergea șchiopătând ușor și avea câteva bandaje mici, însă în rest părea sănătos. Dar, când se apropie de ea, observă că rănile mai grave le purta în suflet.

– Văd că ești încă întreg, spuse ea îmbrățișându-l. Bine ai venit în Turcia!

– Mersi, răspunse el cu voce gravă.

Energia lui pozitivă și dispoziția senină dispăruseră. Summer își spuse că până și ochii îi erau mai negri. Nu părea trist și îndoliat, așa cum s-ar fi așteptat, ci rece și aproape furios. Era o privire pe care nu o mai văzuse la fratele ei. Luându-l încet de braț, îl conduse să-și recupereze bagajul.

– Am citit știrea despre atacul de la Cupola Stâncii, nici nu ne-am gândit că ai fost implicat, spuse ea încet. Pe urmă tata a auzit din alte surse că erai acolo și că ai împiedicat explozia.

– Nu am oprit decât o încărcătură să explodeze, spuse el cu amărăciune. Forțele israeliene de securitate mi-au ținut numele departe de presă cât m-au tratat la un spital al armatei. Cred că nu voiau ca prezența unui american să tulbure politica locală.

– Slavă Domnului că nu ai avut răni mai grave! Se opri şi îl privi îngrijorată. Îmi pare rău să aud de prietena ta din Israel.

Dirk dădu din cap, dar nu spuse nimic. Ajunseră la recuperarea bagajelor şi găsiră valiza. Mergând către parcarea unde era duba micuță împrumutată, Summer spuse:

– Trebuie să mai luăm ceva de pe drum.

Conducând spre capătul opus al aeroportului, Summer descoperi un depozit abandonat pe care scria „Transport aerian“. Cerând un colet pentru NUMA, i se înmânară două pachete pregătite pentru o noapte, apoi doi bărbați aduseră cu un cărucior o cutie mică şi o puseră în spatele dubei.

– Ce e în cutie? întrebă Dirk în timp ce ieşeau din parcare.

– O barcă gonflabilă nouă. *Aegean Explorer* a pierdut două bărcuțe în timpul unei încăierări provocate de o epavă.

Summer îi povesti lui Dirk ce ştia despre descoperirea epavei otomane, despre moartea celor doi oameni de ştiință de la NUMA şi despre răpirea lui Zeibig.

– Şi turcii nu i-au arestat pe cei de pe iaht? întrebă Dirk.

Summer clătină din cap.

– Tata e şocat de reacția autorităților locale. *Explorer* a fost sechestrat câteva zile şi acuzat de moartea lui Tang şi a lui Iverson.

– Justiția e de partea celor puternici. Ce veste tristă despre Tang şi Iverson! Am lucrat cu ei la alte proiecte. Oameni buni, amândoi, spuse el, cu vocea gâtuită de discuția despre moarte care îi amintea de Sophie.

– Pe lângă asta, verificarea dezvoltării algelor s-a dus pe apa sâmbetei. Reprezentantul nostru turc pe probleme de mediu, care trebuie să fie la bord, lipseşte din cauza unor probleme de familie. Între timp, Rudi şi Al au avut necazuri cu noul AUV. Voia să adauge că sosirea lui Dirk avea să-i înveselească pe toți, dar ştia că nu era cazul în starea lui actuală.

Summer conduse mașina până pe docurile comerciale din Çanakkale și găsi *Aegean Explorer* ancorat lângă niște bărci mari de pescuit. Îl îndrumă pe fratele ei la bord, apoi în careul ofițerilor, unde Pitt, Gunn și Giordino discutau despre programul de navigare cu căpitanul Kenfield. Îl întâmpinară călduros pe tânărul Pitt când acesta intră împreună cu sora lui.

– Tatăl tău nu te-a învățat să nu te joci cu explozibil? glumi Giordino, scuturând mâna lui Dirk într-o strânsoare zdravănă.

Dirk se forță să zâmbească, apoi îl îmbrățișă pe tatăl lui și se așeză la masă.

– Summer mi-a spus că ați găsit o epavă otomană, zise el.

Tonul din vocea lui dovedea faptul că era cu gândul în altă parte.

– Una care ne-a adus numai necazuri, răspunse Pitt. E construită cu aproximație în 1570 și are la bord niște artefacte romane neobișnuite.

– Din păcate, tot ce a mai rămas din acele artefacte sunt niște fotografii, adăugă Gunn posomorât.

– Desigur, totul pălește în comparație cu descoperirea făcută de Summer, zise Pitt.

Dirk se întoarse spre sora lui.

– Cum așa? întrebă el.

– Adică nu ți-a spus? zise Giordino.

Summer îl privi sfioasă pe Dirk.

– Cred că n-am mai avut timp.

– Câtă modestie! zise Gunn, răsfoind într-un teanc de hârtii de pe masă. Poftim, am făcut o copie după originalul lui Summer, spuse el, întinzându-i lui Dirk o foaie de hârtie.

Acesta luă pagina și o studie cu atenție.

Universitatea Cambridge

Departamentul de Arheologie

Traducere (greacă coptă):

Vasul Imperial *Argon*

Declarație de Expediție Specială pentru Predarea către Împăratul Constantin

Bizanț

Declarație:

Obiectele personale ale lui Hristos, inclusiv un dulăpior cu:

Pelerină

Șuviță de păr

Scrisoare către Petru

Obiecte personale

Piatră de mormânt mare

Altar – din Biserica Nazarineană

Pictură contemporană înfățișându-L pe Iisus

Osuarul lui I.

Încredințată celor 14 Legionari, în Cezareea Septarius, Guvernatorul Iudeei

– E adevărat? întrebă Dirk.

– Originalul e scris pe papirus. L-am văzut doar puțin, răspunse Summer clătinând din cap, deci știu că există. Asta era o traducere făcută de un cunoscut arheolog și etimolog de la Cambridge în 1915.

– E incredibil, spuse Dirk, complet captivat de document. Toate obiectele astea legate direct de Iisus. Trebuie să fi fost adunate de romani după moartea Lui și distruse.

– Nu, câtuși de puțin, zise Summer. Au fost obținute de Elena, mama lui Constantin cel Mare, în 327 d.H. Lucrurile înscrise în Declarație erau sfinte și probabil i-au fost trimise lui Constantin ca să marcheze convertirea Imperiului Roman la creștinism.

– Tot nu-mi vine să cred că l-ai găsit tocmai în Anglia, spuse Gunn în cele din urmă.

– Totul se datorează scufundării noastre la HMS *Hampshire*, explică Summer. Se pare că feldmareşalul Kitchener a obținut documentul de papirus în timp ce conducea o misiune de cercetare în Palestina în anii 1870. Pesemne că sensul lui nu a fost descifrat decât câteva decenii mai târziu, când s-a făcut traducerea. Julie Goodyear, experta în materie de Kitchener care m-a ajutat să găsesc Declarația, crede că e posibil ca Biserica Anglicană să-l fi ucis pe Kitchener din cauza asta.

– Cred că e de înțeles de ce se temeau, spuse Giordino. Să găseşti un osuar cu oasele lui Iisus înăuntru ar fi stârnit, cu siguranță, câteva discuții.

– Pe epava otomană am găsit o conexiune interesantă cu artefactele romane, o epavă ce datează tot din epoca lui Constantin şi a Elenei, remarcă Gunn.

– Deci artefactele astea ale lui Iisus au fost încărcate pe o navă romană care pleca din Cezareea? întrebă Dirk.

Summer dădu din cap aprobator.

– Se ştie că Elena a făcut un pelerinaj la Ierusalim, unde a spus că ar fi descoperit Sfânta Cruce. Fragmente din crucea aceea se găsesc acum în toate bisericile din Europa. O poveste cunoscută relatează cum cuiele de pe cruce ar fi fost topite şi încorporate într-un coif şi un frâu pentru Constantin. Aşadar, se pare că Elena şi crucea s-au întors în siguranță în Bizanț. Însă nu există nicio mențiune despre aceste obiecte, adăugă ea, arătând spre listă. Probabil au fost trimise separat şi s-au pierdut din istorie cu secole în urmă. Puteți să vă imaginați impactul dacă am fi putut vedea o imagine a lui Iisus din vremea aceea?

În încăpere se făcu liniște în timp ce toți încercau să vizualizeze imaginea simbolului creştinismului. Toți, cu excepția lui Dirk. El rămase cu ochii fixați pe Declarație.

– Cezareea, zise el. Ne sugerează că transportul a plecat din Cezareea sub paza legionarilor romani.

– Exact acolo lucrai tu, nu-i aşa? întrebă tatăl său.

Dirk încuviință.

– N-au lăsat, din întâmplare, niciun plan de navigație cioplit în piatră, nu-i așa? întrebă Giordino.

– Nu, dar am avut norocul să descoperim câteva papirusuri din epoca aceea. Cel mai important document descria capturarea și executarea unor pirați ciprioți. Interesant era că piraților s-au luptat, din câte se pare, cu niște legionari pe mare cu ceva timp înainte de a fi prinși. Doctorul Haasis, cu care am lucrat în Cezareea, spunea că legionarii romani făceau parte dintr-un grup numit *Scholae Palatinae*, conduși de un centurion numit Platus, din câte îmi amintesc.

Gunn aproape căzu de pe scaun.

– Cum… cum ai spus că-l chema? se bâlbâi el.

– Platus ori poate Platius.

– Plautius? întrebă Gunn.

– Da, ăsta era. De unde știi?

– Acesta era numele de pe monument, adică monumentul găsit lângă epavă. Era un monument comemorativ pentru Plautius, care se pare că a murit într-o luptă dusă pe mare.

– Dar nu ai nicio idee de unde provenea monumentul? întrebă Dirk.

Gunn clătină din cap tocmai când Zeibig se lumină la față.

– Dirk, ai spus că piraților erau din Cipru? întrebă el.

– Așa scria în papirus.

Zeibig răsfoi câteva hârtii, scoțând o pagină cu date de cercetare.

– Senatorul roman înscris pe coroana de aur, Artrius? Doctorul Ruppé a trimis niște cercetări istorice care arată că a fost guvernatorul Ciprului pentru o scurtă perioadă.

Un zâmbet vag apăru pe fața lui Pitt.

– Cipru, ăsta era indiciul care ne scăpa. Dacă însemnările istorice cipriote sunt intacte, pun pariu că veți descoperi că Traianus,

numele de pe monolit, era tot în Cipru. Poate chiar i-a raportat guvernatorului Artrius.

– Sigur, încuviință Giordino. Probabil că Traianus a primit ordin de la guvernator să ridice un monument comemorativ după ce a primit coroana de aur prin poștă.

– Dar ce căutau coroana romană și monumentul pe o epavă otomană? întrebă Dirk.

– Cred că am o teorie în privința asta, zise Zeibig. Din câte îmi amintesc, Ciprul a rămas pe vremuri sub conducerea veneților mult după căderea Imperiului Roman. Dar au venit otomanii și au cotropit insula în jurul anului 1570, aceeași dată aproximativă la care s-a produs naufragiul. Aș zice că tăblița de piatră și coroana de aur erau doar o pradă veche de război care era trimisă înapoi sultanului de la Constantinopol.

– Putem presupune pe baza Declarației că Plautius a fost pus să transporte relicvele religioase din partea Elenei, zise Gunn. Stela de pe epavă, precum și papirusurile descoperite de Dirk, confirmă că și-a pierdut viața luptându-se cu pirații în apropiere de Cipru. E posibil ca toate evenimentele să se fi petrecut în timpul aceleiași călătorii?

– Aș pune pariu că membrii *Scholae Palatinae*, precum Garda Pretoriană, nu ar fi fost departe de sediul puterii împăratului decât în circumstanțe neobișnuite, zise Pitt.

– Cum ar fi protejarea mamei sale în timp ce călătorea spre Ierusalim, spuse Summer.

– Așa s-ar explica existența coroanei de aur, zise Giordino. Poate i-a fost dăruită lui Artrius când era guvernatorul Ciprului, trimisă de Constantin ca mulțumire pentru prinderea piraților care l-au ucis pe Plautius.

– Aceiași pirați care au furat relicvele? întrebă Gunn. Asta e întrebarea adevărată. Cui i-a parvenit în final relicvele?

– Am făcut un inventar fugitiv al obiectelor din Declarație, spuse Summer. Deși se spune că ar exista fragmente din Sfânta Cruce în

zeci de biserici din Europa, nu am găsit nicio dovadă concretă că vreun obiect din Declarație ar fi fost expus acum sau în trecut.

– Deci au dispărut odată cu Plautius, zise Gunn.

– Registrul din Cezareea menționa că piraților au fost prinși și aduși în port pe propria navă, precizează Dirk. Punțile vasului erau murdare de sânge și s-au găsit la bord câteva arme romane. Deși părea că s-au luptat cu Plautius, nu era clar ce s-a întâmplat cu vasul lui. Sau cu relicvele, la drept vorbind.

– Ceea ce înseamnă, probabil, că galera romană a lui Plautius s-a scufundat, spuse Pitt.

Cei din cameră deveniră brusc atenți la această idee, știind că, dacă putea cineva să descopere o epavă importantă, acela era tipul zvelt cu ochi verzi care stătea în fața lor.

– Tată, am putea s-o căutăm după ce terminăm proiectul turcesc? întrebă Summer.

– S-ar putea să fie mai curând decât crezi, zise Gunn.

Summer se întoarse și se uită la el curioasă.

– Ministerul Mediului din Turcia ne-a informat că au descoperit o deversare mare de deșeuri lângă centrala chimică din Çiftilik, un oraș de lângă Chios, îi explică Pitt. Rudi a verificat curenții și pare să fie o corelație puternică cu zona moartă pe care o analizam în apropierea epavei otomane.

– E o probabilitate de peste nouăzeci și cinci la sută, confirmă Gunn. Turcii ne-au rugat frumos să ne întoarcem peste un an să facem niște analize pe mostre, dar în momentul de față nu mai avem de ce să prelungim munca de cercetare.

– Asta înseamnă că ne întoarcem la epava otomană? întrebă Summer.

– Doctorul Ruppé organizează o excavare oficială sub egida Muzeului de Arheologie din Istanbul, spuse Pitt. Până când obține aprobările necesare de la Ministerul Culturii, ne-a sugerat să evităm să mai lucrăm acolo.

– Deci putem încerca să găsim galera romană? întrebă Summer entuziasmată.

– Ne-am angajat să verificăm o mică regiune la sud de aici, zise Pitt. Ar trebui să terminăm treaba în două sau trei zile. Bineînțeles, cu condiția ca AUV-ul să fie funcțional, spuse el, uitând-se piezîș la Gunn.

– Apropo, spuse Summer. V-am adus piesele de rezervă.

Aruncă pachetele către Gunn, care rupse repede primul sigiliu şi privi înăuntru.

– Placa înlocuitoare de circuit, răspunse el bucuros. Asta ar trebui să ne aducă din nou în apă.

Se uită la celălalt pachet, apoi i-l întinse lui Pitt.

– Ăsta e pentru tine, şefu'.

Pitt dădu din cap, apoi se uită în jurul mesei.

– Dacă avem din nou un AUV funcțional, hai să terminăm proiectul din Turcia! spuse el cu un zâmbet şiret, pentru că până în Cipru e cale lungă.

***

O oră mai târziu, *Aegean Explorer* se desprinse de docul din Çanakkale. Pitt şi Giordino priveau de pe punte cum căpitanul Kenfield îndruma nava spre gura de ieşire din Dardanele, apoi spre sud de-a lungul coastei turceşti. Odată ce *Explorer* ieşi din strâmtoarea aglomerată, Pitt se aşeză şi deschise pachetul.

– Fursecuri de acasă? întrebă Giordino, aşezându-se față în față cu el.

– Nu chiar. L-am pus pe Hiram să facă nişte cercetări despre *Steaua Otomană* şi *Sultana*.

„Hiram" era Hiram Yaeger, şeful resurselor informatice la NUMA. Din clădirea unde se afla sediul NUMA în Washington, Yaeger conducea un centru sofisticat de informatică menit să înregistreze datele detaliate despre vreme şi oceanografie de pe tot

globul. Hacker priceput, Yaeger avea fler pentru descoperirea secretelor și nu se dădea înapoi de la a folosi resurse atât autorizate, cât și neautorizate, când era cazul.

– Două nave pe care aș vrea să le găsesc pe fundul mării, zise Giordino. A reușit Yaeger să descopere ceva?

– Așa se pare, răspunse Pitt, răsfoind paginile cu documente. Ambele nave par să fie înregistrate în Liberia, pe numele unei societăți fictive. Yaeger a urmărit dreptul de proprietate până la o entitate turcă privată, numită Anatolia Exports, aceeași pe care au menționat-o polițiștii. Compania are un lung istoric de transport de textile turcești și alte bunuri către partenerii comerciali pe tot cuprinsul Mediteranei. Deține un depozit și o clădire de birouri în Istanbul, precum și o instalație de transport lângă orașul Kirte.

– Ah, da, pe acela îl știu foarte bine, spuse Giordino zâmbind. Și cine conduce firma asta?

– Actele de proprietate menționează un cuplu format din Ozden Celik și Maria Celik.

– Nu-mi spune... Conduc un Jaguar și le place să dea peste oameni cu barca.

Pitt îi întinse o fotografie a lui Celik pe care Yaeger o preluase de la o conferință a asociațiilor comerciale din Turcia. Apoi îi arătă câteva imagini din satelit cu proprietățile lui Celik.

– Ăsta e omul nostru, spuse Giordino, examinând prima fotografie. Ce altceva știm despre el și soția lui?

– De fapt, Maria e sora lui. Iar informațiile sunt destul de puține. Yaeger spune că frații Celik sunt oameni secretoși, care țin mult la discreție. Zice că a trebuit să facă multe săpături ca să afle ceva interesant.

– Și a găsit?

– Ascultă aici! O linie genealogică arată că frații Celik sunt străstrănepoții lui Mehmet al VI-lea.

Giordino clătină din cap.

– Mă tem că nu știu numele.

– Mehmet al VI-lea a fost ultimul sultan al Imperiului Otoman. El şi clanul lui au fost alungaţi de pe tron şi din ţară când Atatürk a preluat puterea în 1923.

– Şi acum bietul băiat nu mai are cu ce să se mândrească decât cu un cargobot vechi şi deplorabil. Nici nu-i de mirare că e cu capsa pusă.

– Se pare că are mult mai mult de atât, spuse Pitt. Yaeger crede că ei doi sunt printre cei mai bogaţi oameni din ţară.

– Cred că aşa se explică fanatismul legat de epava otomană.

– Şi îndrăzneala de a jefui Palatul Topkapi. Deşi s-ar putea să fie şi o altă motivaţie.

– Cum ar fi?

– Yaeger a găsit o posibilă legătură financiară cu o organizaţie de marketing din Istanbul. Organizaţia promovează candidatura muftiului Battal în alegerile prezidenţiale care urmează.

Pitt lăsă din mână pagina pe care o citea.

– Rey Ruppé din Istanbul ne-a povestit despre muftiu. Are mulţi adepţi fundamentalişti şi este privit în unele cercuri ca un om cu o putere de temut.

– Nu strică niciodată să ai prieteni cu buzunare adânci. Mă întreb ce are Celik de câştigat din asta?

– O întrebare care ar putea avea un răspuns edificator, zise Pitt.

Puse deoparte ultima parte a raportului şi se gândi la turcul bogat şi la sora lui sălbatică, în timp ce Giordino privea fotografiile făcute din satelit.

– Văd că *Steaua Otomană* s-a întors în portul de origine, zise Giordino. Mă întreb ce face acolo, alături, un petrolier din Grecia.

Îi întinse lui Pitt fotografia peste masă ca să o examineze. Pitt privi la imaginea surprinsă de la mare înălţime a golfului de-acum familiar, observând cargobotul în dreptul docului. Pe partea opusă se afla un petrolier de mici dimensiuni, cu steagul alb şi albastru abia vizibil în vârful catargului. Steagul îi atrase atenţia şi Pitt se uită o clipă la el înainte de a lua lupa din spatele mesei cu hărţi.

– Ăsta nu e steagul Greciei, zise el. Petrolierul e din Israel.

– Nu ştiam că Israelul are flotă proprie de petroliere, spuse Giordino.

– Ai spus ceva de un petrolier israelian? întrebă căpitanul Kenfield, auzind conversaţia din partea cealaltă a punţii.

– Al a găsit unul ancorat în golful prietenilor noştri turci, spuse Pitt.

Kenfield se albi la faţă.

– În timp ce eram în port, s-a dat o alertă în legătură cu un petrolier israelian care a dispărut în largul coastei, lângă Manavgat. De fapt, e un transportor de apă.

– Îmi amintesc că am văzut unul acum câteva săptămâni, remarcă Pitt. Ce dimensiuni are vasul dispărut?

– Se numea *Dayan*, cred, spuse el, mergând la un calculator şi făcând o cercetare rapidă. Are opt sute de tone englezeşti şi nouăzeci şi cinci de metri în lungime.

Întoarse monitorul către Pitt şi Giordino, ca să le arate o imagine cu nava. Erau identice.

– Fotografiile astea nu au nici douăzeci şi patru de ore, spuse Giordino, observând data de pe imagine.

– Căpitane, cât de sigură e comunicarea prin satelit? întrebă Pitt.

– Funcţionează perfect. Vrei să dai un telefon?

– Da, răspunse Pitt. Cred că e momentul să sunăm la Washington.

57

– O'Quinn, mă bucur că ai venit. Te rog, intră şi ia loc!

Ofițerul de informații era uimit că vicepreşedintele Statelor Unite îl întâmpina în foaierul de la etajul doi în Clădirea Eisenhower a Biroului Executiv şi-l conducea personal în biroul lui. Cu siguranță, protocolul de la Washington dicta ca un secretar sau un însoțitor să conducă o ființă inferioară în vizuina sanctificată a Numărului Doi în stat. Dar James Sandecker era un soi rar de om, care nu avea răbdare cu asemenea detalii ceremonioase.

Amiral retras din marină, Sandecker fusese responsabil cu înființarea Agenției Naționale de Marină şi Operațiuni Subacvatice cu câteva decenii în urmă şi o transformase într-o unitate importantă de oceanografie. Îi luase pe toți prin surprindere când îi cedase conducerea lui Pitt şi acceptase numirea pe postul de vicepreşedinte, unde spera să promoveze cauza protejării oceanelor lumii. Un individ micuț, dar vivace, cu părul roşu ca focul şi cioc, Sandecker era cunoscut în capitală ca un om direct şi realist, care era, cu toate acestea, foarte respectat. O'Quinn se amuzase deseori în timpul şedințelor cu serviciile de informații, văzând cât de repede putea vicepreşedintele să disece o chestiune sau o persoană ca să ajungă la esența problemei.

Intrând în biroul spațios, O'Quinn admiră colecția de picturi vechi în ulei ce străjuiau pereții şi înfățişau vapoare vechi şi iahturi de curse. Îl urmă pe Sandecker la birou şi se aşeză în fața lui.

– Vă lipseşte marea, domnule vicepreşedinte?

– Sunt multe zile în care aş prefera să navighez şi decât să stau la birou, răspunse Sandecker, căutând într-un sertar şi punând un trabuc mare între dinți. Monitorizezi evenimentele din Turcia? întrebă el direct.

– Da, domnule. Face parte din atribuția mea regională.

– Ce ştii despre un țicnit pe nume Ozden Celik?

O'Quinn se gândi o clipă.

– E un afacerist turc care a fost asociat cu membrii Familiei Regale Saudite. Credem că ar putea fi implicat în finanțarea Partidului fundamentalist Felicity şi a muftiului Battal. De ce întrebați?

– Se pare că a mai avut şi alte ocupații. Eşti la curent cu petrolierul israelian care a dispărut acum două zile?

O'Quinn încuviință, amintindu-şi că se pomenise despre incident în raportul zilnic de informare.

– Vasul a fost depistat într-o mică instalație de transport controlată de Celik la câteva mile nord de Dardanele. Știu din surse sigure că acest Celik a fost în spatele furtului recent de artefacte musulmane de la Topkapi.

Sandecker împinse pe birou o fotografie din satelit cu petrolierul.

– Topkapi? repetă O'Quinn, cu sprâncenele ridicate ca nişte scări de acostare. Considerăm că ar putea fi o legătură între jaful de la Topkapi şi recentele atacuri de la Moscheea al-Azhar şi Cupola Stâncii din Ierusalim.

– Şi preşedintele e la curent cu această posibilitate.

O'Quinn analiză imaginea din satelit.

– Dacă aş putea întreba, domnule, cum ați făcut rost de informația asta?

– De la Dirk Pitt, de la NUMA. Doi dintre savanții lui au fost uciși de oamenii lui Celik, iar al treilea a fost răpit şi dus la aceeaşi instalație, răspunse Sandecker, arătându-i fotografia. Pitt şi-a salvat

omul şi a descoperit un container cu explozibil plastic în instalația aceea. O rezervă de HMX ce aparține armatei, mai exact.

– HMX e compusul exploziv descoperit în atacurile cu bombă de la moschee, spuse O'Quinn surescitat.

– Da, îmi amintesc asta din informarea către preşedinte.

– Probabil Celik acționează în numele muftiului Battal. Mi se pare evident că atacurile anonime de la moschee, în care s-a folosit explozibilul nostru, reprezintă o tentativă de a stârni mânia fundamentaliştilor în Orientul Mijlociu şi mai ales în Turcia. Scopul lor trebuie să fie influențarea opiniei publice ca să-l instaleze pe Battal în funcție.

– E un motiv logic. De aceea trebuie să ne îngrijoreze deturnarea petrolierului israelian.

– S-a luat legătura cu guvernul turc?

– Nu, răspunse Sandecker, scuturând capul. Preşedintele se teme că orice acțiune din partea noastră ar fi interpretată ca un amestec al americanilor în rezultatul alegerilor. Sincer, nu ştim cât de departe se întind tentaculele lui Battal în guvernul actual. Miza e pur şi simplu prea mare şi cursa prea strânsă ca să riscăm o posibilă reacție ostilă care să ajute alegerea acestui partid.

– Dar analiştii noştri spun că muftiul are şanse mari să câştige oricum.

– Preşedintele înțelege asta, dar tot a dat ordin ca SUA să nu se implice în niciun fel decât după alegeri.

– Sunt şi căi ocolite pe care le putem folosi, protestă O'Quinn.

– Au fost deja considerate prea riscante.

Sandecker scoase trabucul dintre dinți şi examină capătul ros.

– E ordinul preşedintelui, O'Quinn, nu al meu.

– Dar nu putem pur şi simplu să ne facem că nu vedem.

– De asta te-am chemat aici. Ai oameni de legătură în Mossad, bănuiesc? întrebă el.

– Da, desigur, încuviință O'Quinn.

Sandecker se aplecă pe birou, străfulgerându-l pe ofițerul de informații cu privirea de un albastru-deschis.

– Atunci ți-aș sugera să-i suni și să le spui unde e petrolierul dispărut.

Rudi Gunn terminase reparațiile la senzorii defecți ai AUV-ului până la apusul soarelui, cu puțin timp înainte ca *Aegean Explorer* să ajungă la rețeaua de supraveghere aflată la douăzeci de mile sud-est de Çanakkale. AUV-ul fu lansat și echipajul navei își reluă programul de monitorizare permanentă. Până să se schimbe cartul de noapte, puntea rămăsese pustie, cu excepția secundului și timonierului.

Nava înainta cu viteză mică spre nord când, deodată, timonierul căscă ochii la ecranul radarului.

– Domnule, a apărut deodată o navă la travers babord, la mai puțin de un sfert de milă de noi, bâigui el tulburat. Jur că acum un minut nu era acolo.

Ofițerul de cart se uită la ecranul radarului, văzând o mică pată de lumină galbenă aproape unindu-se cu punctul central reprezentat de *Aegean Explorer*.

– De unde naiba a apărut? spuse acesta. Cârma la douăzeci de grade la dreapta, ordonă el repede, temându-se că vasul necunoscut venea perpendicular spre ei.

Când timonierul întoarse cârma, ofițerul merse la fereastra punții de comandă și privi afară. Luna și stelele erau ascunse de norii joși, cufundând marea în întuneric. Așteptându-se să vadă luminile navei apropiate, ofițerul se miră nevăzând decât beznă.

– Nebunii ăştia nu au luminile de marş aprinse, zise el, scrutând marea în căutarea unei umbre. Încerc să-i contactez prin radio.

– Eu nu v-aş sfătui să faceți asta, se răsti o voce aspră cu accent ebraic.

Ofițerul se întoarse şocat şi văzu doi bărbați îmbrăcați în haine negre de camuflaj care intrară de pe aripa de la tribord. Cel mai înalt dintre ei păşi în față, dezvăluind o figură slabă cu maxilarul pătrat. Intrusul se opri la câțiva metri de ofițer şi îndreptă o armă automată spre pieptul lui.

– Pune-l pe timonier să reia cursul! spuse bărbatul cu o privire fermă de netăgăduit în ochii negri. Vasul nu se află în niciun pericol.

Ezitând, ofițerul îi făcu semn timonierului.

– Reia cursul inițial, spuse el. Întorcându-se spre soldat, îi spuse bâlbâindu-se: Ce căutați pe nava noastră?

– Caut un om care se numește Pitt. Aduceți-l pe punte!

– Nu e nimeni la bord cu numele ăsta, minți ofițerul.

Soldatul făcu un pas mai aproape.

– Atunci o să-mi iau oamenii de aici şi o să vă scufund vasul, amenință el cu voce gravă.

Ofițerul se întrebă dacă era o amenințare deşartă. Dar privirea dură din ochii soldatului nu lăsa loc de îndoială că era o posibilitate reală. Dând posomorât din cap, ofițerul îl înlocui pe timonier la cârmă ca să-l aducă pe Pitt. Al doilea soldat îl urmă imediat pe timonier când ieşi spre scara din spate.

Câteva minute mai târziu, Pitt fu adus pe punte, cu o privire mânioasă în ochii somnoroşi.

– Domnule Pitt? Sunt locotenentul Lazlo, de la Forțele Speciale ale Marinei Israeliene.

– Scuzați-mă că nu vă urez bun venit la bord locotenente! răspunse Pitt sec.

– Iertați-mă pentru deranj, dar avem nevoie de ajutorul dumitale pentru o misiune delicată. Am fost asigurat că surse din guvernul american de la cel mai înalt nivel au aprobat cooperarea cu noi.

– Înțeleg. Dacă așa stau lucrurile, atunci chiar era nevoie de gesturi teatrale în toiul nopții?

– Operăm în apele teritoriale turcești fără autorizație. Este esențial să păstrăm secretul.

– Bine, locotenente, lasă arma jos și spune-mi despre ce e vorba!

Soldatul lăsă arma jos fără tragere de inimă, îndemnându-și partenerul să facă la fel.

– Am primit ordin să ne ocupăm de eliberarea echipajului de pe petrolierul israelian *Dayan*. Ni s-a raportat că dumneata cunoști instalația unde este ținut vasul.

– Da, golful aflat la nord de Dardanele. E tot acolo?

– Rapoartele de informare din ultimele zece ore confirmă acest lucru.

– De ce nu folosiți căile de comunicare diplomatică pentru eliberarea lor? întrebă Pitt, ispitindu-l pe soldat.

– Guvernul vostru ne-a oferit informații că este o legătură între răpitori și atacul recent de la Cupola Stâncii din Ierusalim. Faptul că există un depozit de explozibil în instalația aceea i-a făcut pe specialiștii noștri în informații să se teamă de un nou atac.

Pitt încuviință, înțelegând că urmărirea lui Celik pe căi oficiale putea provoca o întârziere periculoasă. Era evident că turcul era pus pe rele și Pitt nu voia nimic mai mult decât să-l scoată din joc.

– Foarte bine, locotenente, vă ajut cu plăcere. Se întoarse cu fața la secund. Rogers, te rog să-l anunți pe căpitan că am părăsit nava! Apropo, locotenente, cum ați urcat la bord?

– Avem o bărcuță gonflabilă legată de tribord. Plecarea noastră ar fi mai ușoară dacă nava ar încetini pentru scurt timp.

Rogers acceptă rugămintea, apoi rămase pe aripa punții de comandă și privi cum Pitt și alte câteva siluete umbrite trecură de

cealaltă parte a balustradei, dispărând încet în noapte. Câteva minute mai târziu, timonierul îl chemă la ecranul radarului.

– A dispărut, spuse acesta, uitându-se la ecran.

Rogers privi ecranul albastru gol al radarului şi confirmă din cap. Undeva în largul mării, Pitt dispăruse de la suprafaţă împreună cu vasul misterios. Spera din tot sufletul să fie doar o dispariţie temporară.

Tekumah se întoarse degrabă în adâncurile tainice. Submarinul din clasa Delfin, construit pe şantierele navale HDW din Kiel, Germania, era unul dintre cele câteva operate de Marina Israeliană. Cu motoare diesel şi de dimensiuni relativ mici, era însă dotat cu echipament electronic şi armament din abundenţă, care îl transformau într-un duşman subacvatic formidabil.

Barca gonflabilă abia îi atinsese osatura şi membrii echipajului care-i aşteptau îi ridicară pe Pitt şi pe soldaţi pe punte, apoi coborâră printr-o trapă, în timp ce barca gonflabilă era depozitată în compartimentul etanş. Pitt tocmai se aşezase în careul înghesuit al ofiţerilor, când comanda de scufundare fu resimţită în tot vasul.

Lazlo puse armele deoparte, apoi aduse două cafele la masă şi se aşează în partea opusă. Deschizând un dosar de lângă el, scoase fotografia cu instalaţia de transport a lui Celik, asemănătoare cu cea primită de Pitt de la Yaeger.

– Intrăm cu două echipe mici, îi explică israelianul. Una va cerceta petrolierul şi cealaltă instalaţiile de la mal. Poţi să-mi povesteşti despre clădiri?

– Cu condiţia să merg cu voi, răspunse Pitt.

– Nu am autorizaţia să fac aşa ceva.

– Ascultă, locotenente, zise Pitt, privindu-l pe acesta cu răceală. Nu am venit cu voi doar ca să mă plimb cu submarinul. Soldaţii lui Celik mi-au ucis doi oameni de ştiinţă şi au răpit un al treilea. Sora

lui mi-a răpit soția sub amenințarea armei. Și în complexul ăsta se află destul explozibil de înaltă calitate ca să stârnească al Treilea Război Mondial. Înțeleg că vreți să-i recuperați pe oamenii de pe *Dayan*, dar e posibil ca miza să fie mult mai mare.

Lazlo rămase tăcut o clipă. Pitt nu era omul pe care se aşteptase să-l găsească la bordul unui vas de cercetare. Departe de-a fi tiparul intelectualului snob şi pasiv, Pitt era un tip cu personalitate.

– Foarte bine, răspunse soldatul încet.

Pitt luă fotografia şi îi explică meticulos aşezarea celor două depozite şi a clădirii administrative de piatră.

– Îmi puteți spune dacă sunt elemente de siguranță? întrebă Lazlo.

– În primul rând, e o instalație portuară funcțională, dar am întâlnit şi personal înarmat. Bănuiesc că erau mai ales agenții de pază ai lui Celik, dar o parte din ei erau probabil angajați acolo. Aş anticipa câțiva agenți de securitate, dar bine înarmați. Locotenente, oamenii tăi au pregătire pentru demolări?

Soldatul zâmbi.

– Noi suntem Shayetet 13. Demolările sunt o parte importantă din pregătirea noastră.

Pitt auzise de Forțele Speciale Israeliene, având un rol asemănător cu trupele SEAL din Marina SUA. Îşi amintea că erau numiți Liliecii din cauza insignei în formă de aripă de liliac pe care o purtau pe uniformă.

– Membrii guvernului meu sunt îngrijorați din pricina containerului cu explozibil plastic HMX pe care l-am găsit în depozitul ăsta, spuse Pitt, arătând către fotografie.

Lazlo dădu aprobator din cap.

– Ordinul misiunii noastre este doar să-i salvăm, dar eliminarea acelui explozibil ar fi un interes comun pentru noi. Dacă e încă acolo, ne vom ocupa de asta, promise el.

Un bărbat scund, în uniformă de ofițer, intră aplecat în careu şi privi la cei doi cu o figură serioasă.

– Lazlo, ajungem în zona de lansare în patruzeci de minute.

– Mulțumesc, domnule căpitan. Apropo, acesta este Dirk Pitt, de pe nava americană de cercetare.

– Bun venit la bord, domnule Pitt! răspunse căpitanul impasibil. Imediat își îndreptă din nou atenția către Lazlo: Veți avea cam două ore de întuneric beznă ca să îndepliniți misiunea. Te avertizez, nu vreau să fiu la suprafață când se luminează de ziuă!

– Domnule căpitan, pot să vă promit un lucru, răspunse soldatul cu un aer arogant. Dacă nu ne întoarcem în nouăzeci de minute, puteți pleca fără noi.

60

Lazlo avea să se înşele în privinţa duratei misiunii, dar nu în felul în care s-ar fi aşteptat.

Ieşind la suprafaţă la două mile nord-vest de golf, *Tekumah* descărcă repede trupa de comando pentru a doua oară în noaptea aceea. Toţi erau îmbrăcaţi în haine negre, banale; Pitt se alătură echipei de salvare formate din opt persoane, care se urcară în două bărci gonflabile şi se îndepărtară de submarin. Oprindu-se în faţa intrării în golf, pilotul fiecărei bărci opri motorul extern şi reluă propulsia cu un motor electric silenţios, pe bază de baterii.

Alunecând în interiorul golfului, Pitt aruncă o privire dezamăgită spre dig, apoi îi şopti lui Lazlo:

– A dispărut.

Soldatul israelian înjură în gând când văzu că Pitt avea dreptate. Nu dispăruse numai petrolierul, ci întreg cheiul era pustiu. Clădirile de pe mal erau întunecate şi nelocuite.

– Echipa Alpha, revizuiţi debarcarea pentru misiunea comună la mal, transmise el prin radio spre cealaltă barcă. Ţinta stabilită este depozitul de la est.

Exista încă o şansă ca echipajul de pe petrolier să fie ţinut captiv la mal, dar ştia că era un optimism înşelător. Ştia din anii de experienţă că succesul oricărei operaţiuni era întotdeauna calitatea informaţiilor. Şi, de data asta, informaţiile păreau să fi dat greş.

Cele două bărci ajunseră simultan la câțiva metri de chei, iar pasagerii urcară pe mal ca niște fantome tăcute. Pitt se luă după echipa lui Lazlo care se apropie de clădirea de piatră și dădu buzna înăuntru ca o furtună. Privind din curtea din față, Pitt își dădea seama după zgomot că locul era părăsit, la fel ca restul instalației portuare. Se îndreptă spre depozitul dinspre vest, auzind pașii ușori ai lui Lazlo apropiindu-se când ajunse la ușă.

– Încă nu am asigurat clădirea asta, șopti israelianul pe un ton aspru.

– E goală ca și celelalte, zise Pitt, deschizând ușa și pășind înăuntru.

Lazlo observă că Pitt avea dreptate când aprinse luminile din interior, dezvăluind clădirea cavernoasă care era goală, cu excepția unui container mare de metal în capătul opus.

– Explozibilul vostru? întrebă soldatul.

Pitt încuviință.

– Să sperăm că e încă plin.

Traversară depozitul până la container, unde Pitt trase zăvorul. Când apucă mânerul, îi apăru brusc în față o siluetă care se aruncă spre el dinăuntru, ținând în mână o scândură ruptă dintr-o ladă. Pitt reuși să se ferească într-o parte, apoi se întoarse să dea cu pumnul. Dar, înainte să apuce să lovească, vârful bocancului lui Lazlo apăru ca din senin, înfigându-se în abdomenul agresorului. Acesta, speriat, rămase fără aer când fu ridicat de la pământ și izbit într-un perete lateral al containerului. Scăpă supus arma improvizată când țeava puștii lui Lazlo îl împunse în piept.

– Cine ești? se răsti Lazlo.

– Mă numesc Levi Green. Sunt marinar pe petrolierul *Dayan*. Vă rog, nu trageți! se rugă el.

– Neghiobule! mormăi Lazlo, îndepărtând arma. Suntem aici să te salvăm.

– Îmi… îmi pare rău, zise el, întorcându-se spre Pitt. Credeam că ești un docher.

– Ce cauți în containerul ăsta? întrebă Pitt.

– Ne-au forțat să încărcăm conținutul, cutii cu explozibil, pe *Dayan*. M-am ascuns aici sperând să scap, dar au încuiat ușa și am rămas blocat.

– Unde sunt ceilalți membri ai echipajului? întrebă Lazlo.

– Nu știu. Presupun că înapoi pe navă.

– Petrolierul nu mai e aici.

– Au modificat nava, zise Green, cu ochii încă mari de teamă. Au tăiat tancurile din față și le-au umplut cu saci cu combustibil. Ne-au pus să ducem cutiile cu explozibil înăuntru.

– Cum adică „saci“ cu combustibil? întrebă Pitt.

– Erau multe lăzi cu combustibil încărcat în saci de douăzeci de kilograme. Erau marcați ca un fel de amestec de combustibil lichid. Amoniu nu-știu-cum.

– Nitrat de amoniu? întrebă Pitt.

– Da, ăsta era.

Pitt se întoarse spre Lazlo.

– Combustibil lichid pe bază de nitrat de amoniu sau ANFO. E un agent exploziv ieftin, dar foarte eficient, spuse el, amintindu-și de efectul devastator pe care un camion încărcat cu materialul respectiv îl produsese în Clădirea Federală Murrah din Oklahoma City în 1995.

– De cât timp ești în container? îl întrebă Lazlo pe marinar.

Green se uită la ceas.

– De peste opt ore.

– Ceea ce înseamnă că au un avans de o sută de mile, calculă repede Pitt.

Lazlo se aplecă și-l apucă pe Green de guler, apoi îl ridică în picioare.

– Vii cu noi. Să mergem!

La două mile distanță în largul mării, căpitanul de pe *Tekumah* răsuflă ușurat văzându-i pe Lilieci apropiindu-se de locul de întâlnire la mai puțin de o oră de la plecare. Dar bucuria îi dispăru

când Pitt şi Lazlo îi raportară dispariţia navei *Dayan*. Înregistrările radarului de pe submarin fură verificate în grabă şi accesară semnalul Sistemului de Identificare Automată de pe *Dayan*, dar niciuna dintre variante nu le oferi vreun indiciu despre amplasarea petrolierului. Cei trei bărbaţi se aşezară să studieze harta porţiunii de est a Mediteranei.

– Eu alertez comandamentul naval, zise căpitanul. S-ar putea să fie deja la câteva ore distanţă de Haifa sau Tel Aviv.

– Cred că e o presupunere greşită, zise Pitt. Dacă istoria se repetă, aceştia încearcă să detoneze nava într-un loc musulman ca să facă să pară că e un atac al Israelului.

– Dacă ar fi să atace un centru foarte populat, Atena pare să fie cel mai aproape, observă Lazlo.

– Nu, Istanbul e puţin mai aproape, spuse Pitt, uitându-se la hartă. Şi e şi oraş musulman.

– Doar nu şi-ar ataca propriii oameni, zise căpitanul disprețuitor.

– Până acum, Celik şi-a demonstrat din plin cruzimea, îl contrazise Pitt. Dacă a bombardat deja moschei în ţara lui şi în toată regiunea, nu avem de ce să ne îndoim că nu ar ucide alte mii de conaţionali.

– Petrolierul e atât de periculos? întrebă căpitanul.

– În 1917, un cargobot francez care transporta explozibil folosit în război a luat foc şi a explodat în Portul Halifax. Peste două mii de locuitori din zonă au murit din pricina exploziei. E posibil ca *Dayan* să transporte explozibil de zece ori mai puternic decât cargobotul francez. Şi dacă se îndreaptă spre Istanbul, va naviga spre un centru urban de peste douăsprezece milioane de oameni.

Pitt arătă pe hartă direcţia pe apă către Istanbul.

– La o viteză de douăsprezece noduri, ar avea încă două sau trei ore până să ajungă în oraş.

– Prea departe ca să-l ajungem noi sau să-l prindă bărcile noastre, spuse căpitanul, nu că aş naviga prin Dardanele, oricum ar fi. Mă tem că nu putem decât să alertăm autorităţile greceşti şi turceşti

cât ne îndepărtăm de apele lor teritoriale. Între timp, putem să lăsăm sateliții specializați să afle încotro se îndreaptă.

– Și echipajul? spuse Lazlo.

– Locotenente, mă tem că nu mai putem facem nimic, răspunse căpitanul.

– Trei ore, murmură Pitt încet în timp ce studia ruta spre Istanbul. Căpitane, dacă e să am o șansă să-i prind, trebuie să mă întorc imediat pe nava mea.

– Să-i prinzi? întrebă Lazlo. Cum? N-am văzut niciun elicopter la bord.

– Nu un elicopter, răspunse Pitt cu voce hotărâtă. Este ceva aproape la fel de iute ca un glonț.

61

Glonțul străpungea apa ca un hidroavion de mare viteză. Dirijându-l cu mâna strânsă pe eche în timp ce motoarele turbo-diesel de sub el bârâiau zgomotos la putere maximă, Pitt îi aruncă lui Giordino o privire scurtă de pe scaunul pilotului.

– Te-ai înșelat în privința vitezei maxime, spuse el, aproape strigând ca să se facă auzit.

Giordino întinse gâtul ca să vadă ecranul sistemului de navigație, unde un mic semnal indica faptul că înaintau cu o viteză de patruzeci și trei de noduri.

– Întotdeauna e de preferat să promiți mai puțin și să oferi mai mult, răspunse el cu un zâmbet vag.

Așezat pe locul pasagerului din spate, locotenentul Lazlo nu părea deloc la fel de bucuros. Soldatul vânjos simțea că se află în interiorul unui blender pe măsură ce *Glonțul* se legăna puternic pe valuri. Străduindu-se întruna să rămână pe scaun, descoperi în cele din urmă centurile și le fixă bine, sperând să scape de senzația de rău de mare.

Pitt avusese noroc când *Tekumah* îl adusese înapoi pe *Aegean Explorer*. *Glonțul* avea deja plinul făcut și era pregătit de lansare. Trezindu-l pe Giordino, lansaseră în grabă submersibilul. Când Lazlo își dăduse seama că Pitt avea o șansă reală de a urmări petrolierul, insistase imediat să vină cu ei.

Se treziră în scurt timp că navigau prin aglomerata Strâmtoare a Dardanelelor în toiul nopții, ocolind alte nave în cursa disperată spre Istanbul. Pitt avea nevoie de toată concentrarea și energia de care era capabil ca să mențină *Glonțul* cu chila dreaptă, în timp ce aluneca printre petroliere și vase comerciale care navigau în ambele direcții. Două proiectoare puternice cu xenon le îmbunătățeau vizibilitatea, iar Giordino urmărea la rândul lui apa, încercând să depisteze vasele mai mici și reziduurile.

Nu era felul în care Pitt ar fi preferat să călătorească prin canalul istoric. Fiind pasionat de istorie, știa că și Xerxes, și Alexandru cel Mare își conduseseră armatele în direcții opuse prin strâmtoarea cunoscută pe vremuri sub numele de Hellenspont. Nu departe de Çanakkale, pe malul de vest, se afla Troia, unde avusese loc Războiul Troian. Mai departe, spre nord, pe malul opus, se aflau plajele de unde pornise în Primul Război Mondial campania eșuată a aliaților, condusă de Gallipoli. Plajele și dealurile golașe erau doar o imagine neclară pentru Pitt, care privea de la ecranul sistemului de navigație la valurile negre din față ce dispăreau cu repeziciune sub provă.

Pasajul îngust al Dardanelelor se deschise în curând în apele largi ale Mării Marmara. Pitt se relaxă puțin, acum că avea mai mult spațiu de manevră printre navele împrăștiate și se bucură că marea rămase liniștită. Trecând pe lângă colțul de nord al insulei Marmara, îi distrase atenția vocea calmă a lui Rudi Gunn care-l apela prin radio.

– *Aegean Explorer* către *Glonț*, spuse Gunn.

– Aici *Glonțul*. Ce vești ai pentru mine, Rudi? răspunse Pitt prin cască.

– Pot să-ți dau niște informații provizorii. Hiram a găsit o imagine actualizată prin satelit, care pare să arate nava cu pricina la intrarea în Dardanele.

– Știi ce oră era?

– Pare să fie ora unsprezece seara, ora locală, răspunse Gunn.

– Poate ar trebui să-l suni şi pe Sandecker.

– L-am sunat deja. A spus că o să trezească nişte oameni din somn aici.

– Ar face bine. S-ar putea să nu avem mult timp. Mulţumesc, Rudi!

– Ai grijă şi rămâi la suprafaţă! *Explorer* încheie transmisia.

– Să sperăm că Celik nu deţine şi Marina Turcă, şi Paza de Coastă, mormăi Giordino.

Pitt se întrebă cât de departe ajunsese mâna coruptă a lui Celik, dar acum nu avea ce să mai facă. Se uită la ecran, constatând că mergeau deja cu patruzeci şi şapte de noduri, *Glonţul* prinzând viteză pe măsură ce combustibilul se consuma.

– Putem să-i prindem dacă trebuie? întrebă Lazlo.

Pitt se uită la ceas. Un calcul rapid în minte îi arătă că, dată fiind viteza lor maximă, ambele nave aveau să se apropie de Istanbul în aproximativ o oră.

– Da, răspunse el.

Dar ştia că avea să fie la limită. La limita extremă.

62

„Povestea de la Ierusalim nu avea să se mai repete“, își spuse Maria. Lucrând în bătaia luminatoarelor de punte, introduse cu grijă douăsprezece detonatoare individuale în bucăți separate de explozibil HMX. Apoi legă fiecare detonator la fitiluri individuale cu temporizator electronic. Uitându-se la ceas, se ridică și privi dincolo de prova navei. În față, la orizont, o pătură de puncte albe, strălucitoare, se întindea sub cerul negru și înnorat. Luminile Istanbulului se aflau acum la mai puțin de zece mile în față. Îngenunchind pe punte, programă fiecare temporizator cu o întârziere de două ore, apoi activă detonatoarele.

Așezând încărcătura într-o cutiuță, coborî în secțiunea deschisă a tancului de la babord. Podeaua tancului era acoperită de lăzi de combustibil pe bază de nitrat de amoniu și trebui să se strecoare printr-un labirint de paleți ca să ajungă în mijloc. Într-un colțișor înghesuit, găsi o stivă de cutii de lemn în care se aflau 1,360 kg de HMX. Introduse o încărcătură în cutia din mijloc, apoi înfipse alte patru în lăzile din apropierea cantității de ANFO. Îndreptându-se spre tancul dinspre tribord, repetă procedeul cu restul încărcăturilor, asigurându-se că toate erau bine ascunse.

Pe când cobora înapoi pe puntea navei, îi sună telefonul. Nu se miră când văzu că era fratele ei.

– Ozden, te-ai trezit devreme, răspunse ea.

– Sunt în drum spre birou, ca să fiu martor direct la eveniment.

– Să nu stai prea aproape de fereastră, nu se ştie cât de puternică va fi explozia.

Maria îl auzi pe fratele ei pufnind în râs.

– Sunt sigur că de data asta nu va mai fi o dezamăgire. Te încadrezi în timp?

– Da, acționăm conform planului. Se văd deja luminile din Istanbul. Am aranjat ca evenimentul să se producă peste aproape două ore.

– Excelent. Iahtul e pe drum; ar trebui să vă întâlniți în scurt timp. Vii şi tu aici?

– Nu, răspunse Maria. Cred că ar fi mai bine dacă eu şi echipajul dispărem cu *Sultana* o vreme. O să mergem în Grecia ca să păstrăm barca în siguranță, dar o să mă întorc la timp pentru alegeri.

– Destinul nostru e aproape, Maria. O să gustăm roadele muncii noastre în curând. Rămas-bun, sora mea!

– La revedere, Ozden!

După ce închise telefonul, se gândi o clipă la relația lor ciudată. Crescuseră împreună pe o insulă grecească izolată şi fuseseră apropiați din fire, apropiindu-se şi mai mult după ce mama lor murise de tânără. Tatăl lor exigent avusese aşteptări mari de la amândoi, dar îl tratase mereu pe Ozden ca pe un prinț moştenitor. Poate de aceea ea fusese mereu cea mai dură dintre ei doi, strângând pumnii şi luptându-se în tinerețe, fiind mai degrabă un al doilea fiu pentru tatăl ei decât o fiică. Chiar şi acum, în timp ce fratele ei se ducea să stea în biroul lui aurit, ea era cea care comanda nava şi misiunea. Fusese mereu luptătorul din umbră, în timp ce fratele ei ocupase locul din față. Dar pentru ea era în regulă, pentru că ştia că Ozden nu era nimic fără ea. Stând pe punte şi uitându-se la prova lată a petrolierului, simțea că acum ea deținea puterea şi avea să se bucure de fiecare clipă.

Dar armura ei se fisură când se auzi deodată radioul navei.

– Paza de Coastă din Istanbul către petrolierul *Dayan!* Paza de Coastă din Istanbul către petrolierul *Dayan!* Răspundeți, vă rugăm!

O încruntare mânioasă îi apăru pe față, apoi se întoarse și se răsti la pilot:

– Adună ienicerii!

Ignorând apelul prin radio, se întoarse și studie ecranul radarului, pregătindu-se sufletește pentru confruntarea iminentă.

***

Avertismentele diplomatice de urgență făcute la miezul nopții de Israel și SUA fură în cele din urmă transmise către Paza de Coastă din Turcia, a cărei bază de comandă din Istanbul dădu asigurări că toate petrolierele care se apropiau aveau să fie oprite și controlate la distanță de oraș. Se formă un echipaj rapid de patrulă locală, însoțit de o barcă a poliției din Istanbul, care să stea de pază la sud de Bosfor.

Tensiunea spori când o navă mare și neidentificată apăru pe ecranul radarului, venind dinspre nord. Suspiciunile se întețiră când descoperiră că dispozitivul Sistemului de Identificare Automată al navei nu funcționa. Când apelurile repetate prin radio rămaseră fără răspuns, barca poliției, mai mică și mai rapidă, fu trimisă să investigheze.

Grăbindu-se spre navă, poliția văzu în curând după umbra vasului și luminile de marș că era un petrolier de dimensiunile navei *Dayan*. Barca poliției se apropie de pereții înalți ai petrolierului, apoi îl ocoli pe la pupa. Comandantul de poliție observă steagul israelian de la catarg, citind numele vasului înscris cu litere albe pe oglinda pupei.

– Este *Dayan*, spuse el, transmițând către patrula Pazei de Coastă.

Fură ultimele cuvinte pe care avea să le mai spună.

63

Puntea vasului *Dayan* şi luminile de marş se scufundară în întuneric cu o clipă înainte de începerea focului automat. Un şir de ieniceri înarmați apăru în dreptul balustradei de la pupa a petrolierului şi traseră simultan în mica barcă de poliție. Căpitanul bărcii fu primul care muri, străpuns de o lovitură directă prin parbrizul de pe punte. Un polițist care se afla pe punte fu doborât o clipă mai târziu, împuşcat în spate înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Un alt om de pe punte, un sergent veteran, reacționă mai rapid, aruncându-se în spatele bordului şi răspunzând cu focuri de armă din pistolul automat. Însă fu ucis când barca pluti într-o parte şi îşi pierdu acoperirea, ienicerii trăgând toți asupra lui.

Împuşcăturile se opriră o clipă, când al patrulea şi ultimul om aflat la bordul bărcii poliției urcă de sub punte. Văzându-şi colegii ucişi, păşi pe puntea de la pupa cu mâinile ridicate. Era un recrut tânăr, abia intrat în poliție, şi vocea îi tremură când se rugă de teroriști să nu tragă. Însă rugămintea lui fu întâmpinată de câteva focuri scurte şi omul se prăbuşi pe punte, murind alături de tovarăşii săi.

Barca de poliție, acum lipsită de viață, pluti câteva minute în spatele petrolierului ca un cățel rătăcit. În timonerie, radioul transmitea apeluri repetate de pe vasul Pazei de Coastă, apeluri pe care nu le mai auzea nimeni. Siajul petrolierului mare împinse

în cele din urmă prova într-o parte şi morga plutitoare pluti fără țintă, cu motoarele pornite, spre vest, către orizont.

***

Sunetul focurilor de armă fu îndemnul la acțiune pentru Hammet. Căpitanul israelian al petrolierului se afla de ore bune într-o stare de neliniște, de când el şi echipajul lui fuseseră forțați să intre în careu după ce încărcaseră explozibilul plastic pe navă şi plecaseră la drum. Știa că turcii înarmați, oricine ar fi fost, transformaseră vasul într-o bombă sinucigaşă şi că echipajul israelian avea să ia parte la explozie.

Căpitanul şi ofițerul secund discutaseră în liniște despre planurile de evadare, însă opțiunile erau limitate. Cei doi paznici de la uşă, care îi supravegheau, păreau să fie mai pregătiți ca înainte şi erau înlocuiți la fiecare două ore de alții mai odihniți. Captivii nu mai primeau mâncare şi nu mai aveau voie să se apropie de pereți ca să se uite prin hublou.

La ora aceea târzie, echipajul petrolierului era întins pe podea şi dormea. Hammet stătea întins printre oamenii lui, deşi nici nu se gândea la somn. Se prefăcu însă că doarme, când se deschise uşa şi un bărbat le şopti ceva paznicilor cu entuziasm. Cei doi se ridicară imediat şi ieşiră, lăsându-i pe israelieni nesupravegheați pentru un moment.

Hammet sări imediat în picioare.

– Toată lumea sus! spuse el încet, zgâlțâindu-l pe secund şi pe cei din jur. În timp ce echipajul amețit se ridica şovăind în picioare, Hammet îi adună la uşă şi le expuse planul: Zev, ia oamenii şi vezi dacă poți să-i urci în barca de salvare de la pupa fără să vă simtă, îi spuse el marinarului de bord. Eu merg în sala maşinilor să văd dacă pot să opresc nava. Îți ordon să coborâți peste bord fără mine dacă nu vă ajung în zece minute!

Marinarul dădu să protesteze când sunetul focurilor de armă răsună dinspre pupa navei.

– La loc comanda! spuse Hammet repede. Du oamenii în partea cealaltă a punții și încearcă să lansezi barca gonflabilă de la babord. S-ar putea să trebuiască să o arunci peste bord fiindcă avem viteză.

– Va fi un salt în mare dificil pentru unii dintre oameni.

– Ia niște frânghii și veste de salvare din vestiare și pot coborî singuri. Acum plecați!

Hammet știa că nu aveau decât câteva minute, dacă nu secunde, și îi îndemnă grăbit pe oameni să iasă din careu. Când ultimul dintre ei ieși împins de la spate, păși pe punte și închise ușa în urma lui. Se aflau aproape de baza suprastructurii înalte din pupa, cu fața spre balustrada de la tribord. Marinarul de bord conduse repede echipajul înainte, pe lângă fața superastructurii, fiecare lipindu-se de perete ca să nu fie văzut de pe puntea de sus. Hammet se întoarse și o luă în direcția opusă, îndreptându-se spre un pasaj dinspre pupa ce ducea la sala mașinilor.

Sunetul focului automat încă răsuna în aer și, când ajunse în spatele suprastructurii, văzu șase oameni înarmați la balustrada din pupa care trăgeau în apă. Ferindu-se, alergă către o ușă laterală care dădea spre scară. Cu inima bubuind, coborî în grabă scările, trecând de trei punți înainte de a ieși într-un pasaj mai lat. În față se afla ușa sălii mașinilor, de care se apropie cu grijă și o deschise ușor. Când intră înăuntru și privi precaut în jur, îl întâmpină un val de aer cald și bârâitul mecanic.

Hammet sperase că răpitorii nu aveau printre ei un inginer pentru drumul dus și avea dreptate. Sala mașinilor era goală. Coborî repede pe scara de fier, apoi rămase lângă motorul diesel uriaș al petrolierului, întrebându-se ce să facă. Existau diverse moduri prin care putea să oprească motorul, dar o cădere bruscă

a energiei ar fi dat imediat alarma. Avea nevoie de un efect întârziat care să dea echipajului ocazia să fugă mai întâi în siguranță.

Apoi se uită dincolo de motor, la două cazane mari de combustibil care stăteau în față ca o pereche grasă de silozuri orizontale pentru cereale.

– Desigur, își spuse, păşind în față cu o sclipire în ochi.

64

În mai puțin de zece minute, Hammet era înapoi în capul scărilor, uitându-se spre puntea de la pupa. Împușcăturile încetaseră de mult și Hammet nu vedea niciun ienicer, ceea ce-i dădea o senzație neplăcută. Dincolo de balustrada de la pupa, observă umbra unei bărci mici ce se îndepărta de petrolier, bănuind în mod corect că era ținta focurilor de armă.

Mergând repede, trecu pe lângă peretele din spate al suprastructurii către puntea babord. Aruncând o privire pe după colț, răsuflă ușurat când o găsi părăsită. Două frânghii legate de balustradă, atârnând peste bord, îi dădură speranța că echipajul fugise deja. Dar simți un gol în stomac când văzu barca de salvare gonflabilă încă fixată în suportul de pe perete. Se apropie cu grijă, uitându-se peste margine să vadă dacă atârna cineva de frânghii, dar nu remarcă pe nimeni în apa de jos.

Împușcătura răsună înainte de-a o simți, un singur foc dintr-un pistol din apropiere. Un firicel de sânge i se scurse pe picior înainte ca durerea cumplită să pulseze în coapsa dreaptă. Piciorul începu repede să șovăie și Hammet căzu în celălalt genunchi când o siluetă ieși din umbra peretelui.

Maria veni spre el calmă, ținând pistolul îndreptat spre pieptul lui Hammet pe măsură ce se apropia.

– Puțin cam târziu pentru o plimbare nocturnă, căpitane, spuse ea cu răceală. Poate ar fi mai bine să te alături tovarășilor tăi.

Hammet o privi dezamăgit.

– De ce faceți asta? strigă el.

Ea ignoră întrebarea, iar doi ieniceri veniră în fugă, alertați de focul de armă. La ordinul ei, îl luară pe Hammet și-l târâră pe punte, ducându-l în careul navei. Acolo își găsi membrii distruși ai echipajului, așezați pe podea cu figuri triste, în vreme ce paznicul se plimba înainte și înapoi cu arma pregătită.

Ienicerii îl trântiră cu bruschețe pe căpitan pe podea, apoi își ocupară pozițiile de-o parte și de alta a ușii. Marinarul de bord de pe *Dayan* se apropie repede să-l ajute se Hammet să se așeze în capul oaselor, iar medicul se ocupă de rana de la picior.

– Speram să nu vă găsesc aici, zise Hammet cu o grimasă.

– Îmi pare rău, căpitane. Oamenii de la pupa au încetat focul tocmai când am aruncat frânghiile peste bord. Ne-au văzut înainte chiar de-a lansa barca gonflabilă.

Deși sângerarea de la picior fusese oprită, Hammet simțea că intră în șoc. Respiră adânc de câteva ori, încercând să se relaxeze.

– Dumneavoastră ați avut mai mult noroc? întrebă marinarul.

Căpitanul se uită la piciorul rănit, apoi reuși să dea din cap aprobator.

– Cred că s-ar putea spune că da, răspunse el, cu ochii sticloși și vocea gâtuită. Într-un fel sau altul, cred că drumul nostru se apropie de sfârșit.

65

La trei mile distanță, spre nord, barca de patrulare a Pazei de Coastă din Turcia chema în mod repetat atât vasul *Dayan*, cât și barca poliției, dar fără vreun rezultat. Când pe punte se anunță lumina focurilor îndepărtate de armă, căpitanul bărcii ordonă interceptarea imediată a petrolierului.

În vreme ce barca Pazei de Coastă gonea către navă, tunul de 30 mm, fixat la prova, fu echipat și un mic echipaj de abordaj fu pregătit. Barca făcu un ocol rapid în jurul petrolierului, apoi se apropie de tribordul acestuia când barca poliției nu apăru nicăieri. Căpitanul chemă vasul *Dayan* prin megafon.

– Aici vasul SG-301 al Pazei de Coastă. Vă ordon să opriți cu vântul în față și să vă pregătiți de abordaj, strigă el.

În timp ce căpitanul Pazei de Coastă aștepta să vadă dacă *Dayan* încetinește, secundul său îl strigă:

– Domnule, un alt vas se apropie dinspre tribordul nostru.

Căpitanul se uită și văzu un iaht de lux, închis la culoare, oprind la travers de barca Pazei de Coastă, apoi retrăgându-se în spate.

– Spune-i să dea înapoi dacă nu vrea să sară în aer! ordonă căpitanul îndărătnic.

Își îndreptă imediat atenția înapoi spre petrolier, unde o siluetă apăru deodată deasupra lor, lângă balustradă.

Căpitanul se miră să observe că era o femeie care făcea semne spre barcă şi încerca să strige ceva. Căpitanul se apropie de aripa punții, apoi îi spuse timonierului.

– Du-ne mai aproape, nu aud ce spune.

Maria zâmbi în sinea ei când barca Pazei de Coastă se apropie la câțiva metri de carena petrolierului. Stând lângă balustradă, era cu mult deasupra vasului mai mic, însă putea vedea cu uşurință puntea.

– Am nevoie de ajutor, strigă ea la cei doi ofițeri, care acum stăteau împreună pe aripă.

Fără să mai aştepte răspuns, luă de jos un mic sac de pânză şi-l aruncă repede peste bord. Aruncarea fu aproape perfectă, sacul zbură către un ofițer şi acesta îl prinse din aer. Ea aşteptă o clipă ca ofițerul să deschidă sacul, apoi se ghemui pe punte şi-şi acoperi capul.

Explozia care urmă lumină cerul nopții cu o strălucire puternică, urmată de un bubuit ca de tunet. Maria aşteptă ca resturile din aer să aterizeze, după care aruncă o privire peste balustradă. Barca Pazei de Coastă era o scenă dintr-un coşmar. Explozia distrusese toată suprastructura, vaporizând oamenii care se aflau acolo. Fumul se înălța spre cer din cele câteva mici incendii ce mistuiau componentele electrice ale bărcii. În restul ambarcațiunii, marinarii amețiți şi arşi încercau să se adune după ce fuseseră puşi la pământ de izbitură.

Maria se furişă prin pasajul propriei nave, apoi strigă prin uşa deschisă:

– Acum!

Mica ei echipă de teroriști înarmați dădură buzna pe uşă şi alergară spre balustradă, descărcând armele asupra marinarilor năuciți de jos. Focurile de armă nu durară mult, fiindcă echipajul din jurul tunului de 30 mm fu ucis în scurt timp, urmat de echipajul de abordaj. Câțiva dintre marinari îşi reveniră repede şi traseră la rândul lor. Însă erau forțați să tragă dintr-un unghi nepotrivit,

ceea ce-i lipsea de acoperire. În câteva minute fură copleşiţi, iar puntea bărcii de patrulare arăta ca o masă de morţi şi răniţi.

Maria strigă ienicerilor să se oprească, apoi vorbi prin staţia pe care o ţinea în mână. Câteva secunde mai târziu, iahtul albastru se apropie în viteză de barca de patrulare, apoi încetini şi începu să împingă uşor în prova vasului Pazei de Coastă. Fu nevoie de numai câteva ciocniri pentru ca barca de patrulare să se lovească şi să se zgârie de peretele lateral al petrolierului. Cu motoarele oprite, barca începu să-şi piardă elanul şi alunecă pe lângă peretele vasului.

Iahtul încetini de asemenea, ajungând treptat la travers de barca de patrulare, menţinând-o lipită de *Dayan* până când deasupra lor se înălţă pupa navei. Păstrându-şi poziţia, iahtul aşteptă ca vârful provei bărcii să treacă de oglinda pupei, apoi o împinse cu putere cu elicele de manevră din prova. Barca pivotă spre stânga şi ţâşni pe apa liniştită, dincolo de pupa petrolierului. Un pocnet înăbuşit se auzi de sub suprafaţă când elicea uriaşă de bronz a petrolierului se înfipse în carena bărcii.

Cu puntea însângerată de cei morţi şi răniţi şi cu fum ieşind din timonerie, barca Pazei de Coastă sări brusc în faţă şi se înclină puternic spre tribord. Doar câteva strigăte străpunseră aerul nopţii când prova se ridică în sus, după care întreaga barcă se răsuci spre pupa, dispărând sub valuri ca şi cum nici n-ar fi fost.

66

Oboseala fizică şi psihică începea să-l apese pe Pitt după două ore de alergătură neîncetată în noapte şi la viteză maximă. Trecuseră de centrul Mării Marmara, unde dăduseră peste valuri mari ce ridicau *Glonţul* în aer pentru câteva secunde. Pe scaunul din spate, Lazlo îşi calmase în cele din urmă stomacul, dar începuse să aibă dureri din cauza izbiturilor neîncetate în carena submersibilului.

Speranţele începură să crească după ce auziră o transmisie prin radio de pe barca de patrulare a Pazei de Coastă pe frecvenţa internaţională pentru semnale SOS.

– Cred că i-am auzit chemând vasul *Dayan*, zise Giordino, urcând volumul radioului VHF ca să audă peste huruitul motorului *Glonţului*.

Ascultară cu atenţie în următoarele minute, în vreme ce apelurile repetate către *Dayan* rămâneau fără răspuns. Apoi radioul nu mai transmise nimic. După câteva minute, Giordino văzu o strălucire albă la orizont.

– Ai văzut asta? îl întrebă pe Pitt.

– Am zărit o strălucire drept în faţă.

– Mi s-a părut o minge de foc.

– O explozie? întrebă Lazlo, întinzând gâtul în faţă. E petrolierul?

– Nu, nu cred, răspunse Pitt. Nu părea atât de mare. Dar suntem prea departe să știm sigur.

– Ar putea fi la zece mile distanță, încuviință Giordino. Se uită la ecranul de navigare, urmărind intrarea în Bosfor în vârful hărții digitale. Ar însemna că sunt destul de aproape de Istanbul.

– Ceea ce înseamnă că suntem în urma lor cu cincisprezece minute, zise Pitt.

Asemenea radioului, cabina se scufundă în tăcere. Pitt, ca și ceilalți, putea doar să presupună că autoritățile turcești nu reușiseră să oprească petrolierul. Poate că depindea de ei să evite o explozie catastrofală care putea ucide zeci de mii de oameni. Dar ce puteau oare să facă trei oameni într-un submersibil?

Pitt alungă ideea din minte și apăsă maneta de accelerație, asigurându-se că nu-i oprea nimic și depistând o cale directă spre luminile strălucitoare ale Istanbulului.

67

Maria se plimba pe puntea petrolierului, cuprinsă de o mânie care-i împietrea trăsăturile.

– Nu mă aşteptam să ne oprească Paza de Coastă, spuse ea. De unde ştiau că ne apropiem?

Un bărbat scund, cu faţa pământie, care pilota petrolierul, clătină din cap.

– Se ştie că *Dayan* a dispărut. E posibil ca un vas aflat în trecere să ne fi identificat şi să fi raportat Pazei de Coastă. Poate e un lucru bun. Autorităţile vor şti de îndată că israelienii sunt responsabili pentru atac.

– Cred că e adevărat. Totuşi, nu ne mai permitem alte obstacole.

– La radio nu se mai aude nimic. Nu cred că au avut ocazia să alerteze pe nimeni, zise căpitanul. Pe deasupra, pe radar nu se vede nicio navă în faţa noastră.

Se uită prin fereastra laterală, observând luminile iahtului albastru la numai câţiva metri la traversul petrolierului.

– *Sultana* a raportat stricăciuni minore după impactul cu vasul Pazei de Coastă, raportă el, dar sunt pregătiţi să ne preia oricând.

– Cât mai avem până să evacuăm?

– Voi încetini nava când intrăm în canalul de est al Bosforului. Puteţi să vă pregătiţi de evacuare în timp ce direcţionez nava spre Cornul de Aur şi pornesc pilotul automat. Estimez că ne vom afla pe poziţii în aproximativ un sfert de oră.

Maria se uită la ceas. Fitilurile electronice erau programate să detoneze puțin peste o oră.

– Foarte bine, zise ea calm. Să nu întârziem!

68

Fâșii palide de purpuriu străbăteau cerul cenușiu pe măsură ce soarele își pregătea ascensiunea zilnică la răsărit, spre linia orizontului. În tot Istanbulul, musulmanii pioși se trezeau devreme ca să ia un mic dejun copios înainte de zorii zilei. Muezinii aveau să înceapă în scurt timp chemările modulate, adunând credincioșii la moschee pentru rugăciunea de dimineață. Moscheile aveau să fie mai aglomerate ca de obicei, căci calendarul islamic arăta că era ultima săptămână din Ramadan.

Numele Ramadan se referă la luna a noua din calendarul islamic, când tradiția spune că primele versete din Coran i-au fost revelate lui Mahomed. Adepții se concentrează în luna aceasta pe obținerea unei relații mai apropiate cu Allah, ceea ce înseamnă post în orele cu lumină de zi. Autopurificarea este promovată nu doar prin post, ci și prin faptele bune făcute pentru alții. Se oferă prietenilor și rudelor mâncăruri deosebite și daruri, iar săracii primesc ajutor și pomeni. Dar, la numai câteva mile distanță de moscheile istorice ale orașului, Maria Celik se pregătea să dezlănțuie propria ei operă de caritate.

Petrolierul israelian se îndrepta spre gura Bosforului, apropiindu-se de țărmul asiatic. Când Cornul de Aur se întrezări prin strâmtoare, pilotul petrolierului reduse viteza.

– Acum e momentul, îi spuse el Mariei.

Curentul rapid al Bosforului, curgând spre sud către Marea Neagră, încetini repede vasul masiv până ajunse doar să se târască. Maria adună câțiva oameni lângă peretele de la tribord și coborî o scară de oțel peste bord. Iahtul se apropie de îndată și trase la picioarele scării.

– Legați prizonierii și luați și restul oamenilor! îi ordonă ea unui ienicer, apoi păși pe scara coborâtă.

Începu să coboare pe treptele de metal, apoi un membru al echipajului o ajută să urce la bordul iahtului. Când urcă la timonerie, o întâmpinară doi mercenari irakieni. Chiar și în întunericul dinaintea zorilor, cel pe nume Farzad purta ochelari de soare distinctivi.

– Ați terminat pregătirile în Grecia? îi întrebă ea.

– Da, răspunse Farzad. Putem să intrăm în liniște prin Thios. Am rezervat un loc de ancorare sigur pentru *Sultana* și am pregătit transportul tău spre Atena. Zborul de întoarcere la Istanbul e rezervat peste trei zile.

Maria încuviință în timp ce priveau cum restul ienicerilor coborau treptele și săreau pe iaht. Paznicii care supravegheau echipajul petrolierului se retraseră în liniște și ușa careului fu legată cu lanțuri.

Pe puntea navei *Dayan*, pilotul se uită la ultimul ienicer care cobora, apoi făcu semn către iaht că schimbă cursul. În timp ce *Sultana* se îndepărtă pentru moment de lateralul petrolierului, pilotul mări viteza rotațiilor motorului la jumătate din capacitate și răsuci cârma spre vest. Luând direcția către Moscheea Süleymanyie, programă pilotul automat și îl porni.

Era pe punctul de a coborî de pe punte, când observă o luminiță pe consolă. Uitându-se la avertismentul luminos, clătină pur și simplu din cap.

– Acum nu mai pot face nimic, murmură el, apoi coborî scara și sări pe iahtul care aștepta, lăsând în voia sorții masiva navă *Dayan*.

Glonțul lăsa o dâră de spumă albă în timp ce intra în Strâmtoarea Bosfor. Câțiva pescari matinali priveau uimiți la hibridul dintre o barcă și un submersibil ce trecea în viteză în lumina neclară a zorilor.

Pitt scruta orizontul când observă o barcă apropiindu-se în mare viteză.

– Mi se pare cunoscută, îi spuse el lui Giordino.

Când iahtul italian se îndreptă în grabă spre sud, cele două vase trecură repede unul pe lângă celălalt, cu doar o mică distanță între ele.

– E, într-adevăr, iahtul lui Celik, confirmă Giordino.

– Cu siguranță, pleacă de la locul crimei.

– Probabil că asta înseamnă că nu mai avem mult timp, răspunse Giordino, avertizându-l pe Pitt din priviri.

Pitt nu spuse nimic, alungându-și din minte natura sinucigașă a navei cu bombă de care se apropiau și punând la cale un plan să o oprească.

– Acela trebuie să fie, în față.

Vorbise Lazlo, ridicând mâna și arătând spre prova babord. La două mile în față, văzură pupa unui petrolier mare dispărând în spatele unei stânci pe malul de vest.

– Îl trimit în Cornul de Aur, zise Pitt, înțelegând în sfârșit misiunea petrolierului.

Inima acvatică a Istanbulului de peste două mii de ani, celebrul port era înconjurat de unele dintre cele mai populate cartiere din oraș. Îndreptat către Moscheea Süleymanyie, aflată la doar două străzi de faleză, detonarea petrolierului nu avea doar să distrugă monumentul, ci și să facă ravagii printre cei o jumătate de milion de oameni aflați pe o rază de aproape doi kilometri în jurul zonei de impact.

Însă nava *Dayan*, rămasă fără pilot, nu ajunsese încă acolo. Evitase la limită coliziunea cu un feribot de dimineață, când *Glonțul* se apropia din spate. Pitt observă cum căpitanul feribotului agita nervos pumnii în aer și suna mânios sirena către petrolier, fără să-și dea seama că timoneria era goală.

– Nu se vede nimeni la bord, spuse Giordino, întinzând capul către puntea înaltă și suprastructura petrolierului.

Pitt ocoli babordul navei *Dayan*, căutând o cale de acces, apoi trecu prin fața provei către tribord. Giordino îi arătă scările care coborau în partea din spate.

– E mai bine decât să urci pe funie, zise Giordino.

Pitt îndrumă submersibilul lângă treptele coborâte.

– Rămâi la cârmă, Al! spuse el. Stai pe aproape… dar nu prea aproape.

– Ești sigur că vrei să urci la bord?

Pitt dădu din cap cu o privire hotărâtă.

– Lazlo, spuse el, întorcându-se spre soldat. Cu ajutorul cunoștințelor tale, vom încerca să dezamorsăm explozibilul. Dacă nu reușim, o să o întorc spre Marea Marmara și pe urmă putem să plecăm.

– Nu sta să admiri inutil priveliștea, spuse Giordino în timp ce se îndreptau spre trapa din spate.

– Te apelez pe canalul 86 dacă am nevoie de tine, zise Pitt înainte de a ieși.

– O să stau cu urechile ciulite, răspunse Giordino.

Pitt se furişă pe pontonul dinspre babord până ajunse la scări, apucând uşor baza şi ridicându-se. Lazlo îl urmă îndeaproape. Pitt se grăbi să ajungă în capul scărilor, apoi sări pe petrolier, privind în față la puntea uriașă. Văzu imediat cele două bucăți enorme de oțel decupat pe care le descria Green, adăpostind amestecul de materiale explozive.

– Dă-ne timp! îşi spuse el, în timp ce Lazlo îl urma în pas alert spre tancurile de depozitare. Dă-ne puțin timp!

Ienicerul se apropie timid de Maria, nedorind să intervină în discuția ei cu căpitanul iahtului. Observând că îi încălca treptat spațiul personal, femeia se întoarse în final şi se răsti la el:

– Ce e?

– Domnișoară Celik, vasul de care tocmai am trecut, care mergea în direcția opusă? Eu... eu cred că s-ar putea să fie același vas pe care l-au folosit intrușii în instalația portuară din Kirte.

Maria rămase cu gura căscată, dar numai pentru o clipă. Învârtindu-se în loc, se uită pe fereastra întunecată, zărind *Glonțul* care făcea un ocol şi intra în Cornul de Aur.

Întorcându-se din nou spre căpitanul iahtului, ochii ei scăpărau de furie.

– Întoarce nava de îndată! strigă ea. Mergem înapoi!

***

Pitt nu ştia de unde să înceapă. Cala din față era ca un labirint pentru şoareci la nivelul ochilor. Paleți înalți de un metru optzeci, plini cu saci grei cu ANFO, erau depozitați peste tot, pesemne fiind încărcați în grabă. Undeva la mijloc erau ascunse cantități mari de HMX. Pitt spera ca fitilurile şi detonatoarele să fie vizibile cu ușurință, atașate de încărcătură.

Pitt îi spusese lui Lazlo că aveau cinci minute să găsească şi să dezamorseze explozivii. Lazlo căuta în același timp cala dinspre

tribord, după ce-i spusese din zbor lui Pitt ce să caute. Jumătate din timpul alocat trecuse deja până când Pitt reuşi să ajungă în centrul calei şi să descopere numeroasele bucăţi de explozivi plastici ascunşi în câteva lăzi de lemn. Pe măsură ce secundele ticăiau zgomotos în mintea lui, Pitt deschidea în grabă cutiile una după alta, aruncând explozibilul deoparte când nu se vedea vreun fitil înăuntru. Abia când ajunse la ultima cutie găsi temporizatorul electric prins de un detonator mic, înfipt într-o bucată de explozibil plastic. Dând optimist din cap, smulse mecanismul din HMX, apoi se întoarse spre ieşirea din labirint.

Trecuseră deja cinci minute când urcă scara ca să iasă din cală şi păşi pe punte. Lazlo tocmai părăsea cala dinspre tribord şi alerga spre Pitt, cu două temporizatoare în mână. Pitt îl ridică pe al său, împreună cu detonatorul, şi i-l întinse lui Lazlo.

– Am găsit asta în încărcătura principală de HMX, spuse Pitt.

– Nu ajunge, răspunse Lazlo scuturând ferm capul. Au mai multe încărcături ascunse în cală. Am dat peste asta fără să vreau, era ascunsă într-o cutie cu ANFO, spuse el, ţinând în palmă un temporizator. Sunt sigur că mai sunt şi altele.

Se uită la temporizatorul lui Pitt, apoi îl compară cu celelalte două pe care le avea.

– Paisprezece minute până la detonare, spuse el, întorcându-se şi aruncând dispozitivele peste balustrada laterală. Nu avem cum să le găsim pe toate.

Pitt se gândi la vorbele lui.

– Încearcă să găseşti echipajul! comandă el. Eu o să întorc nava spre strâmtoare.

Pitt nu mai aşteptă un răspuns, luând-o la fugă spre puntea de comandă. Puntea de sub picioarele lui huruia şi vibra şi simţi deodată cum toată nava se cutremură. Ajungând la o scară laterală, aruncă o privire rapidă spre pupa, apoi îşi dori să nu o fi făcut.

Dinspre est se apropia de petrolier iahtul albastru al lui Ozden Celik.

71

În vreme ce se îndepărta de pupa petrolierului, Giordino văzuse deja iahtul ce se îndrepta cu viteză în direcția lui. Porni radioul pe canalul 86 și încercă să-i trimită un apel de avertizare lui Pitt, dar nu primi niciun răspuns de pe puntea navei *Dayan*. Accelerând submersibilul, se îndepărtă de petrolier, luând-o spre centrul canalului și oprindu-se paralel cu suprastructura navei. Era prea jos în apă ca să vadă pe cineva pe puntea de comandă, dar îl observă pe Lazlo.

Uitându-se în spate, fu surprins să vadă că iahtul își schimbase cursul și se apropia repede de *Glonț*. Înțelese că nu-i văzuseră pe Pitt și pe Lazlo când urcaseră pe petrolier. În ciuda semiîntunericului de dimineață, zări două siluete care urcau spre balustrada din față a iahtului. Știa că aveau în mână arme automate îndreptate spre el.

Giordino apăsă imediat pe accelerația submersibilului. *Glonțul* sări din apă, prinzând repede viteză. Giordino țâșni pe lângă prova petrolierului, apoi se apropie de malul de nord. La mică distanță în față se afla Podul Galata, care, se gândi el, avea să-i ofere acoperire. Însă când aruncă o privire scurtă în spate văzu că iahtul se afla la mai puțin de cincizeci de metri în spatele lui, după ce micșorase distanța în timp ce *Glonțul* accelera. Înjură cu glas tare când observă strălucirea unei luminițe galbene care se aprinse în prova iahtului.

Focul de armă lovi apa la câțiva centimetri de carena submersibilului, deși Giordino nici nu văzu, nici nu auzi impactul glonțului. Cu toate astea, trase de manetă cu putere spre stânga, după care întoarse imediat spre dreapta. Submersibilul agil reacționă imediat, mergând în zigzag pe suprafața apei. Manevra fu de ajuns ca să perturbe precizia teroriștilor de pe iaht.

Podul Galata apăru deodată în față și Giordino trecu în viteză pe sub el. Se înclină încă o dată, apoi se uită în urmă și văzu cum iahtul se năpusti pe sub pod și se luă după el. *Glonțul*, mai rapid și mai ușor de manevrat, arăta în sfârșit ce putea, iar distanța dintre cele două vase începu treptat să crească. Dar asta nu provocă decât și mai multe focuri de armă de pe iaht.

Giordino continuă mersul în zigzag, urmărind un alt pod, Atatürk, la mai puțin de jumătate de milă în față. O pocnitură bruscă deasupra capului îl făcu să se ferească involuntar, apoi ridică ochii și văzu trei găuri de glonț în capacul acrilic al submersibilului. Orice gând de a se piti după un obstacol și a încerca să se scufunde dispăru, așa că își luă podul ca țintă.

Câțiva piloni groși se înălțau din canal ca să sprijine podul Atatürk, iar Giordino o luă într-acolo ca să se ascundă. Făcând slalom printre piloni, știa că avea să distragă atenția iahtului și să evite să stea în bătaia puștii. Dar grija lui pentru autoconservare scăzu când se gândi la Pitt și la petrolierul încărcat cu explozibil.

La doar o milă în spate, *Dayan* era, cu siguranță, pe ultimul drum spre moarte. Trebuia să poată să-i scoată pe amândoi de pe petrolier și probabil în curând. În clipa aceea, nu avea de unde să știe dacă mai exista vreo umbră de speranță pentru Pitt și Lazlo.

Apoi se întoarse și se uită în spate, văzând că iahtul care-l urmărea dispăruse subit.

Lui Lazlo îi fu de ajuns să se ia după zgomot ca să-i găsească pe membrii captivi ai echipajului. Deşi era slăbit din pricina rănii provocate de glonț, căpitanul Hammet îi pusese pe oamenii săi să caute o cale de scăpare în clipa în care paznicii ieşiseră din careu. Văzând de îndată că lanțul bine strâns ce lega uşa de la intrare era imposibil de rupt, oamenii îşi îndreptară atenția în alte direcții. Erau înconjurați de pereți de oțel, aşa că exista un singur mod de a scăpa, iar acela era pe sus.

Folosind cuțitele de măcelar din bucătăria micuță, echipajul începu să taie panourile din tavan ca să pătrundă într-un spațiu aflat deasupra, sperând să străpungă puntea de sus. Lazlo auzi zgomotul dintr-o magazie pe care o verifica într-un spațiu alăturat, aşa că alergă imediat spre uşa careului. Desfăcând repede lanțul, legat cu un nod simplu, deschise uşa cu piciorul. Câțiva membri ai echipajului, urcați pe mese şi având cuțite în mână, se opriră din lucru şi îl priviră surprinşi.

– Cine comandă aici? se răsti Lazlo.

– Eu sunt căpitanul navei *Dayan*, zise Hammet.

Era aşezat pe un scaun din apropiere, cu piciorul întins pe un scăunel.

– Căpitane, avem doar câteva minute înainte ca nava să explodeze. Care e cea mai rapidă cale prin care dumneata şi echipajul puteți coborî?

– Barca de salvare de la pupa, răspunse Hammet, ridicându-se în picioare cu o grimasă. Nu puteți dezamorsa explozibilul?

Lazlo clătină din cap.

– Toată lumea la barca de salvare! ordonă Hammet. Să plecăm!

Oamenii se adunară de îndată la uşă, iar Lazlo şi marinarul de bord îl ajutară pe Hammet să iasă cel din urmă. Păşind pe punte, Hammet simți o vibrație neobişnuită sub tălpi, apoi privi dincolo de balustradă. Căpitanul israelian rămase şocat să vadă minaretele Moscheii Süleymanyie înălțându-se nu departe de ei.

– Suntem în mijlocul Istanbulului? spuse el, bâlbâindu-se.

– Da, răspunse Lazlo. Veniți, nu avem mult timp!

– Dar trebuie să întoarcem petrolierul şi să plecăm de aici, protestă el.

– E cineva pe puntea de comandă care încearcă.

Hammet dădu să-i urmeze pe ceilalți către pupa, apoi ezită când puntea se cutremură din nou.

– O, nu! murmură el încruntat. I-am dat comanda să epuizeze combustibilul.

Pitt tocmai descoperise același lucru. Alergând spre puntea de comandă, ignorase cele două luminițe roșii de pe consola principală, căutând și găsind comanda care dezactiva pilotul automat. Petrolierul se apropia de Podul Galata, înaintând spre porțiunea din mijloc, când Pitt preluă controlul cârmei. Uitându-se la pod dinspre prova babord, înțelese că nu avea destul loc să întoarcă nava masivă. Trebuia să treacă întâi pe sub pod, apoi să facă o întoarcere și să treacă din nou pe dedesubt ca să iasă din Cornul de Aur.

Când prova trecu pe sub pod, Pitt văzu că deschiderea acestuia era aproape la nivelul ochilor și se întrebă dacă suprastructura navei avea să încapă dedesubt. Așteptând să se apropie, se uită în cele din urmă la luminițele roșii. Înmărmurit, observă că erau indicatoarele de combustibil redus pentru rezervorul principal și cel auxiliar. Când se furișase în sala mașinilor, Hammet deschisese supapele de evacuare ale buncărelor și îl deversase în santină, de unde fusese apoi pompat afară. Pitt știa că rezervoarele erau acum goale, după cum se simțea din ezitările motorului ce funcționa pe resturile de combustibil.

Cu o siguranță apărută din senin, Pitt își dădu seama că nu avea nicio șansă să ducă petrolierul înapoi în Marea Marmara, unde putea exploda fără niciun pericol. Însăși navigarea la distanță sigură de oraș era o speranță pierdută. Stând pe puntea unei bombe cu ceas, una care era pe punctul de a rămâne fără energie,

majoritatea oamenilor s-ar fi lăsat pradă panicii. Ar fi simțit doar dorința arzătoare de a da bir cu fugiții, de a scăpa de pe nava morții și de a încerca să-și scape pielea.

Dar Pitt nu era ca majoritatea oamenilor. Pulsul de-abia îi crescu puțin peste ritmul normal, supraveghind cu calm linia de coastă. Deși avea nervii potoliți, mintea îi lucra la foc continuu, explorând toate posibilitățile de rezolvare a crizei. Apoi, soluția potențială apăru în cealaltă parte a portului. Riscantă și nebunească, se gândi el, totuși o soluție. Pornind radioul de pe punte pe canalul 86, ridică transmițătorul.

– Al, unde ești? spuse el.

Vocea lui Giordino răspunse imediat în difuzor, printre păcănituri:

– Sunt cam la o milă înaintea ta. M-am jucat de-a șoarecele și pisica cu iahtul, dar cred că s-au săturat să-mi ia urma. Fii pe fază, pentru că se întorc în direcția ta. Tu și Lazlo sunteți gata să vin să vă iau de pe navă?

– Nu, am nevoie să mergi în altă parte, răspunse Pitt. O dragă mare e în colțul de sud-est al podului.

– Pornesc. Am terminat.

Suprastructura petrolierului tocmai trecuse pe sub deschiderea podului, când motorul se cutremură din nou. Ajuns din nou în lumina dimineții, Pitt văzu iahtul albastru apropiindu-se de petrolier la nici o sută de metri în față. Ignorând iahtul, întoarse cârma maxim la stânga, apoi merse la fereastra din spate, întrebându-se cum se descurca locotenentul Lazlo.

Soldatul israelian îl ajuta pe căpitanul Hammet să urce în barca de salvare când, la mică distanță, se auzi zgomotul focurilor de armă. O secundă mai târziu, sticla spartă căzu și se împrăștie pe puntea de sus. Lazlo ridică ochii, observând că împușcăturile erau direcționate către ferestrele punții de comandă. Abia reuși să distingă pilonii de antenă ai iahtului în timp ce acesta ajunse în dreptul petrolierului la tribord.

– Repede, în barcă! îi îndemnă Lazlo pe marinari.

Șase dintre membrii echipajului urcaseră deja în barca de salvare acoperită cu fibră de sticlă. Era așezată pe o placă într-un unghi puternic înclinat, chiar deasupra balustradei de la pupa, prova fiind îndreptată în jos, spre apă. Marinarul de bord și încă unul îl ajutară pe Hammet, care urcă împleticindu-se prin partea din spate a ambarcațiunii. Bâjbâi după centura de siguranță și ordonă oamenilor săi să-și prindă și ei centurile. Apoi privi spre intrare tocmai când Lazlo era pe punctul de a o închide pe dinafară.

– Nu vii cu noi? întrebă Hammet cu o privire șocată.

– Eu încă nu am terminat treaba, răspunse Lazlo. Lansați barca de îndată și luați-o spre mal! Mult noroc!

Hammet încercă să-i mulțumească soldatului, dar Lazlo închise repede ușa și sări de pe barcă. Văzând că toți membrii echipajului erau așezați pe scaune, căpitanul se întoarse spre marinarul de bord.

– Desprinde-o de navă, Zev!

Marinarul trase de o manetă care elibera clema externă, lăsând barca să alunece. Aceasta coborî ușor de pe rampă, apoi ateriză în valuri de la o înălțime de doisprezece metri, cu prova plonjând câțiva metri în apă. Abia se îndreptase barca la suprafață când apăru iahtul albastru în apropiere și izbucni zgomotul focurilor de armă. Numai că de data asta nu se mai trăgea de pe iaht.

Ascuns la pupa, Lazlo începu să tragă cu carabina de asalt M-4. Îndreptat spre doi bărbați înarmați care stăteau ghemuiți la prova iahtului, focul ucise unul din ei pe loc, iar trupul său fără vlagă se rostogoli peste margine. Al doilea bărbat înarmat reuși să scape de gloanțe și se retrase imediat în cabina principală.

Stând pe punte, Maria privea mânioasă incidentul. Se uită la ceas și strigă la căpitanul iahtului:

– Încă mai e timp! Du-ne lângă rampă!

– Și barca de salvare? întrebă el.

– Nu te mai osteni! Ne ocupăm de ei mai târziu.

Iahtul se ridică pe valuri, ieșind din raza vizuală a lui Lazlo și apropiindu-se de rampa coborâtă. Maria trimise imediat doi ieniceri să urce treptele.

– Eu mă duc să acopăr puntea, se oferi irakianul Farzad.

Scoase un pistol Glock dintr-un suport ascuns de umăr, apoi se îndreptă către ușa cabinei.

Maria încuviință.

– Asigură-te că petrolierul ajunge la mal! Repede!

Lazlo traversase pupa și aruncă o privire peste balustradă când iahtul se îndepărtă de rampă. O ploaie de gloanțe trase de pe iaht lovi balustrada, forțându-l pe Lazlo să se trântească pe punte. Ridicând ochii, înjură când îi văzu pe cei doi ieniceri care apărură pe rampă și urcară pe navă, ascunzându-se după un perete de lângă suprastructură.

Rămânând ghemuit, Lazlo se rostogoli lângă balustradă, apoi se târî înapoi spre un sabord mare care drena apa de mare de pe punte. Se vârî înăuntru, reușind să se ascundă după o flanșă plată aflată în fața sabordului. Nu era poziția ideală de apărare, dar Lazlo nu credea că-l văzuseră și îi putea astfel surprinde pe intruși.

Avea dreptate. Soldatul instruit aşteptă răbdător în timp ce ienicerii încercau să se îndrepte spre pupa în tandem. Când amândoi deveniră vizibili pe punte, Lazlo ridică arma şi trase.

Îşi luase ţinta cu precizie, iar arma lansă patru gloanţe în pieptul primului bărbat, ucigându-l pe loc. Al doilea se trânti la podea şi se rostogoli în spatele unui baston de balustradă înainte ca Lazlo să-l poată lua la ochi.

Ambii trăgători de elită se treziră blocaţi în poziţie defensivă. Un potop prelungit de gloanţe izbucni din ambele direcţii, fiecare din ei sperând să-şi doboare adversarul printr-o împuşcătură norocoasă.

Pe punte, Pitt încerca să ignore focurile de armă, menţinând cârma petrolierului întoarsă la maximum. Însă continua să supravegheze iahtul, urmărindu-i schimbările de poziţie. În timp ce arunca o privire pe fereastra din spate, îl observase pe un al treilea bărbat care urca la bord în urma ienicerilor şi care dispăru spre puntea din faţă, cu câteva clipe înainte ca Lazlo să înceapă să tragă.

Când izbucniră împuşcăturile dedesubt, Pitt căută pe punte ceva ce putea folosi ca armă într-o trusă de urgenţă, fixată deasupra mesei cu hărţi. Uitându-se în grabă pe fereastra laterală, văzu că ienicerul care scăpase şi care făcea schimb de focuri cu Lazlo se afla aproape chiar sub el. Se întoarse în viteză la trusă şi se întoarse cu un stingător mare de flăcări. Atârnat peste fereastră, îşi fixă ţinta şi-i dădu drumul.

Racheta roşie improvizată rată capul ienicerului cu un centimetru, lovindu-l în schimb în omoplat. Asasinul rămase fără aer în urma loviturii neaşteptate, mai mult din pricina şocului decât a durerii, şi se întoarse din instinct, răsucind capul ca să descopere sursa atacului.

La aproape douăzeci de metri distanţă, Lazlo îl văzu pe asasin prin luneta carabinei şi apăsă pe trăgaci. Scurta explozie nu produse niciun strigăt violent, nici nu făcu sângele să ţâşnească. Ienicerul căzu, pur şi simplu, mort, lăsând în urma lui o linişte subită, dar stânjenitoare, pe navă.

Puntea de comandă a petrolierului părea goală, când Farzad intră încet de pe scara din spate. Observând țărmul din Sultanahmet alunecând orizontal prin fața provei, merse la cârmă ca să oprească răsucirea. Puse pistolul jos când o găsi și se întinse spre comenzile cârmei.

– Să nu umblăm deocamdată acolo! spuse Pitt.

Pitt răsări din poziția ghemuită din spatele unei console de lângă peretele dinspre babord. În mâna avea un pistol de semnalizare din alamă, luat din trusa de urgență.

Farzad se uită la Pitt, surprins să-l recunoască, apoi se înfurie imediat. Dar mânia i se schimbă în veselie când văzu arma lui Pitt.

– Am așteptat cu nerăbdare să ne revedem, zise Farzad cu o voce gravă, cu accent pronunțat.

Când încercă să ridice subtil pistolul, Pitt apăsă trăgaciul pistolului de semnalizare. Flacăra aprinsă se răspândi pe punte, izbindu-l pe Farzad în piept cu un nor de scântei. Hainele acestuia luară foc de îndată, iar pistolul căzu pe jos, învârtindu-se apoi în colț ca o rozătoare aprinsă. O secundă mai târziu, scânteile se aprinseră, umplând timoneria de un val de fum și flăcări.

Pitt se aruncase deja la podea, acoperindu-și capul în timp ce scânteile treceau pe lângă el în viteză. Farzad reacționase mai lent, bătând cu palma hainele incendiate când scânteile aruncară un al doilea val de flăcări spre el. Fu învăluit de un nor de fum și de

scântei înainte să apuce să se ferească de erupție, tușind și încercând să respire. Pitt sări imediat în picioare și veni spre el, sperând să-l atace înainte ca acesta să vadă suficient de bine cât să tragă. Însă asasinul plătit încă era conștient de prezența lui Pitt și întoarse pistolul în direcția lui.

O împușcătură puternică bubui pe puntea de comandă, dar Pitt știa că nu Farzad apăsase trăgaciul. Trupul asasinului fu aruncat instantaneu spre cârmă, apoi alunecă pe podea, lăsând pe consolă o dâră de sânge.

Lazlo urcă repede pe punte, cu arma fumegând îndreptată spre cadavrul prăbușit și arzând înăbușit al lui Farzad.

– Ești teafăr? întrebă Lazlo, privind într-o parte spre Pitt.

– Da, mă bucur doar de spectacolul de lumini, răspunse Pitt, tușind din pricina fumului gros ce plutea încă în aer. Mulțumesc pentru intrarea la momentul oportun.

Lazlo îi întinse stingătorul de flăcări, acum lovit, pe care îl ținuse sub un braț.

– Poftim, m-am gândit că l-ai vrea înapoi. Apreciez ajutorul aerian de mai devreme.

– Tocmai mi-ai întors favoarea, zise Pitt, apoi îndreptă stingătorul spre flăcările aprinse din loc în loc de pistolul de semnalizare.

– Nu l-am observat pe ăsta furișându-se la bord, zise Lazlo, asigurându-se că Farzad era mort.

– A sărit imediat după primii doi.

– Îmi imaginez că vor încerca din nou.

– Nu prea mai avem timp, răspunse Pitt. Ai putea totuși să ridici rampa.

– Bună idee. Și noi?

– S-ar putea să fim la limită. Bănuiesc că poți să înoți?

Lazlo dădu ochii peste cap, apoi clătină din cap aprobator.

– Ne vedem jos, zise el, apoi dispăru pe scară.

Fumul provocat de pistol se disipă repede prin ferestrele sparte ale punții, iar Pitt merse la cârmă și verifică poziția în care se aflau. *Dayan* aproape ajunsese la jumătatea manevrei de întoarcere, prova apropiindu-se încet de deschiderea sudică a Podului Galata. Pitt reglă cârma ca să ghideze petrolierul masiv periculos de aproape de țărm în timp ce termina întoarcerea, apoi crescu rotațiile motorului. Ezitările și tremurul de sub punți erau mai mari ca înainte, iar Pitt se gândi să stoarcă tot ce putea din motorul șovăielnic.

Aruncă o privire scurtă în apele de la țărm, căutând *Glonțul*, dar acesta nu vedea nicăieri. După apelul de mai devreme al lui Pitt, Giordino pornise cu viteză maximă către dragă și trecuse deja pe sub Podul Galata. De parcă știa că Pitt îl căuta, Giordino apelă deodată petrolierul prin stație.

– Aici *Glonțul!* Am trecut de pod și opresc lângă cuterul verde. Ce vrei să fac?

Pitt îi expuse planul care îl făcu pe Giordino să fluiere.

– Sper că ți-ai mâncat cerealele azi, adăugă el. Cât timp mai ai?

Pitt se uită la ceas.

– Vreo șase minute. Ar trebui să ajungem cam în jumătate din timp.

– Mulțumesc că aduci spre mine butoiul cu pulbere. Numai să nu întârzii, adăugă el, apoi încheie transmisia.

Dayan terminase de-acum manevra, iar deschiderea sudică a Podului Galata se afla în față la mai puțin de un sfert de milă distanță. Pitt se rugă ca nava să înainteze mai repede, simțind că trec secundele și că podul părea să rămână la aceeași distanță. Știa că aveau să ajungă la limită, dar acum nu mai avea ce face.

În clipa aceea, sunetul nedorit al tăcerii se ridică din rărunchii petrolierului. Huruitul și șovăielile de sub picioarele lui dispărură, iar consola din fața lui se aprinse ca un pom de Crăciun. Motorul însetat de combustibil al ambarcațiunii își dăduse, în cele din urmă, ultima suflare.

Urmărind nava *Dayan* la câteva zeci de metri în spate, dinspre tribord, Maria o supraveghea cu binoclul. Spre dezamăgirea ei, petrolierul uriaș continuase să se îndepărteze de mal și era pe punctul de a trece a doua oară pe sub Podul Galata. Înțelese de ce, când se uită la timoneria petrolierului și îl zări în treacăt pe Pitt la cârmă.

– Au dat greș, spuse ea, cu vocea aproape răgușită de mânie. Adu imediat pe punte oamenii care au rămas!

Căpitanul iahtului o privi neliniștit.

– N-ar trebui să ne punem la adăpost? o îndemnă el.

Maria se apropie atât de mult, încât nu o mai auzi nimeni de pe punte.

– Putem pleca după ce urcă ei la bord, șopti ea cu răceală.

Ultimii trei ieniceri urcară pe punte, în timp ce iahtul gonea spre lateralul navei *Dayan*. Când iahtul se apropie de scara de bord a petrolierului ca să descarce asasinii, aceasta se ridică brusc din apă. În capul scării, Lazlo stătea la comenzile hidraulice, ridicând rampa.

– Împușcați-l! strigă Maria, remarcându-l pe soldat.

Ienicerii speriați îndreptară rapid armele spre Lazlo și traseră. Soldatul israelian urmărise reacția acestora și se întoarse să coboare de pe balustradă. Rămase însă o clipă mai mult la comenzi,

vrând ca rampa să devină inaccesibilă. Ezitarea îl costă scump, căci un glonț îl nimeri în umăr.

Își pierdu imediat echilibrul, căzând în față peste comenzi, după care alunecă pe punte ca să evite alte focuri de armă. Brațul stâng era amorțit și simțea o durere cruntă în umăr, dar simțurile îi erau intacte, când auzi o bufnitură puternică de jos. Manevrând arma cu o mână, se târî spre balustradă, apoi se ridică și aruncă o privire peste margine.

Spre dezamăgirea lui, văzu că partea de jos a scării era desprinsă de petrolier și se afla chiar deasupra iahtului. Apoi privi mai de aproape și-și dădu seama că, de fapt, era înfiptă în iaht. Când căzuse peste comenzi, eliberase fără să vrea cursa de înapoiere a capătului de jos. Platforma grea de oțel căzuse spre mare ca o săgeată. Însă, în loc să lovească apa, se izbise de partea de sus a provei iahtului, intrând câțiva metri prin punte.

În ciuda avariei și a unghiului mai ascuțit, doi dintre ieniceri săriseră deja pe rampă și încercau să urce în viteză până în vârf. Lazlo sprijini arma de balustradă și trase câteva focuri scurte, iar cei doi căzură peste margine și se scufundară în apă.

Simțindu-se brusc amețit din cauza pierderii de sânge, Lazlo se trase înapoi pe punte și scotoci în trusa medicală din rucsacul de luptă. Împotrivindu-se dorinței de a se întinde și a adormi, își spuse că trebuia doar să țină iahtul la distanță câteva minute. Apoi ridică ochii spre puntea de comandă și se întrebă de cât timp mai avea Pitt nevoie.

***

Timpul era orice pentru Pitt acum, numai aliat nu. Ultima dată când verificase, mai erau mai puțin de șase minute până la detonare, însă încerca să nu se gândească la asta. Se concentra numai pe îndrumarea petrolierului pe o distanță scurtă, dincolo de pod.

Cum motorul cedase, petrolierul naviga acum doar din inerție. Multiplele generatoare de bord ofereau suficientă energie pentru ca Pitt să învârtă cârma, dar unica elice uriașă se răsucise pentru ultima oară. Curentul blând din Cornul de Aur îl împingea ușor din pupa, iar Pitt spera să fie de ajuns să mențină viteza câteva minute în plus. Dacă avea suficient timp, curentul putea în final să trimită petrolierul în siguranță înapoi în Marea Marmara. Dar timpul se scurgea asemenea combustibilului navei.

Cu o lentoare agonizantă, deschiderea sudică a Podului Galata părea să se lărgească la fereastra din față a punții, iar Pitt răsuflă ușurat când observă că *Dayan* încă plutea cu o viteză de șapte noduri. Focurile sporadice de armă îi atraseră din nou atenția și îndrăzni să arunce o privire pe geam. Iahtul era atât de aproape de petrolier, încât nu vedea decât o porțiune a bărcii. Îl observă pe Lazlo, întins lângă capul scării, și fu încredințat că petrolierul era protejat pentru moment.

Partea de jos a podului apăru în față, umbrind o clipă puntea și timoneria. Pitt prinse cârma și apăsă ușor comenzile cu degetele tremurânde. Restul avea să depindă de Giordino, își spuse în gând.

– Sper doar să poți să-ți îndeplinești partea ta, partenere, murmură el cu glas tare, apoi privi cum umbra făcută de pod rămâne treptat în urmă.

77

Având 138 metri în lungime, *Ibn Battuta* era una dintre cele mai mari drage pe care le văzuse Giordino vreodată. Deținută și condusă de compania belgiană Jan De Nul, era una dintre cele câteva autopropulsate cu absorbție de dezagregator existente. Spre deosebire de dragele cu absorbție obișnuite, care scoteau nămol și mâzgă de pe fundul mării folosind o pompă centrifugă lungă, draga cu dezagregator avea și un mecanism de săpare sau cap de frezat. În cazul vasului *Ibn Battuta*, capul era o bilă cu diametru de un metru optzeci, prevăzută cu dinți din carbură de wolfram, capabili să spargă piatră dură. Montat în brațul prins de tangon, care putea fi coborât până pe fundul mării, capul de frezat semăna cu fălcile căscate ale unui rechin megalodon ce aștepta să muște.

Draga lucra la cincisprezece metri de mal și era ancorată de doi stâlpi de sprijin, numiți lopeți, care ieșeau prin carena din față a navei. Vasul era perpendicular cu malul, cu pupa îndreptată spre canal, ceea ce îi convenea de minune lui Pitt.

Apropiindu-se de navă din pupa, Giordino remarcă o bucată de lanț greu care atârna de balustrada de la tribord. Trase *Glonțul* lângă navă, apoi opri motorul. Ieșind repede din submersibil, apucă lanțul și îl legă de *Glonț* înainte să apuce să se îndepărteze. Cățărându-se pe lanț, se prinse de balustrada navei și se urcă pe punte.

Ca un potențial pericol în canal, nava *Ibn Battuta*, numită după un explorator marocan din secolul al XIV-lea, era puternic luminată de zeci de proiectoare suspendate. Giordino se uită dintr-o parte în alta a punții și descoperi că era pustie, membrii echipajului dormind încă în paturile lor. Un singur marinar stătea de veche pe punte și nu remarcase apropierea și abordajul lui Giordino.

Acesta se îndreptă repede spre pupa, căutând comenzile dragei, rugându-se să nu se afle în timonerie. În centrul punții din pupa, în fața unui cadru mare în formă de A și mult în fața dispozitivului cuterului, observă o baracă micuță cu ferestre mari. Urcând treptele, intră și se așeză pe scaunul operatorului, cu spatele la ușă. Se bucură să vadă că mecanismul de dragare putea fi operat de un singur om, dar făcu o grimasă când observă că panoul de comandă era în olandeză.

– Ei bine, măcar nu e în turcă, murmură el în timp ce scana în viteză bordul.

Găsi un întrerupător pe care scria „Dynamo“ și îl împinse în poziția „Macht“. Un huruit profund zdruncină puntea când puternicul generator electric se trezi la viață. Sus pe punte, marinarul care stătea de pază alergă la fereastra din spate când auzi zgomotul și văzu silueta lui Giordino în baracă. Vocea lui panicată se auzi în curând prin stația de radiocomunicații în duplex fixată de peretele barăcii. Giordino se întinse calm și opri radioul înainte de a privi în stânga.

Prova înaltă a petrolierului tocmai ieșea de sub Podul Galata, la nici o sută de metri distanță. Giordino abandonă eforturile de a descifra consola în olandeză și începu să apese la întâmplare pe butoane. Unul dintre acestea stârni un scrâșnet în fața lui, așa că ridică ochii și privi cu satisfacție cum dinții capului de frezat se învârteau cu un scârțâit amenințător. Brațul de sprijin se întinse orizontal dincolo de pupa dragei, ținând capul la șase metri deasupra apei. Era mult prea sus pentru ce avea Pitt în gând.

– *Wat doe jij hier*[1]? mârâi deodată o voce gravă la Giordino.

Giordino se întoarse și văzu un bărbat îndesat, cu părul ciufulit, care urca în mica baracă a comenzilor. Inginerul automatist de pe *Ibn Battuta*, îmbrăcat încă în pijamale pe sub haina ponosită, se apropie și puse mâna pe umărul lui Giordino. Acesta ridică liniștit un deget și arătă spre fereastră.

– Priviți! zise el.

Inginerul privi într-o parte și încremeni de groază când văzu nava *Dayan* apropiindu-se de dragă. Dădu să spună ceva când se întoarse spre Giordino, dar se trezi lovit de un croșeu de dreapta. Pumnul lui Giordino îl izbi direct în barbă și acesta se scurse pe podea ca tăițeii uzi. Giordino îl prinse în brațe și-l întinse ușor pe podea.

– Îmi pare rău, prietene. N-avem timp de politețuri, îi zise el inginerului inconștient înainte de a se așeza din nou la consolă.

Observând o manetă mică într-o parte, întinse mâna și o trase în jos. Spre marea lui ușurare, privi cum capătul brațului coboară deodată spre apă. Ținu maneta în jos până când capul de frezat era aproape scufundat, în timp ce dinții rotativi făceau spumă în apă.

Eliberând maneta, privi spre canal. Prova petrolierului uriaș se afla acum la mai puțin de șase metri distanță. Cu o senzație de deznădăjduire, rămase să-l vadă cum se apropie, știind că nu mai avea ce să facă.

---

[1] Ce faci aici? (în olandeză în original) (n.tr.)

Pitt știa că era un pariu disperat, dar opțiunile rămase erau aproape inexistente. Pur și simplu nu avusese timp destul să ducă petrolierul în siguranță în largul mării, iar cu motorul oprit acum nu avea nicio șansă să scape de malurile aglomerate ale Istanbulului. Chiar dacă petrolierul exploda în mijlocul Cornului de Aur, mii de oameni aveau să moară. Singura lui speranță era să încerce să scufunde o parte din explozibil și să minimizeze forța lui distructivă.

Iar aici intervenea *Ibn Battuta*. Cu ajutorul capului de frezat, sfărâmător de piatră, Pitt știa că draga putea să taie petrolierul ca pe o cutie de conserve. Dar trebuia să pună petrolierul fix pe poziție ca să meargă figura. Dacă se apropia prea mult, avea să rupă brațul din spatele dragei. Dacă nu se apropia de ajuns, avea să rateze capul complet.

Alunecând neputincios pe sub Podul Galata, privi din prova către dragă. Deși capul de frezat era încă deasupra apei, îi văzu dinții rotativi și înțelese că Giordino își făcea treaba. Apăsă ușor comanda cârmei, apoi merse la fereastra dinspre tribord și scoase capul afară. Fiind mult deasupra apei, nu putea vedea prea bine pereții laterali ai petrolierului la suprafață, ceea ce făcea ca alinierea să fie și mai dificilă. Încercă să nu se gândească la faptul că avea o șansă, o singură șansă să reușească.

Apropiindu-se în viteză de draga olandeză, Pitt răsuflă ușurat să vadă brațul din pupa coborând, scufundând capul de frezat în apă. Câteva secunde mai târziu, îl văzu pe Giordino lângă balustrada din pupa, făcându-i semn să tragă petrolierul mai aproape. Pitt alergă înapoi la cârmă și o întoarse câteva grade spre tribord, apoi așteptă ca prova să reacționeze. Când petrolierul se apropie, Giordino ridică brațele în aer, făcându-i semn lui Pitt că era în regulă.

Pitt plecă de la cârmă și se întoarse la fereastra laterală ca să urmărească impactul. În spatele lui, observă deodată huruitul unui motor supraturat, punctat de țipătul strident al unei voci de femeie. Se uită și-l văzu pe Lazlo încă întins pe punte, în capul scărilor. De data asta, remarcă și mica baltă de sânge de pe punte, aproape de pieptul acestuia. Dincolo de Lazlo, văzu iahtul tras alături, zbătându-se nebunește înainte și înapoi, chiar lovindu-se o dată de petrolier.

Pitt se întrebă în treacăt de ce mai stătea iahtul prin preajmă. Dar acum nu merita să-și bată capul cu asta, se gândi el, întorcându-se cu fața spre dragă și pregătindu-se pentru momentul adevărului.

***

– Scoate-ne de aici! strigă Maria pentru cel puțin a treia oară.

Tirana atât de calmă de obicei era cuprinsă de panică, în timp ce se uita întruna la ceas. Mai rămăseseră doar câteva minute.

Picuri de sudoare curgeau pe fruntea căpitanului în timp ce învârtea cârma într-o parte și în alta, încercând să se elibereze de rampa înfiptă în iaht. Așteptase până când trecuseră de Podul Galata înainte de a da comandă inversă motoarelor, împotrivindu-se inerției petrolierului. Însă rampa rămânea prinsă de puntea iahtului ca un cârlig ghimpat în gura unui marlin furios.

Motoarele iahtului gemură când căpitanul aplică toată forța pentru întoarcere înainte de a încerca să răsucească barca în larg. Ceea ce nu știa căpitanul era că axul și roțile de jos ale scării se prinseseră în lanțul de ancoră al iahtului și acum erau încâlcite de-a binelea de mișcarea smucită a bărcii.

Scara era acum un covrig de oțel răsucit, dar platforma refuza să se desprindă. Elicele tulburau înnebunitor apa în spatele pupei, iar iahtul se târa în urma petrolierului ca un cățel cu lesa scurtă. Căpitanul privi în față spre dragă, așteptând ca *Dayan* să se îndepărteze de nava olandeză. Dar, pe măsură ce se apropiau, înțelese cu groază că petrolierul nu avea să schimbe cursul.

Cu o grabă disperată, făcu iahtul să se clatine dintr-o parte în alta, izbindu-se de petrolier înainte de a se trage deoparte. Dar platforma încăpățânată refuza să se desprindă. Prova vasului *Dayan* se afla acum la travers de dragă, dar remarcă un spațiu îngust între cele două nave, deși brațul atârna jos în apă.

Maria încă îl fixa cu privirea, așa că dădu din cap spre dragă.

– Brațul ne va desprinde de rampă, zise el. Ne vom elibera imediat.

Aliniamentul creat de Pitt nu era ideal, dar era pe aproape.

Prova vasului *Dayan* trecu pe lângă capul de frezat cu câțiva metri, după care dinții rotativi intrară în contact cu carena petrolierului. Deși estompat puțin de apă, cuterul scoase un scrâșnet prelung când dinții mușcară din plăcile de oțel ale carenei. Capul făcu pur și simplu o adâncitură mare, de câțiva metri, în lateralul petrolierului. Apoi șirul nesfârșit de dinți se înfipse în marginea unei plăci și căscă o gaură în carenă. Odată străpuns peretele, nu mai fu cale de întors. Capul rotativ de frezat măcină carena ca un castor flămând, mânat de inerția petrolierului de opt mii de tone. Dinții de wolfram trecură mestecând prin carenă și intrară în tancurile din oțel inoxidabil care depozitau apa proaspătă când nava era încărcată. Dar, în loc să fie proaspătă, acum era de un verde tulbure, în vreme ce apele Bosforului începură să umple tancurile cu repeziciune.

De la înălțimea la care se afla, Pitt văzu apa învolburându-se în jurul părții de jos a tancului de la tribord. Putea doar să spere că apele crescute aveau să se reverse în tancul de la babord și să dilueze forța exploziei ambelor rezerve. Dar timpul nu era de partea lui.

Scanând puntea navei *Ibn Battuta*, îl văzu pe Giordino furișându-se deja înapoi spre submersibilul NUMA. Fusese înlocuit la balustrada din pupa de câțiva membri ai echipajului de pe dragă.

Treziți de gălăgie, priveau năuciți la carnagiul pe care vasul lor îl pricinuia petrolierului uriaș aflat la doar câțiva metri în fața lor.

Când capul de frezat ajunse în dreptul punții, Pitt merse la cârmă și, cu un ultim gest, trase de ea cu cincisprezece grade spre babord. Pitt bănuia că, încetinit deja de apa ce năvălea, petrolierul putea încă să înainteze jumătate de milă înainte de-a exploda și voia să se asigure că se îndrepta spre mijlocul canalului. Capul încă rodea suprafața carenei cu un zgomot metalic când Pitt abandonă puntea, alergând spre scară ca să-l ia pe Lazlo și să fugă de pe navă.

Nu aşteptă să vadă ce se alegea de iaht. În timp ce Maria încă striga în urechea căpitanului de pe *Sultana*, acesta îndreptă iahtul către carena petrolierului, sperând să evite impactul direct cu draga. Observă de îndată mișcarea subtilă a petrolierului ce se învârtea spre babord, dându-i astfel o speranță vagă. Manevra permise iahtului să treacă exact pe lângă brațul dragei, tocmai când capul de frezat se desprinse de *Dayan*. Însă capul în sine nu mai avea pe unde să scape.

Bila ce mesteca tot ajunse la prova iahtului, lovind carena dinspre tribord. Târât încă asemenea unei păpuși de cârpe, iahtul fu ridicat peste capul de frezat. Acesta trase o dâră de doi metri pe sub carena din fibră de sticlă a navei, apoi decapită cele două elice care se învârteau. Motoarele huruind ale iahtului amuțiră când hala mașinilor fu inundată, iar ambarcațiunea, începu să se încline spre pupa.

Căpitanul rămase încremenit de spaimă, cu mâinile lipite de timonă. Dar Maria nu dădu dovadă de același calm. Scoțând un pistol Beretta din poșetă, se apropie de căpitan, îi lipi țeava de ureche și apăsă pe trăgaci.

Fără să mai aştepte ca trupul să cadă la podea, fugi la prova iahtului ca să se elibereze de petrolier o dată pentru totdeauna.

80

Până să ajungă Pitt pe puntea principală, petrolierul se înclinase deja vizibil. Capul de frezat scobise o gaură de șaizeci de metri pe lungimea vasului, sfâșiind fiecare tanc de depozitare de la tribord. Un echipaj complet la pompe nu ar fi putut să țină piept inundației prea multă vreme. Era exact efectul pe care contase Pitt, dar acum trebuia să găsească o cale de scăpare pentru el și Lazlo.

În vreme ce petrolierul se înclina cu repeziciune spre tribord, Pitt își dădu seama că ori trebuiau să facă o săritură scurtă de pe scară, ori, dacă era necesar, să sară de pe balustradă. Apropiindu-se de Lazlo, rămase surprins să vadă că iahtul era încă agățat alături. Din poziția înclinată de pe puntea petrolierului, reuși să se uite la navă și să observe scara încâlcită înfiptă în vas. Mai interesantă era silueta Mariei, care stătea la prova cu un pistol în mână. Trase câteva focuri în bucata răsucită de oțel care ținea rampa legată, apoi îl remarcă pe Pitt la mică distanță de ea.

– Mori odată cu nava! strigă ea, îndreptând arma spre Pitt și apăsând pe trăgaci.

Pitt fu un pic mai rapid, aruncându-se pe punte lângă Lazlo când glonțul îi șuieră pe lângă ureche.

– Hai, locotenente, e timpul să găsim altă ieșire! îi zise soldatului.

Lazlo se strădui să se întoarcă spre el, uitându-se la Pitt cu ochi sticloși ce abia mai stăteau deschiși. Pitt realiză brusc gravitatea

rănii acestuia, văzând umărul însângerat pe care Lazlo reușise să-l prindă cu un bandaj. Însă acum fiecare secundă era importantă, așa că Pitt întinse mâna și-l prinse bine pe Lazlo de spatele gulerului.

– Ține-te bine, amice! zise el.

Ignorând-o pe Maria, Pitt se așeză pe vine, apoi dădu cu spatele pe puntea înclinată, târându-l pe Lazlo după el. Maria trase imediat, trimițând o ploaie de gloanțe în direcția lor. Împușcăturile loviră aproape, dar îi ratară pe amândoi, iar Pitt reuși să ajungă împreună cu Lazlo în afara câmpului ei vizual. Recăpătându-și cât de cât puterea, Lazlo îl rugă pe Pitt să-l urce în picioare. Haina soldatului era roșie și lăsase o dâră de sânge în urma lui pe punte.

Petrolierul sălta brusc sub picioarele lor, înclinându-se cu aproape treizeci de grade spre tribord. Pitt își dădu repede seama că pericolul mai urgent nu mai era explozibilul ce stătea să detoneze.

– Poți să urci cu mine? îl întrebă Pitt pe Lazlo.

Soldatul tenace încuviință și, sprijinindu-se cu brațul în jurul lui Pitt, făcu niște pași șovăielnici pe punte.

În spatele lor, Maria continuă să tragă, țintind din nou scara distrusă. Alte câteva focuri bine ochite slăbiră în cele din urmă metalul care fusese puternic îndoit de scufundarea petrolierului. Maria lovi rampa cu piciorul și legătura se rupse în sfârșit, eliberând partea de sus a scării și lăsând-o să se izbească de navă.

Liberă, în sfârșit, Maria râse batjocoritor în direcția petrolierului de pe prova iahtului ce se scufunda încet. Petrolierul avea să se îndepărteze înainte de a exploda și ea poate avea timp să se întoarcă la pod pentru siguranță. Se gândi că măcar Pitt și Lazlo aveau să moară la bord.

Poate că avea dreptate, numai că nu luă în calcul și bruma de mânie răzbunătoare a navei *Dayan*.

81

De la etajul douăzeci al biroului din clădirea zgârie-nori de pe malul estic al Bosforului, Ozden Celik urmărea desfășurarea evenimentelor cu o groază tot mai mare. Abia reușise să distingă umbra petrolierului când se apropiase inițial de Istanbul în lumina slabă a dimineții. Dar, pe măsură ce bolta devenea cenușie, raza vizuală creștea până când minaretele înalte ale Moscheii Süleymanyie deveniră vizibile pe partea cealaltă a strâmtorii.

Cu un binoclu cu putere mare de mărire, fixat pe un tripod, urmărea nava *Dayan* tocmai când barca de salvare era eliberată de la pupa. Privi înmărmurit cum petrolierul trecea pe sub Podul Galata, în timp ce *Sultana* apărea alături de vas în mijlocul unei lupte cu pistoale. Celik simți cum inima îi bate cu putere, văzând întoarcerea completă a petrolierului care ieși de sub capătul îndepărtat al podului.

– Nu, trebuie să eșuezi lângă moschee! blestemă el cu glas tare petrolierul leneș.

Frustrarea îi spori și mai mult când apelurile ratate către Maria rămaseră fără răspuns. Pierdu iahtul din vedere când se întoarse petrolierul, silueta înaltă a acestuia ascunzând vasul mai mic. Ținându-și răsuflarea, Celik spera că iahtul se întorsese și fugise spre Cornul de Aur ca să scape de explozie, știind că aceasta era iminentă. Făcu însă ochii mari de groază când *Dayan* trecu pe

lângă dragă, apoi o luă spre canal, dezvăluind imaginea iahtului încă aflat lângă tribord.

Focalizând binoclul, o văzu pe sora lui pe prova iahtului trăgând mai întâi în petrolier, apoi în scara de metal. Celik nu putu să nu observe că petrolierul se înclina precar deasupra ei.

– Dă-te la o parte! Dă-te la o parte! îi strigă Celik surorii sale de la trei kilometri distanță.

Vizoarele i se înfigeau în frunte pe măsură ce privea scena îngrozit. În cele din urmă, Maria reuși să elibereze iahtul de scara agățată, dar acesta nu se îndepărtă prea mult. Celik habar nu avea că elicele iahtului fuseseră smulse și că vasul se scufunda. Năucit de priveliște, nu reușea să înțeleagă de ce iahtul rămânea atât de aproape de iahtul puternic înclinat.

Din punctul său de observare, din partea opusă a strâmtorii, Celik nu auzea simfonia de scrâșnete și gemete ce ieșeau din măruntaiele petrolierului pe măsură ce centrul de gravitate se schimba. Inundația masivă ce se producea pe toată lungimea navei crescu gradul de înclinare al punții spre tribord până când puntea se ridică asemenea unui munte înalt. În tot petrolierul se auzeau zgomote pe măsură ce vasele, mobila și echipamentul își pierdeau echilibrul și se izbeau de pereții de la tribord.

Când balustrada de la tribord atinse apa, petrolierul masiv se întoarse cu totul pe o parte, rămânând în poziția aceea ciudată preț de câteva secunde. *Dayan* s-ar fi putut rupe sau, pur și simplu, scufunda pe o parte, însă rămase locului și își reluă dansul morții cu o nouă manevră.

Stând încă pe prova iahtului, Maria simți trecând peste ea umbra petrolierului când nava începu să se răstoarne. Plutind la câțiva metri de nava mai mare, iahtul era încă foarte aproape. Nu putea să scape de explozia nimicitoare.

Maria se uită în sus și ridică un braț ca și cum voia să se ferească de petrolierul uriaș când acesta se răsuci. Însă fu strivită ca o insectă. Răsturnându-se, nava izbi suprafața apei, acoperind iahtul

și creând un val de trei metri care porni în viteză spre mal, făcând vasul *Ibn Battuta* să salte ca o barcă cu vâsle. Carena închisă la culoare și acoperită cu scoici a petrolierului umplu orizontul, elicea enormă de bronz învârtindu-se în gol pe fundalul cerului de dimineață. Bufniturile înăbușite de la pereții prăbușiți, amestecate cu vâjâitul apei, răsunau prin carenă când nava răsturnată începu să se lase pe prova.

Celik apucă binoclul cu mâinile tremurând, uitându-se cum sora lui murea sub greutatea petrolierului răsturnat. Încremenit din pricina șocului, privi totul fără să clipească, apoi se lăsă pradă emoțiilor. Aruncă tripodul prin cameră cu un urlet, căzu pe covor și-și acoperi ochii, hohotind de plâns.

Celik nu era singurul care privea îngrozit cum se răsturna petrolierul. Giordino tocmai urca în *Glonț* când auzi trosnetul din spatele lui și se întoarse la timp să vadă cum *Dayan* cădea peste iaht. Închise repede trapa din spate când valul produs izbi draga *Ibn Battuta*, luând submersibilul pe sus și îndepărtându-l de navă.

Giordino porni imediat motoarele diesel și plecă spre petrolier. Se gândea neliniștit la Pitt, care îi făcuse semn de pe puntea petrolierului cu câteva minute mai devreme. Puntea era acum mult sub apă și nu mai vedea decât burta rece și lipsită de viață a petrolierului israelian.

Ignorând pericolul că nava putea exploda în orice moment, goni pe lângă partea laterală. Surprinzător de puține resturi pluteau în apă în urma răsturnării vasului și reuși să treacă în viteză de-a lungul lui ca să caute cadavre în apă. Știa că Pitt era ca un delfin în valuri. Dacă reușise cumva să supraviețuiască întoarcerii navei, exista măcar o șansă să se fi îndepărtat înot.

Apropiindu-se de prova scufundată, Giordino se răsuci și o luă înapoi spre carenă, neștiind sau nepăsându-i că explozibilul avea să detoneze în mai puțin de două minute. Apele din fața lui erau pustii când trecu pe lângă mijlocul petrolierului și se apropie de pupa. Cu inima grea, se gândi fără tragere de inimă la posibilitatea ca vechiul său prieten să nu fi scăpat cu viață.

Apăsând mai tare accelerația, dădu să se întoarcă, însă observă două frânghii întinse peste carenă. În mod ciudat, frânghiile păreau să pornească de la balustrada scufundată de la babord până la carenă și peste chilă, la scurtă distanță în fața elicei. Cu un licăr de speranță în ochi, Giordino acceleră de îndată, ocolind pupa lată a petrolierului, care se ridica acum mult în aer.

Ajungând în partea opusă a navei, observă frânghiile care atârnau de chilă, dar pe carenă nu se vedea nimic. Apoi, la nici cincizeci de metri în apă, văzu două obiecte. Se întoarse brusc și se apropie, observând bucuros că era Pitt, care îl trăgea pe Lazlo, rănit, departe de navă.

Giordino se apropie în viteză, apoi inversă sensul motoarelor ca să plutească pe lângă ei. Pitt îl urcă pe Lazlo pe ponton, apoi strigă la Giordino când celălalt dădu să deschidă trapa.

– Nu e timp, strigă Pitt. Scoate-ne de aici!

Giordino dădu din cap, apoi așteptă ca Pitt să urce la bord și să-l prindă pe Lazlo cu brațul, după care acceleră. Cei doi fură azvârliți și împroșcați cu apă când *Glonțul* zvâcni înainte, săltând pe apele din port. Giordino se întoarse și o luă în goană spre Podul Galata, gândindu-se că avea să fie cea mai apropiată acoperire.

Glonțul mai avea aproximativ o sută de metri până la pod, când o bubuitură profundă se auzi în tot canalul. Deși o parte din materialul explozibil căzuse pe fundul mării când se răsturnase *Dayan*, aproape jumătate din combustibilul lichid și majoritatea cantității de HMX rămăseseră blocate în cele două tancuri de depozitare din față. Însă, cum nava se scufunda cu prova în față, tancurile inundate erau aproape de tot sub apă, micșorând mult impactul exploziei.

O serie rapidă de bubuituri succesive răsună pe măsură ce explozibilul detona, după care o explozie uriașă distruse carena petrolierului. Zguduirea produse un ecou pe dealurile și străzile din Istanbul ca un bubuit sonic. O arteziană de apă înspumată izbucni de sub petrolier, aruncând bucăți de oțel și resturi la treizeci de

metri în aer. Fragmentele ascuțite căzură pe pământ pe o rază de patru sute de metri, căzând din cer ca o ploaie mortală.

Dar explozia terifiantă se dovedi în mare parte inofensivă. Datorită unghiului în care se afla petrolierul scufundat, forța principală a exploziei se concentră în fața acestuia, înspre Bosfor. Penultima ajustare a cursului făcută de Pitt deviase impactul de la țărm către o porțiune largă de apă.

În timp ce oțelul și resturile cădeau plescăind în golf, un scrâșnet puternic răsună dinspre petrolier când secțiunea perforată a carenei cedă. Prova distrusă se rupse și se scufundă rapid pe fundul canalului, iar restul carenei rămase la suprafață câteva minute înainte de a se scufunda la rândul său.

Plutind sub deschiderea Podului Galata, Giordino ieși din cabina *Glonțului* ca să verifice pasagerii.

– Mersi pentru drum! zise Pitt în timp ce se îngrijea de Lazlo.

– Ați fost cam la limită acolo, răspunse Giordino.

– Am avut noroc. Maria Celik voia să ne folosească pentru un exercițiu de tras la țintă pe balustrada de la tribord, așa că am traversat puntea. Am găsit din întâmplare două parâme care erau coborâte la babord și coboram pe ele când s-a răsturnat nava. Am reușit să urcăm pe chilă, pe urmă am alunecat pe partea cealaltă ca să evităm iahtul.

– Nu trebuia să vă bateți capul, spuse Giordino cu un zâmbet. A fost stâlcit ca o clătită.

– A supraviețuit cineva?

Giordino clătină capul.

– Lazlo are nevoie de îngrijiri medicale, zise Pitt. Ar fi bine să-l ducem la mal.

El și Giordino îl ajutară să urce în submersibil, apoi începură să se îndepărteze de malul sudic.

– Ce explozie grozavă! îi spuse Giordino lui Pitt. Ar fi putut să fie mult mai rău.

Pitt dădu tăcut din cap, privind pe fereastra cabinei.

În fața lor, rămășițele masive ale petrolierului israelian se ridicară cu pupa în sus. Nava rămase în poziție verticală în mod aproape sfidător, după care plonjă sub valuri cu un vuiet. Undeva, nu departe de strâmtoare, visurile tulburi de renaștere a unei dinastii otomane se scufundară odată cu nava.

Explozia petrolierului zgudui Istanbulul mai degrabă din punct de vedere politic decât fizic. Pierderea confirmată a bărcii de poliție și a navei Pazei de Coastă, alături de atacul propriu-zis, împinse forțele militare ale țării în stare de alertă. Când petrolierul fu identificat drept *Dayan*, rafale de acuzații la nivel înalt izbucniră între Turcia și Israel pe canale diplomatice. Protestele cetățenilor panicați ai orașului aproape că produseră o reacție militară. Dar temerile privind un conflict între turci și israelieni fură domolite când autoritățile descoperiră echipajul salvat de pe *Dayan*.

În interviurile publice, membrii echipajului dădură detalii despre deturnare și captivitatea impusă de asasinii necunoscuți. Opinia turcilor se schimbă rapid când oamenii descriseră felul în care încărcaseră explozibilul sub amenințarea cu arma și cum probabil ar fi murit la bordul navei dacă nu ar fi fost salvați în ultimul moment. În secret, după ce îl internaseră pe Lazlo în spital, Pitt și Giordino informaseră autoritățile turce despre rolul lor în scufundarea petrolierului.

Când serviciile secrete americane oferiră în taină dovezi că același explozibil HMX fusese folosit în atacurile asupra moscheilor din Bursa, Cairo și Ierusalim, forțele turcești acționară cu repeziciune. Se desfășurară de îndată raiduri secrete acasă la Celik, la birou și la instalațiile portuare, iar *Steaua Otomană* fu localizată în apele Greciei și reținută. Cum presiunea publică de a identifica

cine și de ce comisese atacul creștea, ancheta oficială nu rămase mult timp secretă.

După publicarea numelor lor în presă, Ozden și Maria Celik deveniră paria sociali și o sursă de rușine națională. Când se descoperi mai târziu că ei orchestraseră spargerea de la Topkapi, mânia și rușinea națională se transformară în indignare totală. Anchetatorii și jurnaliștii deopotrivă scotociră trecutul celor doi, dezvăluind legăturile lor cu familia conducătoare a Imperiului Otoman, precum și cu mafioții din lumea interlopă și traficanții de droguri care impulsionaseră afacerile lui Celik.

Legăturile financiare ale fraților Celik cu familia regală arabă fură descoperite, inevitabil, ducând la dezvăluirea că milioane de dolari erau furnizate către muftiul Battal. Scopul atacurilor lui Celik deveni imediat evident, iar furia publică se îndreptă spre muftiul Battal și Partidul Felicity. Deși nu se găsi nicio dovadă că muftiul era implicat sau măcar conștient de atacurile teroriste, răul era deja făcut.

Confirmarea finală a vinovăției lui Celik veni când scafandrii coborâră pe fundul Cornului de Aur. Rămășițele distorsionate ale iahtului *Sultana* fură găsite nu departe de carena distrusă a petrolierului. O echipă de recuperare aduse epava la suprafață, unde fu dată pe mâna criminaliștilor pentru a scoate cadavrul Mariei Celik de pe puntea zdrobită a iahtului.

Cu reputația distrusă, cu bunurile confiscate și cu cadavrul surorii sale reținut la morga din Istanbul, din imperiul lui Ozden Celik nu mai rămase decât el însuși.

Se părea însă că acesta dispăruse în neant.

84

Rugăciunea de vineri după-masă, numită *khutbah*, era, de obicei, slujba musulmană cea mai frecventată în timpul săptămânii. Era momentul în care imamul din fiecare moschee oferea o predică separată, care îi însufleţea pe credincioşi, înainte de a conduce adunarea spre rugăciune.

La Moscheea Fatih din Istanbul, sala de rugăciune rămase ciudat de goală, în ciuda chemării muezinului la rugăciune. *Khutbah* era, de obicei, plină de credincioşi, zeci de oameni ieşind din sala de rugăciune în curte, sperând să-l vadă pe muftiul Battal în timp ce-i ascultau cuvintele pline de speranţă. Acum însă, lucrurile nu stăteau deloc la fel.

Doar vreo cincizeci de adepţi înfocaţi se aflau în sala deschisă când muftiul Battal intră şi păşi pe platforma înaltă de lângă *mihrab*. Muftiul, cândva măreţ, arăta de parcă îmbătrânise cu douăzeci de ani în ultima săptămână. Avea ochii duşi în fundul capului şi reci, pielea palidă şi lipsită de viaţă. Pasul ţanţoş şi trufia care-i alimentaseră accesul la putere dispăruseră cu desăvârşire. Privind adunarea restrânsă, se cutremură uşor, stăpânindu-şi singura emoţie, furia.

Vorbind cu o voce domoală, începu predica zilei cu o tiradă împotriva puterilor periculoase şi neînfrânate ale administraţiei. În stil deloc caracteristic, în scurt timp ajunse să vorbească incoerent, ţinând o litanie despre ameninţările şi relele percepute. Feţele

grave care-l priveau deziluzionate puseră capăt în final criticilor răutăcioase. Sfârșind brusc predica, recită un pasaj scurt din Coran despre mântuire, după care conduse mica adunare la rugăciune.

Nevrând să socializeze cu frații lui, Battal o luă repede spre lateralul sălii de rugăciune și intră într-o anticameră unde avea un mic birou. Se miră să vadă un bărbat cu barbă așezat în fața biroului. Era îmbrăcat într-o cămașă albă veche și pantaloni de muncitor și purta o pălărie cu borul lat care-i acoperea parțial fața.

– Cine ți-a dat voie să intri? se răsti Battal la acesta.

Străinul se ridică și, săltând capul, îl privi în ochi pe Battal, apoi trase de barba falsă.

– Am intrat singur, Altan, răspunse vocea răgușită a lui Ozden Celik.

Sub deghizarea de om de rând, înfățișarea lui nu se deosebea prea mult de cea a lui Battal. Avea aceeași față trasă, suptă, și ten bolnăvicios. Doar ochii îi mai străluceau cu o intensitate mai mare, parcă mai nebună.

– M-ai pus în pericol venind aici, șuieră Battal. Se grăbi spre ușa din spate și o deschise precaut, scoțând capul ca să verifice. Hai, vino după mine! îi spuse lui Celik, apoi ieși pe ușă.

Îl conduse pe coridor, apoi intră într-o cămară rareori folosită din spatele moscheii. O mașină de spălat era înghesuită într-un colț, iar în față se vedeau câteva prosoape vechi lăsate la uscat pe o sârmă de rufe. După ce Celik îl urmă înăuntru, Battal închise ușa după el și o încuie.

– De ce ai venit aici? întrebă el nerăbdător.

– Am nevoie de ajutorul tău să ies din țară.

– Da, viața ta în Turcia s-a terminat. Așa cum aproape se întâmplă și cu a mea.

– Am sacrificat totul pentru tine, Altan. Averea, proprietățile. Chiar și pe sora mea, adăugă el cu vocea tremurând. Totul s-a făcut ca să ajungi președinte.

Battal se uita la Celik plin de dispreț.

– M-ai distrus, Ozden, zise el cu fața îmbujorată de mânie. M-au zdrobit în alegeri. Sponsorii mei au dispărut. Congregația m-a abandonat. Totul pentru că mi-ai pătat reputația. Și acum, asta.

Scoase o scrisoare din buzunar și o aruncă spre Celik. Turcul o ignoră, dând pur și simplu din cap când căzu pe jos.

– E de la Diyanet. Am fost eliberat din funcția de Muftiu al Istanbulului. Ochii lui Battal scăpărau privindu-l batjocoritor pe Celik. M-ai distrus definitiv.

– Tot ce am făcut a fost ca să ne îndeplinim destinul, răspunse Celik încet.

Battal nu mai putu să-și controleze emoțiile. Îl apucă pe Celik de cămașă și îl izbi în partea cealaltă a camerei. Bărbatul căzu peste rufele atârnate, rupând o sârmă când se prăbuși pe podea, acoperit de prosoape. Se strădui să se ridice, dar Battal ajunsese deja la el. Apucând un capăt desprins al sârmei de rufe, Battal îl înfășură imediat în jurul gâtului lui Celik și strânse. Celik se zbătea violent, lovind cu pumnii în fostul muftiu și dând din mâini și picioare. Dar Battal era prea mare, prea puternic și prea pornit pe răzbunare. Mânat de furia înăbușită, ignoră loviturile lui Celik și trase mai tare de sârmă.

Oroarea de-a fi strangulat nu-i scăpa lui Celik. Chinuindu-se să respire, văzu o paradă a propriilor victime sugrumate trecându-i prin fața ochilor în timp ce viața îl părăsea treptat. Făcând o ultimă încercare eșuată de a se elibera, se uită la Battal cu un amestec de teamă și sfidare, după care dădu ochii peste cap și trupul îi rămase fără vlagă. Asasinul menținu strânsoarea fatală timp de alte cinci minute, mai mult din pricina furiei psihotice decât a dorinței de a fi sigur. Dându-i drumul într-un târziu, se îndepărtă încet de omul mort, ieșind clătinându-se din cămară cu mâinile tremurând și cu mintea definitiv rătăcită.

A doua zi dimineață, târziu, trupul lui Celik fu descoperit de un pescar de pe Bosfor. Aruncat pe furiș în port, plutise prin apele

Cornului de Aur aproape toată noaptea, după care ajunsese la mal la Punctul Seraglio.

Trupul fără viață al lui Ozden Celik, ultimul otoman din lume, fu găsit la câțiva pași de zidurile Palatului Topkapi, în umbra gloriei strămoșilor săi legendari.

Pitt și Giordino îl găsiră pe Lazlo la etajul trei al Spitalului din Istanbul, într-o cameră plăcută, dar bine păzită, cu priveliște către Bosfor. Soldatul stătea întins în pat, citind o ediție veche de trei zile din *Haaretz*, un cotidian israelian, când celor doi li se dădu permisiunea să intre.

– Vrei să spui că ești tot pe prima pagină la tine acasă? întrebă Pitt după ce intră și-i strânse mâna.

– Mă bucur să vă văd, prieteni, răspunse Lazlo, lăsând sfios ziarul deoparte. Da, încă suntem știrea principală în Israel. Cu toate astea, îmi pare rău să spun că, din câte se pare, eu primesc toate laudele. Tu ai fost cel care ai scos petrolierul din luptă, îi spuse el lui Pitt. Și nimic nu ar fi fost posibil fără *Glonț*, adăugă el către Giordino.

– Cred că putem spune că a fost muncă în echipă, răspunse Pitt.

– Printre altele, noi trei am îmbunătățit înzecit relația țării mele cu Turcia, se lăudă Lazlo.

– Fără a mai pune la socoteală că am ajutat să menținem viziunea lui Atatürk despre guvernul laic turcesc pentru încă niște ani, observă Pitt.

– Cineva ar trebui să ne nominalizeze la Premiul Nobel, spuse Giordino zâmbind.

– Am auzit că au găsit cadavrul lui Celik azi-dimineață, spuse Lazlo.

– Da, se pare că a fost strangulat, apoi aruncat în apele Cornului de Aur, zise Pitt.

– Mi-ai luat-o înainte?

Pitt zâmbi.

– Nu de data asta. Un detectiv de poliție ne-a spus că sunt destul de siguri că muftiul Battal e responsabil. Un polițist sub acoperire de la moscheea lui Battal a spus că a văzut un bărbat care se potrivea cu descrierea și ținuta lui Celik în clădire în perioada în care se estimează că a murit.

– Doi diavoli, după părerea mea, zise Lazlo.

O asistentă atrăgătoare intră în cameră pentru o clipă să verifice medicația lui Lazlo, apoi plecă sub privirile lui atente.

– Nerăbdător să pleci acasă, locotenente? întrebă Giordino.

– Nu chiar, răspunse Lazlo zâmbind. Și, apropo, acum sunt comandantul Lazlo. Am aflat că am fost promovat.

– Dă-mi voie să fiu primul care te felicită, zise Giordino, strecurându-i o sticlă de whisky pe care o adusese clandestin în spital. Poate găsești pe aici pe cineva cu care s-o împarți, adăugă el, făcându-i cu ochiul.

– Voi, americanii, sunteți de treabă, răspunse Lazlo cu un zâmbet larg.

– Care e prognosticul? întrebă Pitt.

– Sunt programat pentru operație în Tel Aviv peste o săptămână, apoi trebuie să fac fizioterapie câteva săptămâni. Dar recuperarea ar trebui să fie completă și sper să mă întorc la datorie înainte de sfârșitul anului.

Îi întrerupse un bărbat care intră în scaun cu rotile, cu piciorul pus în ghips.

– Abel, aici erai, îl întâmpină Lazlo. E momentul să-i cunoști pe cei care mi-au salvat viața.

– Abel Hammet, căpitan pe *Dayan*. Sau fost căpitan, ar trebui să spun, zise el, salutându-i călduros pe Pitt și Giordino. Lazlo mi-a

povestit tot ce-ați făcut. V-ați pus în primejdie, nu glumă, iar eu și echipajul meu nu vă putem mulțumi îndeajuns.

– Îmi pare rău că petrolierul s-a pierdut până la urmă, răspunse Pitt.

– *Dayan* a fost o navă bună, zise Hammet întristat. Dar vestea încurajatoare e că primim un vas nou-nouț. Guvernul turc a promis să ne construiască un înlocuitor, folosind, se pare, bunurile rechiziționate de la un anume Ozden Celik.

– Cine spune că nu mai e dreptate pe lume? glumi Giordino.

Cei din cameră râseră, însă Pitt se uită la ceas.

– Ei bine, *Aegean Explorer* trebuie să plece cam într-o oră, zise el. Mă tem că noi trebuie să plecăm.

Dădu mâna cu Hammet, apoi se întoarse spre Lazlo.

– Domnule comandant, m-aș bucura să te am alături în orice zi, spuse el.

– Onoarea ar fi de partea mea, răspunse Lazlo.

Când Pitt și Giordino se îndreptară spre ușă, Lazlo strigă după ei:

– Încotro mergeți? Vă întoarceți la epava voastră?

– Nu, răspunse Pitt. Navigăm spre Cipru.

– Cipru? Ce vă așteaptă acolo?

Pitt zâmbi misterios spre comandant.

– Sper că o revelație divină.

PARTEA A IV-A

DESTINUL DECLARAT

Grota

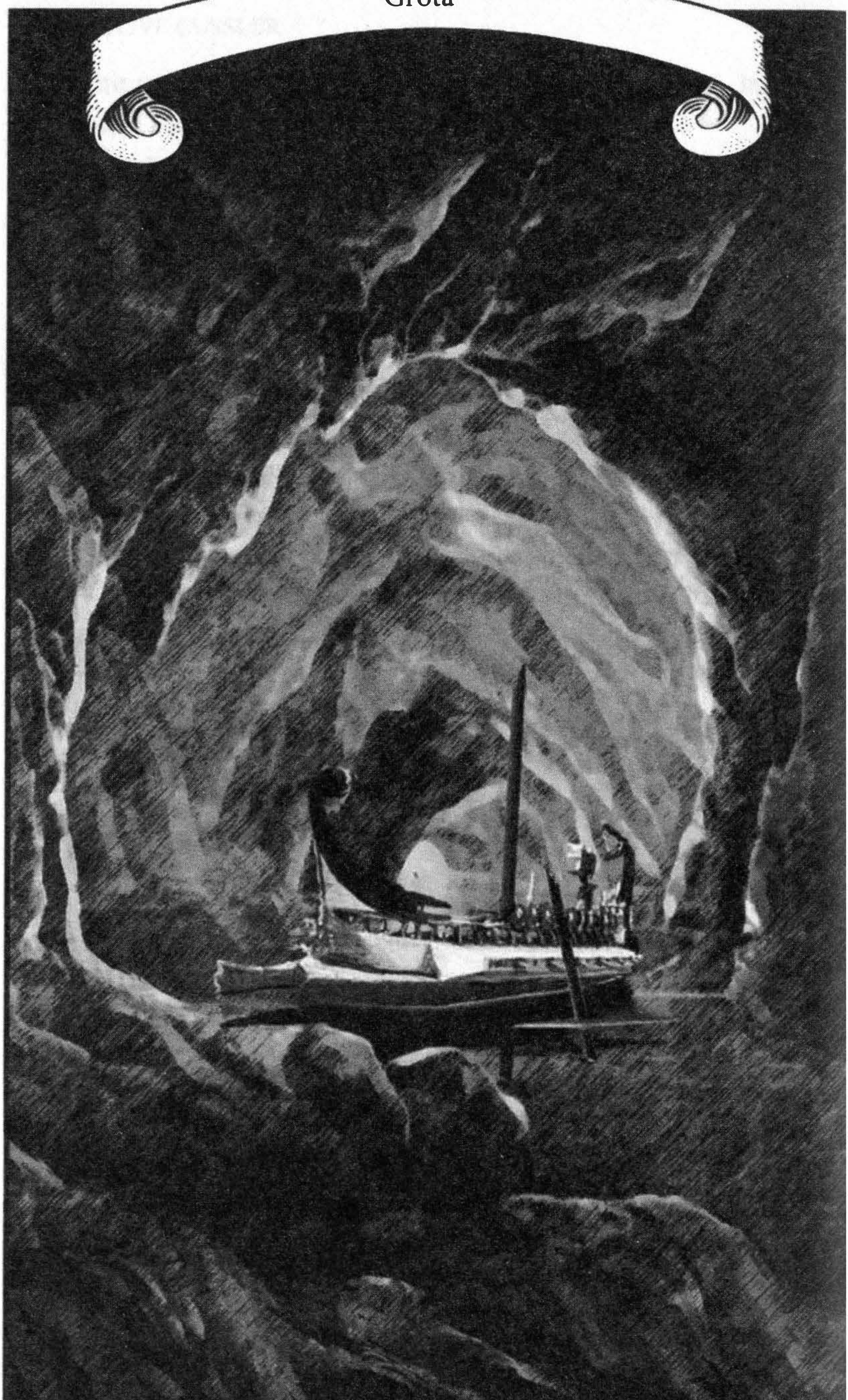

86

St. Julien Perlmutter tocmai se așezase într-un fotoliu masiv de piele, când sună telefonul. Locul său preferat de lectură era construit la comandă, fiindcă trebuia să cuprindă silueta lui de aproape o sută optzeci de kilograme. Se uită la un ceas cu pendulă din apropiere, observând că era aproape miezul nopții. Întinzând mâna dincolo de paharul înalt de vin roșu de pe măsuța alăturată, răspunse la telefon.

– Julien, ce mai faci? se auzi pe fir o voce familiară.

– Măi să fie, e chiar salvatorul Constantinopolului! răspunse Perlmutter cu o voce puternică. Am citit cu bucurie despre aventurile tale în Cornul de Aur, Dirk. Sper că nu ai fost rănit în toată tevatura?

– Nu, sunt în regulă, răspunse Pitt. Și, apropo, acum i se spune Istanbul.

– Baliverne. A fost Constantinopol timp de șase sute de ani. E ridicol să-l schimbe acum.

Pitt nu putea să nu râdă de vechiul său prieten, care își petrecea aproape tot timpul trăind în trecut.

– Sper că nu te-am prins la culcare? întrebă el.

– Nu, absolut deloc. Tocmai citeam o copie după documentele căpitanului Cook din primul său voiaj în Pacific.

– Într-una din zile, trebuie să mergem să vedem ce mai găsim din *Endeavor*, zise Pitt.

– Da, ce misiune nobilă ar fi, răspunse Perlmutter. Și unde ești, Dirk, și de ce mă suni atât de târziu?

– Tocmai am andocat la Limassol, în Cipru, și am un mister la care mi-ar prinde bine ajutorul tău.

Ochii bărbatului masiv și bărbos străluciră când auzi asemenea vorbe. Unul dintre cei mai renumiți istorici specialiști în marină, Perlmutter era însetat de enigmele acvatice care întreceau apetitul său pentru mâncare și băutură. După ce lucrase cu Pitt ani de zile, știa că, atunci când prietenul său suna, avea de obicei ceva uimitor.

– Te rog, spune-mi, zise Perlmutter cu o voce groasă de fagot.

Pitt îi povesti despre epava otomană și artefactele din epoca romană, apoi îi spuse povestea Declarației și conținutul acesteia.

– Pe cuvânt, e o încărcătură epică, zise Perlmutter. Păcat că a supraviețuit atât de puțin, dacă a supraviețuit ceva, după două milenii sub apă.

– Da, s-ar putea ca osuarul să fie singura speranță.

– Cu siguranță, ai aprinde paie în capul multora cu așa ceva, spuse Perlmutter.

– Dacă mai există ceva din toate astea, merită să fie găsit, răspunse Pitt.

– Absolut. Chiar și fără încărcătură, o galeră romană intactă ar fi o comoară de descoperit. Ai vreun punct de plecare din care să pornești căutarea?

– Chiar scopul telefonului meu, zise Pitt. Sper că știi ceva despre vreo epavă veche neidentificată în largul coastei sudice a Ciprului. Orice informații despre rutele comerciale istorice din jurul insulei ar fi, probabil, utile.

Perlmutter se gândi o clipă.

– Am câteva resurse deoparte care te-ar putea ajuta. Dă-mi câteva ore și văd ce pot să fac.

– Mersi, Julien!

– Ia zi, Dirk, adăugă Perlmutter înainte de a închide. Știai că Ciprul era cunoscut pentru că producea cele mai bune vinuri din Imperiul Roman?

– Nu mai spune!

– Am auzit că un pahar de Commandaria are același gust ca acum două mii de ani.

– O să mă asigur că-ți păstrez o sticlă, Julien.

– Ești un om bun, Dirk. Pe curând!

Închizând telefonul, Perlmutter luă o gură din paharul de vin, savurându-i aroma profundă și dulce. Apoi, ridicându-și silueta uriașă, se apropie de o bibliotecă înaltă până în tavan, ce dădea pe afară de cărți nautice, și începu să fredoneze răsfoind titlurile.

***

După mai puțin de două ore, telefonul prin satelit de pe *Aegean Explorer* sună din partea lui Perlmutter.

– Dirk, am găsit doar o frântură deocamdată, dar ar putea fi un început, zise istoricul.

– Orice informație mă ajută, răspunse Pitt.

– E o epavă din secolul al IV-lea. A fost descoperită de scafandrii amatori în anii '60.

– Romană?

– Nu sunt sigur. Raportul arheologic pe care îl am e destul de vechi, dar arată că printre artefactele descoperite se aflau niște arme romane. După cum știi, Ciprul nu a fost considerat niciodată de romani ca având importanță militară, ci mai degrabă ca sursă comercială pentru cupru și cereale. Și, desigur, pentru vin. Așadar, existența armelor pe epavă ar putea avea ceva importanță.

– O fi sau nu o șansă slabă, merită să arunc o privire. Unde se află epava?

– A fost găsită în dreptul unui oraș numit Pissouri, care e aproape de tine, pe coasta sudică. Epava a fost localizată la vreo

patru sute de metri de plaja publică. Am găsit însă o referință ulterioară că locul a fost parțial excavat în anii '90, iar artefactele au fost expuse la Muzeul de Arheologie din Districtul Limassol.

– Ce convenabil, zise Pitt. Locul se potrivește cu rutele comerciale romane?

– De fapt, navele comerciale de pe vremea aceea, care veneau din Iudeea, ar fi luat-o în mod obișnuit de-a lungul coastei Levantului în drum spre Constantinopol. Același lucru e valabil și pentru galerele romane, care ar fi ținut în general aproape de linia coastei ca să rămână în ape liniștite. Dar cunoștințele noastre despre practicile maritime din perioada aceea sunt limitate.

– E posibil să nu fi avut niciodată intenția de a naviga spre Cipru, răspunse Pitt. Mersi, Julien, o să verificăm epava.

– Eu mai caut alte informații. Între timp, vânătoare plăcută!

Când Pitt închise telefonul, cei doi copii ai săi urcară pe punte cu sacii de voiaj aruncați pe umăr.

– Abandonați nava înainte de a începe cercetarea? întrebă Pitt.

– Ai un punct de plecare? întrebă Summer.

– Bunul domn Perlmutter tocmai m-a ajutat să trasez o rețea de cercetare.

– Am vorbit cu Dirk să mă ajute să scotocesc arhivele locale, răspunse ea. M-am gândit să văd dacă putem găsi vreo referire locală la Declarație sau poate un istoric al pirateriei din zonă. Nu te superi dacă venim după tine într-o zi sau două?

– Nu, pare o idee bună. Care e prima oprire?

Summer îl privi inexpresiv.

– Să fiu sinceră, nu am identificat resursele locale pe care să le vizităm. Nu ai din întâmplare vreo sugestie, nu-i așa?

Pitt nu putu să nu zâmbească auzind întrebarea și se uită la o pagină cu notițe luate în timp ce discuta cu Perlmutter.

– Întâmplător, zise el, făcându-i cu ochiul, știu exact unde ar trebui să mergeți.

Summer și Dirk găsiră Muzeul de Arheologie din Districtul Limassol într-o clădire modernă la est de centrul orașului, nu departe de grădina municipală. O varietate de obiecte de olărie și artefacte din istoria bogată a Ciprului, unele datând din 2000 î.H., erau expuse în vitrine simple de sticlă în cele trei aripi ale clădirii. Summer admiră expoziția de figurine de animale din teracotă din Epoca Arhaică, în timp ce aștepta să vină custodele muzeului.

– Eu sunt Giorgos Danellis. Pot să vă ajut? întrebă un bărbat rotund la față cu accent grecesc.

Summer se prezentă pe ea și pe fratele ei.

– Ne interesează o epavă din secolul al IV-lea care a fost descoperită în apropiere de Pissouri, explică ea.

– Da, epava de la Pissouri, răspunse Danellis dând din cap. Expoziția se află în sala trei.

Conducându-i în cealaltă încăpere, îi întrebă:

– Sunteți de la Muzeul Britanic?

– Nu, lucrăm pentru Agenția Națională de Marină și Operațiuni Subacvatice, răspunse Dirk.

– Ah, îmi pare rău! răspunse custodele. A fost un individ aici acum câteva zile care întreba de aceeași expoziție. M-am gândit că aveți vreo legătură.

Se apropie de o vitrină mare de sticlă cu zeci de artefacte. Summer observă că majoritatea erau recipiente de ceramică,

precum și câteva fragmente de lemn deteriorat cu nituri ruginite de fier.

– Ce ne puteți spune despre nava asta? întrebă ea.

– Datează din prima jumătate a secolului al IV-lea, spuse el, arătând către o monedă de argint corodat pe raftul de jos al vitrinei. Acest dinar roman găsit pe epavă îl înfățișează pe împăratul Constantin cu lauri, ceea ce indică faptul că nava s-a scufundat, cu aproximație, în 330 d.H.

– Era o galeră romană? întrebă Dirk.

– Au fost niște speculații în acest sens când a fost descoperită inițial, dar majoritatea experților cred că era o galeră comercială. Mostrele de lemn arată că a fost construită din pin libanez, ceea ce tinde să sprijine această teorie. Arătă către o reprezentare artistică a unei galere cu prova înaltă, cu două vele pătrate care atârnau pe perete: Arheologii consideră că probabil era o navă comercială care transporta cereale sau ulei de măsline.

Dirk arătă către o plăsea devastată de mare, ascunsă în spatele unei oale de lut.

– Avea armament la bord? întrebă el.

Custodele dădu din cap aprobator.

– Se presupune că ar fi fost mult mai mult, dar mă tem că restul de sabie e tot ce am descoperit. Arheologii au fost obligați să facă o excavare în grabă când s-a descoperit că locul unde se afla epava era călcat sistematic de hoți. Am auzit povești că multe arme au fost luate de acolo înainte să ajungă arheologii.

– Cum vă explicați existența atâtor arme pe o navă comercială? întrebă Summer.

Custodele avea o privire inexpresivă.

– Nu prea știu. Poate că făceau parte din încărcătură. Sau poate un oficial de rang înalt călătorea la bord.

– Ar mai fi o posibilitate, zise Dirk.

Danellis și Summer îl priveau curioși.

– Mi se pare, zise el, că nava putea fi una de pirați. Îmi amintește de povestea pe care am citit-o în Cezareea despre nava-pirat cipriotă, care a fost capturată și descoperită cu arme romane la bord.

– Da, ar putea fi adevărat, răspunse custodele. O parte dintre obiectele personale ale echipajului erau destul de luxoase pentru acea perioadă, adăugă el, arătând spre o plăcuță de sticlă și o cupă de ceramică stilizată.

– Domnule Danellis, mai există alte epave cunoscute din epoca aceea în apele Ciprului? întrebă Summer.

– Nu. Există o epavă pe malul nordic, bănuită că ar fi din Epoca Bronzului, dar, în rest, aceasta ar fi cea mai veche epavă despre care știu. Ce anume vă interesează, mai exact?

– Cercetăm o galeră romană care a navigat din partea lui Constantin și care s-ar putea să se fi pierdut în apele cipriote. Ar fi călătorit cam în aceeași perioadă cu epava de la Pissouri.

– Nu știu nimic despre asta, răspunse el, clătinând capul. Dar poate veți dori să faceți o vizită la mânăstirea Stavrovouni.

Summer îi aruncă o privire sceptică.

– De ce o mănăstire?

– Ei bine, pe lângă locul frumos în care se află, răspunse Danellis, mănăstirea a fost gazda mamei lui Constantin, Elena, când s-a întors din Țara Sfântă cu Sfânta Cruce.

Aegean Explorer se apropie încet de țărm, apoi se întoarse brusc și ieși în largul mării, în același loc de cercetări. Un cablu subțire, izolat, era întins la pupa, dispărând sub suprafața apei. La cincizeci de metri în spate, cablul trăgea de un sonar mic, în formă de țigară, care aluneca prin apă la câțiva metri deasupra fundului mării. Două convertoare de pe sonar trimiteau unde sonore în sus, apoi înregistrau viteza cu care se întorceau. Procesoarele de la bordul navei transformau semnalele sonarului în imagini vizuale, oferind o reprezentare simulată a conturului albiei.

Așezat pe puntea navei, Pitt studia monitorul video cu imaginile sonarului, urmărind fundul mării unduios, presărat cu pietre. Stând în apropiere, Giordino luă o pauză de la privitul peste umerii lui Pitt și se uită la faleză cu un binoclu.

– Te bucuri de peisaj? întrebă Gunn.

– Se putea și mai bine, răspunse Giordino. Deși e îmbunătățit de două domnișoare minunate care se ascund de soare într-o peșteră.

Plaja din Pissouri era o fâșie îngustă de pământ, străjuită de stânci înalte, în vârful cărora se afla un sat cu același nume. Deși căutată de soldați englezi staționați la o bază din apropiere, la Akrotiri, plaja era încă una dintre cele mai liniștite de pe coasta sudică.

– Se pare că în curând nu vom mai vedea proprietăți pe plajă, observă Giordino în timp ce nava se îndrepta ușor spre est, făcând totodată cercetarea rețelei.

– Înseamnă că ne apropiem de epavă, răspunse Pitt optimist.

Ca și cum răspundea acestei profeții, epava de la Pissouri apăru pe ecran câteva minute mai târziu. Giordino și Gunn veniră mai aproape ca să vadă imaginea afișată pe monitor. Departe de a fi o navă propriu-zisă, arăta mai mult ca o movilă alungită, cu mici secțiuni de chilă și osatură expuse de mișcarea nisipurilor. Faptul că rămăsese măcar atât dintr-o ambarcațiune veche de o mie șapte sute de ani era un miracol în sine.

– Cu siguranță, arată ca o epavă veche, zise Gunn.

– E singura epavă pe care am găsit-o în zonă, așa că trebuie să fie nava lui Perlmutter din secolul al IV-lea, spuse Giordino. Dar mă mir că nu e mai aproape de mal, adăugă el, observând că era la distanță de aproape jumătate de milă de plajă.

– Trebuie să ții minte că Mediterana nu era atât de adâncă acum două mii de ani, spuse Gunn.

– Așa s-ar explica poziția, răspunse el. Facem o scufundare? întrebă el, întorcându-se spre Pitt.

Pitt clătină din cap.

– Nu-i nevoie. În primul rând, a fost deja curățată complet. Și, în al doilea rând, nu e epava noastră.

– Cum poți să fii sigur? întrebă Gunn.

– M-a sunat Summer. Ea și Dirk au văzut expoziția de artefacte de la Muzeul Limassol. Arheologii care au excavat aici sunt siguri că nu e o galeră romană. Dirk crede că ar fi un al doilea vas de pirați implicat în atacul asupra romanilor. Poate merită să facem o scufundare mai târziu, dar Summer ne-a spus că a fost prădată bine înainte s-o găsească arheologii.

– Deci folosim asta ca punct de plecare? întrebă Gunn.

– Sunt cele mai bune informații pe care le avem, răspunse Pitt aprobând din cap. Dacă nava-pirat a ajuns aici la mal și a naufragiat, putem doar să sperăm că nava romană e pe undeva prin apropiere.

Giordino se așeză lângă monitor și încercă să-și găsească o poziție comodă.

– Atunci, să continuăm căutările, remarcă el. Știți cum se spune, Roma nu a fost construită într-o zi.

89

Summer conducea spre est pe autostrada de coastă din Limassol, după ce Dirk renunțase să conducă dat fiind că ea tocmai venise din Anglia. Colonie a Imperiului Marii Britanii în prima jumătate a secolului al XX-lea, Ciprul purta încă semne vizibile ale fostei dominații britanice. Se vorbea engleza mai peste tot, moneda din jumătatea grecească a țării era lira sterlină și traficul se desfășura pe partea stângă.

Summer conduse mașina închiriată spre centrul țării, urmând autostrada bine asfaltată către Nicosia. Drumul începu să urce ușor în timp ce se apropiau de extremele estice al Munților Trodoos. Trecând printre dealurile în mare parte pustii, intrară pe un drum lateral îngust. Acesta urca brusc, înaintând sinuos pe un mic munte. Cocoțată în vârf într-un peisaj teatral, se afla mănăstirea Stavrovouni.

Summer parcă mașina într-un spațiu îngust la baza complexului. Trecând pe lângă postul gol de la intrare, se apropiară de o scară lungă de lemn care ducea în vârf. Un cerșetor îmbrăcat în zdrențe, cu o pălărie cu borul lat, stătea în preajmă, cu capul în jos, părând că doarme. Cei doi frați trecură pe lângă el în vârful picioarelor, apoi urcară treptele până pe domeniul mănăstirii, de unde se vedeau privelişti impresionante ale întregii porțiuni de sud-est a

insulei. Trecând printr-o curte deschisă, merseră către un călugăr cu figură aspră, în robă de lână, ce stătea la intrarea în mănăstire.

– Bine ați venit la Stavrovouni! zise el reținut, apoi se uită la Summer. Poate nu știți, dar noi practicăm ortodoxia atonită. Mă tem că nu permitem accesul femeilor în mănăstire.

– Am înțeles că nu ați fi aici dacă nu ar fi fost o femeie, răspunse ea caustic. Numele Elena vă sună cunoscut?

– Îmi pare foarte rău.

Summer dădu ochii peste cap la călugăr, apoi se întoarse spre Dirk.

– Cred că rămân aici și mă uit la fresce, zise ea, arătând spre pereții pictații din curte. Bucură-te de plimbare!

Dirk se aplecă și-i șopti surorii sale:

– Dacă nu mă întorc într-o oră, înseamnă că m-am hotărât să mă călugăresc.

Văzând că sora lui fierbea de nervi, se întoarse și îl urmă pe călugăr prin ușa de lemn deschisă.

– Puteți să-mi spuneți despre rolul Elenei în legătură cu mănăstirea și istoria locului? întrebă Dirk.

– În antichitate, acest vârf de munte adăpostea un templu grecesc. Era abandonat de multă vreme și într-o stare deplorabilă când Sfânta Elena a ajuns în Cipru după pelerinajul la Ierusalim. Se spune că buna sfântă a pus capăt unei secete ce încingea pământul de treizeci de ani. Când era în Cipru, a avut un vis în care i s-a spus să construiască o biserică în numele crucii venerate. Stavrovouni, în cazul în care nu știați, înseamnă „Muntele Crucii“. Aici a construit ea biserica, lăsând în urmă crucea hoțului pocăit pe care o adusese de la Ierusalim, împreună cu un fragment din Sfânta Cruce.

Călugărul îl conduse pe Dirk într-o bisericuță, trecând de iconostasul mare de lemn ca să ajungă la altar. Pe altar se afla o cruce mare de lemn, învelită în argint. Un cadru micuț de aur de pe cruce proteja un fragment de lemn și mai mic.

– Biserica a suferit mult de pe urma distrugerilor şi a vandalismului de-a lungul secolelor, spuse călugărul, mai întâi din cauza mamelucilor şi apoi a otomanilor. Mă tem că nu a mai rămas cine ştie ce din moştenirea Elenei, în afară de acest fragment din Sfânta Cruce, zise el, arătând către fragmentul montat în aur.

– Ştiţi cumva dacă au mai fost şi alte relicve ale lui Iisus pe care Elena le-a lăsat în Cipru? întrebă Dirk.

Călugărul îşi frecă bărbia o clipă.

– Nu, niciuna, din câte ştiu eu, dar ar trebui să vorbiţi cu fratele Andros. El e istoricul nostru. Să vedem dacă e în birou!

Călugărul îl conduse pe Dirk pe un coridor din stânga, care găzduia câteva camere austere pentru oaspeţi. Două birouri mici ocupau partea din capăt, unde Dirk văzu un bărbat slab care dădu mâna cu un călugăr, apoi se întoarse spre el.

Când se întâlniră, Dirk spuse:

– Ridley Bannister?

– Chiar eu, răspunse Bannister, uitându-se suspicios la Dirk.

– Mă numesc Dirk Pitt. Tocmai am citit ultima dumneavoastră carte despre excavările din Ţara Sfântă. V-am recunoscut de pe supracopertă. Trebuie să vă spun că mi-a plăcut să citesc despre descoperirile făcute.

– Mulţumesc, răspunse Bannister, dând mânca cu Dirk. O expresie temătoare îi apăru pe faţă. Aţi spus că aveţi numele de familie Pitt? Nu cumva aveţi o rudă pe nume Summer?

– Da, e sora mea. Mă aşteaptă afară, de fapt. O cunoaşteţi?

– Cred că ne-am întâlnit la o conferinţă de arheologie cu ceva timp în urmă, bâigui el. Şi ce vă aduce la Stavrovouni? întrebă el, schimbând repede subiectul.

– Summer a găsit de curând dovezi că Elena ar fi trimis de la Ierusalim mai mult decât Sfânta Cruce şi că aceste relicve s-au pierdut în Cipru. Sperăm să găsim indicii despre locaţia unei galere romane care era trimisă de ea.

Lumina slabă de pe coridor ascundea paloarea bruscă a lui Bannister.

– Ce perspectivă fascinantă, zise el. Aveți idee unde s-ar putea găsi relicvele?

– Începem cu o epavă cunoscută, în apropiere de un loc numit Pissouri. Dar, după cum știți, indiciile vechi de două mii de ani sunt greu de găsit.

– Într-adevăr. Ei bine, mă tem că trebuie să plec. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Pitt, și mult noroc în cercetările dumneavoastră!

– Mulțumesc. Și nu uitați să o salutați pe Summer la ieșire.

– Așa voi face!

Desigur, Bannister nu avea asemenea intenții. Mergând grăbit pe coridor, intră înapoi în biserică și găsi o ieșire laterală pe peretele opus. Pășind în lumina soarelui, se furișă cu grijă prin curte până când o văzu pe Summer studiind o frescă de pe perete. Așteptă să se întoarcă cu spatele spre el, apoi traversă în fugă terenul, ajungând la scara superioară fără a fi observat.

Coborând în viteză scările, aproape se împiedică de cerșetorul de la bază în drum spre mașină. O luă repede la vale pe drumul sinuos până ajunse la autostradă, unde trase pe marginea drumului, oprindu-se în spatele unui grup de roșcovi. Acolo rămase și aștepta, urmărind șoseaua să-i vadă pe Dirk și pe Summer.

La câteva secunde după ce ieși el din parcarea mănăstirii, altă mașină porni motorul. Șoferul merse pe lângă baza scării, apoi se opri și aștepta ca zdrențărosul să se ridice în picioare și să urce pe locul pasagerului. Scoțându-și pălăria, cerșetorul își dezvălui cicatricea lungă de pe obrazul drept.

– Repede! se răsti Zakkar la șofer. Nu-l lăsa să ne scape din vedere!

Summer era în capătul curții când Dirk ieși din mănăstire.

– Cum e în clubul băieților? întrebă ea cu o umbră de amărăciune.

– Nu e chiar distracția pe care ți-o imaginezi.

– Ai găsit ceva?

Dirk îi povesti ce aflase despre istoria bisericii și despre expoziția fragmentelor din Sfânta Cruce.

– M-am întâlnit cu istoricul de aici, dar nu a avut prea multe de adăugat despre vizita Elenei în Cipru. Locul ăsta a fost prădat de atâtea ori, încât nu mai sunt informații în arhivă. Ideea de bază e că nimeni nu știe ceva despre alte relicve în afară de Sfânta Cruce.

– Știa ceva despre flota Elenei?

Dirk clătină din cap.

– Din câte se știe, Elena a venit și a plecat din Cipru fără vreun incident.

– Atunci, Plautius și galera lui trebuie să fi fost atacați înainte să ajungă ea. Îl luă de braț și-l trase către un perete din curte: Vino să vezi ceva! zise ea.

Îl conduse spre trei fresce mari, pictate pe o secțiune liniară a peretelui umbrit. Frescele păreau șterse, aproape invizibile, la prima vedere. Dirk se apropie și studie prima imagine. Era reprezentarea obișnuită a Sfintei Fecioare și a Pruncului, cu micul Iisus cu haloul deasupra capului în brațele Mariei. Ochii mari și dimensiunile plate

ale ambelor personaje indicau un stil artistic străvechi. Următoarea imagine înfățișa scena răstignirii, cu Iisus pe cruce, având capul plecat în agonie. Dirk observă, oarecum neobișnuit pentru genul respectiv, că amândoi tâlharii erau ilustrați atârnați de crucile aflate de-o parte și de alta.

Se apropie apoi de al treilea cadru, unde Summer stătea cu o expresie satisfăcută pe față. Se vedea o femeie încoronată, stând în profil și arătând spre colțul de sus al frescei. Degetul ei era îndreptat către un munte înalt și înverzit, în vârful căruia se aflau două cruci. Caracteristicile geologice ale mănăstirii Stavrovouni erau vizibile în reprezentarea vârfului de colină.

– E Elena? zise Dirk.

– Trebuie să fie, răspunse Summer. Acum uită-te jos!

Dirk se uită mai de aproape la porțiunea mai mică a frescei, observând o secțiune de un albastru-deschis care reprezenta marea. Sub silueta Elenei, abia se distingeau trei nave pe apă. Reprezentate în stil destul de grosolan, fiecare navă era cam de aceeași mărime și propulsată de vele și vâsle. Din unghiul potrivit, Dirk văzu că două dintre nave păreau s-o urmărească pe a treia. Studiind tencuiala veche, arătă către cele două nave de urmărire.

– Asta pare să se scufunde la pupa, zise el, iar cealaltă se întoarce spre mare.

– Uită-te la pânza primei nave, zise Summer.

Mijind ochii, Dirk remarcă un simbol estompat pe vela navei. Părea să fie un „X“ cu un „P“ înalt scris în mijloc.

– E monograma Chi-Rho pe care o folosea Constantin, explică ea. Era simbolul divin despre care se spune că i-a apărut într-un vis înainte de victoria obținută în Bătălia de la Podul Milvius. L-a folosit pe stindard în luptă și ca emblemă a stăpânirii sale.

– Înseamnă că imaginea o arată pe Elena ajungând în Cipru cu escortă… zise el.

– Sau e galera lui Plautius, care fuge de două nave cipriote de pirați, spuse ea, completându-i ideea.

O fisură în frescă ascundea traseul galerei, dar continuarea unei linii de țărm în partea de jos indica faptul că se îndrepta spre pământ. Puțin deasupra liniei orizontului se vedea altă imagine micuță, o femeie goală ieșind din mare cu doi delfini alături.

– Îmi scapă sensul aici, spuse Summer în timp ce Dirk examina imaginea.

În clipa aceea, trecu pe lângă ei călugărul posac, după ce însoțise doi turiști francezi în biserică. Dirk strigă după el și-l întrebă despre fresce.

– Da, sunt foarte vechi, zise călugărul. Arheologii cred că datează din Epoca Bizantină. Unii susțin că acești pereți făceau parte din biserica originală, dar nimeni nu știe sigur.

– Ultima frescă, întrebă Summer, o înfățișează pe Elena?

– Da, confirmă călugărul. Vine de pe mare și are viziunea bisericii aici, la Stavrovouni.

– Știți ce reprezintă figura asta? întrebă ea, arătând spre femeia goală.

– Aceea e Afrodita. Vedeți, mănăstirea de aici a fost construită pe ruinele unui templu pentru Afrodita. Probabil că artistul a adus astfel un omagiu acestui loc înainte ca Elena să pună să se construiască biserica.

Summer îi mulțumi călugărului, apoi îl privi îndreptându-se către ușa mănăstirii.

– Ei bine, am fost pe aproape, spuse ea. Măcar acum știm că au fost două nave de pirați.

– Din imagine se pare că nava romană plutea încă după ce s-a luptat cu pirații. Mergea undeva, murmură Dirk, uitându-se la imagine până i se încețoșă privirea. În cele din urmă, se îndepărtă de cadru și se luă după Summer, care mergea spre ieșire. Cred

că am obținut tot ce se putea de aici, zise el. Apropo, ai vorbit cu Ridley Bannister?

– Care Ridley? întrebă ea în timp ce cobora scara spre parcare.

– Ridley Bannister, arheologul britanic. A spus că te cunoaște.

Văzând privirea ei inexpresivă, Dirk începu să-i descrie întâlnirea din mănăstire.

– Nu l-am văzut, spuse ea. Apoi începu să se contureze o bănuială. Cum arată?

– Slab, statură mijlocie, păr nisipiu. Bănuiesc că femeile l-ar găsi atrăgător.

Summer încremeni brusc.

– Ai observat dacă purta cumva un inel?

Dirk se gândi o clipă.

– Da, cred că da. Pe inelarul de la mâna dreaptă. L-am observat când am dat mâna. Era din aur masiv cu un model ciudat, parcă era din Evul Mediu.

Summer se înroși de furie.

– Acela e tipul care ne-a furat Declarația mie și lui Julie și ne-a amenințat cu arma. A spus că-l cheamă Baker.

– E un arheolog cunoscut și respectat, zise Dirk.

– Respectat? șuieră Summer. Pun pariu că și el a venit să caute galera.

– Un călugăr a spus, într-adevăr, că lucrează la o carte despre Elena.

Summer spumega deja când ajunseră la mașină. Imaginea lui Bannister luând Declarația în pivnița conacului lui Kitchener îi era vie în minte. Conducea agresiv pe drumul șerpuit de la mănăstire, iar furia i se reflecta în modul cum șofa. Ajungând la autostradă, nu se gândi nicio clipă că sursa mâniei sale era într-o mașină ce-i urmărea îndeaproape.

Furia i se mai domoli când ajunseră la periferia orașului Limassol. Până să ajungă pe docurile comerciale ale orașului, se simțea chiar încurajată.

– Dacă Bannister e aici înseamnă că galera trebuie să existe, îi spuse ea lui Dirk.

– În mod sigur, nu a găsit-o încă, răspunse el.

Summer dădu satisfăcută din cap. „Cine știe, își spuse ea, poate suntem mai aproape decât credem.“

91

– Plecăm deja? întrebă Summer.

Stătea pe puntea navei *Aegean Explorer*, urmărind doi membri ai echipajului ridicând și adunând parâma din față. Trecuse mai puțin de o oră de când nava andocase la Limassol, iar ea și Dirk urcaseră la bord.

Pitt stătea lângă cârmă, sorbind dintr-o ceașcă de cafea.

– Trebuie să ne întoarcem pe partea de vest a peninsulei Akrotiri ca să putem supraveghea AUV-ul lui Rudi, zise el.

– Credeam că-l supravegheați cu sonarul subacvatic.

– Așa facem. De fapt, am terminat prima rețea de lângă Pissouri și am început să cercetăm una nouă, spre vest. Dar Rudi a reconfigurat AUV-ul pentru scanarea făcută de sonar, așa că l-am pus la treabă. În clipa asta cercetează o rețea mare la est de Pissouri. Continuăm să ne îndreptăm spre vest cu *Explorer* și acoperim o suprafață de două ori mai mare.

– Are sens, răspunse ea. Cât mai stă AUV-ul sub apă?

– Mai are optsprezece ore până să iasă la suprafață. Asta ne permite să dăm și noi o fugă înainte de a merge să-l recuperăm.

– Tată, îmi pare rău că nu am găsit informații mai promițătoare pe care să ne bazăm.

– Fresca voastră pare să confirme rolul epavei de la Pissouri drept una din navele-pirat. Dacă galera există, avem o șansă să fim prin apropiere.

Aegean Explorer porni către sud, în jurul cioturoasei peninsule Akrotiri, apoi se întoarse spre nord-vest către Pissouri, aflat la douăzeci de mile depărtare. Senzorii navei de cercetare intrară în contact cu două geamanduri de captare care transmiteau datele de pe AUV pe măsură ce acesta aluneca pe deasupra fundului mării la șaizeci de metri sub apă. În timp ce Gunn și Giordino analizau rezultatele oferite de AUV, Pitt lansă sonarul subacvatic de la pupa navei *Explorer*, împărțind sarcina de monitorizare cu Dirk și Summer.

A doua zi dimineață, la ora nouă, Summer ieși pe punte cu o ceașcă de cafea fierbinte în mână, gata să-l înlocuiască pe tatăl ei în fața ecranului.

– Ceva nou în acest spectacol? întrebă ea.

– Mă tem că se repetă la nesfârșit, răspunse Pitt, ridicându-se și întinzându-se. Același nisip și aceleași pietre care s-au perindat toată noaptea. În afară de o mică barcă de pescuit scufundată pe care a găsit-o Dirk, n-am văzut nimic deosebit.

– Am fost la Al, în cabina de supraveghere, spuse ea, așezându-se pe locul lui Pitt. Spune că au primit rezultate asemănătoare de pe AUV.

– Aproape am terminat rețeaua, spuse Pitt. Să continuăm către vest?

Summer îi zâmbi tatălui ei.

– Când e vorba să descoperim o epavă, știu că nu trebuie să mă îndoiesc de instinctele tale.

– Atunci mergem spre vest, răspunse el, făcându-i cu ochiul.

Căpitanul Kenfield veni de la cârmă și întinse pe masă o hartă maritimă locală.

– Unde anume vreți să configurați următoarea rețea? îl întrebă pe Pitt.

– Extindem doar rețeaua actuală, mergem cât mai aproape de mal. Haideți să mai mergem două mile către vest, până în punctul ăsta! zise el, arătând spre un mic promontoriu de coastă pe hartă.

– Foarte bine, zise Kenfield. Voi transmite coordonatele către Petra tou Romiou, cum scrie pe hartă, sau Stânca Afroditei.

Summer se îndreptă în scaun.

– Ați spus Stânca Afroditei? întrebă ea.

Kenfield încuviință, apoi scoase un ghid turistic al Ciprului, cu colțurile îndoite, pus pe un raft în spatele mesei cu hărți.

– Chiar citeam despre asta aseară. Petra tou Romiou, sau Stânca din Romios, e botezată după eroul popular bizantin care se spune că ar fi aruncat bolovani uriași în apă ca să alunge pirații. Marile formațiuni stâncoase sunt încă vizibile în apă. Cu toate astea, locul e cunoscut din timpuri străvechi și ca locul unde Afrodita, zeița protectoare a Ciprului, a ieșit din apă ca un val de spumă.

– Tată, asta e! zise Summer, sărind de pe scaun. Imaginea Afroditei era pe frescă. Nu reprezenta templul din Stavrovouni, unde e mănăstirea. E locul spre care mergea galera romană. Cineva de pe mal sau poate chiar pirații înșiși au văzut galera încercând să fugă către stânci.

– E aproximativ la vedere din locul unde se află epava de la Pissouri, interveni Kenfield.

– Sunt de acord, spuse Pitt, zâmbind din pricina entuziasmului fiicei sale. Stânca Afroditei să fie! Să mergem să vedem dacă zeița ne arată puțină iubire!

După puțin timp, ajunseră la capătul grilei de cercetare și aduseră înapoi sonarul. În timp ce nava schimba cursul ca să-și reia cercetarea de-a lungul coastei, un optimism palpabil cuprinse pun-tea. Copleșiți de senzația de anticipare, nimeni nu observă barca micuță ce venea după ei la jumătate de milă în spate, în care Ridley Bannister urmărea nava turcoaz cu un binoclu lipit de ochi.

Șase ore mai târziu, zeița Afrodita le arăta cercetătorilor NUMA orice, numai iubire nu. Fundul mării din jurul insulei Petra tou Romiou se dovedea lipsit de orice obiect făcut de mâna omului. Dirk preluase tura de supraveghere, urmărind întinderea nesfârșită de pietre și nisip de pe monitor, în timp ce Summer și Pitt se plimbau de colo colo, sperând să afle ceva. Giordino urcă pe punte, surprins să vadă că entuziasmul lui Summer se transformase în frustrare.

– AUV-ul trebuie să iasă în patruzeci și cinci de minute, îi spuse lui Pitt.

– Mai avem doar câteva minute și terminăm drumul navigabil, remarcă Dirk.

– În regulă, ne oprim când ajungem la capăt, pe urmă mergem să luăm peștele cel mare, zise Pitt.

– Ați găsit ceva? întrebă Giordino.

– Dacă ai avea un fetiș pentru grădini cu bolovani, ți-ar plăcea fundul mării de aici, zise Dirk.

Giordino merse încet spre cârmă și privi pe fereastra din față. Văzând că se apropiau de mal, luă un binoclu și scană plaja acoperită cu pietricele ce se întindea spre vest către formațiunea stâncoasă masivă.

– E vreo zeiță greacă pe acolo? întrebă Summer cu o urmă de dispreț.

– Nu, zeii au părăsit plaja în după-amiaza asta însorită. Chiar și peșterile umbroase de la mal sunt lipsite de viață.

Pitt se apropie de el cu o expresie curioasă.

– Pot să mă uit și eu?

În timp ce Pitt scana țărmul, Dirk anunță că ajunseseră la capătul culoarului de cercetare.

– Al, poți să ne ajuți să aducem sonarul înapoi? întrebă el, închizând sistemul.

– La dispoziția dumneavoastră! răspunse Giordino și cei doi o luară spre pupa.

Pitt rămase cu ochii lipiți de mal, apoi se întoarse spre Kenfield.

– Căpitane, vreți să ne duceți ceva mai aproape de țărm, în unghi de douăzeci de grade? zise el.

– Ce e, tată? întrebă Summer.

– Explorez doar posibilitatea ca regele Al să fi dat lovitura încă o dată.

Pe măsură ce *Aegean Explorer* intra în ape mai puțin adânci, Pitt putea să vadă mai bine țărmul. De pe plaja joasă, presărată cu pietricele, din Petra tou Romiou, terenul urca dramatic spre est, terminându-se cu stânci înalte, calcaroase, la zeci de metri înălțime. Valurile ritmice ale Mediteranei înaintau cu zgomot către baza stâncilor, stropind cu spumă stâncile la marginea apei. Pe fața stâncii mai joase se vedeau niște adâncituri împrăștiate, săpate în calcar, acolo unde marea săpase o gaură sau o peșteră marină, așa cum o numise Giordino. Peșterile fuseseră cele care-i atrăseseră atenția lui Pitt și le studie pe fiecare cu atenție. În cele din urmă, se concentră pe una anume, o deschizătură mică și neagră, ridicată puțin deasupra mării, cu bolovani răsturnați de jur împrejur.

– Sonarul subacvatic e la bord, anunță Dirk, urcând înapoi pe punte cu Giordino.

Când *Aegean Explorer* porni spre est să urmărească AUV-ul, Pitt porni motorul extern al noii bărci Zodiac și goni spre mal. Summer stătea la prova, cu părul lung și roșcat fluturând în vânt și o expresie optimistă pe față, în timp ce se apropiau de peștera marină. Deschizătura joasă la suprafața apei reflecta puțină lumină, indicându-i lui Pitt că peștera pătrundea, într-adevăr, adânc în stâncă.

Apropiindu-se, Pitt văzu că intrarea era suficient de lată pentru ca Zodiac să pătrundă. Deși mareea era mai joasă, valurile transformau deschizătura într-o propunere înșelătoare. Observând un grup expus de pietre plate în partea dreaptă, îndrumă Zodiacul într-acolo și așteptă ca un val să o împingă mai departe. Summer sări imediat și înfășură o parâmă în jurul unui bolovan ca să asigure barca.

– Se pare că trebuie să ne udăm, zise Pitt, apucând lanterna și sărind din Zodiac.

Summer îl urmă pe măsură ce înainta pe piatră, până când fu nevoit să intre în apă aproape de intrarea în peșteră. Stratul subacvatic de pietre forma o bordură grosolană, pe care Pitt merse către deschizătură până când un val mic îi veni până la gât. Aprinzând lanterna pe care o ținea deasupra capului, văzu că peștera se întindea ca un tunel pe cel puțin șase metri înainte de a se extinde în întunericul din depărtare.

Se opri și aşteptă ca Summer să străbată pietrele alunecoase, luându-l de mână ca să nu cadă.

– Poate ar fi mai uşor să înotăm, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Văd o margine uscată chiar în față, răspunse Pitt, îndreptând lumina în toate direcțiile.

Lipiți de peretele lateral, o luară încet înainte, descoperind că bordura de sub apă se ridică până ieşiră cu totul la suprafață. Deasupra capului, tavanul se înălța amețitor pe măsură ce tunelul se prelungea cu o cavernă mare. Apa curgea printr-un canal curbat în forma unui „U“ mare, indicând că se reîntorcea în mare. Pitt observă că apa nu părea să stagneze, ci curgea cu un curent uşor.

Mai merseră câțiva metri pe bordura ce ducea către ridicătura mare și nisipoasă. Pitt se miră să vadă o lumină slabă și blândă care scălda interiorul cavernei. Ridicând ochii, observă câteva raze de soare pătrunzând printr-o fisură în fața stâncii.

Deodată, Pitt simți că Summer îl strânge cu putere de braț.

– Tată! strigă ea.

O văzu privind în față cu ochii mari. Întorcându-se să se uite, se aştepta să găsească un liliac în zbor sau un şarpe pe pământ. În schimb, văzu carena unei nave vechi.

Vasul stătea drept pe marginea nisipoasă, părând puțin avariat la lumina slabă. Păşind mai aproape, Pitt văzu că era construită după un model antic. Prova dreptunghiulară se ridica într-o curbă înaltă care cobora înapoi către puntea deschisă. Zeci de găuri mici și rotunde punctau lateralele deasupra liniei de plutire, pe care Pitt le recunoscu drept perforații pentru vâsle. Nu se vedea nicio vâslă, doar câteva cioturi rupte care atârnau în deschizături.

Apropiindu-se de nava acoperită de praf, văzură că singurul catarg fusese rupt la bază, stâlpul gros fiind întins pe puntea de la pupa. Întorcând lanterna spre pupa înaltă, Pitt observă un schelet uman întins peste cârma de lemn.

– E o galeră, spuse Pitt zâmbind. Una veche, după cum arată. Probabil și-a rupt catargul când a ajuns la intrarea în peşteră.

Summer rămase fără glas de uimire. Apropiindu-se de provă, scoase în sfârşit cuvintele prin care îl chema pe tatăl ei:

– Tată, uită-te la asta!

Prova galerei era o masă de lemn prăbuşită până la linia de plutire. Uitându-se mai de aproape, văzură câteva cuie de cupru îndoite, ieşite ca un şir orizontal de fiecare parte.

– Singurele stricăciuni grave sunt la carenă, remarcă Summer. Probabil s-au izbit de faţa unei stânci de câteva ori, pe urmă au pătruns în grotă.

– Se pare că aici a avut fixat un berbec la un moment dat, murmură Pitt.

Folosind cuiele ca o treaptă, urcă pe prova, apoi încălecă pe partea cealaltă. Toată puntea era presărată cu schelete îmbrăcate în tunici şi robe vechi, câteva cu săbii încă strânse în mâinile osoase. Împrăştiate din loc în loc erau şi câteva scuturi şi sulițe de luptă, creând tabloul unei lupte sângeroase până la moarte.

– Există vreun indiciu că e romană? întrebă Summer de jos.

– Sigur că este.

Summer încremeni când auzi comentariul. Nu tonul glacial pe care spusese cuvintele, ci faptul că nu veneau de la Pitt.

Se întoarse şi văzu silueta lui Ridley Bannister apropiindu-se din întuneric, cu hainele ude de la piept în jos. În mână avea o cameră video micuță, pe care o aprinse, scăldând caverna într-o lumină cețoasă, albastră.

– Măi să fie, e chiar stimatul arheolog Ridley „Baker“ Bannister, pufni Summer, păşind mai aproape. Ţi-ai adus şi arma de data asta?

– O, nu! De fapt, acela era revolverul feldmareşalului Kitchener. Regret să o spun, dar nici măcar nu avea gloanțe. Ridică spre ea camera ca să vadă. Mă bucur să te văd din nou, domnişoară Pitt! Acum, dacă vrei să fii drăguță şi să te dai la o parte, voi continua să-mi documentez descoperirea.

– Descoperirea ta? zise ea, simțind că-i fierbe sângele în vine. Porc mincinos, nu ai găsit nimic!

– Acum e ca și a mea. Presupun că ar trebui să-ți spun că sunt în relații excelente cu directorul Departamentului de Antichități din Cipru. Am făcut deja aranjamente pentru drepturile exclusive pentru un film și o carte în cazul în care făceam descoperirea cu care m-ai ajutat cu amabilitate. Voi avea grijă să menționez contribuțiile tale generoase. Bannister puse camera în dreptul ochiului și începu să filmeze exteriorul galerei. Apropo, încărcătura din Declarație e la bord? întrebă el, filmând de-a lungul părții laterale a navei.

Focalizând lentila camerei pe prova avariată, nu o observă pe Summer venind spre el decât când fu prea târziu. Întinzând brațul lung, Summer îi smulse camera din mâini și o aruncă pe pietre. Se auzi un zgomot strident când se sparse lentila, deși lumina albăstrie din exteriorul camerei rămase aprinsă.

Bannister se uită la camera avariată, apoi se enervă treptat. Apucând femeia mai înaltă ca el de reverele cămășii, începu s-o zgâlțâie nervos. Instruită în arta judo, Summer se pregătea să pareze apucarea și să-l pună la pământ, când un zgomot sacadat răsună în peșteră. Focul de armă încă producea ecou, când Summer simți că degetele lui Bannister îi alunecă de pe bluză. Arheologul o privi schimonosindu-se de durere, apoi se prăbuși încet la pământ. Când căzu cu fața în jos, Summer observă că pe pantalonii kaki apăruseră pete de sânge în mai multe locuri.

Privind dincolo de el, Summer văzu trei bărbați stând pe ridicătură. Chiar și în lumina slabă, își dădu seama că păreau să fie arabi. Cel mai înalt stătea în mijloc și ținea în mână un pistol automat Uzi care fumega. Făcu încet un pas în față, ținând arma îndreptată spre Summer și privind galera.

– Așadar, zise Zakkar în engleza stâlcită, ai găsit comoara.

Summer rămase nemișcată pe când cei trei se apropiau. La picioarele ei, Bannister își ținea mâinile în dreptul rănilor, cu o expresie nedumerită pe față. Zakkar lăsă pistolul jos și se apropie, cu atenția îndreptată spre galeră.

– Gutzman va fi mulțumit, zise el în arabă tovarășului aflat mai aproape de el, asasinul bărbos de la atacul de la Cupola Stâncii, pe nume Salaam.

– Și cu aceștia doi ce facem? întrebă Salaam, ațintind o lanternă micuță spre Summer și Bannister.

– Omoară-i și aruncă-le cadavrele în ocean! răspunse Zakkar, dând cu mâna pe carena vechii nave.

Înțelegând conversația lor, Bannister încercă să se târască pe pământ, gemând de durere și trăgându-se înainte cu mâinile în spatele lui Summer. Salaam îl ignoră și se apropie de Summer, apoi îi ridică pistolul la cap.

– Fugi!

Strigătul lui Pitt răsună puternic de pe puntea galerei, luându-i pe arabi prin surprindere. Summer îl privi pe asasinul din fața ei care se uita la navă cu ochi brusc bulbucați de groază.

Spre el venea șuierând prin aer un *pilum*, o suliță romană cu vârf de fier. Salaam nu avu nicio șansă să se miște înainte ca sulița ascuțită să-i străpungă pieptul. Arma splendid lucrată își croi drum prin trunchiul bărbatului până când vârful ieși prin spate, chiar sub

rinichi. Omul năucit scuipă sânge și se prăbuși la pământ, mort de-a binelea.

În clipa în care Salaam era lovit, Summer își calcula deja variantele. Se gândi imediat că putea fie să sară după pistolul asasinului, fie să alerge și să se arunce în apă, fie să fugă la tatăl ei pe navă. Adrenalina îi curgea deja prin vene, forțând creierul să reacționeze. Dar Summer judecă lucrurile până la capăt înainte de a face o mișcare. Își dădu repede seama că pistolul nu putea face față armei Uzi a lui Zakkar. Și, cu toate că inima îi spunea să alerge la tatăl ei, rațiunea îi dictă că apa era mult mai aproape.

Stăpânindu-și impulsurile emoționale, făcu un pas zdravăn la dreapta și sări. Sunetul focului de armă străbătea deja aerul când mâinile ei întinse atinseră suprafața apei, după care intră cu tot corpul. Bancul de nisip cobora într-o pantă abruptă, iar ea reuși să plonjeze în adâncuri fără să-și rupă gâtul.

Înotă instinctiv către adânc, urmând curentul ușor de apă care o purtă departe de intrarea în peșteră. Summer era deja o înotătoare bună, iar adrenalina din sânge o împingea mai tare, până când atinse cu mâinile fundul canalului, la o adâncime de patru metri și jumătate. În apă era întuneric beznă, așa că încercă să lase curentul s-o ghideze înainte, zgâriindu-se din când în când de pereții de piatră.

Înota cu putere, lovind apa cu brațele de zece-douăsprezece ori și înaintând fără piedici. Când începu să rămână fără aer, se ridică ușor spre suprafață, încrezătoare că rămăsese distanță suficientă între ea și asasini ca să poată lua o gură de aer. Începeau deja să o doară plămânii, așa că ridică pumnul deasupra capului, în poziția scufundătorilor pentru ascensiune sigură, și dădu din picioare, împingându-se către suprafață. Urcă aproape patru metri, iar mâna ridicată atinse deodată stânca. O cuprinse o senzație de neliniște și începu să pipăie suprafața dură. Se apropie încet cu fața de mână până când obrazul i se lipi de stânca de deasupra, iar curentul de apă curgea în vălurele peste fața ei.

Aproape că-i stătu inima când înțelese că albia râului se transformase într-un tunel scufundat și că nu mai avea aer de respirat.

Pistolul Uzi al lui Zakkar deschisese focul de îndată ce Summer se aruncase în bazinul din grotă. Țintise către galeră însă, cosând cu fir de plumb de-a lungul balustradei laterale la o secundă după ce Pitt se pitise în spatele ei. Acesta din urmă alergă câțiva metri pe punte, luând de la picioarele lui un scut rotund de lemn. Ridicându-l în grabă, aruncă scutul spre Zakkar ca pe un frisbee, sperând să-i distragă atenția de la Summer. Ferindu-se de disc, Zakkar trase din nou, aproape atingându-l cu un glonț pe Pitt în dreptul balustradei.

În intervalul scurt cât apucase să privească peste margine, Pitt o văzuse pe Summer plonjând în canal și o auzi intrând cu zgomot în apă. Apa rămase liniștită, căci asasinii nu trăgeau inutil în apă, ceea ce-i dădea încredere că fiica lui reușise să fugă înot din calea primejdiei.

Bannister se dovedea la fel de îndemânatic ferindu-se de gloanțe. În agitația creată de atacul cu suliță lansat de Pitt, se târâse în spatele unor stânci joase, ascunzându-se, intrând și ieșind rând pe rând din starea de inconștiență provocată de răni. Oricum, arabii nu-i dădeau atenție. Erau mai preocupați să răzbune moartea partenerului lor.

– Urcă la bord la pupa! îi strigă Zakkar complicelui său, după ce controlă ce pățise asasinul străpuns cu sulița. Eu îl urmăresc din față.

Arabul luă mica lanternă din mâna mortului, apoi se îndreptă spre prova galerei, urmărind cu precauție puntea de sus ca să-l surprindă pe Pitt.

Pitt văzuse doar trei oameni înarmați intrând împreună în cavernă și spera să nu mai fie și alții. Nu avea nicio idee cine erau, dar vedea bine că erau mai mult decât gata să ucidă. Știa că asta însemna că trebuia să le-o ia înainte.

La lumina slabă, privi puntea principală a galerei, remarcând scările de tambuchi la ambele capete care coborau către puntea cu vâsle. Îndreptându-se spre scara dinspre pupa, luă o sabie și încă un scut dintre resturile presărate pe punte. Scutul era neobișnuit de greu și, întorcându-l, văzu că pe spate erau prinse trei săgeți groase. Erau săgeți de aruncat, fabricate pentru soldații romani în perioada târzie a imperiului. Fiecare săgeată avea cam treizeci de centimetri lungime, cu o greutate de plumb la mijloc și vârful ascuțit de bronz. Pitt puse scutul sub braț, apoi sări peste catargul căzut, întins pe puntea din spate.

Luând-o spre pupa, către secțiunea ridicată, îi auzi pe cei doi asasini încercând să urce la bordul navei din ambele capete. Porni spre mijlocul navei, dar se împiedică de scheletul unui legionar roman și aproape căzu prin scara de tambuchi pe puntea de jos. Se blestemă singur pentru zgomotul provocat, însă accidentul îi dădu o idee.

Luând sabia, îi înfipse vârful în planșeul punții ca să stea dreaptă. Apoi luă torsul scheletului și-l fixă în vârful plăselei. Îl înfășură repede cu o mantie destrămată întinsă sub oase, apoi văzu o lance ruptă în apropiere. Strecură lancea printre coastele scheletului, apoi îi ascunse baza cu mantia, în timp ce vârful acesteia stătea ridicat în mod amenințător. În lumina slabă, războinicul străvechi părea aproape viu.

Deasupra lui, Pitt auzi o bufnitură când asasinul care se urca pe cadrul pupei sări pe platforma ridicată pentru cârmă. Pitt se retrase încet spre catargul căzut, sărind peste stâlpul gros și

ascunzându-se în umbra lui. Desfăcu în liniște cele trei săgeți de aruncat de pe scut, apoi căută o monedă prin buzunare. Scoțând una de douăzeci și cinci de cenți, o strânse în pumn și aşteptă.

Asasinul înainta cu precauție, scanând răbdător puntea principală după vreo mișcare, apoi coborî de pe puntea pentru cârmă. Coborî pe una din cele două scări montate de o parte și de alta a scării de tambuchi de pe puntea pentru vâsle. Spre norocul lui Pitt, asasinul coborî pe scara cea mai apropiată de el.

Pitt rămase în umbră până când auzi pantofii acestuia călcând pe puntea principală. Apoi ridică mâna și, cu o mișcare din încheietură, aruncă moneda sus în aer. Aceasta ateriză exact unde dorise Pitt, lângă baza scheletului, zornăind gălăgios pe puntea tăcută.

Speriat, asasinul se întoarse imediat spre sursa zgomotului, observând silueta acoperită cu mantie ce ținea în mână o suliță. Trase două focuri cu pistolul automat în schelet, privind uluit cum se dezintegrează într-o moviliță. Uimirea lui fu de scurtă durată, căci Pitt era deja în picioare, aruncând prima săgeată de la șase metri distanță.

Descoperind că arma antică era surprinzător de bine echilibrată, Pitt nimeri în plin cu prima săgeată, lovindu-l pe asasin lângă șold. Acesta gemu de durere, străpuns de proiectilul ascuțit, întorcându-se în loc tocmai când a doua săgeată îi trecu șuierând pe lângă piept. În timp ce încerca să-și scoată prima săgeată, o observă pe a treia zburând în direcția lui. Prea copleșit să mai tragă, păși din instinct în lături ca să evite ascuțișul ce venea spre el. Însă nu mai simți puntea sub picioare.

Căzând în locul unde nu căzuse Pitt, se prăbuși peste scara de tambuchi, cu plămânii goliți de aer. Trosnetul înfiorător al oaselor rupte răsună o secundă mai târziu de pe puntea cu vâsle, urmat de o liniște morbidă.

– Ali? strigă Zakkar dinspre prova.

Dar nu avea cine să-i răspundă la întrebare.

96

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, Summer se confrunta cu o alegere între viață și moarte. Să se întoarcă sau să înainteze? Nu avea idee cât de mult se întindea tavanul scufundat. Puteau fi doi metri sau douăzeci. Însă înotul împotriva curentului, oricât de ușor era, putea face douăzeci de metri să pară cât o milă. Urmându-și instinctul, de data asta, luă o decizie pripită. Avea să meargă înainte.

Lovind cu brațele și picioarele, înaintă prin tunel, lovindu-se din când în când cu capul și mâinile de stâncile dimprejur. Cu fiecare mișcare, ridica brațul deasupra ei, sperând să iasă dincolo de suprafață într-o bulă de aer. Dar de fiecare dată mâna dădea peste stânca scufundată. Simțea cum inima îi bătea cu mai multă putere și își stăpâni reflexul subit de a expira, pe măsură ce panica începea să se instaleze. De cât timp era sub apă? se întrebă. Un minut? Două minute? Părea o eternitate. Dar, oricare ar fi fost răspunsul, știa că întrebarea cea mai importantă era câte secunde mai putea rezista.

Încercă să lovească mai tare cu picioarele, dar începea să simtă că înota în reluare, în timp ce creierul se chinuia în lipsa oxigenului. Simțea o arsură în brațe și picioare, hipoxia făcându-și efectul asupra mușchilor. Apa întunecată părea să se întunece și mai mult în fața ochilor, pe care nu mai simțea că-i înțeapă apa sărată. O voce lăuntrică îi striga să rămână puternică, dar avea impresia că începe să alunece.

Apoi o văzu. O strălucire slabă și verzuie apăru în apă drept în față. Poate era doar o amăgire provocată de primele etape ale leșinului, dar nu-i păsa. Expirând puținul aer ce-i mai rămăsese în piept, își adună ultimele rezerve de energie și înotă cu putere spre lumină.

Simțea că membrele îi luau foc, iar urechile îi răsunau de un zgomot asurzitor. Părea că inima avea să-i iasă din piept, iar plămânii stăteau să-i explodeze. Dar ignoră durerea, îndoielile și dorința de a renunța, înaintând forțat prin apă.

Strălucirea verde se transformă treptat într-o lumină caldă, suficient de puternică pentru a se vedea particulele și sedimentele în apa mării. Chiar deasupra capului, o sclipire argintie îi atrase atenția, semănând cu un bol de mercur. Simțind că rămâne repede fără energie, izbi în sus din picioare cu ultimele puteri disperate.

Summer ieși din apă ca un delfin la Sea World, ridicându-se în aer și căzând înapoi cu un pleoscăit. Gâfâind și chinuindu-se să tragă aer, înotă până la o stâncă apropiată și se agăță de suprafața acoperită cu scoici, în timp ce organismul ei privat de oxigen se străduia să-și revină la normal. Se odihni aproape cinci minute până să-și recapete puterea de a se mișca. Apoi auzi în depărtare focuri de armă înăbușite și-și aminti de tatăl ei.

Privind în jur, descoperi că se afla pe un afloriment de stâncă semi-scufundat, la o sută de metri vest de peșteră. Observă și barca Zodiac de la NUMA, legată de stânci lângă alte două bărci mici. Sărind înapoi în apă, ocoli stâncile și începu să înoate spre acestea.

În curând, simți că brațele îi atârnau ca două greutăți de plumb și, de câteva ori, valurile aproape că o aruncară pe bolovanii de pe mal, dar reuși să ajungă la bărci fără să se prăbușească. Pe Zodiac nu exista stație de radio, așa că se târî spre puntea primei bărci, un trauler mic de lemn pe care și-l însușise Zakkar. În timoneria mică și deschisă, găsi o stație radio de bord și apelă imediat *Aegean Explorer*.

Dirk, Giordino și Gunn erau toți pe punte când vocea înnebunită a lui Summer izbucni din stație.

– Summer, aici *Explorer*. Spune! răspunse Gunn calm.

– Rudi, am găsit galera în peșteră. Dar au apărut trei oameni înarmați. Eu am fugit, dar tata e tot acolo și ei încearcă să-l omoare.

– Stai liniștită, Summer! Suntem pe drum. Încearcă să te ascunzi până ajungem acolo și stai în afara primejdiei!

Kenfield întorsese deja nava și accelera cu viteză maximă până să apuce Gunn să pună transmițătorul la loc. Dirk păși în față și privi pe fereastra de pe punte.

– Suntem la șase-șapte mile depărtare, i se plânse lui Gunn. Nu o să ajungem acolo la timp.

– Are dreptate, zise Giordino. Opriți nava!

– Cum adică să oprim nava?! strigă Gunn.

– Lăsați-ne două minute să lansăm *Glonțul* și o să ajungem într-o clipă.

Gunn se gândi un moment la cererea lor. Chiar și pentru Gunn, Pitt era mai mult decât un șef, era ca un frate. Dacă lucrurile ar fi stat invers, știa exact ce ar fi făcut Pitt.

– Bine, zise el reținut. Numai să nu cumva să muriți acolo.

Dirk și Giordino ieșiră pe ușă în aceeași clipă.

– Al, ne întâlnim pe punte, îi spuse Dirk. Trebuie să iau ceva de pe drum.

– Numai să nu pierzi autobuzul, răspunse Giordino, apoi dispăru spre pupa.

Dirk alergă spre puntea inferioară, unde se aflau cabinele echipajului. Grăbindu-se spre cabina tatălui său, dădu buzna înăuntru și se apropie de biroul mic, încastrat. Deasupra biroului se afla un raft cu cărți, iar Dirk scană titlurile la repezeală. Ochii i se opriră asupra unei ediții greoaie, legată în piele, a romanului *Moby Dick*, de Herman Melville. Smulgând cartea de pe raft, deschise o secundă coperta.

– Pentru marea bestie albă, Ishmael! murmură el, apoi puse cartea la subraț și ieși din cabină.

Pitt aproape uitase de Zakkar, care reușise în cele din urmă să urce la prova și își striga acum partenerul. Cum nu primi alt răspuns decât tăcerea, arabul aprinse lanterna lui Salaam și o îndreptă spre capătul din pupa al punții. Raza de lumină dansa pe figura lui Pitt, care stătea cu scutul în mână și un rânjet pe față.

Dar Pitt se arunca deja în cealaltă parte a catargului când Zakkar trase cu pistolul, trimițând un glonț peste capul lui în puntea ridicată. Pitt nu aşteptă ca acesta să tragă cu mai multă precizie, furișându-se repede pe punte și coborând în viteză scara de tambuchi în vreme ce Zakkar îl urmărea.

Trupul lui Ali era întins la vedere în ochiul micuț de lumină care ajungea de sus pe puntea inferioară. Pitt văzu că arabul își rupsese gâtul în cădere, capul acestuia fiind într-o poziție nefirească. Pitt îngenunche lângă cadavru, căutând arma în preajma lui pe punte, dar nu o găsi. Ali îi dăduse drumul când căzuse, iar arma sărise într-un spațiu retras pentru vâslă, undeva în apropiere. Pitt își lăsase lanterna pe puntea superioară când aruncase cu *pilum* și nu avea nicio șansă să găsească arma în întunericul profund.

În timp ce Zakkar mergea pe deasupra către pupa, Pitt înaintă pipăind pe pasarela centrală care despărțea spațiile pentru rame de-o parte și de alta a navei. Își lăsase toate armele romane sus pe punte și acum se trezise lipsit de apărare în golful neluminat.

Singura lui speranță era să urce pe scara de tambuchi din față în timp ce Zakkar cobora pe la pupa.

Dar Zakkar știa că îl pusese pe fugă și nu ezită să coboare pe scara de la pupa. Pitt îl auzi coborând și merse mai repede, observând o rază de lumină palidă în față, știind că era scara de tambuchi deschisă.

După ce atinse puntea inferioară cu picioarele, Zakkar rămase o singură clipă să se uite la cadavrul lui Ali, apoi întoarse lanterna mică spre punte. Detectă o mișcare în capătul îndepărtat, apoi rămase cu lumina ațintită pe Pitt, care se străduia să ajungă la scara din față. Îl luă imediat la ochi și trase un foc de armă.

Pitt se aruncă la pământ, iar gloanțele mușcară din lemnul din jurul său. Câteva lăzi mici erau stivuite aproape de baza scării, așa că se târî înainte, pitindu-se după acestea pentru acoperire. Zakkar se apropie și trase din nou, nimerind una dintre lăzi la câțiva centimetri de capul lui Pitt.

Neînarmat, Pitt se afla într-o situație fără speranță. Singura lui șansă era să urce cumva pe scară înainte ca Zakkar să se apropie. Căută din nou o armă, dar nu zări decât un alt schelet întins în apropiere. Trupul demult decedat aparținuse altui legionar roman, căci oasele erau îmbrăcate cu tunică blindată și coif. Pitt presupuse că soldatul mort căzuse, probabil, pe scara de tambuchi după ce fusese ucis în luptă. Studiind armura o clipă, se întinse deodată și o smulse de pe oasele uscate.

Până în secolul al IV-lea, soldatul roman începuse să folosească fier pentru ca echipamentul să-l protejeze mai bine. Incredibil de grea, armura putea face față celor mai ascuțite sulițe și celor mai puternice săbii. Și poate că rezista, se gândi Pitt, la gloanțele de 9 mm din pistolul-mitralieră Uzi. Pitt își puse coiful circular greoi, care avea o secțiune mai mare în spate ce cobora ca să protejeze gâtul. Apoi studie platoșa blindată. Cunoscută sub numele de *cuirasă*, era o placă de fier modelată în forma pieptului uman, cu o placă

identică pentru spate. Pitt văzu că era făcută pentru un om mai scund decât el.

Fără să mai piardă vremea încercând să-şi pună cuirasa, îşi aruncă pur şi simplu cele două plăci pe spate, legându-le la gât cu o cordeluță de piele. Târându-se spre baza scării, ridică ochii la puntea de deasupra, respiră adânc şi sări pe scară cât de repede îl țineau mâinile şi picioarele.

Zakkar era încă la cincisprezece metri distanță, alergând pe platformă cu lanterna îndreptată spre scară, când îl văzu pe Pitt sărind. Asasinul experimentat se opri imediat şi ridică arma. Ținând lanterna sub țeava armei cu mâna stângă, îl ochi cu grijă pe Pitt şi apăsă pe trăgaci.

Lemnul din jurul lui Pitt explodă într-o ploaie de aşchii, în vreme ce gloanțele se împrăştiară în peretele pe care era fixată scara. Simți trei izbituri puternice în spate care-l împinseră în față ca loviturile unui baros, dar reuşi să continue drumul. Dând din mâini şi din picioare, sări pe puntea deschisă tocmai când a două rundă de gloanțe sfâşiară capul scării, unde tocmai stătuse cu picioarele.

Pitt se îndreptă spre balustrada din lateral, uimit că scăpase teafăr de pe scara de tambuchi. Îmbrăcat încă în armura romană, se pregăti să sară peste margine când observă încă o *pilum* pe punte, identică cu cea care zburase spre primul asasin. Hotărându-se să preia ofensiva, apucă sulița şi se întoarse spre scara de tambuchi.

Zakkar se apropiase deja de baza scării şi, chibzuit, stinse lanterna. Galera rămase deodată într-o liniște profundă, cei doi încremenind în loc. Zakkar începu apoi să urce încet pe scara distrusă, înaintând în liniște centimetru cu centimetru. Cum nu putea să țină şi lanterna, şi arma în mână în timp ce urca, puse lanterna între dinți, apoi ridică arma în sus.

Nu scosese decât capul pe punte când îl văzu pe Zakkar mişcându-se la câțiva metri distanță. Sulița scăpă imediat din mâna lui Pitt, învârtindu-se în spirală şi zburând către arab. Dar ținta era prea mică, iar Zakkar se feri cu uşurință şi sulița lovi inofensiv

cadrul scării. Zakkar întinse arma și trase spre Pitt fără să se uite, după care urcă pe scară când rămase fără gloanțe.

Pitt ajunsese deja la balustradă și se aruncă peste margine în vreme ce gloanțele zburau pe lângă el. Dar focurile de armă îl dezechilibraseră și ateriză în mod stângaci de la aproape cinci metri înălțime. O durere bruscă îi cuprinse glezna dreaptă când se ridică și făcu un pas, sărind imediat pe celălalt picior. Cu glezna răsucită, apa părea deodată la distanță de kilometri întregi. Mult mai aproape însă era cadavrul lui Salaam. Era întins la câțiva metri de el, iar Pitt știa că era înarmat cu un pistol.

Șchiopătând în grabă într-acolo, Pitt se aplecă peste omul mort și căută în dreptul mâinilor lui.

– Asta căutai? se auzi un glas batjocoritor de pe galeră.

Privind ezitant peste umăr, Pitt îl văzu pe Zakkar uitându-se la el cu pistolul mortului îndreptat spre capul lui.

Pitt nu știa de ce arabul nu începuse să tragă imediat. Zakkar rămase nemișcat câteva secunde înainte ca Pitt să observe că se uita dincolo de el. Îi urmări cu grijă privirea până la canalul de apă, unde ceva neobișnuit tulbură valurile.

Sub suprafața apei se vedea o strălucire slabă, devenind treptat mai puternică pe măsură ce o masă de bule de aer agita apa de deasupra. Din adâncuri ieșiră mai întâi niște faruri puternice de xenon, urmate de cabina din fibră acrilică și de carena lungă și albă. Pitt zâmbi stins văzând *Glonțul* care ieși la suprafață, apoi rămase plutind în canalul din grotă.

Așezați la panoul de comandă, Dirk și Giordino se uitau uluiți din cabină la caverna uriașă și la galera romană aflată în mijloc. Apoi îl văzură pe Pitt amenințat cu arma de Zakkar, scăldați amândoi în lumina strălucitoare a submersibilului. Uitându-se la arab, Dirk aproape că rămase fără aer când îl recunoscu.

– El e teroristul din Ierusalim, îngăimă el spre Giordino. Rămâi cu luminile îndreptate spre el!

Înainte ca Giordino să apuce să răspundă, Dirk sărise de pe scaun și deschisese trapa din spate. Într-o clipă, se urcă pe rezervorul lateral pentru balast, ținând încă în mână cartea lui Herman Melville. Submersibilul era la aproape trei metri de mal când Giordino îl răsuci cu fața spre galeră, dar Dirk nu așteptă să se

apropie mai mult. Făcând un salt mare, sări în canal și înotă spre mal, ținând cartea deasupra capului.

Pe puntea galerei, Zakkar urmărea scena neliniștit. Întoarse pistolul spre Pitt și trase un foc scurt de armă, uitându-se cum se prăbușește în nisip. Apoi își îndreptă atenția spre submersibil. Deși auzi plescăitul făcut de Dirk care sărise în apă, nu-l văzu venind spre mal din cauza luminilor puternice ale *Glonțului*. Ochind cu grijă, trase într-un far, apoi presără cu gloanțe cabina acrilică înainte de a elimina și al doilea far. Pe urmă remarcă o siluetă înaltă care apăruse pe mal cu brațele întinse în față.

Zakkar trase primul, însă rată, căci glonțul îi trecu șuierând lui Dirk pe la ureche. Dirk continuă să se apropie, mergând direct spre arab fără să tresară. Un val de emoții îi trecu prin tot trupul, de la gândurile pline de iubire pentru Sophie, la izbucnirile aprinse de furie și răzbunare. Ceea ce lipsea în mod evident era senzatia de teamă.

Ochindu-l pe Zakkar cu pistolul Colt .45 pe care-l ținea în mâinile întinse, apăsă calm pe trăgaci. Nici vuietul, nici reculul pistolului nu-i încetiniră pasul și se apropie mai mult, apăsând pe trăgaci cu fiecare pas, ca un fel de soldat robot.

Primul foc al lui Dirk lovi balustrada în fața lui Zakkar, iar acesta răspunse cu un foc la rândul său, ratând însă cu mult ținta. Nu mai avu altă șansă să tragă. Următorul glonț plecat din pistolul lui Dirk străpunse umărul lui Zakkar, aproape smulgându-i brațul. Acesta se răsuci și căzu peste balustradă, unde fu lovit din nou într-o parte.

Întins peste balustradă, rămânând treptat fără suflare, Zakkar nu se bucură de o moarte lentă. Dirk veni mai aproape, trăgând în el de alte cinci ori, până lăsă în urmă o masă înfiorătoare de carne înroșită ce se prelingea pe carena galerei. Rămase în picioare, privindu-l pe teroristul mort, iar caverna rămase liniștită o clipă, apoi se întoarse când auzi apa pleoscăind în spatele lui.

Summer direcționase *Glonțul* prin intrarea în peștera marină și urcă șovăind pe marginea scufundată. Ajungând pe uscat, alergă spre Dirk, gâfâind:

– Unde-i tata?

Dirk dădu posomorât din cap spre silueta prăbușită, cu armura și coiful roman, întinsă lângă primul asasin mort. Giordino adusese de atunci submersibilul la mal și sărise, venind în grabă lângă Pitt după Summer și Dirk.

Șeful NUMA se mișcă puțin, apoi ridică privirea și le zâmbi vag copiilor săi.

– Tată, ești teafăr? întrebă Summer.

– Sunt bine, îi asigură el. Doar că sunt un pic amețit. Ajutați-mă să mă ridic!

Când Dirk și Summer îl ajutară să se ridice, Giordino îi privi armura și zâmbi.

– Ave, Cezar! zise el, lovindu-și pieptul cu pumnul strâns.

– Ar trebui să-i mulțumesc lui Cezar, răspunse Pitt, scoțându-și coiful.

Îl ridică și le arătă o zgârietură în dreptul tâmplei, unde îl lovise glonțul tras de Zakkar.

– Asta ți-a zdruncinat creierii, zise Giordino.

Pitt smulse cuirasa de pe spate și o examină. Trei găuri rotunde de glonț intraseră prin platoșa de pe piept, dar făcuseră doar câte un semn în cea pentru spate. Doar dublându-și armura reușise Pitt să scape cu viață.

– E ceva de capul tehnologiei romane, zise el.

Lăsând armura la pământ, se uită la Dirk și la pistolul .45 pe care încă-l avea în mână.

– Coltul ăsta îmi pare cunoscut.

Dirk îi dădu arma înapoi tatălui său fără tragere de inimă.

– Mi-ai spus cândva că Loren ți-a trimis o armă în Mongolia, ascunsă într-o ediție decupată din *Moby Dick*. Am verificat în

cabina ta dintr-un presentiment și am văzut-o pe raft. Sper că nu te superi.

Pitt clătină din cap, apoi privi la masa însângerată de carne care mai rămăsese din Zakkar.

– L-ai rezolvat bine, nu glumă, spuse el.

– Nenorocitul ăsta a condus atacurile din Cezareea și Ierusalim, răspunse Dirk cu răceală, lăsând nespus faptul că Zakkar era indirect responsabil pentru moartea lui Sophie.

– E destul de ciudat că a ajuns aici, spuse Summer.

– Bănuiesc că prietenul nostru englez s-ar putea să știe ceva despre asta, zise Pitt, arătând spre Bannister.

Arheologul se sprijinise cu spatele de stânci și se uita la ei cu o expresie năucită.

– Mă duc să văd ce-i cu el, se oferi Giordino. Ce-ar fi să cercetați voi ce-i la bord?

– Ai găsit încărcătura din Declarație? întrebă Summer, entuziasmată.

– Am fost puțin preocupat pentru asta, răspunse Pitt. Hai, să ajute cineva un om plăpând să urce la bord.

Cu ajutorul lui Dirk și al lui Summer, Pitt reuși să urce pe galeră, apoi coborî pe scara de tambuchi pe puntea întunecată a galerei. Sări șchiopătând peste stiva de lăzi pe care o folosise mai devreme drept acoperire.

– Sugerez să începem de aici, zise el. Apucând o ladă mai mică, suflă stratul de praf într-o parte, apoi o lumină cu lanterna. Pe lemn se vedea un simbol șters Chi-Rho.

– Summer, aceea e Crucea lui Constantin, observă Dirk.

Summer luă lanterna din mâna tatălui ei și studie imaginea, dând din cap tăcută și emoționată.

Lada era avariată într-o parte, unde un glonț din arma lui Zakkar zgâriase marginea. Pitt se folosi de patul pistolului .45 ca să bată ușor în îmbinarea deteriorată și să deschidă lada. Capătul îngust ieși cu ușurință din balama, lăsând partea din față să cadă.

O pereche de sandale de piele uzate se rostogoliră afară din cutie, căzând pe punte. Summer le urmări cu raza de lumină, observând un mic pergament lipit de o sanda. Apropiind lanterna, ilumină o etichetă scrisă de mână în latină:

Sandalii Christus

Traducerea nu făcu probleme niciunuia din ei. Ceea ce vedeau erau încălțările lui Iisus.

EPILOG

SALVATORII

Hagia Sophia

99

Mulțimile se adunaseră în fața ușilor Hagiei Sophia într-un șir imens care se întindea pe mai bine de șase străzi. Creștinii pioși se amestecau cu musulmanii evlavioși, în timp ce pelerini de ambele religii așteptau neliniștiți să se deschidă ușile expoziției dinăuntru. Clădirea venerată fusese martoră la nenumărate drame istorice în cei o mie patru sute de ani în care dominase profilul Istanbulului. Însă puține evenimente din trecutul său generaseră atât de mult entuziasm precum cel care anima acum mulțimea ce vocifera, așteptând ocazia să pătrundă în interior.

Cei din mulțime nu dădeau prea multă atenție vechii mașini decapotabile Delahaye, de culoare verde, parcate în fața intrării. Dacă s-ar fi uitat mai atent, ar fi remarcat un șir de găuri de glonț pe capotă, pe care noul proprietar al mașinii nu apucase să le repare.

În interior, câteva VIP-uri parcurgeau în mod respectuos Piața Încoronării, admirând exponatele duale de sub impunătorul dom principal al Hagiei Sophia, aflat la cincizeci și patru de metri înălțime. În dreapta lor, găsiră o expoziție dedicată vieții lui Mahomed, ce conținea pandantivul de luptă furat, un fragment scris de mână din Coran și alte artefacte culese din colecția personală a lui Ozden Celik. Pe partea stângă a sălii se aflau relicvele lui Iisus, descoperite pe galera din Cipru. Zeci de gărzi înarmate începură să se adune în jurul vitrinelor din ambele expoziții, pregătindu-se pentru deschiderea oficială a muzeului pentru public.

Giordino și Gunn discutau cu Loren și Pitt lângă un osuar aflat într-o carcasă de sticlă, când doctorul Ruppé veni lângă ei.

– E magnific! spuse Ruppé zâmbind. Nu-mi vine să cred că ați reușit. O expoziție comună cu relicve din viața lui Iisus și a lui Mahomed. Și într-un asemenea decor.

– Dată fiind moștenirea istorică de biserică și moschee totodată, Hagia Sophia ni s-a părut locul ideal pentru a expune artefactele, zise Pitt. Bănuiesc că ai putea spune și că primarul Istanbulului îmi era dator cu ceva, adăugă el cu un zâmbet.

– În mod sigur, ne-a ajutat și faptul că oamenii din Cipru au fost de acord cu un turneu ale artefactelor lui Iisus cât timp construiesc o expoziție permanentă pentru relicve și galeră, zise Gunn.

– Nu uitați și de contribuțiile răposatului domn Celik, spuse Giordino.

– Da, relicvele lui Mahomed aparțin acum bunilor cetățeni ai Turciei, remarcă Pitt.

– Încă o treabă bine făcută, zise Ruppé. Publicul va fi încântat. Este, într-adevăr, o lecție copleșitoare despre toleranță să combini istoria a două religii. Se uită la Pitt, ridicând din sprâncene. Știi, dacă aș fi genul care pariază, aș crede că încercai să-ți asiguri un loc în viața de apoi.

– Nu strică niciodată să ai o asigurare, răspunse el, făcându-i cu ochiul.

În partea opusă a pieței, Julie Goodyear stătea absorbită în fața unei vitrine mici în care se aflau câteva bucăți decolorate de papirus.

– Summer, îți vine să crezi? E o scrisoare adevărată, scrisă de Iisus lui Petru.

Summer zâmbi văzând entuziasmul exprimat pe fața istoricului.

– Da, există o traducere dedesubt. Pare să-i dea instrucțiuni lui Petru să se pregătească pentru o mare adunare. Niște arheologi specialiști în Biblie cred că s-ar putea referi la Predica de pe Munte.

După ce se mai uită puțin la document, Julie se întoarse spre Summer și clătină din cap.

– E pur și simplu incredibil. Faptul că aceste artefacte au fost trecute pe un document adevărat care a supraviețuit până azi e deja uimitor. Dar să și descoperi toate artefactele, și încă într-o stare excelentă, e de-a dreptul miraculos.

– Cu puțină muncă grea și nițel noroc la mijloc, răspunse Summer zâmbind. Văzându-i pe Pitt și Loren în partea opusă, spuse: Haide, vreau să ți-l prezint pe tata.

În timp ce Summer o conducea pe Julie, aceasta o făcu să se oprească o clipă la primul obiect din expoziția relicvelor lui Iisus. Expusă într-o carcasă groasă de protecție se afla Declarația originală. Dedesubt se vedea o mică etichetă pe care scria „Împrumutat de la Ridley Bannister".

– E plăcut să vezi din nou originalul, deși sunt chiar surprinsă că domnul Bannister s-a învoit să-l dea cu împrumut pentru expoziție, zise Julie.

– Aproape a murit în grota din Cipru și aș spune chiar că l-a schimbat experiența aceea. De fapt, a fost sugestia lui să includem Declarația în expoziție și a acceptat deja să rămână expusă permanent, alături de celelalte relicve, în Cipru. Desigur, a reușit să scoată din asta o carte și un documentar despre Declarație, adăugă ea cu un zâmbet afectat.

Merseră la Pitt și ceilalți, iar Summer o prezentă pe prietena ei.

– Mă bucur să o cunosc pe tânăra domnișoară responsabilă pentru comoara aceasta istorică, zise Pitt cu eleganță.

– Vă rog, rolul meu a fost minuscul, răspunse Julie. Dumneata și Summer ați fost cei care au descoperit adevăratele relicve. Mai ales cel mai interesant obiect, adăugă ea, arătând peste umărul lui Pitt către osuarul din calcar.

– Da, osuarul lui I, răspunse Pitt. A provocat destul de multă agitație, la început. Dar, după o analiză atentă, epigrafiștii au descifrat inscripția în aramaică și au descoperit că înseamnă „Iosif", nu „Iisus". Câțiva experți sunt de părere că e vorba de Iosif din Arimateea, dar cred că nu vom ști niciodată sigur.

– Aș zice că e posibil. Era destul de bogat să aibă un mormânt și un osuar elaborat. Din care alt motiv l-ar fi inclus Elena în colecție? Păcat că oasele au dispărut.

– E un mister pe care îl las în seama ta, zise Pitt. Apropo, Summer mi-a spus că ai găsit un nou indiciu legat de Lordul Kitchener și nava *Hampshire*.

– Da, într-adevăr. Poate că Summer v-a spus că am găsit scrisori de la un episcop pe nume Lowery, care îl presa pe Kitchener să predea Declarația cu puțin timp înainte ca *Hampshire* să se scufunde. Lowery a rămas invalid în scurtă vreme din pricina unui accident de mașină și a ajuns să-și ia viața într-un acces de depresie. Am găsit un bilet de adio în documentele familiei prin care mărturisea ce rol a jucat în dezastrul cu nava *Hampshire*. Vasul a fost scufundat intenționat de teamă că Lordul Kitchener ducea Declarația în Rusia pentru a fi făcută publică. La momentul acela, Primul Război Mondial era într-un punct mort, iar Biserica Anglicană se pare că era îngrozită de conținutul Declarației, mai ales în privința osuarului lui I și paradoxul creat de Înviere.

– Bănuiesc că Biserica va avea de dat niște explicații.

În timp ce discutau, Loren se apropie încet de o mică pictură expusă în spatele cordoanelor de catifea. Destinat de departe să fie cel mai popular obiect din expoziție, era un portret contemporan al lui Iisus făcut pe un planșeu de lemn, pictat de un artist roman. Deși îi lipsea îndemânarea lui Rembrandt sau Rubens, artistul crease totuși o un portret surprinzător de realist al omului gânditor. Cu figura slabă, părul negru și barbă, subiectul portretului privea de pe planșeu cu o aură uimitoare. Era din pricina ochilor, hotărî Loren. Ochii de culoarea măslinelor aproape săreau afară din tablou, strălucind cu un amestec de intensitate și compasiune.

Loren studie tabloul alte câteva minute, apoi o chemă pe Summer.

– Singura imagine cunoscută din timpul lui Iisus, zise Summer respectuos când se apropie. Nu e remarcabilă?

– Da, într-adevăr.

– Majoritatea tablourilor romane care au supraviețuit din epoca aceea sunt sub formă de fresce, așa că e un lucru rar un portret de sine stătător. Un expert crede că ar putea fi creat de același artist care a pictat fresca renumită din Palmyra, în Siria. Probabil că artistul picta fresce în casele bogaților din Iudeea și-și sporea venitul cu portrete. Istoricii par să creadă că L-a surprins pe Iisus la apogeu, cu puțin timp înainte de arestare și răstignire.

Urmări privirea lui Loren și studie imaginea.

– Are un aer mediteraneean autentic, nu-i așa? zise Summer. Un adevărat om al vântului și-al soarelui.

– Cu siguranță, nu seamănă deloc cu imaginile create de pictorii medievali care-l înfățișau pe Iisus de parcă era născut în Suedia, spuse Loren. Îți amintește de cineva? întrebă ea, captivată de imagine.

Summer înclină capul și examină pictura, apoi zâmbi.

– Acum, că mi-ai spus, văd o asemănare.

– O asemănare cu cine? întrebă Pitt, apropiindu-se de ele.

– Are părul lung și ondulat, fața uscățivă și tenul măsliniu, zise Loren. Aceleași trăsături pe care le ai tu.

Pitt se uită la tablou, apoi dădu din cap.

– Nu, nu are ochii atât de verzi. Și, judecând după fundal, nu putea avea mai mult de un metri cincizeci și patruzeci și cinci de kilograme. Pe deasupra, mai există o mare diferență între noi, adăugă el cu un zâmbet jucăuș.

– Care anume? întrebă Loren.

– El a mers pe apă. Eu înot în ea.

100

Căldura după-amiezii trecuse de zenit, iar soarele proiecta umbre lungi pe Clădirea Tribunalului Districtual din Ierusalim, când se citi verdictul final al juriului. Reporterii de televiziune și ziariștii ieșiră primii din clădire, nerăbdători să trimită articolele despre proces mai departe. Avizii după curiozități și alți pierde-vară de la tribunal, care umpluseră galeria, ieșiră pe urmă, sporovăind între ei despre rezultat. La final veniră și martorii, și avocații, bucuroși că procesul lung ajunsese la un sfârșit. Însă cel absent era, în mod evident, acuzatul. Oscar Gutzman nu avea să iasă liber din tribunal. Încătușat și sub pază strașnică, fu escortat cu discreție pe ușa din spate și urcat în duba de poliție, care îl duse la Închisoarea Shikma ca să înceapă să-și ispășească pedeapsa.

Dirk Jr și Sam Levine rămaseră în foaier, mulțumind procurorilor pentru că făcuseră treabă bună, după care ieșiră în lumina tot mai slabă. Amândoi aveau pe față o expresie de dreptate plină de amărăciune, știind că verdictul nu avea niciodată să compenseze moartea lui Sophie și a colegului ei agent.

– Cincisprezece ani pentru complicitate în moartea agentului Holder în Cezareea, zise Sam. N-am fi putut obține un rezultat mai bun.

– Ar trebui să fie destul ca să moară în pușcărie, răspunse Dirk impasibil.

– Cu sănătatea lui precară, m-aș mira să supraviețuiască primului an.

– Atunci ai face bine să te apuci de treabă dacă ai de gând să-l pui sub acuzare pentru furt de antichități, zise Dirk.

– De fapt, am făcut deja o înțelegere cu avocații lui. Deși aveam probe serioase împotriva lui pentru traficarea antichităților furate, adăugarea unor ani la sentință ar fi fost doar un exercițiu formal.

– Și ce-ai obținut de la el?

– Au fost retrase toate acuzațiile în schimbul cooperării lui în ancheta curentă cu privire la sursele artefactelor furate din colecția lui. Pe lângă asta, zise Sam cu un zâmbet, Gutzman a fost de acord să lase moștenire întreaga colecție Statului Israel la moartea lui.

– Asta e o lovitură destul de importantă.

– Așa credem, răspunse Sam când ajunseră pe ultima treaptă a scărilor de la tribunal. Va face ca pierderile noastre să pară mai suportabile.

– E bine de știut că va ieși și ceva bun din toate astea, răspunse Dirk. Întinse mâna și dădu noroc cu Levine. Ține-o tot așa, Sam! Sophie și-ar fi dorit să mergi mai departe.

– Așa voi face. Ai grijă de tine, Dirk!

În timp ce Sam se îndrepta spre parcare, Dirk auzi cum cineva îi striga numele. Se întoarse și-l văzu pe Ridley Bannister, care cobora treptele ajutându-se de un baston lustruit.

– Da, Bannister, răspunse Dirk.

– Dacă ai o clipă, zise arheologul, înaintând ezitant spre Dirk. Voiam doar să-ți spun că, înaintea procesului, nu știam că ai avut o relație cu domnișoara Elkin. Într-un fel, era o colegă de profesie, deși nu ne-am înțeles mereu. Cu toate astea, voiam doar să zic că am considerat-o mereu o femeie remarcabilă.

– Sunt de aceeași părere, zise Dirk încet. Mulțumesc, apropo, pentru participarea la proces. Mărturia ta a fost esențială pentru condamnarea lui Gutzman.

– Știam că mai cumpără artefacte furate, dar nu m-am gândit niciodată că ar merge atât de departe încât să angajeze teroriști profesioniști ca să-și completeze colecția. Nu e greu să te fure pasiunea artefactelor și am și eu păcatele mele în privința asta. Dar, în cele din urmă, trebuie să faci ce e corect. Tu și familia ta mi-ați arătat calea cea bună, pe lângă faptul că mi-ați salvat viața. Pentru asta, voi fi mereu recunoscător.

– Cât timp mai ai nevoie de asta? întrebă Dirk, arătând spre baston.

– Doar câteva săptămâni. Doctorii din Cipru au făcut o treabă minunată și m-au pus pe picioare.

– A fost frumos din partea ta să împrumuți Declarația noului lor muzeu.

– Locul ei e alături de celelalte artefacte recuperate de NUMA, răspunse Bannister. Poate voi reuși să-mi repar astfel o parte din greșelile făcute față de sora ta. Apropo, Summer e o domnișoară destul de înfiptă. Te rog să-i spui că aș fi onorat să o invit cândva la cină!

– Îi voi transmite. Tu ce vei face de-acum?

– Chivotul Legii. Am descoperit o pistă care sugerează că ar putea fi ascuns într-o peșteră din Yemen. Pare promițător. Dar tu?

– Cred că m-am săturat să lucrez în Mediterana pentru o vreme, zise Dirk încet.

– Ei bine, mult noroc, oriunde vei merge mai departe. Și transmite salutările mele tatălui tău și lui Summer.

– Noroc, Bannister! Ne mai vedem.

Dirk privi cum arheologul șchiopătă spre stație și chemă un taxi. Hotelul la care stătea Dirk era la numai câteva străzi distanță, așa că se hotărî să ajungă pe jos. Mergând pe străzile din Ierusalim, uită în curând de traficul aglomerat și de trotuarele înghesuite, cu mintea rătăcită într-o negură emoțională.

Trecu pe lângă hotel și continuă să meargă încă vreo doi kilometri, intrând în Orașul Vechi prin Poarta lui Irod. Pășea absent pe străzile înguste, împins spre est de o busolă nevăzută.

Luându-se după o călugăriță care traversa neregulamentar o străduță lăturalnică, ridică privirea și se trezi pe domeniul Bisericii Sfânta Ana. Simți că îl cuprinde o senzație de pace sufletească, îndreptându-se către Scăldătoarea Vitezda.

Banca pe care luase prânzul cu Sophie era acum goală și el se așeză la umbra sicomorilor. Pierdut în gânduri, privi la bazinele goale mult după ce soarele coborâse dincolo de linia orizontului. Continuă să rămână nemișcat, într-o contemplație tăcută, până când cerul nopții stârni o briză răcoroasă care purta ușor parfumul de iasomie peste pământurile străvechi.

De același autor
la Editura RAO

Moarte în Arctica

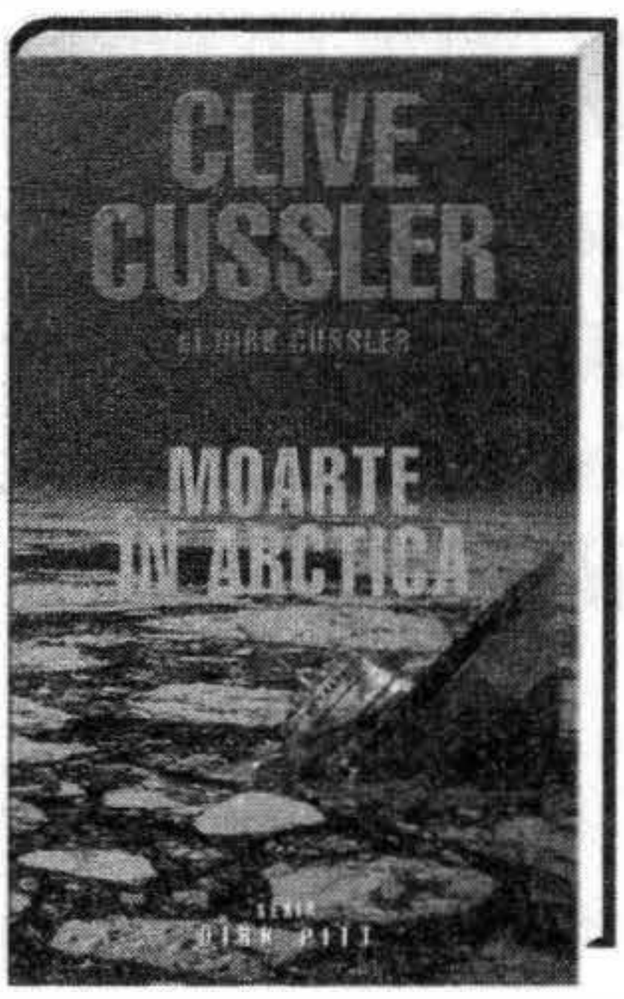

O posibilă descoperire capabilă să neutralizeze efectele încălzirii globale... o serie de morți inexplicabile în Columbia Britanică... izbucnirea unor incidente internaționale între Statele Unite și unul dintre aliații săi de nădejde, care amenință să se transforme în război. Directorul NUMA, Dirk Pitt, și copiii săi – Dirk Jr. și Summer – știu că există o legătură între toate acestea, dar mai știu și că au foarte puțin timp s-o descopere. Singurul lor indiciu ar putea fi misteriosul mineral despre care se crede că are legătură cu o expediție legendară din secolul al XIX-lea. Dar nimeni nu a supraviețuit acelei misiuni. Iar dacă Pitt și Al Giordano nu sunt atenți, nu doar ei, ci întreaga omenire ar putea avea aceeași soartă...

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Diderot . . . . . Nepotul lui Rameau
Johann Wolfgang Goethe . . . . . Opere alese (vol. 15) ◆ Poezii (vol. 1)

CLASICI CONTEMPORANI

Anita Albus . . . . . Paradis și paradox
James Agee . . . . . Un deces în familie
William Blake . . . . . Cântece ale inocenței
Charles Bukowski . . . . . Cea mai frumoasă femeie din oraș și alte povestiri
Georges Bataille . . . . . Literatura și răul
Albert Camus . . . . . Carnete ◆ Teatru
Albert Camus & René Char . . . . . Corespondență 1946–1959
Miguel Delibes . . . . . Ereticul
William Faulkner . . . . . Cătunul ◆ Orașul ◆ Casa cu coloane ◆ Steaguri în țărână ◆ Sanctuar ◆ Sartoris ◆ Nuvele regăsite ◆ Neînfrânții ◆ Povestiri inedite ◆ Recviem pentru o călugăriță ◆ Iscoadă în țărână ◆ Hoțomanii ◆ O parabolă ◆ Pe patul de moarte
Michel Foucault . . . . . Cuvintele și lucrurile
Andre Gide . . . . . Amintiri de la curtea cu juri
Witold Gombrowicz . . . . . Ferdydurke ◆ Trans-Atlantic ◆ Pornografie ◆ Cosmos ◆ Bakakai ◆ Jurnal (vol. 1, vol. 2) ◆ Teatru
John O'Hara . . . . . BUtterfield 8 ◆ Întâlnire în Samarra
Hermann Hesse . . . . . Knulp. Demian ◆ Narcis și Gură-de-Aur ◆ Cele mai frumoase povestiri (2 vol.)
John Irving . . . . . Lumea văzută de Garp ◆ Până te voi găsi ◆ Văduvă pentru un an
James Joyce . . . . . Stephen Eroul
Ilf și Petrov . . . . . Vițelul de aur ◆ Douăsprezece scaune
Franz Kafka . . . . . Corespondență (vol. I) ◆ Corespondență (vol. II) ◆ Corespondență (vol. III)
Claudio Magris . . . . . La voia întâmplării◆ Călătorie nesfârșită
André Malraux . . . . . Cuceritorii. Calea regală ◆ Speranța ◆ Muzeul imaginar ◆ Carnet din URSS 1934
Thomas Mann . . . . . Alteță regală ◆ Povestiri ◆ Lotte la Weimar ◆ Casa Buddenbrook
Gabriel García Márquez . . . . . Vijelia ◆ Ceas rău ◆ Ochi de câine albastru ◆ N-am venit să țin un discurs
Marcel Proust . . . . . Eseuri ◆ Carnete
Antoine de Saint-Exupéry . . . . . Scrisori către o necunoscută
Ernesto Sabato . . . . . Eseuri (vol. 1) ◆ Eseuri (vol. 2)
William Saroyan . . . . . Comedia umană ◆ Nebunie în familie ◆ Aventurile lui Wesley Jackson
Claude Simon . . . . . Drumul Flandrei ◆ Georgicele
John Steinbeck . . . . . Pășunile Raiului ◆ Cartierul Tortilla ◆ Nopți fără lună ◆ Perla ◆ Jurnal rusesc ◆ Joia dulce ◆ Călătorii cu Charley
Stefan Zweig . . . . . Suflete zbuciumate ◆ Amoc. Obsedatul

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian . . . . . Noaptea bastarzilor ◆ Numele și umbra
Răzvan Ioan Boanchiș . . . . . Departe de Eritreea
Augustin Buzura . . . . . Absenții ◆ Recviem pentru nebuni și bestii ◆ Refugii ◆ Nici vii, nici morți ◆ Drumul cenușii
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . Suflete la preț redus ◆ La Broasca Leșinată ◆ Labyrinth.com ◆ A doua moarte ◆ Voodoo ◆ Pulbere neagră ◆ Hoodoo Creek

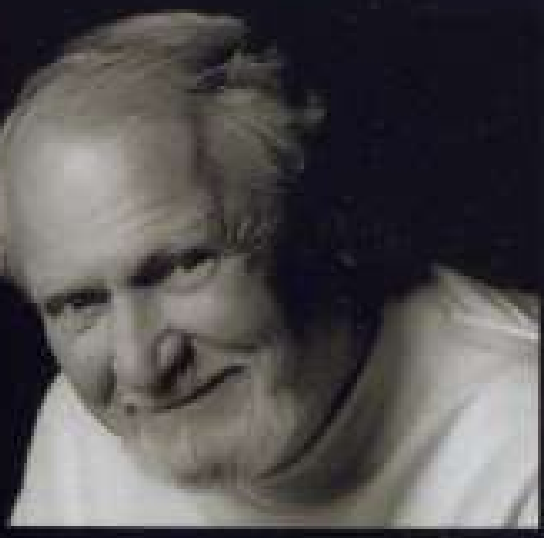

CLIVE CUSSLER a început să scrie romane în 1965 și a publicat prima sa carte, al cărei erou este longevivul erou Dirk Pitt, în 1973.
Cussler este o autoritate internațional recunoscută în domeniul naufragiilor și fondatorul agenției National Underwater and Marine Agency (NUMA), o organizație nonprofit (numită după agenția federală din romanele sale), dedicată conservării istoriei maritime și navale americane.
Scriitorul nu este doar președinte al NUMA, ci și membru în The Explorers Club din New York și The Royal Geographic Society din Londra. A primit prestigiosul The Lowell Thomas Award pentru activitatea extraordinară desfășurată în domeniul explorării marine.
Romanele sale au fost publicate în mai mult de 40 de limbi și în peste 100 de țări.

„Fanii neobositului Pitt se vor bucura să își privească eroul luptând pe pământ, în aer și pe mare."

Publishers Weekly

„Teroriști, artefacte romane, deziluziile unei dinastii și dovada fizică și irefutabilă că Iisus din Nazaret a trăit: adăugați apoi apă - din Mediterana - și veți obține încă o aventură acvatică avându-i în rolurile principale pe Dirk Pitt și pe colegii lui de la NUMA... Cussler, care scrie împreună cu fiul său, combină încă o dată istorie, cunoștințe tehnice, bombe, gloanțe și trădări."

Kirkus Reviews

„Bani, putere, distrugeri și rău în stare pură domină terenul de joc."

Book Reporter

ISBN 978-606-776-171-9

9 786067 761719

www.rao.ro